ΨΑΛΜΟΙ

1 ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἀνήρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν.

[1] Τρισευτυχισμένος και ευλογημένος από τον Θεόν είναι ο άνθρωπος εκείνος, που δεν επορεύθη ποτε δρόμον σύμφωνα με τας σκέψεις και τα θελήματα των ασεβών ανθρώπων και ούτε προς στιγμήν δεν εστάθη εκεί, όπου διέρχονται οι αμαρτωλοί, ούτε εκάθισε να λάβη μέρος εις συναναστροφάς ανθρώπων, που είναι διεφθαρμένοι και διαφθείρουν την κοινωνίαν.

[2] ἀλλ᾽ ἤ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσει ἡμέρας καὶ νυκτός.
[3] καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀποῤῥυήσεται· καὶ πάντα, ὅσα ἂν ποιῇ, κατευοδωθήσεται.
[4] οὐχ οὕτως οἱ ἀσεβεῖς, οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽ ἢ ὡσεὶ χνοῦς, ὃν ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

[2] Αλλ' εξ αντιθέτου με όλην του την καρδίαν έχει δώσει την θέλησίν του και την σκέψιν του στον νόμον του Κυρίου και τον Νομον αυτόν θα μελετά ημέραν και νύκτα.
[3] Αυτός θα ομοιάζη με το δένδρον που είναι φυτευμένον εις τα πλούσια τρεχούμενα νερά και το οποίον θα αποδώση τους ωρίμους καρπούς του εις τυν καταλληλον καιρόν, τα δε φύλλα του ποτέ δεν θα πέσουν. Ετσι και ο άνθρωπος ο αφωσιωμένος στον νόμον του Θεού. Ολα τα έργα, που θα επιχειρή, θα έχουν με την ευλογίαν του Θεού αίσιον πέρας.
[4] Δεν θα συμβαίνη όμως το ίδιον και μέ, τους ασεβείς, όχι· αλλά αυτοί θα ομοιάζουν σαν το χνούδι, το οποίον παρασύρει ο άνεμος και το εξαφανίζει από το πρόσωπον της γης, από τα μάτια των ανθρώπων.

[5] διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει, οὐδὲ ἁμαρτωλοὶ ἐν βουλῇ δικαίων·

[6] ὅτι γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολεῖται.

[5] Δια τούτο, ηθικώς αδύνατοι και άτολμοι, οι ασεβείς δεν θα έχουν το σθένος να σταθούν όρθιοι ενώπιον του Κυρίου κατά την μέλλουσαν κρίσιν. Ούτε και οι αμαρτωλοί θα τολμήσουν, να παρουσιασθούν εις την σύναξιν των δικαίων.
[6] Διότι ο Κυριος γνωρίζει τον δρόμον, την συμπεριφοράν και τα έργα των δικαίων και τους προστατεύει, ενώ οι ασεβείς εγκαταλείπονται από τον Θεόν, καταλήγουν εις την απώλειαν τα έργα των και αυτοί οι ίδιοι.

2 ΙΝΑΤΙ ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

[1] Διατί σαν άγρια αχαλίνωτα άλογα ανεστατώθησαν και αφηνίασαν τα ειδωλολατρικά έθνη και διατί αυτοί οι λαοί εμελέτησαν και κατέστρωσαν σχέδια μωρά, αμαρτωλά και απραγματοποίητα;

[2] παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ. (διάψαλμα).

[2] Παρεστάθησαν απειλητικοί οι βασιλείς της γης και οι άρχοντες συνεκεντρώθησαν από συμφώνου στον ίδιον τόπον εναντίον του Κυρίου και Θεού και εναντίον εκείνου, τον οποίον αυτός έχρισε προφήτην, αρχιερέα και βασιλέα.

[3] Διαῤῥήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν καὶ ἀποῤῥίψωμεν ἀφ᾽ ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν.

[3] Είπαν τα αμαρτωλά αυτά έθνη και οι παράνομοι βασιλείς μεταξύ των· "ας συντρίψωμεν τους δεσμούς, που μας κρατούν υποτεταγμένους στον Κυριον και

στον χριστόν αυτού και ας αποτινάξωμεν μακράν από ημάς το ζυγόν των”.

4 ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτούς, καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς.

4 Αλλά αυτός, που κατοικεί στους ουρανούς, ο παντοδύναμος και δίκαιος Θεός θα τους περιπαίξη και θα τους χλευάση, θα τους κάμη καταγέλαστους ενώπιον όλων.

5 τότε λαλήσει πρὸς αὐτοὺς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταράξει αὐτούς.

5 Εις δε τον κατάλληλον χρόνον θα ομιλήση προς αυτούς με την οργήν του και θα τους συγκλονίση επάνω εις την έκρηξιν του δικαίου του θυμού.

6 Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐπὶ Σιὼν ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ

6 Εγώ όμως, ο Χριστός αυτού, παρά τας εχθρικάς ενεργείας των αντιθέτων, ενεθρονίσθην από αυτόν τον Θεόν και πατέρα ως βασιλεύς αιώνιος στο ιερόν όρος Σιών, εις την Ιερουσαλήμ,

7 διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος εἶπε πρός με· υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

7 δια να διαλαλώ και κηρύττω προς όλον τον κόσμον το πρόσταγμα του Κυρίου. Αυτό δε είναι το πρόσταγμα, με το οποίον με ανεβίβασεν στον θρόνον· ο Κυριος μου είπε· “συ είσαι ο μονογενής Υιός μου, τον οποίον από την ιδικήν μου απειροτελείαν ουσίαν έχω γεννήσει προ πάντων των αιώνων, σήμερον δε και σε ανιστώ ένδοξον από τον τάφον.

8 αἴτησαι παρ᾽ ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου καὶ τὴν κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς.

8 Ζητησε ελεύθερα από μένα με το θάρρος της υιότητος ο,τι θέλεις, και εγώ θα δώσω ως κληρονομίαν σου όλα τα έθνη και θα θέσω υπό την απόλυτον εξουσίαν σου όλην την γην μέχρι των περάτων αυτής.

9 ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκεύη κεραμέως συντρίψεις αὐτούς.

9 Θα τους κυβερνήσης με σιδερένιαν ράβδον, με ακατανίκητον εξουσίαν, αλλά και θα συντρίψης όλους εκείνους, οι οποίοι ανθίστανται εις σέ, με τόσην ευκολίαν, σαν να ήσαν πήλινα εύθραυστα αγγεία κατασκευασμένα από τον κεραμιδάν”.

10 καὶ νῦν, βασιλεῖς, σύνετε, παιδεύθητε, πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν.

10 Και τώρα, που ακούετε αυτάς τας διακηρύξεις, σεις οι βασιλείς, συνετισθήτε, παιδαγωγηθήτε από τα παθήματά σας, αλλά και όλοι σεις οι άρχοντες, οι οποίοι κυβερνάτε και δικάζετε τους λαούς της γης.

11 δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ.

11 Υπηρετήσατε τον Κυριον με φόβον, δια να δοκιμάσετε εις την καρδίαν σας την αγαλλίασιν, που φέρει η ευλάβεια προς τον Θεόν και ο φόβος, μήπως τυχόν τον παροργίσετε με κάποιαν αμαρτίαν σας.

12 δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῇ Κύριος καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας.

12 Εφ' όσον είναι καιρός αρπάξατε με όλην σας την δύναμιν και εγκολπωθήτε και κρατήστε στερεά την παιδαγωγίαν αυτήν εκ μέρους του Κυρίου, μήπως τυχόν δια την αμέλειάν σας οργισθή ο Κυριος εναντίον σας και καταστραφήτε και χαθήτε από την ευθείαν οδόν·

13 ὅταν ἐκκαυθῇ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ᾽ αὐτῷ.

13 όταν εντός ολίγου ανάψη ωσάν πολλαπλασίως πυρωμένη κάμινος ο δίκαιος θυμός του Θεού. Αλλά τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι θα είναι, όσοι θα έχουν στηρίξει την ελπίδα και την πεποίθησίν των εις αυτόν.

3 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, ὁπότε ἀπεδίδρασκεν ἀπὸ προσώπου ᾽Αβεσσαλὼμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ
2 - ΚΥΡΙΕ, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ᾽ ἐμέ·
3 πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ μου· οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ. (διάψαλμα).
4 σὺ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλήν μου.

5 φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ. (διάψαλμα).

6 ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταί μου.

7 οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων μοι.
8 ἀνάστα, Κύριε, σῶσόν με, ὁ Θεός μου, ὅτι σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως, ὀδόντας ἁμαρτωλῶν συνέτριψας.

9 τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

2 Κυριε, εις πόσον αμέτρητον πλήθος έχουν αυξηθή οι εχθροί, που με καταθλίβουν! Πολλοί έχουν εξεγερθή και επαναστατήσει εναντίον μου.
3 Πολλοί είναι εκείνοι, που επιβουλεύονται την ζωήν μου και λέγουν· "Δεν υπάρχει πλέον δι' αυτόν καμμία σωτηρία εκ μέρους του Θεού του".
4 Συ όμως, Κυριε, είσαι ο βοηθός και ο προστάτης μου. Συ είσαι η ζωή και η δόξα μου, που θα με δοξάσης πάλιν και θα σηκώσης υψηλά το κεφάλι μου, ενώ τώρα το κρατώ σκυμμένο από την εντροπήν.
5 Κατά το παρελθόν πολλές φορές, με φωνήν ισχυράν εφώναξα προς τον Κυριον και εζήτησα την βοήθειάν του, και εκείνος με ήκουσεν από το όρος Σιών, από το άγιον αυτού κατοικητήριον (διάψαλμα).
6 Δια τούτο και τώρα, βέβαιος ότι ο Κυριος θα εισακούση την προσευχήν μου, εκοιμήθην, έπεσα εις ήρεμον και αναπαυτικόν ύπνον. Εσηκώθηκα από τον ύπνον ειρηνικός και αισιόδοξος, διότι ο Κυριος θα με βοηθήση ασφαλώς και θα με προστατεύση.
7 Δεν θα φοβηθώ από αναρίθμητα πλήθη εχθρικού λαού, που με έχουν περικυκλώσει από όλα τα σημεία και επιτίθενται όλοι μαζή εναντίον μου.
8 Σηκω επάνω, Κυριε, σώσε με από τους εχθρούς μου, συ ο Θεός μου. Διότι είμαι βέβαιος πλέον ότι έχεις συντρίψει όλους αυτούς, που με εχθρεύονται χωρίς λόγον και αιτίαν. Θεωρώ ως τετελεσμένον γεγονός, ότι συνέτριψες τα δόντια των αμαρτωλών, που ωσάν άγρια θηρία έρχονται να με κατασπαράξουν
9 Από σε λοιπόν τον Κυριον περιμένω την σωτηρίαν μου, η δε ευλογία σου θα σταλή επάνω στον λαόν, που είναι ιδικός σου.

4 Εἰς τὸ τέλος, ἐν ψαλμοῖς· ᾠδὴ τῷ Δαυΐδ.
2 - ΕΝ τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου· ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με. οἰκτείρησόν με καὶ εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

3 υἱοὶ ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρυκάρδιοι; ἱνατί ἀγαπᾶτε ματαιότητα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος; (διάψαλμα).

2 Κυριε ο Θεός, συ με προστατεύεις και αποδίδστο δίκαιόν μου. Οσες φορές προηγουμένως δια της προσευχής σε είχα επικαλεσθή με ήκουσες. Διέλυσες την ψυχικήν μου στενοχωρίαν και έδωσες άνεσιν εις την ψυχήν μου. Και τώρα σπλαγχνίσου μέ, Κυριε· άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου.
3 Ω σεις οι άνθρωποι, που με εχθρεύεσθε, έως πότε θα έχετε σκληράν την καρδίαν σας; Διατί αγαπάτε να διαδίδετε εις βάρος μου ματαίας και ανυποστάτους κατηγορίας και επιζητείτε πάντοτε νέα ψεύδη

[4] καὶ γνῶτε ὅτι ἐθαυμάστωσε Κύριος τὸν ὅσιον αὐτοῦ· Κύριος εἰσακούσεταί μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν.

[5] ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ἃ λέγετε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν κατανύγητε. (διάψαλμα).

[6] θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης καὶ ἐλπίσατε ἐπὶ Κύριον.

[7] πολλοὶ λέγουσι· τίς δείξει ἡμῖν τὰ ἀγαθά; ᾽Εσημειώθη ἐφ᾽ ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

[8] ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν μου· ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου αὐτῶν ἐπληθύνθησαν.

[9] ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω, ὅτι σύ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ᾽ ἐλπίδι κατῴκισάς με.

εναντίον μου;
[4] Μαθετε όμως ότι ο Κυριος κατά θαυμαστόν τρόπον με επροστάτευσεν στο παρελθόν, εμέ τον αφωσιωμένον εις αυτόν. Και τώρα θα εισακούση ο Κυριος την προσευχήν μου, καθώς με όλην μου την ψυχήν κράζω προς αυτόν.
[5] Σεις οι εχθροί μου, ας οργιζεσθε επί τέλους εναντίον μου· μη αμαρτάνετε όμως και εναντίον του Θεού. Οσα κακά σχέδια μελετάτε εις τας καρδίας σας και καταστρώνετε εναντίον μου, όταν κοιμάσθε μόνοι σας το εσπέρας, επανεξετάσατέ τα, συντριβήτε δι' αυτά και μετανοήσατε.
[6] Προσφέρετε θυσίας προς τον Θεόν, αι οποίαι να συνοδεύωνται από τα έργα της δικαιοσύνης. Και τώρα στηρίξατε και σεις τας ελπίδας σας στον Θεόν.
[7] Πολλοί από σας λέγουν· "ποιός θα δείξη εις ημάς και θα δώση τα αγαθά;" Εις ημάς όμως, Κυριε, που πιστεύομεν εις σέ, έλαμψε το φως του προσώπου σου και εδοκιμάσαμεν χαράν.
[8] Εγέμισες την ίδικήν μου καρδίαν από χαράν και αγαλλίασιν, την οποίαν δεν δοκιμάζουν ποτέ οι αμαρτωλοί αντίπαλοί μου, μολονότι είναι γεμάτοι από τους καρπούς της γης, από σίτον, οίνον και έλαιον.
[9] Εγώ όμως με την ελπίδα μου στερεάν προς σε θα κοιμηθώ ήσυχος και ειρηνικός, θα χορτάσω τον ύπνον, διότι συ Κυριε, αν και εγώ είμαι τώρα εγκαταλελειμμένος και μόνος, μου παρέχεις την προστασίαν σου, υπό την σκέπην της οποίας κατοικώ γεμάτος ελπίδα προς σέ.

5 Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς κληρονομούσης· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.
[2] - ΤΑ ρήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε, σύνες τῆς κραυγῆς μου·

[3] πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου. ὅτι πρὸς σὲ προσεύξομαι, Κύριε·

[4] τὸ πρωΐ εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς μου, τὸ πρωΐ παραστήσομαί σοι καὶ ἐπόψει με,

[5] ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλων ἀνομίαν σὺ εἶ· οὐ παροικήσει σοι

[2] Ακουσε, Κυριε, τα λόγια της προσευχής μου, κατανόησε αυτά, που με αγωνιώδη κραυγήν σου απευθύνω.
[3] Δώσε προσοχήν στο περιεχόμενον της δεήσεώς μου, συ, που είσαι ο βασιλεύς μου και ο Θεός μου, διότι εγώ όχι εις τα άψυχα είδωλα ούτε εις κανένα άλλον, αλλά προς σε θα προσευχηθώ και τώρα, Κυριε.
[4] Πρωϊ, πριν ακόμη αρχίσω κανένα έργον, συ θα ακούσης το περιεχόμενον της προσευχής μου. Το πρωϊ θα παρουσιασθώ ενώπιόν σου και συ θα ρίψης ευμενές βλέμμα προς εμέ.
[5] Συ είσαι Θεός, που ποτέ και κατά κανένα τρόπον δεν θέλεις την καταπάτησιν του νόμου Σου και την

πονηρευόμενος,

6 οὐδὲ διαμενοῦσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. ἐμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν·

7 ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον βδελύσσεται Κύριος.

8 ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἅγιόν σου ἐν φόβῳ σου.
9 Κύριε, ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου, κατεύθυνον ἐνώπιόν σου τὴν ὁδόν μου.

10 ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια, ἡ καρδία αὐτῶν ματαία· τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν.

11 κρῖνον αὐτούς, ὁ Θεός. ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν ἔξωσον αὐτούς, ὅτι παρεπίκρανάν σε, Κύριε.

12 καὶ εὐφρανθείησαν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ· εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς, καὶ καυχήσονται ἐν σοὶ πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου.

13 ὅτι σὺ εὐλογήσεις δίκαιον· Κύριε, ὡς ὅπλῳ εὐδοκίας ἐστεφάνωσας ἡμᾶς.

αδικίαν. Δια τούτο ούτε και προς στιγμήν δεν θα παραμείνη πλησίον σου ως προστατευόμενός σου ασεβής άνθρωπος, ο οποίος μηχανεύεται το κακόν.
6 Ούτε είναι δυνατόν να σταθούν εμπρός εις τα μάτια σου με θάρρος η με θράσος αυτοί, οι οποίοι καταπατούν τον Νομον σου. Συ εμίσησες όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν ως έργον των να πράττουν την ανομίαν και την αμαρτίαν.
7 Εν τη δικαιοσύνη σου θα εξολοθρεύσης, Κυριε, όλους εκείνους, οι οποίοι λέγουν ψεύδη. Τον αιμοχαρή άνθρωπον, ο οποίος χύνει αίμα άλλων ανθρώπων, όπως επίσης και τον δόλιον, τους αποστρέφεται μετά βδελυγμίας ο Κυριος.
8 Εγώ όμως στηριζόμενος και ελπίζων στο άπειρον έλεός σου θα εισέλθω στο κατοικητήριόν σου. Θα προσκυνήσω Σε με ευλάβειαν και ιερόν δέος στον άγιον ναόν σου.
9 Κυριε, βλέπεις πόσον πολλοί είναι αυτοί που με εχθρεύονται! Δια τούτο συ γίνε εν τη απείρω σου δικαιοσύνη οδηγός μου. Βοήθησέ με, ώστε με σταθερότητα και αποφασιστικότητα να βαδίζω την ευθείαν οδόν ενώπιόν σου.
10 Διότι στο στόμα των εχθρών μου δεν υπάρχει ποτέ η αλήθεια. Η καρδιά των σκέπτεται και επιθυμεί πάντοτε μάταια και επιβλαβή. Ο λάρυγξ των είναι τάφος ανοικτός, από τον οποίον εξέρχονται δυσωδίαι· με τας ψευδολόγους δε γλώσσας των εκχύνουν φαρμακεράς δολιότητας.
11 Κρίνε και καταδίκασέ τους συ, ω Θεέ μου. Είθε να αστοχήσουν όλαι αι συκοφαντίαι των και όλα τα εναντίον μου διαβούλιά των. Συμφωνα με το πλήθος των ασεβειών των διασκόρπισέ τους και διώξε τους από κοντά σου, διότι εργαζόμενοι αυτοί το κακόν και πολεμούντες τους ιδικούς σου ανθρώπους σε έχουν πικράνει με το παραπάνω, Κυριε.
12 Θα ευφρανθούν δε τότε όλοι, όσοι στηρίζουν τας ελπίδας των εις σέ. Η χαρά των και η αγαλλίασις θα είναι αιωνία και αναφαίρετος. Συ δε θα κατοικήσης εν μέσω αυτών και όλοι εκείνοι, που αγαπούν το Ονομά σου, θα καυχώνται δια την προστασίαν, που τους παρέχεις.
13 Διότι συ, Κυριε, εν τη απείρω σου αγαθότητι θα ευλογήσης τον δίκαιον. Κυριε, η άπειρος προς ημάς ευμένειά σου και προστασία είναι δι' ημάς ακατανίκητον όπλον και στέφανος δόξης.

6 Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις, ὑπὲρ τῆς ὀγδόης· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[2] - ΚΥΡΙΕ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

[2] Κυριε, επάνω στον δίκαιον θυμόν σου μη με τιμωρήσης δια τας αμαρτωλάς μου πράξεις, και μη θελήσης επάνω εις την δικαίαν σου οργήν να με παιδαγωγήσης με σκληρότητα.

[3] ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμι· ἴασαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστᾶ μου,

[3] Ελέησέ με, Κυριε, διότι είμαι σωματικώς και ψυχικώς ασθενής. Θεράπευσε, Κυριε, εμέ τον ασθενή, διότι και αυτά τα οστά μου έχουν ταραχθή εξ αιτίας των αμαρτιών μου.

[4] καὶ ἡ ψυχή μου ἐταράχθη σφόδρα· καὶ σύ, Κύριε, ἕως πότε;

[4] Η δε ψυχή μου επλημμύρισεν από ταραχήν και ανεστατώθη εξ αιτίας της δικαίας σου οργής. Εως πότε όμως, Κυριε, θα στέκης μακράν από εμέ και ωργισμένος θα στρέφης αλλού το πρόσωπόν σου;

[5] ἐπίστρεψον, Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου, σῶσόν με ἕνεκεν τοῦ ἐλέους σου.

[5] Στρέψε, Κυριε, το πρόσωπόν σου προς εμέ. Γλύτωσε το σώμα και την ψυχήν μου από τας συμφοράς. Σώσε με, όχι δια τας καλάς μου πράξεις, αλλά δια την άπειρον ευσπλαγχνίαν σου.

[6] ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων σου· ἐν δὲ τῷ ῞Αδῃ τίς ἐξομολογήσεταί σοι;

[6] Διότι, εάν αποθάνη κανείς αμετανόητος και καταβή στον άδην, δεν είναι δυνατόν να σε ενθυμήται, Κυριε. Εις τον άδην ποιός αμετανόητος είναι δυνατόν να σε δοξολογήση; Εγώ όμως, Κυριε, μετανοών δια τας παραβάσεις μου κλαίω.

[7] ἐκοπίασα ἐν τῷ στεναγμῷ μου, λούσω καθ᾽ ἑκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνήν μου βρέξω.

[7] Εκοπίασα, απέκαμα από τους στεναγμούς μου δια τας παρεκτρρπάς μου. Ελουσα και λούζω κάθε νύκτα το κρεββάτι μου και βρέχω με τα άφθονα δάκρυά μου το στρώμα μου.

[8] ἐταράχθη ἀπὸ θυμοῦ ὁ ὀφθαλμός μου, ἐπαλαιώθην ἐν πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς μου.

[8] Κλαίω συνεχώς εξ αιτίας της οργής σου και από τα δάκρυά μου επόνεσαν τα μάτια μου. Εγινα ασήμαντος, σαν το παληωμένο ένδυμα, και περιφρονημένος από τους εχθρούς μου.

[9] ἀπόστητε ἀπ᾽ ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ὅτι εἰσήκουσε Κύριος τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθμοῦ μου·

[9] Αλλά το έλεος του Κυρίου είναι άπειρον και δια τούτο εις αυτό ελπίζω και φωνάζω προς τους εχθρούς μου· φύγετε μακρυά από μένα κατεντροπιασμένοι, όσοι εργάζεσθε την ανομίαν. Δεν σας φοβούμαι, διότι είμαι βέβαιος ότι ο Κυριος εδέχθη με ευμένειαν την προσευχήν, που με δάκρυα και κλαυθμούς του απηύθυνα.

[10] ἤκουσε Κύριος τῆς δεήσεώς μου, Κύριος τὴν προσευχήν μου προσεδέξατο.

[10] Ηκουσεν ο Κυριος την δέησίν μου. Ο Κυριος ευηρεστήθη να κάμη δεκτήν την προσευχήν μου.

[11] αἰσχυνθείησαν καὶ ταραχθείησαν σφόδρα πάντες οἱ ἐχθροί μου, ἀποστραφείησαν καὶ καταισχυνθείησαν σφόδρα διὰ τάχους.

[11] Ας κατεντροπιασθούν και ας κυριευθούν από φόβον και τρόμον οι εχθροί μου. Ας γυρίσουν οπίσω και πανικόβλητοι ας τραπούν εις φυγήν, ας καταισχυνθούν γρήγορα.

7 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, ὃν ᾖσε τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν λόγων Χουσὶ υἱοῦ ᾽Ιεμενεί.

2 - ΚΥΡΙΕ ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα· σῶσόν με ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με καὶ ῥῦσαί με,

2 Κυριε, ο Θεός μου, εις σε εστήριξα όλας μου τας ελπίδας. Σώσε με από όλους τους εχθρούς μου, οι οποίοι με καταδιώκουν και γλύτωσέ με από αυτούς, και μάλιστα από τον αρχηγόν των τον Αβεσσαλώμ,

3 μήποτε ἁρπάσῃ ὡς λέων τὴν ψυχήν μου, μὴ ὄντος λυτροumένου μηδὲ σῴζοντος.

3 δια να μη αρπάση αυτός και ως λέων άγριος κατασπαράξη την ζωήν μου, αφού δεν θα υπάρχη στο πλευρόν μου κανείς, δια να με γλυτώση και να με σώση.

4 Κύριε ὁ Θεός μου, εἰ ἐποίησα τοῦτο, εἰ ἔστιν ἀδικία ἐν χερσί μου,

4 Κυριε και Θεέ μου, εάν διέπραξα αυτό το κακόν, δια τα οποίον με καταδιώκουν, εάν αι χείρες μου έκαμαν κάκοιαν αδικίαν εναντίον των,

5 εἰ ἀνταπέδωκα τοῖς ἀνταποδιδοῦσί μοι κακά, ἀποπέσοιμι ἄρα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μου κενός·

5 εάν ανταπέδωκα ποτέ κάτι κακόν στους εχθρούς μου, οι οποίοι συνεχώς με καταδιώκουν και με αδικούν, ας χάσω κάθε ελπίδα σωτηρίας από τα χέρια των εχθρών μου, ας πέσω νικημένος από αυτούς, έρημος και γυμνωμένος από κάθε συμπαράστασιν.

6 καταδιώξαι ἄρα ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου καὶ καταλάβοι καὶ καταπατήσαι εἰς γῆν τὴν ζωήν μου καὶ τὴν δόξαν μου εἰς χοῦν κατασκηνώσαι. (διάψαλμα).

6 Ας με καταδιώξη, μαζή με τους εχθρούς μου, ο αρχηγός των, ας με συλλάβη αιχμάλωτον, ας ποδοπατήση κάτω στο χώμα και ας εξευτελίση την ζωήν μου και ας σκεπάση με το χώμα του τάφου όλην την δόξαν μου.

7 ἀνάστηθι, Κύριε, ἐν ὀργῇ σου, ὑψώθητι ἐν τοῖς πέρασι τῶν ἐχθρῶν σου. ἐξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι, ᾧ ἐνετείλω,

7 Αλλ' εγώ, Κυριε, δεν θέλω να εκδικηθώ ο ίδιος τους εχθρούς μου· δια τούτο σε παρακαλώ, σήκω, Κυριε, ωργισμένος εναντίον αυτών. Φανέρωσε το ύψος της ακατανίκητου δυνάμεώς σου έως εις τα πέρατα του στρατοπέδου των εχθρών σου, ώστε κανείς να μη διαφύγη την τιμωρίαν. Κυριε ο Θεός μου, σήκω εις προστασίαν μου, σύμφωνα άλλωστε και με τον Νομον, τον οποίον έχεις σχετικώς διατάξει, να τιμωρούνται δηλαδή οι κακοί, οι δε καλοί να προστατεύωνται και αμείβωνται.

8 καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε, καὶ ὑπὲρ ταύτης εἰς ὕψος ἐπίστρεψον.

8 Και όταν, Κυριε, αποκοααστήσης δικαιοσύνην, τότε πλήθη λαών με πίστιν θα σε περιβάλλουν, προς χάριν δε αυτής της συγκεντρώσεως των πιστών λαών, ανέβα στο μεγαλειώδες βήμα της δικαιοσύνης και αγαθότητάς σου.

9 Κύριος κρινεῖ λαούς. κρῖνόν με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου καὶ κατὰ τὴν ἀκακίαν μου ἐπ᾽ ἐμοί.

9 Ο Κυριος θα κρίνη αργά η γρήγορα όλους τους λαούς. Κρίνε και εμέ τώρα, Κυριε, ανάλογα με την δικαιοσύνην, που έως τώρα έχω δείξει· και σύμφωνα με την αθωότητά μου απέναντι των εχθρών μου δείξε εις εμέ την ιδικήν σου αγαθότητα.

10 συντελεσθήτω δὴ πονηρία ἁμαρτωλῶν καὶ κατευθυνεῖς δίκαιον, ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς ὁ Θεός.

10 Θέσε, Κυριε, ένα τέρμα εις την κακίαν των αμαρτωλών ανθρώπων. Ετσι θα οδηγήσης, συ Κυριε, ανενόχλητον και απρόσκοπτον τον δίκαιον στον δρόμον της αρετής, διότι γνωρίζεις τα βάθη των ανθρωπίνων καρδιών, τας σκέψεις και τας επιθυμίας αυτών.

[11] δικαία ἡ βοήθειά μου παρὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ σῴζοντος τοὺς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.
[12] ὁ Θεὸς κριτὴς δίκαιος καὶ ἰσχυρὸς καὶ μακρόθυμος καὶ μὴ ὀργὴν ἐπάγων καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν.
[13] ἐὰν μὴ ἐπιστραφῆτε, τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε καὶ ἡτοίμασεν αὐτό·
[14] καὶ ἐν αὐτῷ ἡτοίμασε σκεύη θανάτου, τὰ βέλη αὐτοῦ τοῖς καιομένοις ἐξειργάσατο.

[15] ἰδοὺ ὠδίνησεν ἀδικίαν, συνέλαβε πόνον καὶ ἔτεκεν ἀνομίαν.

[16] λάκκον ὤρυξε καὶ ἀνέσκαψεν αὐτόν, καὶ ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον, ὃν εἰργάσατο·

[17] ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ κορυφὴν αὐτοῦ ἡ ἀδικία αὐτοῦ καταβήσεται.

[18] ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ κατὰ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ ῾Υψίστου.

[11] Δικαία θα είναι η προς εμέ βοήθειά σου, Κυριε, διότι συ είσαι Θεός, ο οποίος σώζεις όλους όσοι έχουν ευθείαν και ειλικρινή την καρδίαν.
[12] Ο Θεός είναι κριτής δίκαιος και ισχυρός και μακρόθυμος και δεν επιφέρει την οργήν του με καθημερινάς ποινάς και τιμωρίας εναντίον των αμαρτωλών ανθρώπων.
[13] Εάν όμως σεις οι αμαρτωλοί καταφρονήσετε την μακροθυμίαν του Θεού και δεν μετανοήσετε, ο Κυριος θα τροχίση την ρομφαίαν του, το τόξον του το έχει ήδη έτοιμον εναντίον σας.
[14] Και στο τόξον αυτό ο Κυριος ετοποθέτησε τα θανατηφόρα του βέλη, τα οποία ητοίμασε εναντίον των φλογιζομένων και εξαπτομένων από την κακότητα και τα πάθη αμετανοήτων αμαρτωλών.
[15] Ιδού, αυτός ο εχθρός μου εκυριεύθη από ωδίνας δια το κατ' εμού κακόν, συνέλαβεν ετσι εις την ψυχήν του σχέδιον πόνου εναντίον μου, εγέννησε δε την παρανομίαν, η οποία θα εκσπάση εις βάρος του.
[16] Ηνοιξε ωσάν παγίδα λάκκον, δια να με συλλάβη εις αυτόν, όπως συλλαμβάνουν τα άγρια θηρία, τον ανεσκάλευσεν, ώστε να μη φαίνεται. Ομως όχι εγώ, αλλά αυτός θα πέση μέσα στον βόθρον, τον οποίον με τόσην τέχνην κατεσκεύασε.
[17] Σαν πέτρα θα γυρίση από ψηλά και θα πέση εις την κεφαλήν του το κακόν αυτό, που με πονηρίαν και κόπον πολύν ητοίμασεν εναντίον μου. Εις την κορυφήν του θα κατεβή βαρεία και συντριπτική η αδικία του.
[18] Εγώ δέ, σωσμένος από την αγαθότητα και δύναμιν του Κυρίου, θα ανυμνολογώ τον Κυριον δια την δικαιοσύνην του αυτήν και θα ψάλλω ύμνους δοξολογίας στο όνομα Κυρίου του Υψιστου.

8 Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ληνῶν· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.
[2] - ΚΥΡΙΕ ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ· ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

[3] ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου τοῦ καταλῦσαι ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητήν.

[2] Κυριε ο κύριος όλων των ανθρώπων, ιδιαιτέρως δε ημών των πιστών, πόσον ξακουστόν και ολόλαμπρον προβάλλει το όνομά σου εις όλην την γην, εις όλα τα δημιουργήματά σου! Η μεγαλοπρέπειά σου ως δημιουργού είναι ασυγκρίτως λαμπροτέρα από την λαμπρότητα των ουρανίων κόσμων, τους οποίους συ εδημούργησες.
[3] Από τα στόματα και αυτών ακόμη των νηπίων και θηλαζόντων παιδίων ήκουσας και ακούεις τέλειον ύμνον πίστεως και δοξολογίας προς σέ, εις πείσμα των μεγάλων απίστων εχθρών σου και εις καταζευτελισμόν και εξουδένωσιν εκείνου, ο οποίος

τολμά να παρουσιασθή εχθρός και αντίδικός σου.

4 ὅτι ὄψομαι τοὺς οὐρανούς, ἔργα τῶν δακτύλων σου, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας·

4 Οταν ανυψώνω τα βλέμματά μου στους ουρανούς και βλέπω τα αναρίθμητα υπέροχα εκεί δημιουργήματά σου, τα οποία χωρίς κόπον σαν με τα δάκτυλα απλώς των χειρών σου έκαμες, την σελήνην δηλαδή και τους αστέρας, τα οποία συ εστερέωσες στο απέραντον χάος του ουρανού, διερωτώμαι και λέγω·

5 τί ἐστιν ἄνθρωπος, ὅτι μιμνήσκῃ αὐτοῦ; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν;

5 τι είναι αυτός ο άνθρωπος, ο τόσον μικρός και αφανής εμπρός στο μεγαλοπρεπές σύμπαν σου, ώστε συ να καταδέχεσαι να τον ενθυμήσαι; Η τι είναι κάθε απόγονος του ανθρώπου, ώστε συ τόσον πατρικώς και ιδιαιτέρως να φροντίζης δι' αυτόν;

6 ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ᾽ ἀγγέλους, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν,

6 Τον εδημιούργησες ολίγον κατώτερον από τους αγγέλους, με δόξαν όμως και τιμήν τον έχεις στεφανώσει,

7 καὶ κατέστησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου· πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ,

7 διότι τον εγκατέστησες και τον ανεκήρυξες βασιλέα εις όλα τα έργα των χειρών σου, εις όλα τα επίγεια δημιουργήματά σου.

8 πρόβατα, καὶ βόας ἁπάσας, ἔτι δὲ καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου,

8 Τα πάντα υπέταξες κάτω από την εξουσίαν του, όχι μόνον τα κατοικίδια ζώα, πρόβατα και όλα τα βόϊδια, αλλά και αυτά ακόμη τα άγρια θηρία της υπαίθρου·

9 τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, τὰ διαπορευόμενα τρίβους θαλασσῶν.

9 τα ταχύτατα πτηνά, που διασχίζουν τους ουρανούς, τα αναρίθμητα ψάρια της θαλάσσης, τα μεγάλα κήτη, τα οποία τρέχουν δια των υδατίνων δρόμων των ωκεανών.

10 Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ!

10 Κυριε ο Κυριος ημών, πόσον λαμπρόν και μεγαλειώδες προβάλλεται το πανένδοξον όνομά σου εις όλην την γην!

9 Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν κρυφίων τοῦ υἱοῦ· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

2 - ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΟΜΑΙ σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγήσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου·

2 Θα σε δοξολογήσω Κυριε, με όλην μου την καρδίαν, θα διηγηθώ με ευγνωμοσύνην όλα τα θαυμαστά σου έργα.

3 εὐφρανθήσομαι καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί, ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου, Ὕψιστε.

3 Θα πλημμυρίσω από χαράν και αγαλλίασιν αναλογιζόμενος την πατρικήν σου παντοδύναμον προστασίαν. Θα ψάλλω ύμνους δοξολογίας προς το πάντιμον όνομά σου, Υψιστε Κυριε.

4 ἐν τῷ ἀποστραφῆναι τὸν ἐχθρόν μου εἰς τὰ ὀπίσω, ἀσθενήσουσι καὶ ἀπολοῦνται ἀπὸ προσώπου σου,

4 Οταν κατετροπώθησαν και πανικόβλητοι ετράπησαν εις φυγήν οι εχθροί μου, συνετρίβη η δύναμίς των. Αυτοί εξηφανίσθησαν, εχάθησαν εξ ολοκλήρου, μόλις εφάνη το προστατευτικόν δι' εμέ, το ωργισμένον δι' εκείνους, πρόσωπόν σου.

5 ὅτι ἐποίησας τὴν κρίσιν μου καὶ τὴν δίκην μου, ἐκάθισας ἐπὶ θρόνου

5 Διότι συ, ως δίκαιος και παντοδύναμος κριτής, έκρινες την υπόθεσίν μου, έκαμες δίκην υπέρ εμού.

ὁ κρίνων δικαιοσύνην.

Εκάθισες στον βασιλικόν δικαστικόν σου θρόνον, συ ο οποίος κρίνστους πάντας και τα πάντα με δικαιοσύνην.

6 ἐπετίμησας ἔθνεσι, καὶ ἀπώλετο ὁ ἀσεβής· τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξήλειψας εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

6 Εβγαλες καταδικαστικήν απόφασιν κατά των εθνών αυτών, τους ήλεγξες δια τας παρανομίας των και κατεστράφησαν οι ασεβείς αυτοί. Το όνομά των, που δι' άλλους μεν είχε καταντήσει φόβητρον, δι' άλλους δε αξιοζήλευτον, το έσβησες άπαξ δια παντός, ώστε να μη ακουσθή ποτε πλέον.

7 τοῦ ἐχθροῦ ἐξέλιπον αἱ ῥομφαῖαι εἰς τέλος, καὶ πόλεις καθεῖλες· ἀπώλετο τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ μετ᾽ ἤχου,

7 Αι πολεμικαί θανατηφόροι μεγάλαι σπάθαι του εχθρού αυτού και αι άλλαι πολεμικαί μηχαναί κατεστράφησαν εξ ολοκλήρου· τας ωχυρωμένας του πόλεις κατεκρήμνισες και η ανάμνησίς του εξηφανίσθη μετά βοής.

8 καὶ ὁ Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα μένει. ἡτοίμασεν ἐν κρίσει τὸν θρόνον αὐτοῦ,

8 Ο Κυριος όμως και απειροτέλειος Θεός μένει στον αιώνα. Ητοίμασε και έχει πάντοτε έτοιμον τον βασιλικόν θρόνον της δικαίας του κρίσεως.

9 καὶ αὐτὸς κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, κρινεῖ λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

9 Αυτός θα κρίνη και θα δικάση την οικουμένην με δικαιοσύνην, θα κρίνη τους λαούς της γης με απροσωπολησίαν και ευθύτητα.

10 καὶ ἐγένετο Κύριος καταφυγὴ τῷ πένητι, βοηθὸς ἐν εὐκαιρίαις ἐν θλίψεσι·

10 Ετσι ο Κυριος έγινε καταφύγιον δια τους πτωχούς και τους αδυνάτους. Βοηθός αυτών εις την κατάλληλον στιγμήν, όταν αυτοί ευρίσκωνται υπό το κράτος θλίψεων και αδικιών.

11 καὶ ἐλπισάτωσαν ἐπὶ σοὶ οἱ γινώσκοντες τὸ ὄνομά σου, ὅτι οὐκ ἐγκατέλιπες τοὺς ἐκζητοῦντάς σε, Κύριε.

11 Εις σέ, λοιπόν, ας έχουν στηριγμένας τας ελπίδας των όσοι σε εγνώρισαν, διότι συ δεν εγκαταλείπεις ποτέ εκείνους, οι οποίοι μετά πόθου σε ζητούν και προς σε καταφεύγουν.

12 ψάλατε τῷ Κυρίῳ, τῷ κατοικοῦντι ἐν Σιών, ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ,

12 Ψαλατε, λοιπόν, όλοι ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας προς τον Κυριον, ο οποίος μένει στον ιερόν τόπον, εις την Σιών. Διαλαλήσατε εις όλα τα έθνη τα μεγαλουργήματα αυτού.

13 ὅτι ἐκζητῶν τὰ αἵματα αὐτῶν ἐμνήσθη, οὐκ ἐπελάθετο τῆς κραυγῆς τῶν πενήτων.

13 Διότι ο Κυριος, ο εκδικητής των αθώων αιμάτων και τιμωρός των εγκληματιών, ενεθυμήθη τους αδικηθέντας, εμακροθύμησε δια τον εγκληματίαν, αλλά δεν ελησμόνησε την ικεσίαν των δεομένων προς αυτόν πτωχών και αδυνάτων και αδικουμένων.

14 ἐλέησόν με, Κύριε, ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ ὑψῶν με ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου,

14 Ελέησε με, Κυριε, ίδε τον εξευτελισμόν, τον οποίον υπέστην εκ μέρους των εχθρών μου. Συ, ο οποίος συνεχώς από θανασίμους κινδύνους με σώζεις, συ που με αρπάζεις από αυτάς άκομα τας πύλας του θανάτου, και μου χαρίζεις δόξαν,

15 ὅπως ἂν ἐξαγγείλω πάσας τὰς αἰνέσεις σου ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών. ἀγαλλιάσομαι ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου.

15 δείξε και τώρα την προστασίαν σου, δια να διαλαλήσω, ελεύθερος πλέον και ασφαλής, όλας τας δοξολογίας σου εις τας πύλας της Σιών, την οποίαν ως θυγατέρα σου αγαπάς. Τοτε εγώ θα πλημμυρίσω από αγαλλιασιν δια την σωτηρίαν, που θα μου έχης δώσει.

16 ἐνεπάγησαν ἔθνη ἐν διαφθορᾷ, ᾗ ἐποίησαν, ἐν παγίδι ταύτῃ, ᾗ

16 Τα εχθρικά όμως ειδωλολατρικά έθνη εβυθίσθησαν και εκόλλησαν στον βόρβορον, ώστε

ἔκρυψαν, συνελήφθη ὁ ποὺς αὐτῶν.

να είναι βεβαία πλέον η καταστροφή των, διότι εις την παγίδα, την οποίαν με πολλήν τέχνην εσκέπασαν, δια να συλλάβη τα ανύποπτα αθώα θύματά των, εις αυτήν, ως εις άλλο δόκανον, επιάστηκαν τα ιδικά των πόδια.

17 γινώσκεται Κύριος κρίματα ποιῶν, ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτοῦ συνελήφθη ὁ ἁμαρτωλός. (ᾠδὴ διαψάλματος).

17 Με τα θαυμαστά αυτά έργα της δικαιοσύνης σου γίνεται υλοφάνερον και γνωστόν εις όλον τον κόσμον, ότι ο Κυριος πάντοτε δικαίας κρίσεις και αποφάσεις λαμβάνει και εφαρμόζει. Εφερεν εν τη δικαιοσύνη του έτσι τα πράγματα ο Κυριος, ώστε ο αμαρτωλός συλλαμβάνεται ο ίδιος εις τα παγιδευτικά έργα, που έχει στήσει δια τους άλλους.

18 ἀποστραφήτωσαν οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸν ᾅδην, πάντα τὰ ἔθνη τὰ ἐπιλανθανόμενα τοῦ Θεοῦ,

18 Ας καταδικασθούν και ας ριφθούν εις τας οδύνας του άδου οι αμετανόητοι αμαρτωλοί, όλα τα ειδωλολατρικά έθνη, τα οποία λησμονούν και καταφρονούν τον Θεόν.

19 ὅτι οὐκ εἰς τέλος ἐπιλησθήσεται ὁ πτωχός, ἡ ὑπομονὴ τῶν πενήτων οὐκ ἀπολεῖται εἰς τέλος.

19 Διότι δεν θα λησμονηθή μέχρι τέλους ο πτωχός και αδύνατος, που πιστεύει και ελπίζει στον Θεόν. Η ελπίδα προς τον Θεόν και η υπομονή, την οποίαν δείχνουν κατά το διάστημα των θλίψεών των οι πένητες, δεν θα χαθή, δεν θα μείνη μέχρι τέλους χωρίς ικανοποίησιν εκ μέρους του Θεού.

20 ἀνάστηθι, Κύριε, μὴ κραταιούσθω ἄνθρωπος, κριθήτωσαν ἔθνη ἐνώπιόν σου.

20 Σηκω επάνω, Κυριε, δίκαιος και ισχυρός, και ας μη υψώνεται και μεγαλοφρονή ο άδικος και εξευτελισμένος άνθρωπος. Ας κριθούν και ας δικασθούν ενώπιόν σου όλα τα ασεβή έθνη.

21 κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην ἐπ᾽ αὐτούς, γνώτωσαν ἔθνη ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν. (διάψαλμα).

21 Θέσε επάνω εις αυτά αυστηρόν νομοθέτην, που θα τους δεσμεύη με τους δικαίους νόμους και θα τους κρίνη οσάκις τους παραβαίνουν. Από την ιδικήν σου δικαίαν και παντοδύναμον παρέμβασιν, ας μάθουν οι ειδωλολάτραι, οι εθνικοί, ότι δεν είναι τίποτε άλλο παρά ασθενείς και ανόητοι άνθρωποι.

22 (Μασ. 10 1-18) ῾Ινατί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν, ὑπερορᾷς ἐν εὐκαιρίαις ἐν θλίψεσιν;

22 (Μασ. 10 1-18) Διατί, Κυριε, έχεις σταθή εις την παρούσαν περίστασιν μακράν από ημάς; Διατί δεν μας προσέχεις τώρα, που ευρισκόμεθα εις περιστάσεις θλίψεων;

23 ἐν τῷ ὑπερηφανεύεσθαι τὸν ἀσεβῆ ἐμπυρίζεται ὁ πτωχός, συλλαμβάνονται ἐν διαβουλίοις, οἷς διαλογίζονται.

23 Καίεται μέσα στο καμίνι θλίψεως και αγωνίας ο ενάρετος πτωχός, εις καιρόν που υπερηφανεύεται αλαζονικά δια την επικράτησίν του ο αμαρτωλός. Συλλαμβάνονται οι ταλαίπωροι πτωχοί εις τας παγίδας, τας οποίας με πανουργίαν ετοιμάζουν εναντίον των οι αμαρτωλοί.

24 ὅτι ἐπαινεῖται ὁ ἁμαρτωλὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ὁ ἀδικῶν ἐνευλογεῖται·

24 Στενοχωρείται ο δίκαιος, διότι βλέπει να καυχάται και να θαυμάζεται από τους ομοίους του ο αμαρτωλός. Βλέπει να εκπληρώνονται αι αμαρτωλαί επιθυμίαι της ψυχής εκείνου και να καλοτυχίζεται ο άδικος από τους ομοίους του.

25 παρώξυνε τὸν Κύριον ὁ ἁμαρτωλός· κατὰ τὸ πλῆθος τῆς ὀργῆς αὐτοῦ οὐκ ἐκζητήσει· οὐκ

25 Με αυτήν όμως την συμπεριφοράν του ο αμαρτωλός, όταν λέγη ότι δεν θα ζητήση ευθύνας δια τας αμαρτίας και τας αδικίας του ο Θεός, εξώργισεν

ἔστιν ὁ Θεὸς ἐνώπιον αὐτοῦ.

εναντίον του τον Κυριον. Ο αμαρτωλός ζη, ως εάν δεν υπάρχη ενώπιόν του και ως εάν δεν τον βλέπη ο Θεός!

[26] βεβηλοῦνται αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ ἐν παντὶ καιρῷ, ἀνταναιρεῖται τὰ κρίματά σου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ κατακυριεύσει·

[26] Εις κάθε στιγμήν και ώραν είναι ρυπαροί και βρωμεροί οι δρόμοι της ζωής του. Καταφρονεί και καταπατεί ασυστόλως τα προστάγματα και τας εντολάς σου εμπρός εις τα μάτια σου και φαντάζεται εν τη αλαζονία του ότι θα επικρατήση εναντίον όλων των εχθρών του, οι οποίοι εχθροί του είναι οι ιδικοί σου φίλοι.

[27] εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐ μὴ σαλευθῶ, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν ἄνευ κακοῦ.

[27] Διότι είπεν από μέσα του· "δεν θα μετακινηθώ ποτέ από κανένα, η ευτυχία μου είναι μόνιμος. Εγώ και οι απόγονοί μου θα ζήσωμεν χωρίς θλίψεις".

[28] οὗ ἀρᾶς τὸ στόμα αὐτοῦ γέμει καὶ πικρίας καὶ δόλου, ὑπὸ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ κόπος καὶ πόνος.

[28] Ετσι σκέπτεται εκείνος, του οποίου το στόμα είναι γεμάτο από κατάραν εναντίον του Θεού, από πικρίαν και δολιότητα κατά του πλησίον του. Εκείνος, κάτω από την γλώσσαν του οποίου φωλιάζει και ξεχύνεται η κακότης και η μοχθηρία.

[29] ἐγκάθηται ἐνέδρᾳ μετὰ πλουσίων, ἐν ἀποκρύφοις τοῦ ἀποκτεῖναι ἀθῷον· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πένητα ἀποβλέπουσιν·

[29] Στήνει ενέδραν και παραμονεύει μαζή με άλλους πλουσίους, στήνει καρτέρι εις αποκρύφους τόπους, δια να φονεύση τον αθώον διαβάτην. Οι οφθαλμοί του κακοποιού αυτού στρέφονται άγριοι και απειλητικοί εναντίον του πτωχού και ανυπερασπίστου ανθρώπου.

[30] ἐνεδρεύει ἐν ἀποκρύφῳ ὡς λέων ἐν τῇ μάνδρᾳ αὐτοῦ, ἐνεδρεύει τοῦ ἁρπάσαι πτωχόν, ἁρπάσαι πτωχὸν ἐν τῷ ἑλκύσαι αὐτόν·

[30] Παραμονεύει εις αποκρύφους τόπους, όπως το ληοντάρι παραφυλάττει κρυμμένο μέσα εις την φωλεάν του, ενεδρεύει, δια να αρπάση τον πτωχόν, να αρπάση τον πτωχόν παρασύρων αυτόν με απατηλούς τρόπους.

[31] ἐν τῇ παγίδι αὐτοῦ ταπεινώσει αὐτόν, κύψει καὶ πεσεῖται ἐν τῷ αὐτὸν κατακυριεῦσαι τῶν πενήτων.

[31] Εις την ενέδραν, που στήνει συμμαζεύεται, σκύβει, εξαπλώνεται κάτω στο έδαφος, δια να μπορέση με τον τρόπον αυτόν να ορμήση αιφνιδίως και κατακυριεύση τους ταλαιπωρημένους πτωχούς.

[32] εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· ἐπιλέλησται ὁ Θεός, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ μὴ βλέπειν εἰς τέλος.

[32] Είπε από μέσα του σύμφωνα με την επιθυμίαν της πονηράς καρδίας του· "ο Θεός μας ελησμόνησε, εγύρισε αλλού το πρόσωπόν του και δεν μας βλέπει καθόλου".

[33] ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χείρ σου, μὴ ἐπιλάθῃ τῶν πενήτων.

[33] Σηκω, Κυριε και Θεέ μου, εν τη δικαιοσύνη σου. Ας υψωθή η παντοδύναμος δεξιά σου και ας πέση τιμωρός εναντίον εκείνων. Μη λησμονής τους ταλαιπωρημένους, τους πτωχούς.

[34] ἕνεκεν τίνος παρώργισεν ὁ ἀσεβὴς τὸν Θεόν; εἶπε γὰρ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἐκζητήσει.

[34] Διατί επροκάλεσε οξείαν την οργήν ο ασεβής; Διότι είπεν από μέσα του, σύμφωνα με τους πόθους της πονηράς καρδίας του· "ο Θεός δεν ζητεί λογαριασμόν και δεν μας καταλογίζει ευθύνας δια τας πράξεις μας"!

[35] βλέπεις, ὅτι σὺ πόνον καὶ θυμὸν κατανοεῖς τοῦ παραδοῦναι αὐτοὺς εἰς χεῖράς σου· σοὶ ἐγκαταλέλειπται ὁ πτωχός, ὀρφανῷ σὺ ᾖσθα βοηθός.

[35] Αλλά συ, Κυριε, τα βλέπεις όλα· όχι μόνον τας εξωτερικάς πράξτου ανθρώπου, αλλά και αυτάς τας σκέψεις και επιθυμίας των καρδιών. Γνωρίζεις τόσον τους πόνους και τας θλίψστου πτωχού όσον και τον

θηριώδη θυμόν του ασεβούς. Τα βλέπεις όλα, δια να παραδώσης εν τη δικαιοσύνη σου τους ασεβείς εις την τιμωρόν δεξιάν σου. Εις την ιδικήν σου όμως προστασίαν έχει ελπίσει και έχει εγκαταλειφθή ο πτωχός. Του ορφανού συ είσαι βοηθός.

36 σύντριψον τὸν βραχίονα τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ πονηροῦ, ζητηθήσεται ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ εὑρεθῇ.

36 Συντριψε συ την καταπιεστικήν δύναμιν του αμαρτωλού και του πονηρού ανθρώπου. Εξάλειψε αυτόν και τας κακάς του πράξεις, ώστε, εάν αναζητηθή το κακόν που έκαμε, να μη ευρεθή ούτε αυτός ούτε εκείνο.

37 βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ἀπολεῖσθε ἔθνη ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ.

37 Μονον ο αιώνιος Κυριος θα βασιλεύση στους αιώνας των αιώνων. Σεις οι ειδωλολάτραι θα εξολοθρευθήτε από την γην του Κυρίου.

38 τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πενήτων εἰσήκουσε Κύριος, τὴν ἑτοιμασίαν τῆς καρδίας αὐτῶν προσέσχε τὸ οὖς σου

38 Ο Κυριος ήκουσε την δικαίαν επιθυμίαν των πτωχών ανθρώπων. Και το αυτί του το έτεινε προσεκτικόν στους δικαίους πόθους της καρδίας των.

39 κρῖναι ὀρφανῷ καὶ ταπεινῷ, ἵνα μὴ προσθῇ ἔτι μεγαλαυχεῖν ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς.

39 Ανέλαβεν αυτός, να κρίνη με δικαιοσύνην επί της υποθέσεως του ορφανού και του πτωχού ανθρώπου, να τους υπερασπίση εν τη παντοδυναμία του, ώστε να μη τολμήση πλέον κανείς άνθρωπος επί της γης να αλαζονευθή εις βάρος αυτών και του Θεού.

10

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

1 (Μασ. 11) Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα· πῶς ἐρεῖτε τῇ ψυχῇ μου· μεταναστεύου ἐπὶ τὰ ὄρη ὡς στρουθίον;

1 (Μασ. 11) Εγώ έχω στηρίζει την πεττοίθησιν και την ελπίδα μου στον παντοδύναμον Κυριον και πως σεις μου λέγετε· "φύγε, μετανάστευσε από εδώ, πέταξε σαν στρουθίον τρομαγμένον εις τα βουνά, δια να εύρης εκεί την σωτηρίαν σου;"

2 ὅτι ἰδοὺ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐνέτειναν τόξον, ἡτοίμασαν βέλη εἰς φαρέτραν τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν σκοτομήνῃ τοὺς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

2 Φυγε, μου λέγουν, διότι οι αμαρτωλοί άνθρωποι έχουν ετοιμάσει τα βέλη των, δια να τα εκτοξεύσουν με μανίαν από τον σκοτεινόν τόπον, που ενεδρεύουν, εναντίον των απονηρεύτων και εναρέτων ανθρώπων.

3 ὅτι ἃ σὺ κατηρτίσω, αὐτοὶ καθεῖλον· ὁ δὲ δίκαιος τί ἐποίησε;

3 Ολα όσα, συ Κυριε, σοφώς και δικαίως έχεις νομοθετήσει, αυτοί τα κρημνίζουν και τα καταπατούν. Και επάνω εις την αλαζονείαν των ερωτούν· "ποίον είναι λοιπόν το κέρδος του δικαίου; Κανένα".

4 Κύριος ἐν ναῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· Κύριος ἐν οὐρανῷ ὁ θρόνος αὐτοῦ. οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πένητα ἀποβλέπουσι, τὰ βλέφαρα αὐτοῦ ἐξετάζει τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

4 Ο Κυριος όμως ευρίσκεται ακατανίκητος στον ουρανόν και στον ιερόν ναόν του. Ο Κυριος έχει στήσει τον δικαστικόν του θρόνον υψηλά στον ουρανόν. Από εκεί οι οφθαλμοί του βλέπουν με προσοχήν και με ευμένειαν τον ταλαιπωρούμενον πτωχόν. Διεισδυτικά εξετάζουν και διακρίνουν τους υιούς των ανθρώπων.

5 Κύριος ἐξετάζει τὸν δίκαιον καὶ τὸν ἀσεβῆ, ὁ δὲ ἀγαπῶν τὴν

5 Ο Κυριος εξετάζει και ξεχωρίζει με ακρίβειαν, χωρίς καμμίαν πλάνην, τον δίκαιον και τον ασεβή. Οποιος

ἀδικίαν μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν.

δε αγαπά την αδικίαν και επιμένει εις αυτήν, αυτός μισεί και βλάπτει κυρίως τον εαυτόν του.

6 ἐπιβρέξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς παγίδας, πῦρ καὶ θεῖον καὶ πνεῦμα καταιγίδος ἡ μερὶς τοῦ ποτηρίου αὐτῶν.

6 Ο Κυριος θα εξαπολύση, ωσάν βροχήν, και θα γεμίση με ολεθρίας παγίδας τον δρόμον των αμαρτωλών ανθρώπων, θα ρίψη εναντίον των φωτιάν και θειάφι, θα εξαπολύση βίαιον και ορμητικόν άνεμον, δια να αναρριπίζη την φλόγα. Αυτό θα είναι το ποτήριον της οργής του Θεού κατάπικρον εναντίον των αμαρτωλών ανθρώπων.

7 ὅτι δίκαιος Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν, εὐθύτητας εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

7 Διότι ο Κυριος είναι δίκαιος και αγαπά δικαιοσύνας, στρέφει τους οφθαλμούς του με ιλαρότητα και ευμένειαν στους ευθείς και αγαθούς ανθρώπους.

11 Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς ὀγδόης· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

2 (Μασ. 12) Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὅσιος, ὅτι ὠλιγώθησαν αἱ ἀλήθειαι ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

2 (Μασ. 12) Σώσε μέ, Κυριε, από την κακίαν και τους κακούς, που με περιβάλλουν, διότι δεν έχει απομείνει πλέον άνθρωπος ενάρετος επάνω εις την γην. Σπάνιοι είναι οι ειλικρινείς και αληθινοί λόγοι μεταξύ των ανθρώπων.

3 μάταια ἐλάλησεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, χείλη δόλια ἐν καρδίᾳ, καὶ ἐν καρδίᾳ ἐλάλησε κακά.

3 Λογια ψευδή και επιβλαβή ανταλλάσσει ο καθένας με τον πλησίον του. Από την αμαρτωλήν καρδίαν των βγαίνουν δια του στόματός των δολιότητες. Ογκος κακίας υπάρχει εις την καρδίαν των, την οποίαν εκφράζουν με πανουργίαν τα χείλη των.

4 ἐξολοθρεύσαι Κύριος πάντα τὰ χείλη τὰ δόλια καὶ γλῶσσαν μεγαλορρήμονα.

4 Είθε να εξολοθρεύση ο Κυριος όλα τα δόλια και απατηλά χείλη, τας γλώσσας των διπροσώπων αυτών ανθρώπων, που καυχησιολογούν και κομπάζουν·

5 τοὺς εἰπόντας· τὴν γλῶσσαν ἡμῶν μεγαλυνοῦμεν, τὰ χείλη ἡμῶν παρ᾽ ἡμῖν ἐστι· τίς ἡμῶν Κύριός ἐστιν;

5 όλους εκείνους, οι οποίοι είπαν· "θα δοξάσωμεν και θα αναδείξωμεν την γλώσσαν μας με την ευφράδειάν μας. Τα χείλη μας είναι εις την απόλυτον διάθεσίν μας. Ποιός είναι Κυριος επάνω από ημάς; Ημείς και κανείς άλλος".

6 ἀπὸ τῆς ταλαιπωρίας τῶν πτωχῶν καὶ ἀπὸ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων, νῦν ἀναστήσομαι, λέγει Κύριος· θήσομαι ἐν σωτηρίῳ, παρρησιάσομαι ἐν αὐτῷ.

6 Εις την αλαζονείαν όμως και αφροσύνην αυτήν ο Κυριος απήντησεν· "εξ αιτίας της καταδυναστεύσεως των πτωχών από τους αμαρτωλούς πλουσίους, εξ αιτίας των στεναγμών των πενήτων, που καταπιέζονται, τώρα αμέσως θα εγερθώ, λέγει ο Κυριος, θα θέσω εις ασφαλή και σωτήριον τόπον τον καταπιεζόμενον πτωχόν και χάριν αυτού θα δείξω εις τα μάτια όλων την λαμπράν και ακατανίκητον δικαιοσύνην μου".

7 τὰ λόγια Κυρίου λόγια ἁγνά, ἀργύριον πεπυρωμένον, δοκίμιον τῇ γῇ κεκαθαρισμένον ἑπταπλασίως.

7 Αυτά τα λόγια του Κυρίου, όπως και όλα τα λόγια του, είναι καθαρά, αγνά, απηλλαγμένα από κάθε ψεύδος, όμοια προς τον άργυρον που επυρακτώθη και εχωνεύθη στον κλίβανον της γης, και είναι τελείως καθαρός.

8 σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καὶ

8 Συ, Κυριε, είθε να μας προφυλάξης από τους κακούς

διατηρήσαις ἡμᾶς ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

[9] κύκλῳ οἱ ἀσεβεῖς περιπατοῦσι· κατὰ τὸ ὕψος σου ἐπολυώρησας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

και το κακόν, να μας διατηρήσης καθαρούς και αβλαβείς μέσα εις την πονηράν αυτήν γενεάν τώρα και στους αιώνας των αιώνων.
[9] Τριγύρω μας περιπατούν οι ασεβείς με δολιότητα. Συ όμως δεν αδιαφορείς δια τους υιούς των ανθρώπων. Οσον είναι το ύψος της δόξης σου, τόση είναι και η μεγάλη φροντίς και προσοχή σου δι' αυτούς.

12

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 13) ΕΩΣ πότε, Κύριε, ἐπιλήσῃ μου εἰς τέλος; ἕως πότε ἀποστρέψεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾽ ἐμοῦ;

[3] ἕως τίνος θήσομαι βουλὰς ἐν ψυχῇ μου, ὀδύνας ἐν καρδίᾳ μου ἡμέρας καὶ νυκτός; ἕως πότε ὑψωθήσεται ὁ ἐχθρός μου ἐπ᾽ ἐμέ;

[4] ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου· φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον,

[5] μήποτε εἴπῃ ὁ ἐχθρός μου· ἴσχυσα πρὸς αὐτόν· οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται, ἐὰν σαλευθῶ.

[6] ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ ἐλέει σου ἤλπισα, ἀγαλλιάσεται ἡ καρδία μου ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου· ᾄσω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ ῾Υψίστου.

[2] (Μασ. 13) Εως πότε, Κυριε, θα με λησμονής εντελώς; Εως πότε θα αποστρέφης, σα να αδιαφορής δια την θλίψιν μου, το πρόσωπόν σου από εμέ;

[3] Εως πότε, Κυριε, θα καταρτίζω μέσα μου σχέδια λυτρώσεώς μου από τους εχθρούς μου, και όμως θα δοκιμάζη ημέραν και νύκτα η καρδία μου οδύνας, διότι θα βλέπη αυτά να ναυαγούν, ώστε να μένω έτσι εκτεθειμένος εις κινδύνους; Εως πότε θα υψώνεται απειλητικός και θα θριαμβεύη εναντίον μου ο εχθρός;
[4] Ρίψε ένα βλέμμα συμπαθείας προς εμέ, και άκουσε την προσευχήν μου Κυριε, ο Θεός μου. Αναζωογόνησε το φως των οφθαλμών μου, το οποίον από το βάρος των μεγάλων και πολυαρίθμων θλίψεων πρόκειται να σβήση. Μη επιτρέψης να κλείσουν οριστικώς τα μάτια μου και κοιμηθώ τον ύπνον του θανάτου·
[5] δια να μη είπη με πολλήν χαιρεκακίαν ο εχθρός μου· "υπερίσχυσα εναντίον του και τον ενίκησα". Οι εχθροί μου, που με θλίβουν, θα χαρούν πάρα πολύ, εάν κλονισθώ και πέσω.
[6] Εγώ όμως έχω στηρίξει την ελπίδα μου εις σέ. Η καρδία μου θα αισθανθή απερίγραπτον χαράν, όταν συ ευδοκήσης και μου στείλης την ποθητήν σωτηρίαν. Τοτε εγώ θα τραγουδώ ύμνους ευχαριστίας προς σε τον ευεργέτην και Κυριον μου, και θα συνθέσω ύμνους δοξολογίας εις δόξαν του ονόματος Κυρίου του Υψίστου.

13

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 14) ΕΙΠΕΝ ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός. διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἐπιτηδεύμασιν, οὐκ ἔστι ποιῶν

[1] (Μασ. 14) Ο εσκοτισμένος από την αμαρτίαν μωρός και ασεβής άνθρωπος, είπεν από μέσα του, σύμφωνα με την επιθυμίαν της αμαρτωλής καρδίας του· "δεν υπάρχει Θεός". Αυτός όμως και οι όμοιοί του

χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

διεφθάρησαν μέσα εις την αμαρτωλότητά των. Εγιναν μισητοί από τον Θεόν και από τους ευσεβείς ανθρώπους. Το κακόν διεδόθη τόσον πολύ, ώστε δεν υπάρχει κανείς, που να πράττη σήμερον το αγαθόν. Δεν υπάρχει ούτε ένας.

[2] Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιὼν ἢ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.

[2] Ο Κυριος έσκυψεν από το ύψος του ουρανού και έρριψε το βλέμμα του, δια να ίδη τους υιούς των ανθρώπων, δια να ίδη εάν υπάρχη κανείς μεταξύ αυτών, που να έχη επίγνωσιν Θεού η να επικαλήται με πίστιν τον Θεόν και προσπαθή να ευαρεστή εις αυτόν.

[3] πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός [τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν, ὧν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ πικρίας γέμει, ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα, σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν, καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν· οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.].

[3] Αλλοίμονον! Ολοι εξετράπησαν από την ευθείαν οδόν. Εξηχρειώθησαν και διεφθάρησαν. Δεν υπάρχει κανείς, που να πράττη το αγαθόν. Δεν υπάρχει ούτε ένας. Ο λάρυγξ των, σαν ανοικτός τάφος, αναδίδει δυσώδεις αναθυμιάσεις. Με τας πονηράς των γλώσσας επινοούν και εκφράζουν δόλια ψεύδη και φαρμακεράς συκοφαντίας. Δηλητήριον φαρμακερών ασπίδων υπάρχει κάτω από τα χείλη των. Το στόμα των είναι γεμάτον από κατάρας εναντίον του Θεού και από δολιότητας και πικρίας εναντίον των ανθρώπων. Τα πόδια των τρέχουν με ταχύτητα, δια να χύσουν αίμα. Εις τους δρόμους της ζωής των και εις τας πράξεις των σπείρουν συντρίμματα και ταλαιπωρίας εναντίον αθώων. Εσωτερικήν ειρήνην και ειρηνικήν ζωήν με τους άλλους εξ αιτίας της αμαρτωλότητος των δεν εγνώρισαν. Δεν υπάρχει φόβος Θεού ενώπιόν των.

[4] οὐχὶ γνώσονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν; οἱ ἐσθίοντες τὸν λαόν μου βρώσει ἄρτου τὸν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο.

[4] Δεν θα βάλουν, λοιπόν, ποτέ γνώσιν και δεν θα συνετισθούν όλοι αυτοί, που εργάζονται την παρανομίαν; Οι πωρωμένοι αυτοί, που κατατρώγουν τον λαόν μου, με τόσην ασυνειδησίαν σαν να πρόκειται περί συνήθους άρτου; Δεν επεκαλέσθησαν ποτέ τον Κυριον. Δεν εγνώρισαν, τι είναι προσευχή.

[5] ἐκεῖ ἐδειλίασαν φόβῳ, οὗ οὐκ ἦν φόβος, ὅτι ὁ Θεὸς ἐν γενεᾷ δικαίᾳ.

[5] Εκυριεύθησαν όμως από πανικόν και δειλίαν εκεί, όπου δεν υπήρχε τίποτε το φοβερόν. Και τούτο, διότι ο Κυριος μόνον εις την γενεάν των δικαίων ναι προστάτης και όχι στους αμαρτωλούς.

[6] βουλὴν πτωχοῦ κατῃσχύνατε, ὁ δὲ Κύριος ἐλπὶς αὐτοῦ ἐστι.

[6] Εξευτελίζετε σεις και εμπαίζετε τας σκέψεις και τας αποφάσστου πτωχού, διότι στηρίζει τας ελπίδας του στον Κυριον.

[7] τίς δώσει ἐκ Σιὼν τὸ σωτήριον τοῦ Ἰσραήλ; ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀγαλλιάσεται Ἰακὼβ καὶ εὐφρανθήσεται Ἰσραήλ.

[7] Ποιός, λοιπόν, θα έλθη από την Σιών, δια να δώση την σωτηρίαν στον ισραηλιτικόν λαόν; Θα δοθή εις αυτούς η σωτηρία, όταν ο Κυριος επαναφέρη τους ανθρώπους του λαού του από την αιχμαλωσίαν, θα σκιρτήσουν από αγαλλίασιν οι απόγονοι αυτοί του Ιακώβ. Θα ευφρανθούν αι καρδίαι των Ισραηλιτών.

14 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 15) ΚΥΡΙΕ, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου; ἢ τίς κατασκηνώσει ἐν ὄρει ἁγίῳ σου;

[1] (Μασ. 15) Κυριε, ποιός είναι άξιος να φιλοξενηθή, έστω και επ' ολίγον, στο εν τη Ιερουσαλήμ κατοικητήριόν σου; Η ποιός είναι άξιος να στήση την σκηνήν του στο άγιον σου όρος, όπου υπάρχει ο ναός σου;

[2] πορευόμενος ἄμωμος καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλῶν ἀλήθειαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ,

[2] Μονον ο άμεμπτος και ακατηγόρητος. Εκείνος ο οποίος εργάζεται και εφαρμόζει δικαιοσύνην, ο οποίος αγαπά την αλήθειαν με όλην του την καρδίαν και αυτήν μόνον λέγει.

[3] ὃς οὐκ ἐδόλωσεν ἐν γλώσσῃ αὐτοῦ, οὐδὲ ἐποίησε τῷ πλησίον αὐτοῦ κακὸν καὶ ὀνειδισμὸν οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ τοῖς ἔγγιστα αὐτοῦ.

[3] Εκείνος, που δεν έπλεξε δόλιον σχέδια με την γλώσσαν του και δεν έκαμε ποτέ κάτι κακόν προς τον πλησίον του, ούτε ενέπαιξε ποτέ η εδυσφήμησε τους γύρω του ανθρώπους.

[4] ἐξουδένωται ἐνώπιον αὐτοῦ πονηρευόμενος, τοὺς δὲ φοβουμένους τὸν Κύριον δοξάζει· ὁ ὀμνύων τῷ πλησίον αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀθετῶν·

[4] Αυτός, στους οφθαλμούς του οποίου θεωρείται ανάξιος και εξουδενωμένος εκείνος, που βαδίζει τον δρόμον της πονηρίας, ενώ εξ αντιθέτου τιμώνται και δοξάζονται από αυτόν εκείνοι, που φοβούνται τον Κυριον. Αυτός έχει το δικαίωμα παρά του Θεού να εισέλθη στον ναόν Κυρίου· αυτός που δίδει τιμίας και ενόρκους υποσχέσεις στον πλησίον του και ποτέ δεν τας παραβαίνει, αλλά τας τηρεί με ακρίβειαν.

[5] τὸ ἀργύριον αὐτοῦ οὐκ ἔδωκεν ἐπὶ τόκῳ καὶ δῶρα ἐπ᾽ ἀθῴοις οὐκ ἔλαβεν. ὁ ποιῶν ταῦτα, οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.

[5] Αυτός, ο οποίος δεν δανείζει τα χρήματά του με τόκον και δεν δέχεται δώρα, δια να εκδώση καταδικαστικάς αποφάσεις εις βάρος αθώων ανθρώπων. Ο άνθρωπος, που πράττει αυτά, δεν θα σαλευθή ποτέ ούτε ενώπιον και τον μεγαλυτέρων κινδύνων.

15 Στηλογραφία τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 16) ΦΥΛΑΞΟΝ με, Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

[1] (Μασ. 16) Φυλαξέ με, Κυριε, από κάθε κακόν, διότι εγώ εις σε έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

[2] εἶπα τῷ Κυρίῳ· Κύριός μου εἶ σύ, ὅτι τῶν ἀγαθῶν μου οὐ χρείαν ἔχεις.

[2] Είπα δια της προσευχής προς σε τον Κυριον· "συ είσαι ο Κυριος μου και συ ωσάν ανενδεής, που είσαι, δεν έχεις ανάγκην από τα ιδικά μου υλικά αγαθά".

[3] τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος, πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

[3] Προς χάριν των εναρέτων και ευσεβών ανθρώπων, που ζουν εις την χώραν του, δηλαδή εις την γην της επαγγελίας, μεγάλα και θαυμαστά έργα έκαμεν ο Κυριος. Ολαι αι αποφάσστου, αι ευμενείς και ευάρεστοι δι' αυτούς, που τηρούν το θέλημά του, ευρίσκονται ανάμεσά των.

[4] ἐπληθύνθησαν αἱ ἀσθένειαι αὐτῶν, μετὰ ταῦτα ἐτάχυναν· οὐ μὴ συναγάγω τὰς συναγωγὰς αὐτῶν ἐξ αἱμάτων, οὐδ᾽ οὐ μὴ μνησθῶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν διὰ χειλέων μου.

[4] Επληθύνθησαν, βέβαια, πάρα πολύ αι θλίψεις και αι ταλαιπωρίαι αυτών, αλλά γρήγορα διελύθησαν και εξηφανίσθησαν. Δεν θα συναθροίσω ποτέ κατά κανένα λόγον και τρόπον εις λατρευτικάς συγκεντρώσεις ανθρώπους μολυσμένους με αίματα αθώων ανθρώπων η με αίματα ειδωλολατρικών θυσιών. Ποτέ δεν θα αναφέρω εις τα χείλη μου, ούτε

καν και θα ενθυμηθώ, τα ονόματα των ασεβών ανθρώπων και των ειδωλολατρικών των θεών.

5 Κύριος μερὶς τῆς κληρονομίας μου καὶ τοῦ ποτηρίου μου· σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί.

5 Ο Κυριος είναι δι' εμέ το πολύτιμον μερίδιον της κληρονομίας μου. Το ποτήριον, από το οποίον πίνω την γλυκείαν χαράν. Συ, Κυριε, είσαι εκείνος, ο οποίος θα με αποκαταστήσης και θα με επαναφέρης χαίροντα εις την ποθητήν πατρίδα.

6 σχοινία ἐπέπεσέ μοι ἐν τοῖς κρατίστοις· καὶ γὰρ ἡ κληρονομία μου κρατίστη μοί ἐστιν.

6 Και το μερίδιον, που μου έτυχε σαν να εμετρήθη με ακριβείς μετροταινίας, είναι άπυ τα πλέον καλά. Πράγματι η κληρονομία μου είναι αρίστη.

7 εὐλογήσω τὸν Κύριον τὸν συνετίσαντά με· ἔτι δὲ καὶ ἕως νυκτὸς ἐπαίδευσάν με οἱ νεφροί μου.

7 Κατά το διάστημα της ημέρας θα δοξολογήσω και θα υμνήσω τον Κυριον, ο οποίος μου εχάρισε σύνεσιν. Αλλά και κατά το διάστημα της νυκτός η φωνή της συνειδήσεώς μου και οι πόθοι της καρδίας μου με παιδαγωγούν προς τον Κυριον, ώστε αυτόν να θεωρώ πλούτον και στήριγμά μου.

8 προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μού ἐστιν, ἵνα μὴ σαλευθῶ.

8 Ημέραν και νύκτα έβλεπα και βλέπω τον Κυριον μου πάντοτε εμπρός μου. Τον βλέπω ότι είναι εις τα δεξιά μου, έτοιμος να με προστατεύση, δια να μη ταραχθώ από οιονδήποτε φόβον η κίνδυνον.

9 διὰ τοῦτο ηὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἔτι δὲ καὶ ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ᾽ ἐλπίδι,

9 Δια τούτο ακριβώς και ευφράνθη η καρδία μου, η δε γλώσσα μου ελάλησε λόγους αγαλλιάσεως, ακόμη δε και το σώμα μου, όταν αποθάνω, θα αποτεθή στον τάφον με την ελπίδα της αναστάσεως.

10 ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

10 Διότι συ ο Θεός μου δεν θα εγκαταλείψης την ψυχήν μου στον άδην, ώστε να φυλακισθή δια παντός εις αυτόν, ούτε θα επιτρέψης, εγώ αφωσιωμένος εις σε να δοκιμάσω την φθοράν και αποσύνθεσιν του τάφου. Θα με αναστήσης.

11 ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς· πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου, τερπνότητες ἐν τῇ δεξιᾷ σου εἰς τέλος.

11 Εκαμες γνωστούς εις εμέ τους δρόμους και τους τρόπους της μακαρίας και ευλογημένης ζωής. Θα με χόρτασης χαράν και αγαλλίασιν, όταν με αξιώσης να ίδω το ένδοξον πρόσωπόν σου· εις την παντοδύναμον και πανάγαθον δεξιάν σου υπάρχουν πάντοτε δια τους εκλεκτούς σου, Κυριε, τέλειαι και ατελείωτοι τέρψεις και χαραί.

16 Προσευχὴ τοῦ Δαυΐδ.

1 (Μασ. 17) ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ, Κύριε, τῆς δικαιοσύνης μου, πρόσχες τῇ δεήσει μου, ἐνώτισαι τὴν προσευχήν μου οὐκ ἐν χείλεσι δολίοις.

1 (Μασ. 17) Καμε δεκτήν, Κυριε, την δικαίαν αίτησιν της προσευχής μου· δώσε προσοχήν εις την δέησίν μου, με ώτα ευμενή άκουσε την προσευχήν μου, την οποίαν εγώ τώρα απευθύνω προς σε με χείλη άδολα και ειλικρινή.

2 ἐκ προσώπου σου τὸ κρῖμά μου ἐξέλθοι, οἱ ὀφθαλμοί μου ἰδέτωσαν εὐθύτητας.

2 Από σε προσωπικώς ποθώ και παρακαλώ να εκδοθή η δικαία απόφασις υπέρ εμού και έτσι τα μάτιά μου να ιδούν την επικράτησιν των δικαίων αποφάσεών σου.

3 ἐδοκίμασας τὴν καρδίαν μου,

3 Εξήτασας τα βάθη της καρδίας μου, όταν με

ἐπεσκέψω νυκτός· ἐπύρωσάς με, καὶ οὐχ εὑρέθη ἐν ἐμοὶ ἀδικία.

επεσκέφθης κατά τας νυκτερινάς ώρας της αυτοεξετάσεώς μου. Ωσάν χρυσόν στο χωνευτήριον με υπέβαλες στο πυρ των δοκιμασιών και εις όλα αυτά δεν ευρέθη μέσα μου καμμία αδικία εναντίον ουδενός.

[4] ὅπως ἂν μὴ λαλήσῃ τὸ στόμα μου τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοὺς λόγους τῶν χειλέων σου ἐγὼ ἐφύλαξα ὁδοὺς σκληράς.

[4] Δια να μη λαλή το στόμα μου τίποτε σχετικόν με τα πονηρά έργα των ανθρώπων και δια να τηρώ τους λόγους και τα παραγγέλματα του στόματός σου, Κυριε, εγώ εβάδισα τας δυσκόλους και πλήρεις ταλαιπωρίας οδούς του θείου σου θελήματος.

[5] κατάρτισαι τὰ διαβήματά μου ἐν ταῖς τρίβοις σου, ἵνα μὴ σαλευθῶσι τὰ διαβήματά μου.

[5] Καθοδήγησε και προσάρμοσε πλήρως τα βήματα της ζωής μου στους δρόμους των εντολών σου, δια να μη κλονισθούν ποτέ αι πορείαι μου.

[6] ἐγὼ ἐκέκραξα, ὅτι ἐπήκουσάς μου, ὁ Θεός· κλῖνον τὸ οὖς σου ἐμοὶ καὶ εἰσάκουσον τῶν ῥημάτων μου.

[6] Εγώ φωνάζω τώρα προς σε, Κυριε, διότι είμαι βέβαιος ότι με έχεις ακούσει και με ακούεις. Κλίνε, λοιπόν, το αυτί σου ευμενές εις την φωνήν μου και άκουσε τα λόγια των προσευχών μου.

[7] θαυμάστωσον τὰ ἐλέη σου, ὁ σῴζων τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σὲ ἐκ τῶν ἀνθεστηκότων τῇ δεξιᾷ σου.

[7] Φανέρωσέ μου κατά ένα τρόπον θαυμαστόν το έλεός σου προς εμέ, συ ο οποίος τους ελπίζοντας εις σε τους σώζεις από τους εχθρούς σου, από εκείνους οι οποίοι αντιτάσσονται εις την παντοδύναμον δεξιάν σου.

[8] φύλαξόν με ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ· ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων σου σκεπάσεις με

[8] Φυλαξέ με ως κόρην οφθαλμού, σκέπασέ με κάτω από την ακατανίκητον προστασίαν των πτερύγων σου, όπως η όρνις σκεπάζει τους νεοσσούς της.

[9] ἀπὸ προσώπου ἀσεβῶν τῶν ταλαιπωρησάντων με. οἱ ἐχθροί μου τὴν ψυχήν μου περιέσχον·

[9] Διαφύλαξέ με από τους ασεβείς ανθρώπους, οι οποίοι έως τώρα με έχουν ταλαιπωρήσει. Αυτοί οι εχθροί μου, Κυριε, με περιεκύκλωσαν από όλα τα σημεία και απειλούν την ζωήν μου.

[10] τὸ στέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν, τὸ στόμα αὐτῶν ἐλάλησεν ὑπερηφανίαν.

[10] Εκλεισαν τελείως τα σπλάγχνα των και έγινε σκληρά η καρδία των ανθρώπων αυτών απέναντί μου. Το στόμα αυτών ελάλησε λόγους αλαζονικούς και θρασείς εναντίον μου.

[11] ἐκβαλόντες με νυνὶ περιεκύκλωσάν με, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἔθεντο ἐκκλῖναι ἐν τῇ γῇ.

[11] Αφού με έβγαλαν έξω και με εδίωξαν από την πατρίδα μου, με περιεκύκλωσαν με μοχθηρίαν και έστρεψαν ολόγυρά των τα βλέμματά των με φονικήν διάθεσιν εναντίον μου πως θα με ξαπλώσουν νεκρόν κάτω εις την γην.

[12] ὑπέλαβόν με ὡσεὶ λέων ἕτοιμος εἰς θήραν καὶ ὡσεὶ σκύμνος οἰκῶν ἐν ἀποκρύφοις.

[12] Με εθεώρησαν και με αντίκρυσαν, όπως ο λέων αντικρύζει το θύμα του και είναι έτοιμος να επιτεθή εναντίον του θηράματός του· σαν νεαρό ορμητικό ληοντάρι, που ενεδρεύει εις αποκρύφους τόπους, δια να συλλάβη την λείαν του.

[13] ἀνάστηθι, Κύριε, πρόφθασον αὐτοὺς καὶ ὑποσκέλισον αὐτούς, ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου ἀπὸ ἀσεβοῦς, ρομφαίαν σου ἀπὸ ἐχθρῶν τῆς χειρός σου.

[13] Σηκω επάνω, Κυριε, και πρόφθασέ τους, πριν με θανατώσουν. Βαλε τους τρικλοποδιά, ρίξε τους κάτω στο χώμα και γλύτωσε την ζωήν μου από τον ασεβή αρχηγόν των, τον Σαούλ. Παρε στο χέρι σου την ρομφαίαν εναντίον των εχθρών, που ανθίστανται εις σέ.

[14] Κύριε, ἀπὸ ὀλίγων ἀπὸ γῆς

[14] Ω, Κυριε, από τους ολίγους ευσεβείς ξεχώρισε και

διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, καὶ τῶν κεκρυμμένων σου ἐπλήσθη ἡ γαστὴρ αὐτῶν, ἐχορτάσθησαν υἱῶν (* Αλλη γραφή· ὑείων), καὶ ἀφῆκαν τὰ κατάλοιπα τοῖς νηπίοις αὐτῶν.

απομάκρυνε το πλήθος των ασεβών. Διασκόρπισέ τους εις την γην, ενώ ευρίσκονται ακόμη εις την παρούσαν ζωήν. Υλόφρονες και λαίμαργοι, καθώς είναι, εγέμισαν την κοιλίαν των δε όσα αγαθά, συ έχεις αποκρύψει εις τα βάθη της γης και της θαλάσσης. Εχόρτασαν από χριρινά απαγορευμένα κρέατα και αφού οι ίδιοι έφαγαν και έπιαν και εχρρτάσθησαν, αφήκαν τα υπολείμματα του συμποσίου των εις τα νήπιά των.

15 ἐγὼ δὲ ἐν δικαιοσύνῃ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ σου, χορτασθήσομαι ἐν τῷ ὀφθῆναί μοι τὴν δόξαν σου.

15 Εγώ όμως θα εργασθώ την αρετήν και με αυτήν θα αξιωθώ της χαράς να ίδω το πρόσωπόν σου, θα χορτάση η ψυχή μου, όταν θα βλέπω, Κυριε, την δόξαν σου.

17 Εἰς τὸ τέλος· τῷ παιδὶ Κυρίου τῷ Δαυῒδ, ἃ ἐλάλησεν τῷ Κυρίῳ τοὺς λόγους τῆς ᾠδῆς ταύτης ἐν ἡμέρᾳ, ᾗ ἐῤῥύσατο αὐτὸν ὁ Κύριος ἐκ χειρὸς πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ καὶ ἐκ χειρὸς Σαούλ,

2 (Μασ. 18) καὶ εἶπεν· - Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχύς μου.

3 Κύριος στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου καὶ ῥύστης μου. ΄Ο Θεός μου βοηθός μου, ἐλπιῶ ἐπ᾽ αὐτόν, ὑπερασπιστής μου καὶ κέρας σωτηρίας μου καὶ ἀντιλήπτωρ μου.

2 (Μασ. 18) Παντοτε θα σε αγαπώ, Κυριε, σέ, ο οποίος είσαι η ακατανίκητος ισχύς μου.

3 Ο Κυριος είναι το ασάλευτον θεμέλιον, επί του οποίου ακλόνητος έχω στερεωθή. Είναι το οχυρόν καταφύγιόν μου και ο σωτήρ μου. Ο Θεός είναι ο βοηθός μου και εις αυτόν εγώ θα ελπίζω πάντοτε. Αυτός είναι ο υπερασπιστής μου, η ισχυρά δύναμις, η οποία, ως ακατανίκητος παράταξις, εξασφαλίζει την σωτηρίαν μου. Αυτός είναι ο ταχύς προστάτης μου εις κάθε περίστασιν.

4 αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον καὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου σωθήσομαι.

4 Με ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας θα ζητήσω εις βοηθειάν μου τον Κυριον, και με την προστασίαν του θα σωθώ από τους εχθρούς μου.

5 περιέσχον με ὠδῖνες θανάτου, καὶ χείμαρροι ἀνομίας ἐξετάραξάν με.

5 Ωσάν αφόρητοι πόνοι τοκετού με περιέσφιξαν κίνδυνοι θανάτου, τους οποίους παράνομοι άνθρωποι εξαπέλυσαν, ωσάν ορμητικούς χειμάρρους, εναντίον μου και με συνεκλόνισαν.

6 ὠδῖνες ᾅδου περιεκύκλωσάν με, προέφθασάν με παγίδες θανάτου.

6 Συνταρακτικαί και θανάσιμοι αγωνίαι άδου με έχουν περικυκλώσει, με επρόφθασαν παγίδες, αι οποίαι έκρυπτον τον θάνατον.

7 καὶ ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐπεκαλεσάμην τὸν Κύριον καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου ἐκέκραξα· ἤκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτοῦ φωνῆς μου, καὶ ἡ κραυγή μου ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσελεύσεται εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ.

7 Αλλά εν μέσω της μεγάλης αυτής οδύνης μου επεκαλέσθην δια της προσευχής τον Κυριον και με κραυγήν μεγάλην εφώναξα προς τον Θεόν. Ο δε Θεός ήκουσε την φωνήν μου από την εις ουρανούς κατοικίαν του και η κραυγή της αγωνίας μου έφθασεν ενώπιόν του, εισήλθεν εις τα ώτα του.

8 καὶ ἐσαλεύθη καὶ ἔντρομος ἐγενήθη ἡ γῆ, καὶ τὰ θεμέλια τῶν

8 Ηλθεν εις βοήθειάν μου. Εσείσθη και ήρχισε να τρέμη ολόκληρος η γη, τα θεμέλια των ορέων

ὀρέων ἐταράχθησαν καὶ ἐσαλεύθησαν, ὅτι ὠργίσθη αὐτοῖς ὁ Θεός.

συνεταράχθησαν και εκλονίσθησαν διότι ωργίσθη εναντίον αυτών ο Θεός.

[9] ἀνέβη καπνὸς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ καὶ πῦρ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ καταφλεγήσεται, ἄνθρακες ἀνήφθησαν ἀπ᾽ αὐτοῦ.

[9] Ως καπνός ηφαιστείου ανέβη υψηλά ο θυμός του, φωτιάν και λάβαν ηφαιστείου ήναψεν η παρουσία του και εις αναμμένα κάρβουνα μετεβλήθησαν όλα τα γύρω από αυτόν.

[10] καὶ ἔκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη, καὶ γνόφος ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.

[10] Εχαμήλωσε τους ουρανούς και κατέβη εις την γην. Μαύρον σκοτεινόν νέφος απλώνεται κάτω από τους πόδας του.

[11] καὶ ἐπέβη ἐπὶ Χερουβὶμ καὶ ἐπετάσθη, ἐπετάσθη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.

[11] Ανέβη και εκάθισεν, ωσάν επάνω εις ουράνιον άρμα, επί των Χερουβίμ και επετούσεν. Επέταξε γρήγορα και έτρεχε, σαν να εφέρετο επί πτερύγων ανέμων.

[12] καὶ ἔθετο σκότος ἀποκρυφὴν αὐτοῦ· κύκλῳ αὐτοῦ ἡ σκηνὴ αὐτοῦ, σκοτεινὸν ὕδωρ ἐν νεφέλαις ἀέρων.

[12] Σκότος ήπλωσεν ολόγυρά του και απέκρυψε το άπειρον μεγαλείον του. Γυρω του ηπλώθη η σκηνή του κατασκευασμένη όχι από υφάσματα και δέρματα, αλλά από σκοτεινά νέφη βροχής, τα οποία μεταφέρονται από τους πνέοντας ανέμους.

[13] ἀπὸ τῆς τηλαυγήσεως ἐνώπιον αὐτοῦ αἱ νεφέλαι διῆλθον, χάλαζα καὶ ἄνθρακες πυρός.

[13] Από την απαστράπτουσαν λαμπρότητα της θείας παρουσίας του επερνούσαν τα σύννεφα και εξαπελύθησαν χάλαζα και οι κεραυνοί, αναμμένα κάρβουνα, εναντίον των εχθρών του.

[14] καὶ ἐβρόντησεν ἐξ οὐρανοῦ Κύριος, καὶ ὁ Ὕψιστος ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ·

[14] Ο Κυριος έστειλεν από τον ουρανόν τας βροντάς του με τους κεραυνούς του. Ο Υψιστος αφήκε να ακουσθή η τρομερά φωνή του εναντίον των εχθρών του.

[15] ἐξαπέστειλε βέλη καὶ ἐσκόρπισεν αὐτοὺς καὶ ἀστραπὰς ἐπλήθυνε καὶ συνετάραξεν αὐτούς.

[15] Εξαπέστειλε τα ιδικά του πύρινα βέλη και τους διεσκόρπισε· πλήθος από αστραπάς και βροντάς και κεραυνούς και τους συνετάραξε.

[16] καὶ ὤφθησαν αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων, καὶ ἀνεκαλύφθη τὰ θεμέλια τῆς οἰκουμένης ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, Κύριε, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος ὀργῆς σου.

[16] Σαν να εστέγνωσαν τα ύδατα της γης, ώστε εφάνησαν αι πηγαί των υδάτων και αι κοίται των ποταμών, οι πυθμένες των ωκεανών και αυτά τα θεμέλια της γης, από τον δριμύν έλεγχόν σου, Κυριε, από μίαν και μόνην πνοήν της συνταρακτικής οργής σου.

[17] ἐξαπέστειλεν ἐξ ὕψους καὶ ἔλαβέ με, προσελάβετό με ἐξ ὑδάτων πολλῶν.

[17] Και εν μέσω της τρομεράς αυτής αναστατώσεως ο Κυριος ήπλωσε το χέρι του από τον ουρανόν, με έπιασε και με έφερε πλησίον του, με ανέσυρεν από τους πολλούς κινδύνους, οι οποίοι σαν πολλά ύδατα απειλούσαν να πνίξουν την ζωήν μου.

[18] ῥύσεταί με ἐξ ἐχθρῶν μου δυνατῶν, καὶ ἐκ τῶν μισούντων με, ὅτι ἐστερεώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

[18] Με εγλύτωσε και θα με γλυτώση ο Κυριος από τους ισχυρούς εχθρούς μου, οι οποίοι με μισούν, οσονδήποτε ισχυρότεροι από εμέ και αν είναι αυτοί.

[19] προέφθασάν με ἐν ἡμέρᾳ κακώσεώς μου, καὶ ἐγένετο Κύριος ἀντιστήριγμά μου

[19] Αυτοί με επρόφθασαν αιφνιδίως εις τας πλέον κρισίμους και περιπετειώδεις στιγμάς της ζωής μου, αλλά ο Κυριος υπήρξε το στήριγμά μου και ο υπερασπιστής μου εναντίον αυτών.

[20] καὶ ἐξήγαγέ με εἰς πλατυσμόν, ῥύσεταί με, ὅτι ἠθέλησέ με.

[20] Από την στενόχωρον θέσιν μου με έβγαλεν εις άνεσιν και αναψυχήν. Με εγλύτωσεν από τους

εχθρούς, διότι με ηγάπησεν.

[21] καὶ ἀνταποδώσει μοι Κύριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου καὶ κατὰ τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν μου ἀνταποδώσει μοι,
[21] Ο Κυριος έτσι με αντήμειψε δια την αθωότητά μου. Συμφωνα με την καθαρότητα των χειρών μου ο Κυριος μου ανταπέδωσε και θα μου ανταποδώση αμοιβάς και ευεργεσίας,

[22] ὅτι ἐφύλαξα τὰς ὁδοὺς Κυρίου καὶ οὐκ ἠσέβησα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου,
[22] διότι εγώ εφύλαξα τας εντολάς του Κυρίου, δεν ησέβησα απέναντι του Θεού μου.

[23] ὅτι πάντα τὰ κρίματα αὐτοῦ ἐνώπιόν μου, καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ οὐκ ἀπέστησαν ἀπ᾽ ἐμοῦ.
[23] Διότι πάντοτε είχα και έχω προ οφθαλμών τας δικαίας του κρίσεις και ποτέ αι εντολαί του δεν απεμακρύνθησαν από την σκέψιν και την καρδίαν μου.

[24] καὶ ἔσομαι ἄμωμος μετ᾽ αὐτοῦ καὶ φυλάξομαι ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου.
[24] Ημην και θα είμαι άμωμος και ειλικρινής απέναντί του και θα προφυλαχθώ από κάθε αμαρτίαν.

[25] καὶ ἀνταποδώσει μοι Κύριος κατὰ τὴν δικαιοσύνην μου καὶ κατὰ τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν μου ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.
[25] Ο Κυριος θα μου ανταποδώση, σύμφωνα με τον αγώνα μου να ζω κατά το θέλημά του και σύμφωνα με την προσπάθειάν μου να διατηρώ τας χείρας μου αγνάς και καθαράς ενώπιον των οφθαλμών του.

[26] μετὰ ὁσίου ὅσιος ἔσῃ, καὶ μετὰ ἀνδρὸς ἀθῴου ἀθῷος ἔσῃ,
[26] Συ, Κυριε, προς τον αφωσιωμένον εις σε θα φέρεσαι με στοργήν και αγάπην. Προς τον αθώον και ηθικώς άμεμιττον θα δείχνεσαι αθώος και άμεμπτος.

[27] καὶ μετὰ ἐκλεκτοῦ ἐκλεκτὸς ἔσῃ καὶ μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις.
[27] Με τον εκλεκτόν θα είσαι συ πάντοτε εκλεκτός. Απέναντι όμως του διεστραμμένου ανθρώπου θα αλλάζης τρόπον και θα φαίνεται στρεβλή η ιδική σου ευθεία και δικαία συμπεριφορά.

[28] ὅτι σὺ λαὸν ταπεινὸν σώσεις καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπερηφάνων ταπεινώσεις.
[28] Διότι συ τον ταπεινωμένον και το έλεός σου ζητούντα λαόν τον σώζεις και τον ευλογείς πάντοτε. Ενῷ τους αλαζονικούς οφθαλμούς των υπερηφάνων τους αναγκάζεις να χαμηλώσουν κατησχυμμένοι εις την γην.

[29] ὅτι σὺ φωτιεῖς λύχνον μου, Κύριε ὁ Θεός μου, φωτιεῖς τὸ σκότος μου.
[29] Συ, Κυριε, ανεζωογόνησες και θα αναζωογονής τον λύχνον της ζωής μου. Συ, Κυριε ο Θεός μου, έρριψες το φως της χαράς και διέλυσες το σκοτάδι της δυστυχίας μου.

[30] ὅτι ἐν σοὶ ῥυσθήσομαι ἀπὸ πειρατηρίου καὶ ἐν τῷ Θεῷ μου ὑπερβήσομαι τεῖχος.
[30] Με την δύναμίν σου πάντοτε θα σώζωμαι από τους κινδύνους και τους πειρασμούς και με την βοήθειάν σου θα υπερπηδώ κάθε ανυπέρβλητον δια τας ανθρωπίνας δυνάμεις τείχος, κάθε δυσκολίαν.

[31] ὁ Θεός μου, ἄμωμος ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, τὰ λόγια Κυρίου πεπυρωμένα, ὑπερασπιστής ἐστι πάντων τῶν ἐλπιζόντων ἐπ᾽ αὐτόν.
[31] Ο δρόμος και ο τρόπος της ενεργείας του Θεού μου είναι άμεμπτα. Τα λόγια του Κυρίου είναι, πυρ, που φωτίζει και κατακαίει. Είναι υπεραπιστής όλων εκείνων, οι οποίοι ελπίζουν εις αυτόν.

[32] ὅτι τίς Θεὸς πλὴν τοῦ Κυρίου, καὶ τίς Θεὸς πλὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν;
[32] Διότι, ποιός άλλος Θεός είναι αληθινός και πραγματικός εκτός του Κυρίου μας; Και ποιός Θεός είναι τόσον ισχυρός και αγαθός πλην του Θεού μας;

[33] ὁ Θεὸς ὁ περιζωννύων με δύναμιν καὶ ἔθετο ἄμωμον τὴν ὁδόν μου·
[33] Αυτός ο αληθινός και παντοδύναμος Θεός με περιέζωσε με μεγάλην και ακατανίκητον δύναμιν, με ανέδειξεν άμεμπτον και καθαρόν στους δρόμους της ζωής μου.

[34] καταρτιζόμενος τοὺς πόδας μου ὡσεὶ ἐλάφου καὶ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἱστῶν με·

[34] Αυτός κάμνει ευκίνητα τα πόδια μου, τους δίδει την ταχύτητα της ελάφου, ώστε με ευκολίαν να υπερπηδώ κινδύνους και δυσκολίας. Αυτός με ανεβάζει εις τα όρη τα υψηλά, ασφαλή από κάθε απειλήν.

[35] διδάσκων χεῖράς μου εἰς πόλεμον καὶ ἔθου τόξον χαλκοῦν τοὺς βραχίονάς μου·

[35] Αυτός γυμνάζει και διδάσκει τα χέρια μου, να πολεμούν νικηφόρως. Κατέστησε τους βραχίονάς μου ευκινήτους και ισχυρούς ωσάν χάλκινον τόξον.

[36] καὶ ἔδωκάς μοι ὑπερασπισμὸν σωτηρίας, καὶ ἡ δεξιά σου ἀντελάβετό μου, καὶ ἡ παιδεία σου ἀνώρθωσέ με εἰς τέλος, καὶ ἡ παιδεία σου αὐτή με διδάξει.

[36] Συ, Κυριε, ηυδόκησες να με υπερασπίσης απέναντι των εχθρών μου και να μου χαρίσης την σωτηρίαν. Η προστατευτική δεξιά σου με υπεβάστασε, η πατρική σου παιδαγωγία και καθοδήγησις με ανώρθωσε τελείως. Αυτή η παιδαγωγία σου, Κυριε, θα εξακολουθή να με διδάσκη.

[37] ἐπλάτυνας τὰ διαβήματά μου ὑποκάτω μου, καὶ οὐκ ἠσθένησαν τὰ ἴχνη μου.

[37] Ανοιξες δρόμους πλατείς και ασφαλείς εις την πορείαν της ζωής μου, Κυριε, και δεν εκουράσθησαν ούτε εξησθένησαν τα πέλματά μου.

[38] καταδιώξω τοὺς ἐχθρούς μου καὶ καταλήψομαι αὐτοὺς καὶ οὐκ ἀποστραφήσομαι, ἕως ἂν ἐκλίπωσιν·

[38] Κατεδίωξα τους εχθρούς μου και τους κατέφθασα, ενώ έφευγαν πανικόβλητοι, και δεν εγύρισα οπίσω, μέχρις ότου εκείνοι εξωντώθησαν και εξέλιπον.

[39] ἐκθλίψω αὐτούς, καὶ οὐ μὴ δύνωνται στῆναι, πεσοῦνται ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

[39] Τους συνέθλιψα με την δύναμίν σου και δεν ημπόρεσαν να σταθούν, αλλ' έπεσαν κάτω από τα πόδιά μου.

[40] καὶ περιέζωσάς με δύναμιν εἰς πόλεμον, συνεπόδισας πάντας τοὺς ἐπανισταμένους ἐπ᾽ ἐμὲ ὑποκάτω μου.

[40] Συ από όλα τα σημεία με ενέδυσες με δύναμιν, δια να πολεμώ πάντοτε νικηφόρως. Περιέπλεξες τα πόδια των και έπεσαν κάτω από τα πόδια μου όλοι εκείνοι, οι οποίοι επαναστατούν εναντίον μου.

[41] καὶ τοὺς ἐχθρούς μου ἔδωκάς μοι νῶτον καὶ τοὺς μισοῦντάς με ἐξωλόθρευσας.

[41] Ετρεψες εις φυγήν τους εχθρούς μου. Πανικόβλητοι εγύρισαν προς εμέ την πλάτην των. Παρέδωκες εις ολοκληρωτικήν καταστροφήν εκείνους, οι οποίοι με εμισούσαν.

[42] ἐκέκραξαν, καὶ οὐκ ἦν ὁ σῴζων, πρὸς Κύριον, καὶ οὐκ εἰσήκουσεν αὐτῶν.

[42] Και επάνω εις την απέλπιδα φυγήν και τον πανικόν των εκραύγασαν ζητούντες την βοήθειάν σου, αλλά δεν υπήρχε δι' αυτούς σωτήρ. Εκραξαν προς σε, αλλά δεν τους εισήκουσες.

[43] καὶ λεπτυνῶ αὐτοὺς ὡσεὶ χνοῦν κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, ὡς πηλὸν πλατειῶν λεανῶ αὐτούς.

[43] Με την ιδικήν σου βοήθειαν τους συνέτριψα. Τους έκαμα σαν ανάλαφρο χνούδι, το οποίον διασκορπίζει ο άνεμος. Τους επολτοποίησα ωσάν την λάσπην, που πατούν οι άνθρωποι εις τας πλατείας.

[44] ῥύσῃ με ἐξ ἀντιλογίας λαοῦ, καταστήσεις με εἰς κεφαλὴν ἐθνῶν. λαός, ὃν οὐκ ἔγνων, ἐδούλευσέ μοι,

[44] Με εγλύτωσες, γλύτωσέ με και στο μέλλον από αντιθέσεις και εμφυλίους πολέμους του ισραηλιτικού λαού. Με εγκατέστησες κυρίαρχον και εις άλλα- ειδωλολατρικά- έθνη. Λαός, τον οποίον δεν εγνώριζα προηγουμένως, έγινεν υποτελής εις εμέ.

[45] εἰς ἀκοὴν ὠτίου ὑπήκουσέ μου· υἱοὶ ἀλλότριοι ἐψεύσαντό μοι,

[45] Οταν ήκουσε την φήμην των κατορθωμάτων και της δόξης μου, έγινεν υπήκοός μου. Ξένοι λαοί ένεκα φόβου υπεκρίθησαν φιλίαν και υποταγήν εις εμέ.

[46] υἱοὶ ἀλλότριοι ἐπαλαιώθησαν καὶ ἐχώλαναν ἀπὸ τῶν τρίβων αὐτῶν.

[46] Αλλοεθνείς λαοί εχρηστεύθησαν σαν παλαιά εφθαρμένα ενδύματα, σαν χωλοί εσκόνταφταν στους

δρόμους των.

47 ζῇ Κύριος, καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεός μου καὶ ὑψωθήτω ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου,

47 Ο Κυριος όμως ζη και θριαμβεύει. Ας είναι δοξασμένος και ευλογημένος ο Θεός μου και ας υψώνεται και ας υμνολογήται ο Θεός της σωτηρίας μου,

48 ὁ Θεὸς ὁ διδοὺς ἐκδικήσεις ἐμοί, καὶ ὑποτάξας λαοὺς ὑπ᾽ ἐμέ,

48 διότι ο Θεός μου εξεδικήθη τους εχθρούς μου και υπέταξε λαούς ολοκλήρους κάτω από τα πόδιά μου.

49 ὁ ῥύστης μου ἐξ ἐχθρῶν μου ὀργίλων, ἀπὸ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ᾽ ἐμὲ ὑψώσεις με, ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου ῥῦσαί με.

49 Αυτός με εγλύτωσεν από εχθρούς γεμάτους οργήν και μανίαν εναντίον μου. Συ, Κυριε, με ανέδειξες νικητήν, με ανύψωσες και με εδόξασες απέναντι εκείνων, οι οποίοι είχαν επαναστατήσει εναντίον μου. Λυτρωσέ με και στο μέλλον από κάθε άνδρα δόλιον και άδικον.

50 διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, Κύριε, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ,

50 Δι' όλα αυτά, Κυριε, θα σε δοξολογώ και θα σε ευγνωμονώ. Μεταξύ των εθνών θα ψάλλω και θα υμνολογώ το όνομά σου.

51 μεγαλύνων τὰς σωτηρίας τοῦ βασιλέως αὐτοῦ, καὶ ποιῶν ἔλεος τῷ χριστῷ αὐτοῦ, τῷ Δαυῒδ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

51 Δοξολογίας και ευχαριστίας θα αναπέμπω προς τον Θεόν μου, ο οποίος επραγματοποίησε μεγαλειώδεις σωτηρίας υπέρ του βασιλέως, που Αυτός τον ανέδειξε και ο οποίος δεικνύει πάντοτε έλεος στον βασιλέα, που έχρισεν, στον Δαυίδ και στους απογόνους του, εις όλας τας κατόπιν γενεάς.

18

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυῒδ.

2 (Μασ. 19) Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

2 (Μασ. 19) Οι ουρανοί με την αρμονίαν και το κάλλος των διηγούνται εις κάθε άνθρωπον την δόξαν και την σοφίαν του Θεού. Ο ουρανός, που σαν στερεός θόλος περιβάλλει την γην, διακηρύττει, ότι είναι έργον του παντοδυνάμου και πανσόφου δημιουργού.

3 ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα, καὶ νὺξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν.

3 Καθε ημέρα βροντοφωνεί εις την επομένην ημέραν και κάθε νυξ αναγγέλλει εις την άλλην νύκτα την γνώσιν δια την ύπαρξιν του απειροτελείου Δημιουργού.

4 οὐκ εἰσὶ λαλιαὶ οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν·

4 Οι λόγοι, τους οποίους διαλαλούν οι ουρανοί, δεν είναι σιωπηλοί λόγοι από εκείνους, των οποίων αι φωναί δεν ακούονται παντού.

5 εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

5 Τουναντίον, εις ολόκληρον την γην εξήλθε και ακούεται η φωνή των. Εφθασαν και εις τα πέρατα της οικουμένης οι λόγοι των.

6 ἐν τῷ ἡλίῳ ἔθετο τὸ σκήνωμα αὐτοῦ· καὶ αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορευόμενος ἐκ παστοῦ αὐτοῦ, ἀγαλλιάσεται ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ.

6 Ο Θεός το φως το απρόσιτον, τον ήλιον, έκαμεν ιδιαίτερον ενδιαίτημά του. Τον διατάσσει να ανατέλλη λαμπρός ωσάν νυμφίος, που εξέρχεται λαμπροστολισμένος από τον νυμφικόν του θάλαμον. Ωσάν γίγας και ακούραστος δρομεύς, με αγαλλίασιν και χωρίς ποτέ να αποκάμη δια μέσου των αιώνων, διατρέχει κάθε ημέραν τον από ανατολών έως

δυσμών δρόμον του.

[7] ἀπ᾽ ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὃς ἀποκρυβήσεται τῆς θέρμης αὐτοῦ.

[7] Από το ένα άκρον του ουρανού γίνεται η έξοδός του και στο άλλο άκρον του ουρανού τελειώνει η πορεία του. Και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος θα ημπορέση, να διαφύγη την θερμότητά του.

[8] ὁ νόμος τοῦ Κυρίου ἄμωμος, ἐπιστρέφων ψυχάς· ἡ μαρτυρία Κυρίου πιστή, σοφίζουσα νήπια.

[8] Παραπάνω όμως από τα μεγαλεία, που διηγούνται οι ουρανοί, υπάρχει ο νόμος του Κυρίου, ο άμεμπτος, ο οποίος επιστρέφει πλανωμένας ψυχάς στον δρόμον της σωτηρίας, στον δρόμον του Θεού. Αι εντολαί του Κυρίου, που υπάρχουν εις αυτόν, είναι αληθιναί και πισταί, γεμάται σοφίαν, ικαναί να αναδείξουν σοφά και αυτά ακόμη τα νήπια.

[9] τὰ δικαιώματα Κυρίου εὐθέα, εὐφραίνοντα καρδίαν· ἡ ἐντολὴ Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα ὀφθαλμούς·

[9] Αι εντολαί του Κυρίου είναι αληθιναί και τέλειαι. Ευφραίνουν την καρδίαν εκείνου, που τας τηρεί. Σκαρπίζουν μέχρι των πλέον μακρυνών περάτων άπλετον το φως και φωτίζουν τους οφθαλμούς των ανθρώπων.

[10] ὁ φόβος Κυρίου ἁγνός, διαμένων εἰς αἰῶνα αἰῶνος· τὰ κρίματα Κυρίου ἀληθινά, δεδικαιωμένα ἐπὶ τὸ αὐτό,

[10] Το ιερόν δέος, που διεγείρει εις τας καρδίας των ανθρώπων ο νάμος του Κυρίου και ο ευλαβής φόβος είναι αγνός, ανόθευτος από πλάνην. Εχει αιωνίαν ισχύν και κύρος. Αι κρίσεις και αι αποφάσστου Κυρίου, που περιέχονται εις αυτόν, είναι αληθιναί και επιμαρτυρούνται ως δίκαιαι δια μέσου των αιώνων.

[11] ἐπιθυμητὰ ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον πολὺν καὶ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον.

[11] Τα λόγια του Κυρίου δια τους καλοπροαίρετους ανθρώπους είναι επιθυμητά περισσότερον από τον χρυσόν και από πλήθος πολυτίμων λίθων. Είναι γλυκύτερα από το μέλι και από την κηρήθραν.

[12] καὶ γὰρ ὁ δοῦλός σου φυλάσσει αὐτά· ἐν τῷ φυλάσσειν αὐτὰ ἀνταπόδοσις πολλή.

[12] Εγώ εδοκίμασα την γλυκύτητά των, διότι ο δούλος σου, Κυριε, φυλάσσει αυτά τα κρίματά σου. Οποιος τα φυλάσσει, θα έχη μεγάλην ανταπόδοσιν και αμοιβήν.

[13] παραπτώματα τίς συνήσει; ἐκ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με.

[13] Αδύνατον όμως να τηρήση κανείς εξ ολοκλήρου τον Νομον σου. Ποιός ημπορεί να γνωρίση τα παραπτώματα, εις τα οποία και χωρίς να το θέλωμεν υποπίπτομεν; Από τα απόκρυφα αυτά παραπτώματα, που εγώ ίσως δεν τα γνωρίζω και ούτε θέλω ποτέ να έλθουν εις δημοσιότητα, καθάρισόν με, Κυριε.

[14] καὶ ἀπὸ ἀλλοτρίων φεῖσαι τοῦ δούλου σου· ἐὰν μή μου κατακυριεύσωσι, τότε ἄμωμος ἔσομαι καὶ καθαρισθήσομαι ἀπὸ ἁμαρτίας μεγάλης.

[14] Και από ξένα προς τον Νομον σου αισθήματα και έργα προφύλαξε εμέ, τον δούλον σου. Εάν αυτά δεν με κυριεύσουν, τότε εγώ θα είμαι άμεμπτος και έτσι θα διατηρηθώ καθαρός από μεγάλας πτώσεις.

[15] καὶ ἔσονται εἰς εὐδοκίαν τὰ λόγια τοῦ στόματός μου καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου ἐνώπιόν σου διὰ παντός, Κύριε, βοηθέ μου καὶ λυτρωτά μου.

[15] Τοτε θα είναι ευχάριστοι εις σε και ευπρόσδεκτοι οι λόγοι της προσευχής μου και αι ευλαβείς σκέψεις και οι ιεροί πόθοι της καρδίας μου θα είναι ως θυσία ευπρόσδεκτος και παντοτεινή ενώπιόν σου, Κυριε, βοήθέ μου και λυτρωτά μου.

19 Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 20) ΕΠΑΚΟΥΣΑΙ σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

[2] (Μασ. 20) Είθε ω βασιλεύ να εισακούση ο Κυριος την δέησίν σου κατά την ημέραν αυτήν της μεγάλης θλίψεως· είθε το παντοδύναμον όνομα του Θεού του ισραηλιτικού λαού να σε υπερασπίση εναντίον των εχθρών μας.

[3] ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου καὶ ἐκ Σιὼν ἀντιλάβοιτό σου.

[3] Είθε να σου στείλη ο Κυριος βοήθειαν από τον ιερόν του ναόν και να σε προστατεύση από το όρος Σιών.

[4] μνησθείη πάσης θυσίας σου καὶ τὸ ὁλοκαύτωμά σου πιανάτω. (διάψαλμα).

[4] Είθε να ενθυμηθή και να δεχθή ευμενώς όλας τας αιματηράς και αναιμάκτους θυσίας, που του προσέφερες, και να θεωρήση παχύ και ευάρεστον το θύμα, το οποίον αφήκες ολόκληρον να καή επάνω στο θυσιαστήριόν του.

[5] δῴη σοι Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου καὶ πᾶσαν τὴν βουλήν σου πληρώσαι.

[5] Είθε ο Κυριος να σου δώση σύμφωνα με τας αγίας επιθυμίας της καρδίας σου και να εκπληρώση κάθε αγαθήν επιθυμίαν και απόφασίν σου, χαρίζων εις σε νίκην εναντίον των εχθρών σου.

[6] ἀγαλλιασόμεθα ἐν τῷ σωτηρίῳ σου καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα. πληρώσαι Κύριος πάντα τὰ αἰτήματά σου.

[6] Τοτε όλοι θα ευφρανθώμεν και θα χαρώμεν δια την σωτήριον αυτήν νίκην. Και στο όνομα και με την δύναμιν του απείρου Θεού μας θα αναδειχθώμεν μεγάλοι και ένδοξοι. Είθε λοιπόν ο Κυριος να εκπληρώση όλα τα αιτήματα της προσευχής σου".

[7] νῦν ἔγνων ὅτι ἔσωσε Κύριος τὸν χριστὸν αὐτοῦ· ἐπακούσεται αὐτοῦ ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου αὐτοῦ· ἐν δυναστείαις ἡ σωτηρία τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ.

[7] Τωρα εγώ ο ιερεύς, που προσφέρω την ικετήριον αυτήν θυσίαν, έχω την εσωτερικήν πληροφορίαν και εγνώρισα καλά, ότι ο Κυριος θα σώση οπωσδήποτε τον βασιλέα, τον οποίον αυτός έχρισε. Θα ακούση και θα κάμη δεκτά τα αιτήματα της προσευχής του από τον ένδοξον ουράνιον θρόνον του. Με θαυματουργικάς επεμβάσεις της παντοδυνάμου δεξιάς του θα μας δώση την σωτηρίαν και τον θρίαμβον.

[8] οὗτοι ἐν ἅρμασι καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα.

[8] Εκείνοι μεν οι εχθροί επέρχονται εναντίον μας με πολεμικά άρματα και με το φοβερόν ιππικόν των. Ημείς όμως με το παντοδύναμον όνομα του Κυρίου και Θεού μας θα θριαμβεύσωμεν εναντίον των.

[9] αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσαν, ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν καὶ ἀνωρθώθημεν.

[9] Και ιδού ότι αυτοί επεδικλώθησαν, εσκόνταψαν και έπεσαν, ημείς όμως εσηκώθημεν επάνω, εστάθημεν όρθιοι και έχομεν κάτω από τα πόδια μας νικημένους τους εχθρούς μας.

[10] Κύριε, σῶσον τὸν βασιλέα, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλεσώμεθά σε.

[10] Κυριε, σώσον τον βασιλέα και άκουσε την προσευχήν μας εις οιανδήποτε ημέραν και αν σε επικαλεσθώμεν ευλαβώς και με πίστιν.

20 Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 21) ΚΥΡΙΕ, ἐν τῇ δυνάμει

[2] (Μασ. 21) Κυριε, ο βασιλεύς ευφραίνεται και θα

σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

ευφραίνεται χάρις εις την δύναμιν και την ενίσχυσιν, την οποίαν συ του έδωσες. Θα πλημμυρίζη από πολλήν και μεγάλην αγαλλίασιν δια την από τους εχθρούς μας σωτηρίαν και δια την υγείαν, την οποίαν συ του εχάρισες.

[3] τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν. (διάψαλμα).

[3] Εδωκες εις αυτόν ο,τι επεθύμησεν η καρδία του και δεν τον υστέρησες από εκείνο, δια το οποίον με τα ίδια του τα χείλη σε παρεκάλεσε.

[4] ὅτι προέφθασας αὐτὸν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

[4] Μάλλον δε και πριν σε παρακαλέση έσπευσες συ και τον επρόλαβες με τας ευλογίας των ωφελίμων και αγαθών δωρεών σου. Τον εδόξασες και έθεσες εις την κεφαλήν του λαμπρόν βασιλικόν στέμμα με πολυτίμους λίθους.

[5] ζωὴν ᾐτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ, μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

[5] Σου εζήτησε ζώην και του εχάρισες πλήθος ημερών, εις αυτόν και στους απογόνους του εις αιώνα αιώνος.

[6] μεγάλη ἡ δόξα αὐτοῦ ἐν τῷ σωτηρίῳ σου, δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐπιθήσεις ἐπ᾽ αὐτόν·

[6] Μεγάλη είναι η δόξα, την οποίαν συ του εξησφάλισες με την σωτήριον βοήθειάν σου. Οπως δε τώρα, έτσι και στο μέλλον θα περιβάλλης αυτόν με δόξαν και μεγαλοπρέπειαν.

[7] ὅτι δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος, εὐφρανεῖς αὐτὸν ἐν χαρᾷ μετὰ τοῦ προσώπου σου.

[7] Διότι θα δίδης εις αυτόν και τους απογόνους του συνεχώς και ακαταπαύστως ευλογίαν. Θα τον ευφραίνης και θα τον πλημμυρίζης από απερίγραπτον χαράν δια της επικοινωνίας, που θα έχη με σέ.

[8] ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον καὶ ἐν τῷ ἐλέει τοῦ Ὑψίστου οὐ μὴ σαλευθῇ.

[8] Διότι ο βασιλεύς έχει στηρίξει τας ελπίδας του εις σέ, τον Κυριον, και χάρις στο έλεος του Θεού του Υψίστου δεν θα κλονισθή ποτέ, αλλά θα μείνη σταθερός και αμετακίνητος εις τον θρόνον του.

[9] εὑρεθείη ἡ χείρ σου πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς σου, ἡ δεξιά σου εὕροι πάντας τοὺς μισοῦντάς σε.

[9] "Είθε, ω βασιλεύ, η χείρ σου στιβαρά να ευρεθή εμπρός και εναντίον όλων των εχθρών σου. Είθε η δεξιά σου να συλλάβη όλους εκείνους, οι οποίοι σε μισούν.

[10] θήσεις αὐτοὺς εἰς κλίβανον πυρὸς εἰς καιρὸν τοῦ προσώπου σου· Κύριος ἐν ὀργῇ αὐτοῦ συνταράξει αὐτούς, καὶ καταφάγεται αὐτοὺς πῦρ.

[10] Οταν το πρόσωπόν σου θα είναι αναμμένον από την δικαίαν οργήν σου εναντίον αυτών, θα τους ρίψη εις την πυράν ωσάν ξύλα μέσα εις αναμμένον κλίβανον. Ο Κυριος και Θεός δια σου θα συνταράξη όλους αυτούς και θα τους καταφάγη το πυρ.

[11] τὸν καρπὸν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπολεῖς καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων,

[11] Τον καρπόν της κοιλίας των, τα παιδιά των, θα τα εξαφανίσης από την χώραν των, όπως επίσης και όλους τους απογόνους των ανάμεσα από τους υιούς των ανθρώπων.

[12] ὅτι ἔκλιναν εἰς σὲ κακά, διελογίσαντο βουλάς, αἷς οὐ μὴ δύνωνται στῆναι.

[12] Διότι εξύφαναν και κατήρτισαν πονηρά σχέδια εναντίον σου. Συνέλαβαν δολίας σκέψεις και αποφάσεις, τας οποίας όμως δεν ημπόρεσαν να πραγματοποιήσουν.

[13] ὅτι θήσεις αὐτοὺς νῶτον· ἐν τοῖς περιλοίποις σου ἑτοιμάσεις τὸ πρόσωπον αὐτῶν.

[13] Διότι συ, πολεμών εναντίον αυτών νικηφόρως, θα τους αναγκάσης, να στρέψουν τις πλάτες των και να φύγουν πανικόβλητοι. Με ολίγους στρατιώτας σου θα τους αντιμετωπίσης κατά πρόσωπον και θα τους

τρέψης εις φυγήν”.

14 ὑψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ᾄσομεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

14 Κυριε και Θεέ μου, με την ακατανίκητον δύναμίν σου ας υψωθής και ας δοξασθής ισχυρός και ανίκητος ενώπιον των εχθρών μας. Ημείς θα αναπέμψωμεν ωδάς δια του στόματος και ψαλμούς με τα μουσικά μας όργανα δοξολογούντες και ευχαριστούντες σε δια τα μεγάλα και αξιοθαύμαστα αυτά έργα σου.

21 Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἑωθινῆς· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

2 (Μασ. 22) Ο ΘΕΟΣ, ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι· ἵνα τί ἐγκατέλιπές με; μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου.

2 (Μασ. 22) Θεέ μου Θεέ μου, δώσε προσοχήν στον πόνον μου. Διατί με έχεις εγκαταλείψει; Βλέπω, ότι η σωτηρία μου είναι πολύ μακράν. Εχω βυθισθή εις απύθμενον βάθος οδύνης, και συ δεν ακούεις τας θρηνώδεις κραυγάς της προσευχής μου.

3 ὁ Θεός μου, κεκράξομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσακούσῃ, καὶ νυκτός, καὶ οὐκ εἰς ἄνοιαν ἐμοί.

3 Θεέ μου, φωνάζω προς σε όλην την ημέραν, χωρίς όμως και να εισακούωμαι. Κράζω όλην την νύκτα, χωρίς ποτέ από κανένα να χαρακτηρισθή ως παραλογισμός και ανοησία η εναγώνιος αυτή προσευχή μου.

4 σὺ δὲ ἐν ἁγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραήλ.

4 Και όμως αισθάνομαι ότι συ είσαι κοντά μου, διότι κατοικείς στον ιερόν τόπον της σκηνής σου, εις την Σιών. Συ είσαι η δόξα και το καύχημα του λαού σου του ισραηλιτικού.

5 ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν, καὶ ἐῤῥύσω αὐτούς·

5 Εις σε είχαν στηρίξει τας ελπίδας των οι πρόγονοί μας. Εις σε ήλπισαν και συ, ανταμείβων την πίστιν των, τους απήλλαξες από τους κινδύνους.

6 πρὸς σὲ ἐκέκραξαν καὶ ἐσώθησαν, ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν καὶ οὐ κατῃσχύνθησαν.

6 Προς σε έκραξαν εκείνοι με όλην των την δύναμιν και εσώθησαν από τα κακά και τους κινδύνους, που τους απειλούσαν. Εις σε εστήριξαν τας ελπίδας των και δεν εντροπιάσθησαν δι' αυτό, αλλά εδικαιώθησαν.

7 ἐγὼ δέ εἰμι σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ.

7 Εγώ όμως είμαι άθλιος ωσάν ένας σκώληξ, δεν είμαι καν άνθρωπος. Εγινα χλευασμός και περίγελως των ανθρώπων. Σαν μια τιποτένια ύπαρξις θεωρούμαι από τον λαόν.

8 πάντες οἱ θεωροῦντές με ἐξεμυκτήρισάν με, ἐλάλησαν ἐν χείλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλήν·

8 Ολοι όσοι με βλέπουν με εμπαίζουν και με σαρκάζουν· με υβρίζουν και με βλασφημούν, κινούν ειρωνικώς και απειλητικώς την κεφαλήν των λέγοντες·

9 ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον, ῥυσάσθω αὐτόν· σωσάτω αὐτόν, ὅτι θέλει αὐτόν.

9 “ισχυρίζεται ότι έχει στηρίξει τας ελπίδας του στον Κυριον. Αν αυτό είναι αληθινόν, ας τον σώση ο Θεός από τον θάνατον. Ας τον σώση, διότι αυτός ισχυρίζετο, ότι ο Κυριος τον θέλει, ότι ο Κυριος τον αγαπά ιδιαιτέρως”.

10 ὅτι σὺ εἶ ὁ ἐκσπάσας με ἐκ γαστρός, ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν

10 Και όμως εγώ αισθάνομαι και έχω την βεβαιότητα ότι αγαπώμαι από σε, διότι συ είσαι εκείνος, ο οποίος

τῆς μητρός μου·

με ανέσπασες από την κοιλίαν της μητρός μου και με έφερες στον κόσμον. Συ είσαι η ελπίς μου από αυτής ακόμα της βρεφικής μου ηλικίας, όταν εθήλαζα το γάλα της μητρός μου.

11 ἐπὶ σὲ ἐπερρίφην ἐκ μήτρας, ἐκ κοιλίας μητρός μου Θεός μου εἶ σύ·

11 Και έμβρυον, όταν ακόμη ευρισκόμην εις την κοιλίαν της μητρός μου, εις σε είχα επιρριφθή με πίστιν. Ναι, Κυριε, από της εποχής, που ήμούν εις την κοιλίαν της μητρός μου, συ είσαι ο Θεός μου και σωτήρ μου.

12 μὴ ἀποστῇς ἀπ᾽ ἐμοῦ, ὅτι θλῖψις ἐγγύς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν.

12 Μη, λοιπόν, απομακρυνθής και τώρα από εμέ, διότι ευρίσκομαι εις μεγάλην θλίψιν και δεν υπάρχει κανείς να μου δώση βοήθειαν.

13 περιεκύκλωσάν με μόσχοι πολλοί, ταῦροι πίονες περιέσχον με·

13 Οι εχθροί μου με έχουν περικυκλώσει, ωσάν άγριοι μόσχοι. Από παντού με έχουν περισφίγξει σαν δυνατοί μαινόμενοι ασυγκράτητοι ταύροι.

14 ἤνοιξαν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν ὡς λέων ἁρπάζων καὶ ὠρυόμενος.

14 Ηνοιξαν εναντίον μου διάπλατα φοβερόν το στόμα των σαν άγρια ληοντάρια, τα οποία ωρυόμενα αρπάζουν με μανίαν το θύμα των.

15 ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθην, καὶ διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστᾶ μου, ἐγενήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρὸς τηκόμενος ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου·

15 Από τους τρομερούς και αβάστακτους πόνους παρέλυσα. Εγινα σαν το νερό, που χύνεται ασκόπως κατά γης. Σαν να εξεκλειδώθησαν αι αρθρώσεις μου, σαν να διεσκορπίσθησαν τα οστά μου. Η καρδία μου μέσα στο στήθος μου είναι ωσάν κερί, το οποίον λυώνει από την φωτιάν.

16 ἐξηράνθη ὡσεὶ ὄστρακον ἡ ἰσχύς μου, καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου, καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγές με.

16 Σαν πήλινο σκεύος, το οποίον χωρίς νερό ξηραίνεται στον φλογερόν ήλιον, έτσι εξηράνθη και εξέλιπεν η δύναμίς μου. Η γλώσσα μου από την δίψαν, που με κατακαίει και την αγωνίαν, εκόλλησεν στον λάρυγγά μου. Και συ, Κυριε, φαίνεται σαν να με άφησες, να φθάσω στο χώμα του βαθέος τάφου.

17 ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγὴ πονηρευομένων περιέσχον με, ὤρυξαν χεῖράς μου καὶ πόδας.

17 Διότι ιδού, οι εχθροί μου σαν αγέλη αγρίων κυνών με έχουν περικυκλώσει. Ο συρφετός αυτός των κακούργων ανθρώπων σαν με φοβερά καρφιά έχουν διατρυπήσει τα χέρια μου και τα πόδια μου.

18 ἐξηρίθμησαν πάντα τὰ ὀστᾶ μου, αὐτοὶ δὲ κατενόησαν καὶ ἐπεῖδόν με.

18 Από την εξάντλησιν και την αδυναμίαν, εις την οποίαν έχω καταντήσει, υμπορούν όλοι να διακρίνουν και να μετρούν τα οστά του σώματός μου. Οι εχθροί μου με χαιρεκακίαν πολλήν κατέστησαν τον πόνον μου και τον σπαραγμόν μου.

19 διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

19 Εμοιράσθησαν μεταξύ των τα ενδύματά μου και δια το ακριβώτερον ένδυμά μου- τον άρραφον χιτώνα- έβαλαν κλήρον, ποιός θα το πάρη.

20 σὺ δέ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τὴν βοήθειάν μου ἀπ᾽ ἐμοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψίν μου πρόσχες.

20 Συ όμως, Κυριε, μη βραδύνης να με βοηθήσης. Μη αναβάλλης αλλά ελά εις την βοήθειάν μου.

21 ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενῆ μου·

21 Γλύτωσε, Κυριε, την ζωήν μου από την ρομφαίαν, την οποίαν με μανίαν υψώνουν και ετοιμάζονται να καταφέρουν εναντίον μου οι εχθροί μου. Την μονάκριβον και πολύτιμον ψυχήν μου γλύτωσέ την, Κυριε, από την μανίαν του λαού, ο οποίος ωσάν

λυσσασμένος σκύλος ορμά εναντίον μου.

22 σῶσόν με ἐκ στόματος λέοντος καὶ ἀπὸ κεράτων μονοκερώτων τὴν ταπείνωσίν μου.

22 Σώσε με από τους εχθρούς μου, οι οποίοι σαν ληοντάρι πεινασμένο ανοίγουν άγριον το στόμα των, δια να με καταβροχθίσουν. Εμέ, που έχω δυθισθή εις τόσην ταπείνωσιν και εξουδένωσιν, γλύτωσέ με από τους επιτιθεμένους εναντίον μου με μανίαν ζώου μονοκέρωτος.

23 διηγήσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε.

23 Εάν, Κυριε, με σώσης, και πιστεύω απολύτως ότι θα με σώσης, θα διηγούμαι τα μεγαλεία σου στους αδελφούς μου τους Ισραηλίτας. Εν μέσω συναθροίσεως λαού πολλού θα σε δοξολογώ.

24 οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, αἰνέσατε αὐτόν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακώβ, δοξάσατε αὐτόν, φοβηθήτωσαν αὐτὸν ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραήλ,

24 Σεις, που φοβείσθε τον Κυριον, δοξάσατέ τον. Ολοι οι απόγονοι του Ισραήλ υμνολογήσατέ τον. Λατρεύσατέ τον με φόβον όλοι οι Ισραηλίται,

25 ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν οὐδὲ προσώχθισε τῇ δεήσει τοῦ πτωχοῦ, οὐδὲ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ᾽ ἐμοῦ καὶ ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτὸν εἰσήκουσέ μου.

25 διότι ο Κυριος δεν κατεφρόνησε και δεν παρέβλεψε με δυσφορίαν ως ενοχλητικήν την δέησιν εμού του πτωχού και εξευτελισμένου ούτε και εγύρισεν αλλού το πρόσωπόν του, αλλά όταν με πίστιν έκραξα προς αυτόν, ήκουσε και εδέχθη την προσευχήν μου.

26 παρὰ σοῦ ὁ ἔπαινός μου ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ, τὰς εὐχάς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβουμένων αὐτόν.

26 Λυτρωμένος με την δύναμίν σου, Κυριε, και ασφαλής, από σε θα πάρω την έμπνευσιν, δια να σε υμνολογήσω ανάμεσα εις πολύν λαόν. Τα τάματα, που έχω κάμει όταν σε επεκαλούμην να με σώσης, θα τα εκπληρώσω σαν ιεράν υποχρέωσιν ενώπιον όλων εκείνων, που σέβονται το Ονομά σου.

27 φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

27 Πλουσίαν θυσίαν ευγνωμοσύνης, υλικήν και πνευματικήν, θα προσφέρω προς σε δια την σωτηρίαν, που μου έδωσες. Από αυτήν θα φάγουν οι πτωχοί και θα χορτάσουν υλικώς και πνευματικώς και θα δοξολογήσουν τον Κυριον όλοι εκείνοι, που με προσευχήν και πίστιν τον επιζητούν. Με την ιεράν αυτήν τροφήν της θυσίας μου θα ζήσουν αι ψυχαί των εις αιώνας αιώνων.

28 μνησθήσονται καὶ ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν,

28 Και αυτά ακόμη τα ειδωλολατρικά έθνη θα ενθυμηθούν τον Κυριον. Ολοι οι εις τα πέρατα της γης κατοικούντες λαοί θα πέσουν ενώπιόν του και θα προσκυνήσουν αυτόν όλαι αι φυλαί της γης.

29 ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία, καὶ αὐτὸς δεσπόζει τῶν ἐθνῶν.

29 Διότι στον Κυριον ανήκει δικαιωματικώς και απολύτως η βασιλεία επί πάντων και αυτός είναι ο μόνος, που δικαιούται να δεσπόζη και δεσπόζει επάνω εις όλα τα έθνη.

30 ἔφαγον καὶ προσεκύνησαν πάντες οἱ πίονες τῆς γῆς, ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς γῆν. καὶ ἡ ψυχή μου αὐτῷ ζῇ,

30 Από το συμπόσιον αυτό της πνευματικής θυσίας θα φάγουν και θα προσκυνήσουν τον Κυριον όλοι οι άρχοντες και οι μεγάλοι του κόσμου. Ενώπιόν του θα πέσουν με σεβασμόν και θα προσκυνήσουν με ευγνωμοσύνην και όλοι οι ταλαιπωρημένοι θνητοί,

που έχουν καταπέσει μέχρι του εδάφους και καταπατούνται από τους ισχυρούς της γης. Η ψυχή μου, ολόκληρος η ύπαρξίς μου ζη και υπάρχει δι' αυτόν, δια να τον υπηρετή και να τον δοξάζη.

31 καὶ τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ· ἀναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη,

31 Και οι απόγονοί μου θα τον υπηρετήσουν με πίστιν, η γενεά αυτή των ευσεβών ανθρώπων, που πρόκειται να έλθη, θα αναγγελθή στον εν ουρανοίς Κυριον ως λαός ιδικός του.

32 καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

32 Θα αναγγείλουν και θα καταστήσουν γνωστήν την δικαιοσύνην του στον λαόν, ο οποίος πρόκειται να γεννηθή από το πάθημα και τον θρίαμβον του οσίου του, λαόν τον οποίον ανεγέννησε και ανέδειξεν ο Κυριος.

22 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

1 (Μασ. 23) Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδέν με ὑστερήσει.

1 (Μασ. 23) Ο Κυριος μου ως στοργικός ποιμήν με περιφρουρεί, με συντηρεί, με τρέφει. Τιποτε δεν θα μου λείψη.

2 εἰς τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με,

2 Εις πλουσίους χλοερούς βοσκοτόπους, εις τόπους ευφορίας και αναψυχής, εκεί με εγκατέστησε. Με τα ολοκάθαρα δροσερά νερά έσβησε την δίψαν μου και με ανεζωογόνησε.

3 τὴν ψυχήν μου ἐπέστρεψεν. ὡδήγησέ με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

3 Και έτσι εις την λιποψυχήσασαν ψυχήν μου επανέδωσε σφρίγος και ζωτικότητα. Με ωδήγησε στοργικώς στους ευθείς και χαρούμενους δρόμους της δικαιοσύνης, όχι δια την αξίαν μου αλλά δια το πανάγαθον Ονομά του.

4 ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ᾽ ἐμοῦ εἶ· ἡ ῥάβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὗταί με παρεκάλεσαν.

4 Ακριβώς, διότι συ, Κυριε, είσαι ο στοργικός προστάτης μου και ποιμήν, εάν βαδίσω και περάσω δια μέσου σκοτεινών και αποκρήμνων περιοχών και εάν αντικρύσω τον θάνατον, δεν θα φοβηθώ μήπως πάθω κάτι κακόν, διότι συ θα είσαι μαζή μου. Διότι η ποιμαντική σου ράβδος, η βακτηρία σου, αυτή θα με στηρίζη, θα με εμψυχώνη, θα με παρηγορή.

5 ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν, ἐξεναντίας τῶν θλιβόντων με· ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου, καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον με ὡσεὶ κράτιστον.

5 Συ, Κυριε, εν τη αγαθότητί σου ητοίμασες ενώπιόν μου τράπεζαν πλουσίων φαγητών απέναντι και εις πείσμα των εχθρών μου. Ηλειψας την κεφαλήν μου με ευώδες άρωμα, πριν κατακλιθώ στο δείπνον σου, και το ποτήριόν σου, με το οποίον με εκέρασες, ήτο γεμάτο από άριστον ευφραντικόν, μεθυστικόν ποτόν.

6 καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

6 Το έλεος της στοργής σου θα με ακολουθή και θα με καταδιώκη με επιμονήν όλας τας ημέρας της ζωής μου και έτσι εγώ χαρούμενος και ευτυχής θα κατοικώ στον ναόν σου του Κυρίου μου, εις ατελεύτητον μακρότητα ημερών.

23

Ψαλμὸς τῷ Δαυῒδ· τῆς μιᾶς Σαββάτων.

[1] (Μασ. 24) ΤΟΥ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

[1] (Μασ. 24) Εις τον Κυριον ανηκεί η γη και κάθε τι, το οποίον την γεμίζει, κάθε κατοικουμένη περιοχή και όλοι, όσοι κατοικούν εις αυτήν.

[2] αὐτὸς ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτὴν καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἡτοίμασεν αὐτήν.

[2] Αυτός εθεμελίωσε σταθεράν και ακλόνητον την γην επάνω εις τας θαλάσσας, την εστερέωσεν επάνω εις τα ποτάμια ρεύματα, και παρ' όλον τούτο μένει σταθερά και αμετακίνητος. Θαλασσαι την περιζώνουν, ποταμοί την διασχίζουν, άφθονα ύδατα ευρίσκονται κάτω από αυτήν και όμως είναι και μένει ακλόνητος.

[3] τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου καὶ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ;

[3] Ποιός θα ανεβή στον ιερόν λόφον του Κυρίου, την Σιών, δια να προσκυνήση άξιως; Ποιός θα σταθή ακατάκριτος και με παρρησίαν στον άγιον αυτόν τόπον;

[4] ἀθῷος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ οὐκ ὤμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῷ πλησίον αὐτοῦ.

[4] Εκείνος ο οποίος έχει αθώας και αγνάς τας χείρας του από κάθε κακίαν, καθαράν και ανένοχον την καρδίαν του, αυτός ο οποίος δεν έδωσε την ψυχήν του εις τα μάταια και επιβλαβή έργα και πράγματα του κόσμου αυτού και δεν ωρκίσθη δολίως με τον σκοπόν να εξαπατήση τον πλησίον του καταπατών τους όρκους του.

[5] οὗτος λήψεται εὐλογίαν παρὰ Κυρίου καὶ ἐλεημοσύνην παρὰ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ.

[5] Αυτός θα λάβη ευλογίας παρά του Κυρίου, και θα τύχη ελέους εκ μέρους του Θεού και σωτήρος.

[6] αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τὸν Κύριον, ζητούντων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. (διάψαλμα).

[6] Αυτή είναι η ευσεβής γενεά των ανθρώπων, οι οποίοι πράγματι επιζητούν να ευαρεστήσουν στον Κυριον, οι οποίοι φροντίζουν να λατρεύσουν άξιως και να προσκυνήσουν το πρόσωπον του αληθινού Θεού, του Θεού του Ιακώβ.

[7] ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

[7] Και τώρα που πρόκειται η κιβωτός του Κυρίου να εισέλθη στον ναόν, ανοίξατε διάπλατα τας πύλας σεις οι άρχοντες. Ας υψωθούν και ας πλατυνθούν αι αιωνόβιαι πύλαι, δια να εισέλθη στον ναόν ο ένδοξος βασιλεύς.

[8] τίς ἐστιν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος κραταιὸς καὶ δυνατός, Κύριος δυνατὸς ἐν πολέμῳ.

[8] Ποιός είναι αυτός ο ένδοξος βασιλεύς; Αυτός είναι ο Θεός, ο κραταιός και δυνατός, ο Κυριος ο πανίσχυρος στους πολέμους.

[9] ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

[9] Και πάλιν οι έξω του φρουρίου ευρισκόμενοι ανοίξατε διάπλατα τας πύλας σας, ω άρχοντες, υψώθητε αρχαιόταται πύλαι, δια να εισέλθη ο ένδοξος βασιλεύς.

[10] τίς ἐστιν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος τῶν δυνάμεων αὐτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

[10] Ποιός είναι αυτός ο ένδοξος βασιλεύς; Είναι ο αληθινός Θεός, ο Κυριος όλων των δυνάμεων του ουρανού και της γης. Αυτός είναι ο βασιλεύς της δόξης.

24 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 25) ΠΡΟΣ σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχήν μου, ὁ Θεός μου.

[1] (Μασ. 25) Προς σέ, Κυριε, που είσαι ο Θεός μου, ανύψωσα τον νουν και την καρδίαν μου, αφού τα απέσπασα από τας ματαιότητας του κόσμου τούτου.

[2] ἐπὶ σοὶ πέποιθα· μὴ καταισχυνθείην, μηδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροί μου.

[2] Εις σε έχω στηρίξει την πεποίθησίν μου. Μη επιτρέψης ποτέ, Κυριε, και παρασυρθώ εις αμαρτίαν και κατεξευτελισθώ εις την παρούσαν ζωήν. Ούτε και να γίνω αντικείμενον χλευασμού και ονειδισμού εκ μέρους των εχθρών μου.

[3] καὶ γὰρ πάντες οἱ ὑπομένοντές σε οὐ μὴ καταισχυνθῶσιν· αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς.

[3] Ζητώ αυτήν την χάριν από σέ, διότι βλέπω ότι όλοι όσοι υπομένουν δοκιμασίας και περιμένουν με πίστιν από σε την βοήθειαν, δεν θα καταισχυνθούν. Εξ αντιθέτου θα κατεντροπιασθούν εκείνοι, οι οποίοι εκτρέπονται εις παρανομίας, χωρίς μάλιστα και να αποκομίζουν κανένα κέρδος από αυτάς.

[4] τὰς ὁδούς σου, Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ τὰς τρίβους σου δίδαξόν με.

[4] Καμε γνωστάς, Κυριε, εις εμέ τας οδούς των εντολών σου, δίδαξέ με με τον ιδικόν σου φωτισμόν και με την ιδικήν σου παιδαγωγίαν τους δρόμους της θεαρέστου ζωής.

[5] ὁδήγησόν με ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου καὶ δίδαξόν με, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ σωτήρ μου, καὶ σὲ ὑπέμεινα ὅλην τὴν ἡμέραν.

[5] Οδήγησέ με στο να γνωρίσω και να δεχθώ την αλήθειάν σου. Διδαξέ με, ώστε να εννοήσω βαθύτατα και να παραδεχθώ ακλόνητα, ότι συ είσαι ο Θεός μου και ο σωτήρ μου. Δι' αυτό και όλην την ημέραν και όλας τας ημέρας της ζωής μου ελπίζω και περιμένω από σε βοήθειαν.

[6] μνήσθητι τῶν οἰκτιρμῶν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἐλέη σου, ὅτι ἀπὸ τοῦ αἰῶνός εἰσιν.

[6] Ενθυμήσου, Κυριε, και στείλε και προς εμέ τους οικτιρμούς σου και τα ελέη σου. Ανεξάντλητα και αιώνια είναι τα ελέη σου, τα οποία έδειξες στους προγόνους μας, στον λαόν του Ισραήλ.

[7] ἁμαρτίας νεότητός μου καὶ ἀγνοίας μου μὴ μνησθῇς· κατὰ τὸ ἔλεός σου μνήσθητί μου, σύ, ἕνεκεν χρηστότητός σου, Κύριε.

[7] Της νεότητός μας τας αμαρτίας, όπως και τας άλλας, τας οποίας εξ αγνοίας διέπραξα, μη τας ενθυμηθής, Κυριε. Να με ενθυμηθής σύμφωνα με το άπειρον έλεός σου, διότι είναι απέραντος η καλωσύνη σου, Κυριε.

[8] χρηστὸς καὶ εὐθὴς ὁ Κύριος· διὰ τοῦτο νομοθετήσει ἁμαρτάνοντας ἐν ὁδῷ.

[8] Αγαθός και ευεργετικός και δίκαιος προς όλους είναι ο Κυριος. Δι' αυτό θα διδάσκη και θα καθοδηγή με τον Νομον του τους αμαρτάνοντας, δια να επιστρέψουν στον δρόμον της αρετής.

[9] ὁδηγήσει πραεῖς ἐν κρίσει, διδάξει πραεῖς ὁδοὺς αὐτοῦ.

[9] Θα οδηγή πάντοτε ο Κυριος τους πράους και ευθείς στον δρόμον της αρετής και εις φωτισμένην ζωήν. Θα διδάξη τους πράους και ταπεινούς τας οδούς των εντολών του.

[10] πᾶσαι αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἔλεος καὶ ἀλήθεια τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ.

[10] Ολαι αι εντολαί του Κυρίου, αι οποίαι αναφέρονται εις ρύθμισιν της ζωής μας, είναι γεμάται από την ευσπλαγχνίαν του και την αξιοπιστίαν του εις εκείνους, οι οποίοι ενδιαφέρονται και ζητούν να μάθουν το θέλημά του και όλας τας εντολάς του.

[11] ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἱλάσῃ τῇ ἁμαρτίᾳ μου, πολλὴ γάρ ἐστι.

[11] Δια το Ονομά σου, ελεήμων Κυριε, και προς δόξαν της αγαθότητός σου συγχώρησε τας αμαρτίας μου, αι οποίαι είναι πολλαί και μεγάλαι.

[12] τίς ἐστιν ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; νομοθετήσει αὐτῷ ἐν ὁδῷ, ᾗ ᾑρετίσατο.

[13] ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσεται, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κληρονομήσει γῆν.

[14] κραταίωμα Κύριος τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ἡ διαθήκη αὐτοῦ δηλώσει αὐτοῖς.

[15] οἱ ὀφθαλμοί μου διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι αὐτὸς ἐκσπάσει ἐκ παγίδος τοὺς πόδας μου.

[16] ἐπίβλεψον ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, ὅτι μονογενὴς καὶ πτωχός εἰμι ἐγώ.
[17] αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν· ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με.
[18] ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου καὶ τὸν κόπον μου καὶ ἄφες πάσας τὰς ἁμαρτίας μου.
[19] ἴδε τοὺς ἐχθρούς μου, ὅτι ἐπληθύνθησαν καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με.
[20] φύλαξον τὴν ψυχήν μου καὶ ῥῦσαί με· μὴ καταισχυνθείην, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ σέ.

[21] ἄκακοι καὶ εὐθεῖς ἐκολλῶντό μοι, ὅτι ὑπέμεινά σε, Κύριε.

[22] λύτρωσαι, ὁ Θεός, τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ.

[12] Ποιός είναι ο άνθρωπος, ο οποίος πράγματι ευλαβείται και σέβεται τον Κυριον; Εις αυτόν θα δώση Νομον ο Κυριος, δια να καθοδηγήται στον δρόμον, τον οποίον έχει εκλέξει.
[13] Η ψυχή του ανθρώπου αυτού θα αναπαύεται ανάμεσα εις πλούσια αγαθά και οι απόγονοί του θα κληρονομούν και θα κατέχουν πάντοτε την γην των προγόνων των.
[14] Ο Κυριος είναι η κραταιά και ακατανίκητος δύναμις αυτών, που τον φοβούνται. Αυτήν την αλήθειαν μαρτυρεί και θα μαρτυρή η διαθήκη, την οποίαν έκαμε προς αυτούς.
[15] Δια τούτο οι οφθαλμοί μου είναι πάντοτε εστραμμένοι προς τον Κυριον, διότι αυτός θα αποσπάση και θα ελευθερώση τα πόδια μου από την παγίδα.
[16] Κυριε, ρίψε ευσπλαγχνικόν το βλέμμα σου προς εμέ και ελέησέ με, διότι είμαι μόνος και ταλαιπωρημένος εις την ζωήν.
[17] Αι θλίψεις της καρδίας μου έχουν πληθυνθή και βαρυνθή. Βγάλε με και λύτρωσέ με από τας στενοχώρους αυτάς περιστάσεις.
[18] Ιδε, Κυριε, την ταπείνωσιν, εις την οποίαν έχω καταπέσει και τον μόχθον, από τον οποίον βαρύνομαι, και συγχώρησε όλας μου τας αμαρτίας.
[19] Ιδέ ακόμη, Κυριε, και τους εχθρούς μου, διότι πάρα πολύ επληθύνθησαν, και με ένα άδικον φοβερόν μίσος με έχουν μισήσει.
[20] Φυλαξε την ζωήν μου από τας επιβουλάς αυτών των εχθρών και γλύτωσέ με. Μη επιτρέψης να εντροπιασθώ και κατεξευτελισθώ από αυτούς, διότι εγώ έχω στηρίξει εις σε την ελπίδα της βοηθείας μου.
[21] Απονήρευτοι και ευθείς άνθρωποι, ξένοι προς κάθε δολιότητα και κακίαν με ακολουθούσαν πιστώς, διότι εγώ, Κυριε, υπέμεινα και επέμεινα ελπίζων εις σέ.
[22] Δια να ενθαρρυνθούν και στερεωθούν και αυτοί εις την προς σε πίστιν, γλύτωσέ με, Κυριε, από θλίψεις και κινδύνους και όχι μόνον εμέ αλλά ολόκληρον τον Ισραηλιτικόν λαόν από όλας τας θλίψεστου.

25 Τοῦ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 26) ΚΡΙΝΟΝ με, Κύριε, ὅτι ἐγὼ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπορεύθην καὶ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ ἐλπίζων, οὐ μὴ ἀσθενήσω.
[2] δοκίμασόν με, Κύριε, καὶ πείρασόν με, πύρωσον τοὺς νεφρούς μου καὶ τὴν καρδίαν μου.

[1] (Μασ. 26) Κρίνόν με, Κυριε, ότι εγώ εν ακακία μου επορεύθην και επί τω Κυρίω ελπίζων ου μη ασθενήσω.

[2] Δοκιμασον με, Κυριε, και πείρασόν με, πύρωσον τους νεφρούς μου και την καρδίαν μου.

[3] ὅτι τὸ ἔλεός σου κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μού ἐστι, καὶ εὐηρέστησα ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.
[4] οὐκ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος καὶ μετὰ παρανομούντων οὐ μὴ εἰσέλθω·
[5] ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω.
[6] νίψομαι ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου καὶ κυκλώσω τὸ θυσιαστήριόν σου, Κύριε,
[7] τοῦ ἀκοῦσαί με φωνῆς αἰνέσεώς σου καὶ διηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.
[8] Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου.
[9] μὴ συναπολέσῃς μετὰ ἀσεβῶν τὴν ψυχήν μου καὶ μετὰ ἀνδρῶν αἱμάτων τὴν ζωήν μου,
[10] ὧν ἐν χερσὶν ἀνομίαι, ἡ δεξιὰ αὐτῶν ἐπλήσθη δώρων.
[11] ἐγὼ δὲ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπορεύθην· λύτρωσαί με καὶ ἐλέησόν με.
[12] ὁ πούς μου ἔστη ἐν εὐθύτητι· ἐν ἐκκλησίαις εὐλογήσω σε, Κύριε.

[3] Οτι το έλεός σου κατέναντι των οφθαλμών μου εστι, και ευηρέστησα εν τη αληθεία σου.

[4] Ουκ εκάθισα μετά συνεδρίου ματαιότητος και μετά παρανομούντων ου μη εισέλθω·

[5] εμίσησα εκκλησίαν πονηρευομένων και μετά ασεβών ου μη καθίσω.

[6] Νιψομαι εν αθώοις τας χείράς μου και κυκλώσω το θυσιαστήριόν σου, Κυριε,

[7] του ακούσαί με φωνής αινέσεως κοι διηγήσασθαι πάντα τα θαυμάσιά σου.

[8] Κυριε, ηγάπησα ευπρέπειαν οίκου σου και τόπον σκηνώματος δόξης σου.

[9] Μη συναπολέσης μετά ασεβών την ψυχήν μου και μετά ανδρών αιμάτων την ζωήν μου,

[10] ων εν χερσίν ανομίαι, η δεξιά αυτών επλήσθη δώρων.
[11] Εγώ δε εν ακακία μου επορεύθην· λύτρωσαί με και ελέησόν με.
[12] Ο πούς μου έστη εν ευθύτητι· εν εκκλησίαις ευλογήσω σε, Κυριε.

26 Τοῦ Δαυΐδ· πρὸ τοῦ χρισθῆναι.

[1] (Μασ. 27) ΚΥΡΙΟΣ φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου· τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου· ἀπὸ τίνος δειλιάσω;

[2] ἐν τῷ ἐγγίζειν ἐπ᾽ ἐμὲ κακοῦντας τοῦ φαγεῖν τὰς σάρκας μου, οἱ θλίβοντές με καὶ οἱ ἐχθροί μου, αὐτοὶ ἠσθένησαν καὶ ἔπεσαν.

[3] ἐὰν παρατάξηται ἐπ᾽ ἐμὲ παρεμβολή, οὐ φοβηθήσεται ἡ καρδία μου· ἐὰν ἐπαναστῇ ἐπ᾽ ἐμὲ πόλεμος, ἐν ταύτῃ ἐγὼ ἐλπίζω.

[1] (Μασ. 27) Ο Κυριος είναι το φως μου μέσα στο σκοτάδι και εις την άγνοιαν της παρούσης ζωής. Ο Κυριος είναι ο σωτήρ μου. Ποιόν λοιπόν έχω να φοβηθώ; Κανένα. Ο Κυριος υπερασπίζει την ζωήν μου από κάθε κίνδυνον. Από τας απειλάς ποίου έχω να δειλιάσω;
[2] Ενῷ με επλησίαζον ορμητικοί οι κακοποιοί άνθρωποι, δια να με κατασπαράξουν και σαν άγρια θηρία να καταφάγουν τας σάρκας μου, αυτοί, που με έθλιβαν και με τέτοιας εχθρικάς διαθέσεις επήρχοντο εναντίον μου, εκλονίσθησαν και έπεσαν συντετριμμένοι κάτω στο χώμα. Τους είχε κτυπήσει ο Κυριος μου και σωτήρ μου.
[3] Εάν, λοιπόν, και παραταχθή ολόκληρον στράτευμα εναντίον μου, δεν θα δειλιάση καθόλου η καρδία μου. Και εάν εξεγερθή πόλεμος εναντίον μου, και εις την περίπτωσιν αυτήν εγώ θα έχω στηριγμένας τας ελπίδας μου στον Κυριον.

[4] μίαν ἠτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ἐκζητήσω· τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, τοῦ θεωρεῖν με τὴν τερπνότητα Κυρίου καὶ ἐπισκέπτεσθαι τὸν ναὸν τὸν ἅγιον αὐτοῦ.

[4] Μιαν παράκλησιν δια της προσευχής υπέβαλα στον Κυριον. Μιαν χάριν του εζήτησα και του ζητώ· να κατοικώ στον οίκον του Κυρίου όλας τας ημέρας της ζωής μου, δια να βλέπω και να απολαμβάνω τα θέλγητρα του Θεού μου και να επισκέπτωμαι, ως ευλαβής και ταπεινός λάτρης, τον άγιον ναόν του.

[5] ὅτι ἔκρυψέ με ἐν σκηνῇ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ κακῶν μου, ἐσκέπασέ με ἐν ἀποκρύφῳ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, ἐν πέτρᾳ ὕψωσέ με.

[5] Αυτοί οι πόθοι πλημμυρίζουν την καρδίαν μου, διότι εις περίοδον μεγάλων κινδύνων ο Κυριος με έκρυψε και με ησφάλισεν εις την σκηνήν του Μαρτυρίου του. Και ως εάν ήμην εις υψηλόν βράχον με ανύψωσεν ασφαλή, με εδόξασε, με έσωσε.

[6] καὶ νῦν ἰδοὺ ὕψωσε κεφαλήν μου ἐπ᾽ ἐχθρούς μου· ἐκύκλωσα καὶ ἔθυσα ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ θυσίαν ἀλαλαγμοῦ, ᾄσομαι καὶ ψαλῶ τῷ Κυρίῳ.

[6] Και τώρα, πιστεύω εις την παντοδύναμον προστασίαν του και διακηρύττω ότι ανύψωσε την κεφαλήν, μου εναντίον των εχθρών μου με ανέδειξεν ανώτερόν των. Δι' αυτό και εις ευλαβή λιτανείαν θα κάμω κύκλον περί το θυσιαστήριόν του, θα προσφέρω εις την Σκηνήν του ευχαριστήριον θυσίαν με αλαλαγμούς χαράς, θα τραγουδώ τα μεγαλεία του και θα παίζω μουσικά όργανα προς δόξαν του Κυρίου μου.

[7] εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς μου, ᾗς ἐκέκραξα· ἐλέησόν με καὶ εἰσάκουσόν μου.

[7] Κυριε, άκουσε την φωνήν της προσευχής μου, με την οποίαν κραυγάζω τώρα προς σέ. Ελέησέ με και κάμε δεκτήν την παράκλησίν μου.

[8] σοὶ εἶπεν ἡ καρδία μου· ἐξεζήτησέ σε τὸ πρόσωπόν μου· τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητήσω.

[8] Προς σε στρέφεται η καρδία μου και λέγει· Σε τον Κυριον ποθώ και αναζητώ πάντοτε. Με πόθον, Κυριε, η καρδία μου αναζητεί και θα αναζητή το πρόσωπόν σου, την επικοινωνίαν σου.

[9] μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾽ ἐμοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου· βοηθός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορακίσῃς με καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ὁ Θεός, ὁ σωτήρ μου.

[9] Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου από εμέ. Μη απομακρυνθής ωργισμένος από εμέ τον δούλόν σου. Γινε βοηθός μου. Μη με αποπέμψης ως ενοχλητικόν και φορτικόν. Θεέ μου και σωτήρα μου, μη με εγκαταλείψης.

[10] ὅτι ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με.

[10] Διότι ενώ ο πατήρ μου και η μητέρα μου με εγκατέλειψαν, ο Κυριος με προσέλαβε και με ανέλαβεν υπό την προστασίαν του.

[11] νομοθέτησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου καὶ ὁδήγησόν με ἐν τρίβῳ εὐθείᾳ ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου.

[11] Γινε συ, Κυριε, ο νομοθέτης μου. Διδαξέ με τον δρόμον των εντολών σου, οδήγησέ με εις την ευθείαν οδόν των εντολών σου ένεκα των εχθρών, που με απειλούν.

[12] μὴ παραδῷς με εἰς ψυχὰς θλιβόντων με, ὅτι ἐπανέστησάν μοι μάρτυρες ἄδικοι, καὶ ἐψεύσατο ἡ ἀδικία ἑαυτῇ.

[12] Μη με παραδώσης εις τα χέρια εκείνων, οι οποίοι έχουν σκοπόν να με καταθλίψουν. Διότι κατά τον καιρόν αυτόν εσηκώθησαν εναντίον μου συκοφάνται, διετύπωσαν ψευδείς κατηγορίας και συκοφαντίας εναντίον μου, δια να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά των.

[13] πιστεύω τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ Κυρίου ἐν γῇ ζώντων.

[13] Εγώ όμως πιστεύω, ότι θα σωθώ από τους κινδύνους, που με απειλούν. Θα ζήσω και θα ίδω τα αγαθά του Κυρίου εις την γην αυτήν μαζή με τους

[14] ὑπόμεινον τὸν Κύριον· ἀνδρίζου, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδία σου, καὶ ὑπόμεινον τὸν Κύριον.

άλλους ανθρώπους.
[14] Ω ψυχή μου, υπόμεινε και επίμενε στο θέλημα του Κυρίου. Περίμενε τον Κυριον, έχε θάρρος, ας ενισχύεται η καρδία σου. Υπόμεινε τον Κυριον εις τας θλίψεις σου και περίμενε την λυτρωτικήν επέμβασίν του.

27 Τοῦ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 28) ΠΡΟΣ σέ, Κύριε, ἐκέκραξα, ὁ Θεός μου, μὴ παρασιωπήσῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ, μήποτε παρασιωπήσῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

[2] εἰσάκουσον τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ, ἐν τῷ αἴρειν με χεῖράς μου πρὸς ναὸν ἅγιόν σου.
[3] μὴ συνελκύσῃς μετὰ ἁμαρτωλῶν τὴν ψυχήν μου καὶ μετὰ ἐργαζομένων ἀδικίαν μὴ συναπολέσῃς με τῶν λαλούντων εἰρήνην μετὰ τῶν πλησίον αὐτῶν, κακὰ δὲ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν.

[4] δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτῶν· κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν δὸς αὐτοῖς, ἀπόδος τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν αὐτοῖς.

[5] ὅτι οὐ συνῆκαν εἰς τὰ ἔργα Κυρίου καὶ εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ· καθελεῖς αὐτοὺς καὶ οὐ μὴ οἰκοδομήσεις αὐτούς.

[6] εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

[7] Κύριος βοηθός μου καὶ ὑπερασπιστής μου· ἐπ᾽ αὐτῷ ἤλπισεν ἡ καρδία μου, καὶ ἐβοηθήθην, καὶ ἀνέθαλεν ἡ σάρξ μου· καὶ ἐκ θελήματός μου ἐξομολογήσομαι αὐτῷ.

[1] (Μασ. 28) Προς σε, Κυριε, συνεχώς δια της προσευχής μου κραυγάζω. Συ, ο Θεός μου, μη κωφεύσης και μη αντιπαρέλθης με σιωπήν την αίτησίν μου. Διότι, όταν αδιαφορήσης και δεν απαντήσης εις εμέ, θα γίνω όμοιος με ένα από τους ανθρώπους εκείνους, οι οποίοι ρίπτονται νεκροί στον βαθύν τάφον.
[2] Καμε δεκτήν την φωνήν της δεήσεώς μου, την ώραν που με υψωμένα ευλαβώς τα χέριά μου προς τον άγιον ναόν σου σου απευθύνω εκ βάθους καρδίας ολόθερμον ικεσίαν.
[3] Μη με σύρης και μη με καταδικάσης εις όλεθρον μαζή με τους αμαρτωλούς ανθρώπους· με εκείνους, οι οποίοι ως έργον των και σκοπόν της ζωής έχουν, το να αδικούν. Αυτοί είναι δίβουλοι και διπρόσωποι. Ειρηνικούς και φιλικούς λόγους ομιλούν προς τους γύρωτων, σχεδιάζουν όμως κακά έργα μέσα εις τας καρδίας των.
[4] Δώσε, Κυριε, εις αυτούς σύμφωνα με τα έργα των, σύμφωνα με την πονηρίαν και την πανουργίαν των εγκληματικών των σχεδίων και ενεργειών. Δώσε εις αυτούς σύμφωνα με τα κακά έργα των, που διαπράττουν με τα ίδια των τα χέρια. Πλήρωσέ τους και ανταπόδωσέ τους ως μισθόν και ποινήν αυτό, που αρμόζει εις τας αμαρτωλάς των πράξεις.
[5] Διότι αυτοί δεν ηθέλησαν να μελετήσουν και κατανοήσουν τα έργα της παντοδυναμίας και δικαιοσύνης του Κυρίου, τα έργα των χειρών του. Θα τους κατακρημνίσης, θα τους αφήσης στο χώμα συντετριμμένους και δεν θα τους ανεγείρης ποτέ πλέον.
[6] Ας είναι ευλογημένος και δοξασμένος ο Κυριος, διότι ήκουσε και εδέχθη με ευμένειαν την φωνήν της δεήσεώς μου.
[7] Ο Κυριος έγινε βοηθός μου και υπερασπιστής μου. Η καρδία μου εστήριξεν εις αυτόν την ελπίδα της. Δι' αυτό δε και έλαβα στοργικήν βοήθειαν από εκείνον. Το ταλαιπωρημένον και κατεξηντλημένον σώμα μου ανεζωογονήθη. Δια τούτο με όλην μου την θέλησιν και επιθυμίαν θα τον δοξολογήσω.

[8] Κύριος κραταίωμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν σωτηρίων τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ ἐστι.

[8] Ο Κυριος είναι η ακατανίκητος δύναμις και κραταιά βοήθεια του λαού του. Αυτός είναι ο υπερασπιστής του, ώστε με πολλούς και διαφόρους τρόπους και εις πολλάς περιστάσεις εχάρισε την σωτηρίαν στον βασιλέα, τον οποίον ο ίδιος έχρισε.

[9] σῶσον τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου καὶ ποίμανον αὐτοὺς καὶ ἔπαρον αὐτοὺς ἕως τοῦ αἰῶνος.

[9] Σώσε τον λαόν σου τον ισραηλιτικόν και ευλόγησε αυτούς, τους οποίους εξεχώρισες ανάμεσα από τα άλλα έθνη ως ιδικήν σου κληρονομίαν και τους εξέλεξες, δια να ανήκουν εις σέ. Ως στοργικός ποιμήν προστάτευσέ τους, κυβέρνησέ τους, διάθρεψέ τους, πάρε τους υπό την προστασίαν σου δια παντός.

28

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ· ἐξοδίου σκηνῆς.

[1] (Μασ. 29) ΕΝΕΓΚΑΤΕ τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὺς κριῶν, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμήν,

[1] (Μασ. 29) Σεις οι ιερείς του Κυρίου προσφέρατε προς τον Κυριον, προσφέρατε αμνούς θυσίαν προς τον Κυριον. Προσφέρατε με τας ευλαβείς αυτάς θυσίας δόξαν και τιμήν προς τον Κυριον.

[2] ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ, προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ.

[2] Προσφέρατε προς τυν Κυριον την αρμόζουσαν στο μεγαλοπρεπές Ονομά του δόξαν. Προσκυνήσατε αυτόν εις την ιεράν αυλήν της Σκηνής του.

[3] φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησε, Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν.

[3] Φωνή Κυρίου αντηχεί επάνω από τα πυκνά, τα φορτωμένα με νερά σύννεφα. Ο μέγας και ένδοξος Θεός εξαπέλυσε τας βροντάς. Ο Κυριος υψώνεται υπεράνω από τας ανυπολογίστους ποσότητας των υδάτων, που υπάρχουν εις τα νέφη.

[4] φωνὴ Κυρίου ἐν ἰσχύϊ, φωνὴ Κυρίου ἐν μεγαλοπρεπείᾳ.

[4] Φωνή Κυρίου ισχυρά! Φωνή Κυρίου ακούεται μεγαλοπρεπεστάτη.

[5] φωνὴ Κυρίου συντρίβοντος κέδρους, καὶ συντρίψει Κύριος τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου

[5] Φωνή Κυρίου βροντά, καθ' ον χρόνον οι κεραυνοί του συντρίβουν τα πανύψηλα κέδρα· και θα συντρίψη ο Κυριος με τους κεραυνούς του τας κέδρους του Λιβάνου.

[6] καὶ λεπτυνεῖ αὐτὰς ὡς τὸν μόσχον τὸν Λίβανον, καὶ ὁ ἠγαπημένος ὡς υἱὸς μονοκερώτων.

[6] Θα λεπτύνη και θα μεταβάλη εις σκόνιν το τεράστιον δάσος, που σκεπάζει τον Λιβανον, όπως εις σκόνιν μετέβαλε τον χρυσούν μόσχον. Αλλά ο ηγαπημένος στον Θεόν λαός του Ισραήλ εν μέσω αυτών των καταιγίδων και καταστροφών παραμένει απτόητος σαν ισχυρός νεαρός υιός του μονοκέρωτος.

[7] φωνὴ Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός,

[7] Η φωνή αυτή του Κυρίου, η βροντή, που έρχεται μετά την αστραπήν, διασχίζει και ανακόπτει φλόγα πυρός·

[8] φωνὴ Κυρίου συσσείοντος ἔρημον καὶ συσσείσει Κύριος τὴν ἔρημον Κάδης.

[8] η φωνή του Κυρίου συνταράσσει την έρημον και θα συνταράξη Κυριος την έρημον Καδης.

[9] φωνὴ Κυρίου καταρτιζομένη ἐλάφους, καὶ ἀποκαλύψει δρυμούς· καὶ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ πᾶς τις λέγει δόξαν.

[9] Αι βρονταί με την θύελλαν τρομάζουν τας εγκύους ελάφους και κινούν αυτάς εις προώρους τοκετούς. Απογυμνώνουν δάση ολόκληρα, ώστε να φαίνωνται οι γυμνοί βράχοι. Και ταύτα, εις στιγμήν κατά την

οποίαν στον ναόν του Κυρίου, πάντες οι πιστοί, ήρεμοι δοξάζουν τον Θεόν.

[10] Κύριος τὸν κατακλυσμὸν κατοικιεῖ, καὶ καθιεῖται Κύριος βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα.

[10] Ο Κυριος έχει την κατοικίαν του στον κατακλυσμόν των υδάτων, θα καθήση μεγαλοπρεπής εν μέσω των μαινομένων στοιχείων της φύσεως, βασιλεύς αιώνιος και κυβερνήτης πάντων, εμψύχων και αψύχων.

[11] Κύριος ἰσχὺν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει, Κύριος εὐλογήσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ.

[11] Ο Κυριος θα δώση δύναμιν στον λαόν του, κατά τας κρισίμους περιστάσεις. Ο Κυριος θα ευλογήση τον λαόν του, ώστε να ζη ειρηνικός παρ' όλας τας δυσκολίας και τας περιπετείας, που θα του δημιουργή το περιβάλλον.

29 Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς ᾠδῆς τοῦ ἐγκαινισμοῦ τοῦ οἴκου· Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 30) ΥΨΩΣΩ σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με καὶ οὐκ εὔφρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ᾽ ἐμέ.

[2] (Μασ. 30) Θα σε δοξολογήσω και θα σε υπερυψωσω με ευγνωμοσύνην, Κυριε, διότι με υπεβάστασες και με εστήριξες και δεν επέτρεψες να ευφρανθούν οι εχθροί μου από ενδεχομένην πτώσιν και καταστροφήν μου.

[3] Κύριε ὁ Θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σέ, καὶ ἰάσω με·

[3] Κυριε ο Θεός μου, εφώναξα προς σε με όλην μου την δύναμιν από την κλίνην της ασθενείας μου και συ με εθεράπευσες.

[4] Κύριε, ἀνήγαγες ἐξ ᾅδου τὴν ψυχήν μου, ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον.

[4] Από αυτόν τον άδην ανέβασες και επανέφερες την ψυχήν μου. Με έσωσες και δεν αφήκες να συγκαταριθμηθώ με τους νεκρούς, οι οποίοι οδηγούνται στον τάφον.

[5] ψάλατε τῷ Κυρίῳ, οἱ ὅσιοι αὐτοῦ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἁγιωσύνης αὐτοῦ·

[5] Ας δοξολογήσουν και ας ευχαριστήσουν τον Κυριον μαζή μου όλοι, όσοι είναι αφοσιωμένοι εις αυτόν. Να διατηρήτε ζωηράν στον νουν και την καρδίαν σας την ανάμνησιν της αγιότητός του και της απείρου τελειότητος και να δοξολογήτε το άγιον Ονομά του.

[6] ὅτι ὀργὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ, καὶ ζωὴ ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ· τὸ ἑσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμὸς καὶ εἰς τὸ πρωΐ ἀγαλλίασις.

[6] Δοξολογήσατέ τον, διότι, σαν δίκαιος που είναι, αφήνει να εκσπάση η αγανάκτησίς του και να εκδηλωθή ως οργή και τιμωρία κατά των ασεβών. Αλλά και από το θέλημά του και την ευσπλαγχνίαν του χορηγείται η ζωή και το έλεος στους αγαπώντας αυτόν, διότι είναι πανάγαθος και ελεήμων. Εάν το βράδυ θα διανυκτερεύη μαζή σας, σαν παροδικός επισκέπτης, ο κλαυθμός, την πρωΐαν όμως θα έλθη από τον Κυριον η χαρά και η ευφροσύνη.

[7] ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου· οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα.

[7] Ανόητος εγώ, βυθισμένος εις τα πλούσια υλικά αγαθά, είπα εν τη ανοησία μου. Δεν θα μετακινηθώ από την κατάστασιν αυτήν της ευτυχίας.

[8] Κύριε, ἐν τῷ θελήματί σου παρέσχου τῷ κάλλει μου δύναμιν· ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπόν σου

[8] Κυριε, ελησμόνησα ότι συ με την καλωσύνην σου μου έδωσες δύναμιν εις ο,τι καλόν έχω. Πικραμμένος όμως συ από την ματαιοφροσύνην μου έστρεψες

καὶ ἐγενήθην τεταραγμένος.

[9] πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθήσομαι.
[10] τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς διαφθοράν; μὴ ἐξομολογήσεταί σοι χοῦς ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειάν σου;

[11] ἤκουσε Κύριος, καὶ ἠλέησέ με, Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

[12] ἔστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς χαρὰν ἐμοί, διέῤῥηξας τὸν σάκκον μου καὶ περιέζωσάς με εὐφροσύνην,
[13] ὅπως ἂν ψάλῃ σοι ἡ δόξα μου καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ. Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαί σοι.

αλλού το πρόσωπόν σου. Και εγώ τότε περιέπεσα εις ταραχήν και σύγχυσιν.
[9] Προς σε, λοιπόν, Κυριε, κράζω· προς σε τον Θεόν μου απευθύνω και θα απευθύνω την δέησιν αυτήν.
[10] Ποία ωφέλεια θα προέλθη, εάν χύσω το αίμά μου και καταβώ εις την αποσύνθεσιν του τάφου; Μηπως από το χώμα του τάφου το αποσυντεθειμένον σώμα μου θα αναπέμψη εις σε δοξολογίαν η θα διακηρύξη και θα διαλαλήση την αλήθειάν σου;
[11] Αφησε με, λοιπόν, Κυριε εις την ζωήν. Ο Κυριος ήκουσε την προσευχήν μου και με ηλέησεν. Ο Κυριος έγινε και πάλιν βοηθός μου.
[12] Ζυ, Κυριε, μετέβαλες τον θρήνον μου εις χαράν, έσχισες τον τρίχινον σάκκον, που φορούσα εις ένδειξιν του πένθους και της ταπεινώσεώς μου, και με επλημμύρισες και με περιέβαλες με ευφροσύνην·
[13] δια να ψάλη έτσι προς σε ύμνους δοξολογίας και ευγνωμοσύνης η ψυχή μου και να μη κυριευθώ από λύπην και παραμελήσω την δοξολογίαν σου. Κυριε και Θεέ μου, πάντοτε θα σε δοξολογώ.

30

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ· ἐκστάσεως.
[2] (Μασ. 31) ΕΠΙ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυνθείην εἰς τὸν αἰῶνα· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με καὶ ἐξελοῦ με.

[3] κλῖνον πρός με τὸ οὖς σου, τάχυνον τοῦ ἐξελέσθαι με· γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς τοῦ σῶσαί με.

[4] ὅτι κραταίωμά μου καὶ καταφυγή μου εἶ σὺ καὶ ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὁδηγήσεις με καὶ διαθρέψεις με·
[5] ἐξάξεις με ἐκ παγίδος ταύτης, ἧς ἔκρυψάν μοι, ὅτι σὺ εἶ ὁ ὑπερασπιστής μου, Κύριε.

[6] εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου· ἐλυτρώσω με, Κύριε ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας.

[7] ἐμίσησας τοὺς διαφυλάσσοντας ματαιότητας διακενῆς· ἐγὼ δὲ ἐπὶ

[2] (Μασ. 31) Εις σέ, Κυριε, έχω στηρίξει και στηρίζω τας ελπίδας μου. Μη επιτρέψης ποτέ και ντροπιασθώ με την διάψευσιν αυτών. Εν ονόματι της δικαιοσύνης σου γλύτωσέ με και βγάλε με από τους κινδύνους και κατατρεγμούς.
[3] Σκύψε προς εμέ με καλωσύνην, Κυριε, πλησίασε το αυτί σου κοντά μου και άκουσε με ευμένειαν την προσευχήν μου. Σπεύσε γρήγορα να με βγάλης από την δυσκολίαν, εις την οποίαν ευρίσκομαι. Γινε δι' εμέ Θεός υπερασπιστής, οικία ασφαλής, όπου δύναμαι να καταφύγω, δια να σωθώ.
[4] Διότι οχύρωμά μου κραταιόν και καταφύγιόν μου απόρθητον είσαι συ. Και χάρις στο φιλεύσπλαγχνον Ονομά σου, θα με οδηγήσης ως στοργικός προστάτης εις τόπους ασφαλείς και θα με διαθρέψης.
[5] Θα με προφυλάξης και θα με βγάλης σώον από την κρυφή παγίδα, που μου έχουν στήσει δολίως οι εχθροί μου, δια να με συλλάβουν. Διότι συ είσαι, Κυριε, ο υπερασπιστής μου.
[6] Εις την ακαταγώνιστον δεξιάν σου θα εμπιστευθώ την ψυχήν μου, διότι έως τώρα πολλές φορές, Κυριε, με εγλύτωσες, συ ο Θεός της αληθείας, που τηρείς τας υποσχέσεις σου.
[7] Εμίσησες όλους εκείνους, οι οποίοι προσέχουν και λατρεύουν τας ματαιότητας των ειδώλων, χωρίς και

τῷ Κυρίῳ ἤλπισα.

[8] ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ ἐλέει σου, ὅτι ἐπεῖδες τὴν ταπείνωσίν μου, ἔσωσας ἐκ τῶν ἀναγκῶν τὴν ψυχήν μου

[9] καὶ οὐ συνέκλεισάς με εἰς χεῖρας ἐχθρῶν, ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας μου.

[10] ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι θλίβομαι· ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμός μου, ἡ ψυχή μου καὶ ἡ γαστήρ μου.

[11] ὅτι ἐξέλιπεν ἐν ὀδύνῃ ἡ ζωή μου καὶ τὰ ἔτη μου ἐν στεναγμοῖς· ἠσθένησεν ἐν πτωχείᾳ ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὰ ὀστᾶ μου ἐταράχθησαν.

[12] παρὰ πάντας τοὺς ἐχθρούς μου ἐγενήθην ὄνειδος καὶ τοῖς γείτοσί μου σφόδρα, καὶ φόβος τοῖς γνωστοῖς μου· οἱ θεωροῦντες με ἔξω ἔφυγον ἀπ᾽ ἐμοῦ.
[13] ἐπελήσθην ὡσεὶ νεκρὸς ἀπὸ καρδίας, ἐγενήθην ὡσεὶ σκεῦος ἀπολωλός.
[14] ὅτι ἤκουσα ψόγον πολλῶν παροικούντων κυκλόθεν· ἐν τῷ ἐπισυναχθῆναι αὐτοὺς ἅμα ἐπ᾽ ἐμὲ τοῦ λαβεῖν τὴν ψυχήν μου ἐβουλεύσαντο.
[15] ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοὶ ἤλπισα, Κύριε, εἶπα· σὺ εἶ ὁ Θεός μου.
[16] ἐν ταῖς χερσί σου οἱ κλῆροί μου*· ῥῦσαί με ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν μου καὶ ἐκ τῶν καταδιωκόντων με. (* Ἄλλη γραφή· οἱ καιροί μου.)
[17] ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, σῶσόν με ἐν τῷ ἐλέει σου.

[18] Κύριε, μὴ καταισχυνθείην, ὅτι ἐπεκαλεσάμην σε· αἰσχυνθείησαν οἱ ἀσεβεῖς καὶ καταχθείησαν εἰς

να βλέπουν κανένα κέρδος από αυτά. Εγώ όμως αντιθέτως προς αυτούς εστήριξα και στηρίζω τας ελπίδας μου στον Κυριον.
[8] Θα γεμίσω από αγαλλίασιν, θα πλημμυρίσω από χαράν και ευφροσύνην, όταν απολαύσω το έλεός σου. Είμαι δε βέβαιος ότι θα μου στείλης το έλεός σου, διότι και στο παρελθόν πολλές φορές επέβλεψες με καλωσύνην και συμπάθειαν εις την ταπείνωσίν μου και έσωσες από τους κινδύνους και τας ανάγκας την ψυχήν μου.
[9] Δεν επέτρεψες να περικυκλωθώ και εγκλεισθώ αιχμάλωτος εις τα χέρια των εχθρών μου. Εις ανοικτόν, ευρύχωρον τόπον εστήριξες ακλόνητα τα πόδια μου.
[10] Ελέησέ με, Κυριε, διότι θλίβομαι. Εταράχθη η λειτουργία του οφθαλμού μου και εθόλωσε από την δικαίαν σου οργήν. Η ψυχή μου και τα σωθικά μου ανεστατώθησαν εντός μου.
[11] Διότι επέρασε και έφθασεν έως τέλους ολόκληρος η ζωη μου με θλίψεις και πόνους, και τα έτη μου επέρασαν με στεναγμούς. Λογω των πολλών ταλαιπωριών μου εκλονίσθη και αδυνάτισεν η σωματική μου δύναμις. Τα οστά μου εταράχθησαν και κινδυνεύουν να εξαρθρωθούν.
[12] Εγινα περίγελως και εξουθένωμα εις όλους τους εχθρούς μου. Οι γείτονές μου με εχλεύασαν ανυπόφορα και έχω φθάσει μέχρι του σημείου, ώστε να προκαλώ φόβον στους γνωστούς μου, οι οποίοι και με αποφεύγουν.
[13] Ελησμονήθην από την καρδίαν των φίλων μου, σαν να είμαι πλέον νεκρός. Εγινα σαν σπασμένο αγγείον, το οποίον απορρίπτεται άχρηστον στους δρόμους.
[14] Και επί πλέον ήκουσα συκοφαντίας ανθρώπων, οι οποίοι, κατοικούν γύρω μου. Ολοι αυτοί συνεκεντρώθησαν εναντίον μου και απεφάσισαν να μου πάρουν την ζωήν.

[15] Εγώ όμως ήλπισα εις σέ, Κυριε. Εγώ είπα μετά πίστεως και θάρρους· συ είσαι ο Θεός μου.
[16] Εις τα χέρια σου υπάρχουν αι τύχαι μου. Απάλλαξέ με από τα χέρια αυτών των εχθρών μου, που με καταδιώκουν.

[17] Ας λάμψη το πρόσωπόν σου με το φως της καλωσύνης και του ελέους σου εις εμέ τον δούλόν σου, και σώσε με όχι δια την αξίαν μου, αλλά δια το έλεός σου.
[18] Κυριε, μη παραχωρήσης ποτέ, να εντροπιασθώ, διότι σε και μόνον εγώ δια της προσευχής έχω επικαλεσθή και εις σε εστήριξα τας ελπίδας μου. Ας

ᾅδου.

[19] ἄλαλα γενηθήτω τὰ χείλη τὰ δόλια τὰ λαλοῦντα κατὰ τοῦ δικαίου ἀνομίαν ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ ἐξουδενώσει.
[20] ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου, Κύριε, ἧς ἔκρυψας τοῖς φοβουμένοις σε, ἐξειργάσω τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σὲ ἐναντίον τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.
[21] κατακρύψεις αὐτοὺς ἐν ἀποκρύφῳ τοῦ προσώπου σου ἀπὸ ταραχῆς ἀνθρώπων, σκεπάσεις αὐτοὺς ἐν σκηνῇ ἀπὸ ἀντιλογίας γλωσσῶν.

[22] εὐλογητὸς Κύριος, ὅτι ἐθαυμάστωσε τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐν πόλει περιοχῆς.

[23] ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· ἀπέῤῥιμμαι ἀπὸ προσώπου τῶν ὀφθαλμῶν σου. διὰ τοῦτο εἰσήκουσας τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ.
[24] ἀγαπήσατε τὸν Κύριον πάντες οἱ ὅσιοι αὐτοῦ, ὅτι ἀληθείας ἐκζητεῖ Κύριος καὶ ἀνταποδίδωσι τοῖς περισσῶς ποιοῦσιν ὑπερηφανίαν.

[25] ἀνδρίζεσθε, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδία ὑμῶν, πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ Κύριον.

εντροπιασθούν όμως οι ασεβείς και ας κρημνισθούν εις τα βάθη του άδου.
[19] Βουβά και αμίλητα ας γίνουν τα χείλη των, από τα οποία βγαίνει δόλος και πονηρία και τα οποία λαλούν εναντίον του δικαίου παρανομίας με αλαζονείαν και θράσος, που εξουδενώνει τα πάντα.
[20] Ποσον μέγα είναι το πλήθος της αγαθότητος και καλωσύνης σου, Κυριε, το οποίον επιφυλάσσεις δι' εκείνους, που σε φοβούνται, και έχεις ετοιμάσει να το δώσης εις εκείνους, οι οποίοι με θάρρος ενώπιον όλων των ανθρώπων ελπίζουν εις σέ!
[21] Θα κρύψης αυτούς ασφαλώς εις απόκρυφον καταφύγιον της θείας σου προστασίας, όπου και θα προφυλαχθούν από την άδικον οργήν και επίθεσιν των πονηρών ανθρώπων. Θα τους σκεπάσης μέσα εις την Σκηνήν σου, ώστε να μη θίγωνται καθόλου από ελεεινάς συκοφαντίας φαρμακερών γλωσσών.
[22] Ας είναι δοξοσμένος ο Κυριος, διότι κατά τρόπον θαυμαστόν έδειξεν εις εμέ το έλεός του, και με έσωσε, ως εάν ευρισκόμην μέσα εις οχυράν και απόρθητον πόλιν.
[23] Και όμως εγώ εις στιγμάς παραζάλης και ολιγοπιστίας είχα πει· έχω, λοιπόν, απορριφθή μακράν από τα μάτια σου. Συ όμως ήκουσες την πονεμένην φωνήν της παρακλήσεώς μου, όταν εκραύγασα προς σέ.
[24] Ολοι σεις οι ευσεβείς αγαπήσατε τον Κυριον, διότι ο Κυριος ευαρεστείται εις την αλήθειαν και ανταποδίδει την πρέπουσαν τιμωρίαν εις εκείνους, οι οποίοι φέρονται και ενεργούν με πλεονάζουσαν αλαζονείαν και θράσος.
[25] Να έχετε γενναίον και ανδρείον φρόνημα και η καρδία όλων εκείνων, οι οποίοι ελπίζουν στον Κυριον, ας γίνεται κραταιά και ατρόμητος.

31 Τῷ Δαυΐδ· συνέσεως.

[1] (Μασ. 32) ΜΑΚΑΡΙΟΙ ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι·

[2] μακάριος ἀνήρ, ᾧ οὐ μὴ λογίσηται Κύριος ἁμαρτίαν, οὐδέ ἐστιν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ δόλος.

[3] ὅτι ἐσίγησα, ἐπαλαιώθη τὰ ὀστᾶ μου ἀπὸ τοῦ κράζειν με ὅλην τὴν ἡμέραν·

[1] (Μασ. 32) Τρισευτυχισμένοι είναι εκείνοι, των οποίων έχουν συγχωρηθή από τον Θεόν αι ανομίαι και έχουν σκεπασθή, ώστε να μη φαίνωνται καθόλου, αι αμαρτίαι.
[2] Μακάριος είναι ο άνθρωπος εκείνος, στον οποίον ο Κυριος δεν θα καταλογίση αμαρτίαν, δια να του ζητήση ευθύνας και ούτε υπάρχει στο στόμα του δόλος και υποκρισία, αλλά μόνον ειλικρίνεια και ευθύτης.
[3] Εγώ όμως, διότι δεν μετενόησα ειλικρινώς, αλλά απεσιώπησα την αμαρτίαν μου, δι' αυτό επάληωσαν και αδυνάτισαν τα οστά μου· περιέπεσα εις ατονίαν,

όταν έκραζα στενάζων και οδυρυμένος όλην την ημέραν.

[4] ὅτι ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐβαρύνθη ἐπ᾽ ἐμὲ ἡ χείρ σου, ἐστράφην εἰς ταλαιπωρίαν ἐν τῷ ἐμπαγῆναί μοι ἄκανθαν. (διάψαλμα).

[4] Ημέραν και νύκτα βαρεία έπεσεν επάνω μου η τιμωρός δεξιά σου, Κυριε. Εβυθίσθην ολόκληρος εις πόνον και ταλαιπωρίαν, διότι σαν αιχμηρά και οδυνηρά άκανθα ενεπήχθη εις εμέ η αμαρτία και η ενόχη μου.

[5] τὴν ἁμαρτίαν μου ἐγνώρισα καὶ τὴν ἀνομίαν μου οὐκ ἐκάλυψα· εἶπα· ἐξαγορεύσω κατ᾽ ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίῳ· καὶ σὺ ἀφῆκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου. (διάψαλμα).

[5] Αλλά μετενόησα. Εξωμολογήθην στον Κυριον την αμαρτίαν μου. Την έκαμα εις αυτόν γνωστήν και δεν συνεκάλυψα πλέον ούτε απέκρυψα την ανομίαν μου. Είπα με όλη μου την καρδία· Θα εξομολογηθώ με ειλικρίνειαν την ανομίαν μου στον Κυριον, και θα κατηγορήσω δι' αυτήν τον εαυτόν μου. Τοτε αμέσως συ, Κυριε, συνεχώρησες την ασέβειαν και εξήλειψες την ενοχήν της καρδίας μου.

[6] ὑπὲρ ταύτης προσεύξεται πρὸς σὲ πᾶς ὅσιος ἐν καιρῷ εὐθέτῳ· πλὴν ἐν κατακλυσμῷ ὑδάτων πολλῶν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἐγγιοῦσι.

[6] Ακριβώς διότι συ τόσον έλεος δεικνύεις απέναντί μας, δι' αυτό θα προσευχηθή προς σε κάθε ευσεβής και όσιος στον πρέποντα καιρόν. Και όταν ως άλλος κατακλυσμός υδάτων συμφοραί και πειρασμοί επιπέσουν γύρω του, αυτός με την ιδικήν σου συμπαράστασιν θα προστατευθή από αυτάς, ώστε να μη τον εγγίσουν καν.

[7] σύ μου εἶ καταφυγὴ ἀπὸ θλίψεως τῆς περιεχούσης με· τὸ ἀγαλλίαμά μου, λύτρωσαί με ἀπὸ τῶν κυκλωσάντων με. (διάψαλμα).

[7] Συ είσαι η καταφυγή μου και η παρηγορία μου στον καιρόν της θλίψεως, που με στενοχωρεί. Συ είσαι η αγαλλίασις και η χαρά της ψυχής μου. Γλύτωσέ με από τους πειρασμούς και τους κινδύνους, που με έχουν περικυκλώσει.

[8] συνετιῶ σε καὶ συμβιβῶ σε ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ᾗ πορεύσῃ, ἐπιστηριῶ ἐπὶ σὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

[8] Ακούω να απαντάς εις εμέ, Κυριε, και να μου λέγης· Θα σε φωτίζω και θα σε καθοδηγώ στον δρόμον, που πρέπει να βαδίζης. Θα στηρίζω ευμενώς εις σε τους οφθαλμούς μου.

[9] μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος καὶ ἡμίονος, οἷς οὐκ ἔστι σύνεσις, ἐν κημῷ καὶ χαλινῷ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαις τῶν μὴ ἐγγιζόντων πρὸς σέ.

[9] Λοιπόν, σεις οι άνθρωποι με γίνεσθε όμοιοι με τον ίππον και τον ημίονον, στους οποίους δεν υπάρχει καθόλου σύνεσις. Και όπως με σιδερένιο φίμωτρο και χαλινάρι συσφίγγονται αι σιαγόνες των αγρίων αυτών ζώων, ετσι και συ, Κυριε, ας σφίξης με το χαλινάρι των θλίψεων και με τας πολλάς τιμωρίας ας περιορίσης τους αμαρτωλούς, οι οποίοι μένουν αμετανόητοι και δεν θέλουν να πλησιάσουν προς σέ.

[10] πολλαὶ αἱ μάστιγες τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τὸν δὲ ἐλπίζοντα ἐπὶ Κύριον ἔλεος κυκλώσει.

[10] Πολλαί είναι αι συμφοραί και αι μάστιγες των αμαρτωλών· τον ελπίζοντα όμως στον Κυριον θα περικυκλώση και θα περιφρουρήση το θείον έλεος.

[11] εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον καὶ ἀγαλλιᾶσθε, δίκαιοι, καὶ καυχᾶσθε, πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

[11] Σεις, λοιπόν, οι πιστοί και δίκαιοι γεμίσατε από χαράν, πλημμυρίσατε από αγαλλιασιν εν Κυρίω, και τον Κυριον να έχετε καύχημα σας όλοι, όσοι έχετε ευθείαν και ειλικρινη την καρδίαν.

32 Τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 33) ΑΓΑΛΛΙΑΣΘΕ, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ· τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις.

[1] (Μασ. 33) Σκιρτήσατε από αγαλλιασιν σεις οι δίκαιοι, με χαράν που προέρχεται από τον Κυριον. Εις σας τους ευθείς και ειλικρινείς απέναντι Θεού και ανθρώπων είναι πρέπον και αρμόζον να δοξολογήτε με αγαλλίασιν τον Κυριον.

[2] ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ἐν κιθάρᾳ, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψάλατε αὐτῷ.

[2] Δοξολογήσατε τον Κυριον με κιθάραν, με δεκάχορδον ψαλτήριον παίξατε αρμονικούς ύμνους προς χάριν αυτού.

[3] ᾄσατε αὐτῷ ᾆσμα καινόν, καλῶς ψάλατε αὐτῷ ἐν ἀλαλαγμῷ.

[3] Υμνήσατέ τον με άσμα νέον. Παίξατε προς χάριν αυτού με μεγάλον ενθουσιασμόν αρμονικά μέλη με τα μουσικά σας όργανα.

[4] ὅτι εὐθὴς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πίστει·

[4] Υμνήσατέ τον, διότι ο λόγος του Κυρίου είναι ευθύς και αληθινός. Ολα τα έργα του έχουν αποδειχθή αξιόπιστα σύμφωνα με τας υποσχέσεις, που έχει δώσει.

[5] ἀγαπᾷ ἐλεημοσύνην καὶ κρίσιν, τοῦ ἐλέους Κυρίου πλήρης ἡ γῆ.

[5] Ο Κυριος αγαπά και εφαρμόζει την δικαιοσύνην του αλλά και το έλεός του. Η γη είναι γεμάτη από το έλεος της αγαθότητός του.

[6] τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν καὶ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν·

[6] Με μόνον τον λόγον του έγιναν και εστερεώθησαν οι ουρανοί. Με απλήν πνοήν του στόματός του εδημιουργήθησαν τα απειροπληθή άστρα και η συνεκτική μεταξύ των και η εντός ενός εκάστου από αυτά, απεριόριστος δύναμις.

[7] συνάγων ὡσεὶ ἀσκὸν ὕδατα θαλάσσης, τιθεὶς ἐν θησαυροῖς ἀβύσσους.

[7] Συγκεντρώνει ο Θεός και περικλείει τα ύδατα εις τας κοίτας των θαλασσών με όσην ευκολίαν ο άνθρωπος βάζει ύδωρ στο ασκί. Αυτός θέτει και ασφαλίζει τα απύθμενα ύδατα των ωκεανών εις τας απεράντους αβύσσους, όπως μέσα εις τα θησαυροφυλάκια ασφαλίζονται οι θησαυροί των ανθρώπων.

[8] φοβηθήτω τὸν Κύριον πᾶσα ἡ γῆ, ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ σαλευθήτωσαν πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην·

[8] Τον παντοδύναμον, λοιπόν, αυτόν Κυριον ας φοβηθή όλος ο κόσμος. Ενώπιόν του ας συγκλονισθούν και ας συγκινηθούν βαθύτατα όλοι οι κάτοικοι της οικουμένης.

[9] ὅτι αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν.

[9] Διότι αυτός λόγον είπε μόνον, και έγιναν όλα εκ του μηδενός. Αυτός έδωσεν εντολήν και εκτίσθησαν τόσον στερεά και ωραία όλα τα δημιουργήματά του.

[10] Κύριος διασκεδάζει βουλὰς ἐθνῶν, ἀθετεῖ δὲ λογισμοὺς λαῶν καὶ ἀθετεῖ βουλὰς ἀρχόντων·

[10] Ο Κυριος διαλύει και εκμηδενίζει τας σκέψεις και τας αποφάσεις των αμαρτωλών εθνών και ματαιώνει τα κακόβουλα σχέδια των πονηρών αρχόντων.

[11] ἡ δὲ βουλὴ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, λογισμοὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

[11] Το θέλημα του Κυρίου παραμένει πάντοτε ισχυρόν και ακλόνητον. Και τα πάνσοφα σχέδια της θείας βουλής του πραγματοποιούνται εις τας γενεάς των γενεών,

[12] μακάριον τὸ ἔθνος, οὗ ἐστι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ, λαός, ὃν ἐξελέξατο εἰς κληρονομίαν ἑαυτῷ.

[12] Τρισευτυχισμένον και ευλογημένον από τον Θεόν είναι το έθνος εκείνο, το οποίον έχει ως Κυριον του τον αληθινόν Θεόν. Μακάριος ο λαός, τον οποίον εξέλεξεν ο Κυριος ως ιδικήν του κληρονομία.

[13] ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος,

[13] Ο Κυριος από τον ουρανόν έρριψε και ρίπτει τα

εἶδε πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων·
14 ἐξ ἑτοίμου κατοικητηρίου αὐτοῦ ἐπέβλεψεν ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν,
15 ὁ πλάσας κατὰ μόνας τὰς καρδίας αὐτῶν, ὁ συνιεὶς πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν.

16 οὐ σῴζεται βασιλεὺς διὰ πολλὴν δύναμιν, καὶ γίγας οὐ σωθήσεται ἐν πλήθει ἰσχύος αὐτοῦ.
17 ψευδὴς ἵππος εἰς σωτηρίαν, ἐν δὲ πλήθει δυνάμεως αὐτοῦ οὐ σωθήσεται.
18 ἰδοὺ οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτὸν τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

19 ῥύσασθαι ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ διαθρέψαι αὐτοὺς ἐν λιμῷ.
20 ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὑπομενεῖ τῷ Κυρίῳ, ὅτι βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς ἡμῶν ἐστιν·
21 ὅτι ἐν αὐτῷ εὐφρανθήσεται ἡ καρδία ἡμῶν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ ἠλπίσαμεν.

22 γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ᾽ ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

βλέμματά του επάνω εις την γην και βλέπει όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι κατοικούν εις αυτήν.
14 Από το μεγαλοπρεπές ουράνιον κατοικητήριόν του έρριψε το βλέμμα του και είδεν όλους τους κατοίκους της γης.
15 Αυτός μόνος, χωρίς την βοήθειαν κανενός, έπλασε τας καρδίας των. Αυτός κατανοεί εις όλον το βάθος και πλάτος τα έργα των ανθρώπων και τα κίνητρα αυτών.
16 Κανείς βασιλεύς δεν σώζεται με την μεγάλην του στρατιωτικήν δύναμιν και κανείς γίγας δεν ημπορεί ποτέ να σωθή με την μεγάλην του σωματικήν ισχύν.
17 Το ιππικόν είναι ανίκανον και μάταιον να σώση άλλους, αλλά και κανείς δεν ημπορεί να σωθή όσην μεγάλην δύναμιν και αν διαθέτη.
18 Η σωτηρία από τον Κυριον μόνον προέρχεται. Ιδού οι οφθαλμοί του Κυρίου βλέπουν στοργικώς όλους, όσοι τον σέβονται, όλους όσοι ελπίζουν στο έλεός του,
19 δια να γλυτώση από πρόωρον η άδικον θάνατον την ζωήν των και να τους τροφοδοτήση και τους θρέψη εις περίοδον λιμού.
20 Η ψυχή μας, λοιπόν, με υπομονήν και ελπίδα ακλόνητον θα περιμένη την προστασίαν του Κυρίου, διότι αυτός είναι ο βοηθός και υπερασπιστής μας.
21 Διότι εις αυτόν τον στοργικόν υπερασπιστήν και σωτήρα θα ευφρανθή η καρδία μας και στο Ονομά του το άγιον, που έχομεν ελπίσει και θα εξακολουθούμεν να ελπίζωμεν.
22 Είθε, Κυριε, να εκχυθή και να μείνη πλούσιον εις ημάς το έλεός σου, όπως και ημείς με ακλόνητον πίστιν και πεποίθησιν έχομεν ελπίσει εις σέ.

33 Αβιμέλεχ, καὶ ἀπέλυσεν αὐτόν, καὶ ἀπῆλθεν.
2 (Μασ. 34) ΕΥΛΟΓΗΣΩ τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διὰ παντὸς ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου.

3 ἐν τῷ Κυρίῳ ἐπαινεθήσεται ἡ ψυχή μου· ἀκουσάτωσαν πρᾳεῖς, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

4 μεγαλύνατε τὸν Κύριον σὺν ἐμοί, καὶ ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ αὐτό.

2 (Μασ. 34) Θα δοξολογώ τον Κυριον εις κάθε περίστασιν της ζωής μου, ευμενή η δυσμενή, και έτσι η δοξολογία του θα ευρίσκεται πάντοτε εις το στόμα μου.
3 Η ψυχή μου στον Κυριον θα έχη το καύχημά της και τον έπαινόν της. Ας το ακούσουν αυτό όσοι με υπομονήν και πραότητα βαστάζουν την θλίψιν των και ας σκιρτήσουν από χαράν, διότι θα τους ελεήση ο Κυριος.
4 Δοξολογήσατε μαζή μου τον Κυριον όλοι οι δίκαιοι. Ολοι μαζή ας ανυμνολογήσωμεν και ας διαλαλήσωμεν με αίνους το άπειρον μεγαλείον του Ονόματός του.

[5] ἐξεζήτησα τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεών μου ἐῤῥύσατό με.
[6] προσέλθετε πρὸς αὐτὸν καὶ φωτίσθητε, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυνθῇ.

[7] οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκέκραξε καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτοῦ καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτόν.
[8] παρεμβαλεῖ ἄγγελος Κυρίου κύκλῳ τῶν φοβουμένων αὐτὸν καὶ ῥύσεται αὐτούς.

[9] γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος· μακάριος ἀνήρ, ὃς ἐλπίζει ἐπ᾽ αὐτόν.

[10] φοβήθητε τὸν Κύριον πάντες οἱ ἅγιοι αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστιν ὑστέρημα τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

[11] πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ. (διάψαλμα).

[12] δεῦτε, τέκνα, ἀκούσατέ μου· φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς.
[13] τίς ἐστιν ἄνθρωπος ὁ θέλων ζωήν, ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθάς;

[14] παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ καὶ χείλη σου τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον.
[15] ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποίησον ἀγαθόν, ζήτησον εἰρήνην καὶ δίωξον αὐτήν.

[16] ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὦτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν.

[17] πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιοῦντας κακὰ τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

[18] ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν

[5] Με πόθον παρεκάλεσα τον Κυριον και εκείνος ήκουσεν ευμενώς την παράκλησίν μου και με εγλύτωσεν από όλας τας θλίψεις μου.
[6] Ελάτε, λοιπόν, προς αυτόν όλοι οι θλιμμένοι, δια να πάρετε το φως της χαράς· και ας είσθε βέβαιοι, ότι τα θλιμμένα πρόσωπά σας δεν θα εντροπιαστούν, διότι δεν θα διαψευσθούν αι ελπίδες σας.
[7] Ιδού, αυτός ο πτωχός, όπως και κάθε πτωχός και αδύνατος, έκραξε με πίστιν προς τον Κυριον, και ο Κυριος εδέχθη ευμενώς την δέησίν του και τον έσωσεν από όλας τας θλίψστου.
[8] Αγγελος Κυρίου θα στρατοπεδεύη γύρω και θα περιφρουρή όσους σέβονται τον Κυριον και θα τους γλυτώση από τους κινδύνους, στους οποίους έχουν εκτεθή.
[9] Δοκιμάστε προσωπικώς και θα πεισθήτε, ότι ο Κυριος είναι αγαθός και ευεργετικός. Μακάριος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος εις αυτόν στηρίζει τας ελπίδας του.
[10] Σεβασθήτε και ευλαβηθήτε, λοιπόν, τον Κυριον όλοι οι άγιοι, οι αφιερωμένοι εις αυτόν, διότι δεν θα επιτρέψη να στερηθούν από τίποτε εκείνοι, οι οποίοι τον σέβονται.
[11] Εξ αντιθέτου, πλούσιοι στο παρελθόν επτώχευσαν και θα πτωχεύσουν και θα πεινάσουν, ενώ εκείνοι οι οποίοι μετά πίστεως παρακαλούν τον Κυριον και ζητούν την προστασίαν του, δεν θα στερηθούν από κανένα αγαθόν.
[12] Ελάτε, λοιπόν, τέκνα μου, και ακούσατέ με. Θα σας διδάξω να σέβεσθε και να ευλαβήσθε τον Θεόν.
[13] Ποιός άνθρωπος θέλει να ζήση ζωήν καλήν και μακράν; Ποιός αγαπά να ίδη ευτυχισμένας τας ημέρας της ζωής του;
[14] Συ, που ποθείς και θέλεις τούτο, σταμάτησε την γλώσσάν σου από τας κακολογίας και κλείσε τα χείλη σου, ώστε να μη λαλούν δολιότητας.
[15] Φυγε μακρυά από κάθε κακόν, κάμε το αγαθόν και ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου. Ζητησε την ειρήνην με τον εαυτόν σου και με τους άλλους, και επιδίωξέ την με κάθε τρόπον.
[16] Τα μάτια του Κυρίου στρέφονται με ευμένειαν προς τους δικαίους και τα αυτιά του με προσοχήν ακούουν την δέησίν των.
[17] Αντιθέτως, ωργισμένον το πρόσωπον του Κυρίου έχει στραφή εναντίον των πονηρών ανθρώπων, δια να τους εξολοθρεύση από την γην και να σβήση και αυτήν ακόμη την ανάμνησίν των.
[18] Εκραξαν με θερμήν προσευχήν προς τον Κυριον οι δίκαιοι και ο Κυριος εισάκουσε με ευμένειαν την δέησίν των και τους απήλλαξεν από όλας τας θλίψεις

ἐῤῥύσατο αὐτούς.
19 ἐγγὺς Κύριος τοῖς συντετριμμένοις τὴν καρδίαν καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει.

20 πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων, καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ῥύσεται αὐτοὺς ὁ Κύριος·
21 φυλάσσει Κύριος πάντα τὰ ὀστᾶ αὐτῶν, ἓν ἐξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται.
22 θάνατος ἁμαρτωλῶν πονηρός, καὶ οἱ μισοῦντες τὸν δίκαιον πλημμελήσουσι.

23 λυτρώσεται Κύριος ψυχὰς δούλων αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ πλημμελήσουσι πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπ᾽ αὐτόν.

των.
19 Ο Κυριος είναι πλησίον, συμπαραστάτης και βοηθός, εις όλους εκείνους, που είναι συντετριμμένοι ψυχικώς από τας θλίψεις και θα σώση αυτούς, οι οποίοι έχουν αποκτήσει το ταπεινόν φρόνημα.
20 Πολλαί είναι πράγματι αι θλίψεις των δικαίων. Και από όλας αυτάς θα τους απαλλάξη ο Κυριος.

21 Ο Κυριος προφυλάσσει όλα τα οστά αυτών, ώστε κανένα από αυτά να μη πάθη ουδέ την παραμικροτέραν βλάβην.
22 Εξ αντιθέτου όμως ο θάνατος των αμαρτωλών είναι κακός και οδυνηρός. Οσοι δε μισούν τον δίκαιον θα περιπέσουν εις ολέθρια σφάλματα, δια τα οποία θα κατακριθούν και θα τιμωρηθούν από τον Θεόν.
23 Ο Θεός θα απαλλάξη την ζωήν των δούλων του από τους κινδύνους και δεν θα αποτύχουν εις την ζωήν των όλοι, όσοι ελπίζουν εις αυτόν.

34 Τῷ Δαυΐδ.

1 (Μασ. 35) ΔΙΚΑΣΟΝ, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με.
2 ἐπιλαβοῦ ὅπλου καὶ θυρεοῦ καὶ ἀνάστηθι εἰς τὴν βοήθειάν μου,
3 ἔκχεον ῥομφαίαν καὶ σύγκλεισον ἐξ ἐναντίας τῶν καταδιωκόντων με· εἶπον τῇ ψυχῇ μου· Σωτηρία σού εἰμι ἐγώ.
4 αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου, ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ λογιζόμενοί μοι κακά.

5 γενηθήτωσαν ὡσεὶ χνοῦς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου, καὶ ἄγγελος Κυρίου ἐκθλίβων αὐτούς·

6 γενηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσθημα, καὶ ἄγγελος Κυρίου καταδιώκων αὐτούς·

7 ὅτι δωρεὰν ἔκρυψάν μοι διαφθορὰν παγίδος αὐτῶν, μάτην ὠνείδισαν τὴν ψυχήν μου.

1 (Μασ. 35) Δικασε και τιμώρησε, Κυριε, αυτούς, οι οποίοι με αδικούν. Πολέμησε αυτούς, οι οποίοι με πολεμούν και ζητούν να με εξοντώσουν.
2 Αρπαξε στο παντοδύναμον χέρι σου όπλον και ασπίδα, σήκω επάνω και έλα εις βοήθειάν μου.
3 Βγάλε από την θήκην της γυμνήν την ρομφαίαν και κλείσε από όλα τα σημεία τον δρόμον αυτών, οι οποίοι με καταδιώκουν. Πες εις την ψυχήν μου· Μη δειλιάζης, διότι εγώ είμαι η σωτηρία σου.
4 Ας καταισχυνθούν και ας κατεντροπιασθούν εκείνοι, οι οποίοι ζητούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου. Ας στραφούν προς τα οπίσω τρεπόμενοι εις άτακτον φυγήν και ας κατεντροπιασθούν εκείνοι, οι οποίοι μελετούν και αποφασίζουν κακά εναντίον μου.
5 Ας γίνουν σαν κονιορτός στο ισχυρόν φύσημα του ανέμου. Αγγελος Κυρίου ας επέλθη εναντίον αυτών ποδοπατών και συνθλίβων τον ένα επάνω στον άλλον.
6 Ας γίνη ο δρόμος κατά την πανικόβλητον άτακτον φυγήν των σκοτάδι και ολίσθημα, ώστε ούτε να βλέπουν ούτε και να ημπορούν να βαδίσουν ασφαλώς, άγγελος δε Κυρίου ας τους καταδιώκη συνεχώς·
7 διότι, χωρίς εγώ να πταίσω τίποτε εις αυτούς, έστησαν κρυφίως δολίαν παγίδα με τον σκοπόν να πέσω εις λάκκον θανάτου, στον τάφον. Χωρίς

καμμίαν αιτίαν και αφορμήν με ύβρισαν και με εχλεύασαν.

[8] ἐλθέτω αὐτῷ παγίς, ἣν οὐ γινώσκει, καὶ ἡ θήρα, ἣν ἔκρυψε, συλλαβέτω αὐτόν, καὶ ἐν τῇ παγίδι πεσεῖται ἐν αὐτῇ.
[8] Ο αρχηγός των ας πέση και ας συλληφθή εις αφανή παγίδα, την οποίαν δεν γνωρίζει. Και η παγίς, την οποίαν έκρυψε δι' εμέ, ας συλλάβη αυτόν τον ίδιον. Ας πέση εις την παγίδα αυτήν, που έστησε δι' εμέ.

[9] ἡ δὲ ψυχή μου ἀγαλλιάσεται ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, τερφθήσεται ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ αὐτοῦ.
[9] Η ιδική μου ψυχή θα γέμιση από αγαλλίασιν δια την προστασίαν του Κυρίου, θα χαρή, θα δοκιμάση μεγάλην τέρψιν δια την σωτηρίαν, που μου εχαρισεν.

[10] πάντα τὰ ὀστᾶ μου ἐροῦσι· Κύριε, τίς ὅμοιός σοι; ρυόμενος πτωχὸν ἐκ χειρὸς στερεωτέρων αὐτοῦ καὶ πτωχὸν καὶ πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν.
[10] Ολα τα οστά μου, τα έως τώρα συντετριμμένα από την θλίψιν, αναζωογονημένα θα είπουν· Κυριε, ποιός άλλος είναι όμοιος με σέ; Κανείς. Συ είσαι εκείνος, ο οποίος σώζστον αδύνατον πτωχόν από τα χέρια των ισχυροτέρων και τον ταλαιπωρημένον και ενδεή άνθρωπον από εκείνους, που αρπάζουν τα υπάρχοντά του.

[11] ἀναστάντες μοι μάρτυρες ἄδικοι, ἃ οὐκ ἐγίνωσκον, ἐπηρώτων με.
[11] Οταν εδικάζετο η κατ' εμού κατηγορία των, εσηκώθησαν εναντίον μου μάρτυρες ασυνείδητοι και συκοφάνται. Και με ερωτούσαν δια σφάλματα και παραπτώματα, δια τα οποία ούτε ιδέαν είχα.

[12] ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου.
[12] Μου ανταπέδιδαν κακά αντί των ευεργεσιών, που τους είχα κάμει, και πικράν θλίψιν ωσάν εκείνην, που γεύεται η ολομόναχη άτεκνος γυναίκα.

[13] ἐγὼ δὲ ἐν τῷ αὐτοὺς παρενοχλεῖν μοι ἐνεδυόμην σάκκον καὶ ἐταπείνουν ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχήν μου, καὶ ἡ προσευχή μου εἰς κόλπον μου ἀποστραφήσεται.
[13] Εγώ όμως, όταν αυτοί με κατέθλιβον με τας συκοφαντίας των, εφορούσα το σάκκινον ένδυμα του πένθους και του πόνου. Εταλαιπωρούσα με νηστείαν την ζωήν μου και η προσευχή μου, αν δεν ωφελήση εκείνους εξ αιτίας της σκληροκαρδίας των, θα γίνη οπωσδήποτε δεκτή από σε και θα επιστρέψη σωτήριος και αγαθοποιός εις εμέ.

[14] ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφῷ ἡμετέρῳ οὕτως εὐηρέστουν· ὡς πενθῶν καὶ σκυθρωπάζων, οὕτως ἐταπεινούμην.
[14] Εφερόμην προς τον καθένα από αυτούς ως προς φίλον μου και αδελφόν μου. Σαν άνθρωπος, που πενθεί και γίνεται κατηφής δια τον θάνατον προσφιλούς προσώπου, έτσι και εγώ τόσον πολύ

[15] καὶ κατ᾽ ἐμοῦ εὐφράνθησαν καὶ συνήχθησαν, συνήχθησαν ἐπ᾽ ἐμὲ μάστιγες, καὶ οὐκ ἔγνων, διεσχίσθησαν καὶ οὐ κατενύγησαν.
[15] Εκείνοι όμως εχαιρεκακούσαν εις βάρος μου. Συνηθροίσθησαν εναντίον μου, δια να με κτυπήσουν ανελέητα. Εγώ δε ούτε καν και υπωπτεύθην την συνωμοσίαν των. Διεσκορπίσθησαν όμως από τον Θεόν, και όμως δεν μετενόησαν. Δεν ησθάνθησαν κανένα κέντημα της συνειδήσεώς των.

[16] ἐπείρασάν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμῷ, ἔβρυξαν ἐπ᾽ ἐμὲ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν.
[16] Με επείραζαν, με περιγελούσαν με πολλήν καταφρόνησιν. Ετριζαν με αγριότητα εναντίον μου τα δόντια των.

[17] Κύριε, πότε ἐπόψῃ; ἀποκατάστησον τὴν ψυχήν μου ἀπὸ τῆς κακουργίας αὐτῶν, ἀπὸ λεόντων τὴν μονογενῆ μου.
[17] Κυριε, πότε θα επιβλέψης εις τα κακουργήματα των πονηρών ανθρώπων; Επανάφερε εις την χαρουμένην και ασφαλή κατάστασιν την ζωήν μου. Γλύτωσέ με από την κακουργίαν εκείνων. Περιφρούρησε την μίαν και μόνην ζωήν μου από τους εχθρούς μου, οι οποίοι σαν λέοντες ορμούν εναντίον μου.

[18] ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἐκκλησίᾳ πολλῇ, ἐν λαῷ βαρεῖ αἰνέσω σε.

[19] μὴ ἐπιχαρείησάν μοι οἱ ἐχθραίνοντές μοι ἀδίκως, οἱ μισοῦντες με δωρεὰν καὶ διανεύοντες ὀφθαλμοῖς.

[20] ὅτι ἐμοὶ μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν καὶ ἐπ᾽ ὀργὴν δόλους διελογίζοντο.

[21] καὶ ἐπλάτυναν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, εἶπαν· εὖγε, εὖγε, εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν.
[22] εἶδες, Κύριε, μὴ παρασιωπήσῃς, Κύριε, μὴ ἀποστῇς ἀπ᾽ ἐμοῦ·

[23] ἐξεγέρθητι, Κύριε, καὶ πρόσχες τῇ κρίσει μου, ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριός μου, εἰς τὴν δίκην μου.

[24] κρῖνόν με, Κύριε, κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ μὴ ἐπιχαρείησάν μοι.

[25] μὴ εἴποισαν ἐν καρδίαις αὐτῶν· εὖγε, εὖγε τῇ ψυχῇ ἡμῶν· μηδὲ εἴποιεν· Κατεπίομεν αὐτόν.
[26] αἰσχυνθείησαν καὶ ἐντραπείησαν ἅμα οἱ ἐπιχαίροντες τοῖς κακοῖς μου, ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνην καὶ ἐντροπὴν οἱ μεγαλορῥημονοῦντες ἐπ᾽ ἐμέ.
[27] ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν οἱ θέλοντες τὴν δικαιοσύνην μου καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός· μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ θέλοντες τὴν εἰρήνην τοῦ δούλου αὐτοῦ.
[28] καὶ ἡ γλῶσσά μου μελετήσει τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἔπαινόν σου.

[18] Τοτε εγώ θα σε δοξολογήσω με ευγνωμοσύνην πολλήν εν μέσω πολυαρίθμου συγκεντρώσεως. Εν μέσω πυκνοτάτου ακροατηρίου θα αναπέμψω προς σε ευχαριστήριους δοξολογίας.
[19] Ας μη χαιρεκακήσουν εις βάρος μου εκείνοι, οι οποίοι με εχθρεύονται αδίκως. Αυτοί, οι οποίοι τρέφουν αδικαιολόγητον μίσος εναντίον μου όσοι με νεύματα των πονηρών οφθαλμών συνεννοούνται, δια να με εξοντώσουν.
[20] Διότι δόλιοι αυτοί, με την γλώσσαν των ωμιλούσαν ειρηνικούς και καλούς λόγους προς εμέ. Εσωτερικώς όμως, λόγω του μίσους των, εσκέπτοντο δολιότητας εναντίον μου.
[21] Ηνοιξαν διάπλατα το απύλωτον στόμα των και είπαν· Ωραία, θαυμάσια! Είδαν τα μάτια μας την καταστροφήν αυτού.
[22] Βλέπεις, Κυριε, την μοχθηρίαν των. Μη την αντιπαρέλθης σιωπών. Και, Κυριε μη απομακρυνθής από εμέ, μη με εγκαταλείψης στον κίνδυνον.
[23] Σηκω επάνω, Κυριε, δώσε προσοχήν εις την δικαίαν μου υπόθεσιν. Συ, ο Θεός μου και ο Κυριος μου, έλα συνήγορος και υπερασπιστής μου εις την αντιδικίν μου αυτήν.
[24] Κρίνε και δίκασέ με, δίκασε Κυριε, σύμφωνα με την δικαιοσύνην σου. Κυριε και Θεέ μου, μη επιτρέψης να καταδικασθώ αδίκως και χαρούν έτσι μοχθηράν χαράν εις βάρος μου οι εχθροί μου.
[25] Ας μη είπουν· Εύγε μας, εύγε εις την ψυχήν μας· τον εξωλοθρεύσαμεν. Ας μη είπουν ότι τον εφάγαμεν και τον εξηφανίσαμεν πλέον οριστικώς.
[26] Ας καταισχυνθούν και ας κατεντροπιασθούν όλοι μαζή, όσοι δοκιμάζουν μοχθηράν χαράν δια τας δυστυχίας μου. Ας περιβληθούν, ωσάν μόνιμον ένδυμά των, αισχύνην και εντροπήν οι αλαζόνες, οι οποίοι κομπορρημονούν εναντίον μου.
[27] Ας γεμίσουν δε αγαλλίασιν και ας ευφρανθούν αυτοί, οι οποίοι θέλουν και επιθυμούν να μου αποδοθή η δικαιοσύνη και η ειρήνη. Και ας λέγουν πάντοτε όλοι, όσοι θέλουν την ειρήνην και ευτυχίαν του δούλου σου· Ας είναι δοξασμένος ο Κυριος.

[28] Τοτε ο νους μου θα μελετά και η γλώσσα μου θα διηγήται την προς εμέ δικαιοσύνην σου. Ολην δε την ημέραν θα σου αναπέμπη δοξολογίαν και ευχαριστίαν.

35

Εἰς τὸ τέλος· τῷ δούλῳ Κυρίου τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 36) ΦΗΣΙΝ ὁ παράνομος τοῦ ἁμαρτάνειν ἐν ἑαυτῷ, οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ·
[3] ὅτι ἐδόλωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ εὑρεῖν τὴν ἀνομίαν αὐτοῦ καὶ μισῆσαι.

[4] τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθῦναι·
[5] ἀνομίαν διελογίσατο ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ, παρέστη πάσῃ ὁδῷ οὐκ ἀγαθῇ, κακίᾳ δὲ οὐ προσώχθισε.
[6] Κύριε, ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ἔλεός σου, καὶ ἡ ἀλήθειά σου ἕως τῶν νεφελῶν·

[7] ἡ δικαιοσύνη σου ὡς ὄρη Θεοῦ, τὰ κρίματά σου ὡσεὶ ἄβυσσος πολλή· ἀνθρώπους καὶ κτήνη σώσεις, Κύριε.
[8] ὡς ἐπλήθυνας τὸ ἔλεός σου, ὁ Θεός· οἱ δὲ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων σου ἐλπιοῦσι.
[9] μεθυσθήσονται ἀπὸ πιότητος οἴκου σου, καὶ τὸν χειμάῤῥουν τῆς τρυφῆς σου ποτιεῖς αὐτούς·

[10] ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.
[11] παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ.

[12] μὴ ἐλθέτω μοι ποὺς ὑπερηφανίας, καὶ χεὶρ ἁμαρτωλοῦ μὴ σαλεύσαι με.
[13] ἐκεῖ ἔπεσον πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ἐξώσθησαν καὶ οὐ μὴ δύνωνται στῆναι.

[2] (Μασ. 36) Λέγει από μέσα του ο παράνομος, που έχει πάρει πλέον την απόφασιν να αμαρτάνη· Δεν υπάρχει φόβος Θεού ενώπιόν του. Δεν φοβείται την δικαίαν κρίσιν του Θεού.
[3] Διέστρεψε δολίως και εθόλωσε τα πάντα ενώπιόν του, ώστε δεν είναι δυνατόν πλέον να διακρίνη αυτός την αμαρτίαν και να την αποστραφή με αποτροπιασμόν.
[4] Οι λόγοι, οι οποίοι βγαίνουν από το στόμα του, είναι παρανομία και δολιότης. Δεν ηθέλησε να συνέλθη, να συνετισθή και να πράξη κάτι το αγαθόν.
[5] Και κατά την νύκτα ακόμη, που ευρίσκεται επάνω εις την κλίνην του, εσκέπτετο παρανομίας. Εις κάθε κακόν δρόμον ήτο παρών. Ουδέποτε απετροπιάσθη και εμίσησε το κακόν.
[6] Κυριε, μέχρι του ουρανού απλώνεται το μέγα έλεός σου και η αλήθεια των λόγων σου και η αξιοπιστία των υποσχέσεών σου φθάνει έως τα νέφη του ουρανού.
[7] Η δικαιοσύνη σου είναι ασάλευτος και αιωνία, όπως τα όρη του Θεού. Αι κρίσεις σου και αι δίκαιαι αποφάσεις σου είναι ανεξερεύνητοι, όπως τα βάθη των ωκεανών. Συ, Κυριε, σώζεις ανθρώπους και ζώα.
[8] Ποσον μέγα, συνεχές και ακατάληπτον έδειξες τα έλεός σου, Θεέ μου! Ολοι οι άνθρωποι έχουν τας ελπίδας των εις την σκέπην των πτερύγων σου.
[9] Θα χορτάσουν αυτοί και θα μεθύσουν από την πλουσιωτάτην τράπεζαν των αγαθών του οίκου σου. Θα τους ποτίσης με την απερίγραπτον τρυφήν των πνευματικών σου απολαύσεων, αι οποίαι ρέουν πλούσιοι ως άλλος χείμαρρος.
[10] Διότι συ είσαι η πηγή της ζωής και με το ιδικόν σου φως θα ίδωμεν το αληθινόν φως.
[11] Απλωσε και εξακολούθει να παρέχης πάντοτε πλούσιον το έλεός σου εις όλους, όσοι σε γνωρίζουν. Δώσε την δικαιοσύνην σου στους ανθρώπους, τους ευθείς και ειλικρινείς κατά την καρδίαν.
[12] Εις εμέ δε ας μη πέση επάνω μου το πόδι του υπερηφάνου, δια να μη με καταπατήση, και το χέρι του αμαρτωλού ας μη με συγκλονίση και με διώξη.
[13] Ιδού, εκεί κατεκρημνίσθησαν όλοι όσοι εργάζονται την ανομίαν. Απωθήθησαν και εξεδιώχθησαν, ώστε να μη μπορούν πλέον να σταθούν όρθιοι εις τα πόδια των.

36 Τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 37) ΜΗ ΠΑΡΑΖΗΛΟΥ ἐν πονηρευομένοις μηδὲ ζήλου τοὺς

[1] (Μασ. 37) Μη ζηλεύης και μη ποθής την φαινομενικήν ευτυχίαν εκείνων, οι οποίοι

ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν·

[2] ὅτι ὡσεὶ χόρτος ταχὺ ἀποξηρανθήσονται καὶ ὡσεὶ λάχανα χλόης ταχὺ ἀποπεσοῦνται.
[3] ἔλπισον ἐπὶ Κύριον καὶ ποίει χρηστότητα καὶ κατασκήνου τὴν γῆν, καὶ ποιμανθήσῃ ἐπὶ τῷ πλούτῳ αὐτῆς.

[4] κατατρύφησον τοῦ Κυρίου, καὶ δώσει σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου.
[5] ἀποκάλυψον πρὸς Κύριον τὴν ὁδόν σου καὶ ἔλπισον ἐπ᾽ αὐτόν, καὶ αὐτὸς ποιήσει

[6] καὶ ἐξοίσει ὡς φῶς τὴν δικαιοσύνην σου καὶ τὸ κρῖμά σου ὡς μεσημβρίαν.

[7] ὑποτάγηθι τῷ Κυρίῳ καὶ ἱκέτευσον αὐτόν· μὴ παραζήλου ἐν τῷ κατευοδουμένῳ ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐν ἀνθρώπῳ ποιοῦντι παρανομίαν.

[8] παῦσαι ἀπὸ ὀργῆς καὶ ἐγκατάλιπε θυμόν, μὴ παραζήλου ὥστε πονηρεύεσθαι·
[9] ὅτι οἱ πονηρευόμενοι ἐξολοθρευθήσονται, οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Κύριον αὐτοὶ κληρονομήσουσι γῆν.

[10] καὶ ἔτι ὀλίγον καὶ οὐ μὴ ὑπάρξῃ ὁ ἁμαρτωλός, καὶ ζητήσεις τὸν τόπον αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ εὕρῃς·

[11] οἱ δὲ πραεῖς κληρονομήσουσι γῆν καὶ κατατρυφήσουσιν ἐπὶ πλήθει εἰρήνης.

[12] παρατηρήσεται ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον καὶ βρύξει ἐπ᾽ αὐτὸν τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ·

σκέπτονται το πονηρόν. Μη ζηλεύης εκείνους, οι οποίοι πράττουν την ανομίαν,
[2] διότι αυτοί γρήγορα σαν το χορτάρι θα ξηρανθούν. Και σαν την πρασίνην χλόην θα μαρανθούν και θα πέσουν στο έδαφος.
[3] Στήριξε την ελπίδα σου στον Κυριον, πράττε το αγαθόν και έτσι ασφαλής και ειρηνικός θα κατοικήσης εις την γην της Επαγγελίας, και από τον καλόν ποιμένα, τον Θεόν, θα ποιμανθής με στοργήν και θα απολαύσης τον πλούτον της χώρας, όπου κατοικείς.
[4] Εντρύφημά σου και χαρά σου ας είναι ο Κυριος και αυτός θα σου δώση κάθε αγαθόν υλικόν και πνευματικόν, που ποθεί η καρδία σου.
[5] Φανερόν ενώπιον του Θεού με πλήρη εμπιστοσύνην να έχης πάντοτε τον δρόμον της ζωής σου. Εχε εις αυτόν τας ελπίδας σου και αυτός θα πράξη εις σε εκείνο, το οποίον σε συμφέρει και σε χαροποιεί.
[6] Θα φανερώση και θα προβάλη αυτός το δίκαιόν σου λαμπρόν ωσάν το φως, και θα κάμη ολοφωτον την δικαίαν του κρίσιν υπέρ σου, ωσάν τον μεσημβρινόν ήλιον.
[7] Να υποταχθής στον Κυριον και αυτόν να παρακαλής θερμώς δια της προσευχής σου. Μη αφήσης να καταλάβη ποτέ την καρδίαν σου η ζήλεια και ο φθόνος δια τον άνθρωπον, που ευδοκιμεί εις την ζωήν του, ο οποίος όμως πράττει παρανομίας.
[8] Παύσε να αγανακτής δι' αυτόν. Αφησε κατά μέρος κάθε θυμόν. Πρόσεξε, μη τον ζηλεύης, ώστε και συ να σκέπτεσαι πονηρά, όπως εκείνος.
[9] Διότι όλοι αυτοί, οι οποίοι σκέπτονται το πονηρόν και πράττουν το κακόν, θα εξολοθρευθούν. Οσοι όμως με πίστιν στον Κυριον υπομένουν τας θλίψεις και αναμένουν από τον Κυριον την λύτρωσιν, αυτοί θα έχουν ως παντοτεινήν και ασφαλή κληρονομίαν των την γην και τα αγαθά της.
[10] Καμε υπομονήν· ολίγος καιρός ακόμη θα περάση και ο αμαρτωλός, του οποίου συ σήμερον την ευτυχίαν ημπορεί να ζηλεύης, δεν θα υπάρχη πλέον. Θα αναζητήσης τον τόπον, στον οποίον αυτός είχε ζήσει ευτυχής, και δεν θα τον εύρης.
[11] Εξ αντιθέτου αυτοί οι οποίοι είναι πράοι και έγιναν πράοι δια μέσου των θλίψεων, θα είναι οι παντοτεινοί κληρονόμοι της γης της Επαγγελίας. Θα εντρυφούν εις τα πλούσια αγαθά της και θα ζουν με πολλήν ειρήνην.
[12] Με μίσος εις την καρδίαν θα παρατηρήση ο αμαρτωλός τον δίκαιον και θα τρίξη με μανίαν τους οδόντας του εναντίον αυτού.

[13] ὁ δὲ Κύριος ἐκγελάσεται αὐτόν, ὅτι προβλέπει ὅτι ἥξει ἡ ἡμέρα αὐτοῦ.
[14] ρομφαίαν ἐσπάσαντο οἱ ἁμαρτωλοί, ἐνέτειναν τόξον αὐτῶν τοῦ καταβαλεῖν πτωχὸν καὶ πένητα, τοῦ σφάξαι τοὺς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ·

[15] ἡ ρομφαία αὐτῶν εἰσέλθοι εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ τὰ τόξα αὐτῶν συντριβείη.
[16] κρεῖσσον ὀλίγον τῷ δικαίῳ ὑπὲρ πλοῦτον ἁμαρτωλῶν πολύν·

[17] ὅτι βραχίονες ἁμαρτωλῶν συντριβήσονται, ὑποστηρίζει δὲ δικαίους ὁ Κύριος.

[18] γινώσκει Κύριος τὰς ὁδοὺς τῶν ἀμώμων, καὶ ἡ κληρονομία αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται·

[19] οὐ καταισχυνθήσονται ἐν καιρῷ πονηρῷ καὶ ἐν ἡμέραις λιμοῦ χορτασθήσονται.
[20] ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπολοῦνται, οἱ δὲ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου ἅμα τῷ δοξασθῆναι αὐτοὺς καὶ ὑψωθῆναι ἐκλείποντες ὡσεὶ καπνὸς ἐξέλιπον.

[21] δανείζεται ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ οὐκ ἀποτίσει, ὁ δὲ δίκαιος οἰκτείρει καὶ δίδωσιν·

[22] ὅτι οἱ εὐλογοῦντες αὐτὸν κληρονομήσουσι γῆν, οἱ δὲ καταρώμενοι αὐτὸν ἐξολοθρευθήσονται.
[23] παρὰ Κυρίου τὰ διαβήματα ἀνθρώπου κατευθύνεται, καὶ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ θελήσει σφόδρα·

[24] ὅταν πέσῃ, οὐ καταῤῥαχθήσεται, ὅτι Κύριος ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτοῦ.

[13] Ο Κυριος όμως θα γελάση εις βάρος του αμαρτωλού, διότι προβλέπει, ότι θα έλθη η ημέρα της τιμωρίας του και του αφανισμού του.
[14] Εγύμνωσαν την σπάθην των οι αμαρτωλοί. Ετέντωσαν το τόξον των, δια να κτυπήσουν με αυτό και ρίψουν κατά γης νεκρόν τον ταλαιπωρημένον και τον πτωχόν, και με την μάχαιράν των να σφάξουν όλους εκείνους, οι οποίοι έχουν ευθείαν και ειλικρινή την καρδίαν.
[15] Η ρομφαία των θα εισέλθη και θα διαπεράση την ιδικήν των καρδίαν, τα δε τόξα των θα συντριβούν.

[16] Το ολίγον, αλλά τίμιον, του δικαίου ανθρώπου είναι πολυτιμότερον από τα πολλά πλούτη των αμαρτωλών.
[17] Διότι οι βραχίονες των αμαρτωλών, που φαίνονται σήμερον τόσον ισχυροί, θα συντριβούν μετ' ολίγον. Ο δε Θεός υποστηρίζει και υπερασπίζει τους δικαίους.
[18] Ο Κυριος γνωρίζει πολύ καλά και εκτιμά τους δρόμους της ζωής των δικαίων και ειλικρινών ανθρώπων. Και με την προστασίαν Του η κληρονομία των εις την γην των πατέρων των θα είναι παντοτεινή από γενεάς εις γενεάν.
[19] Δεν θα εντροπιασθούν αυτοί εις περιστάσεις δυσκόλους, αλλά τουναντίον και εις εποχήν λιμού θα χορτάσουν.
[20] Ενῷ εξ αντιθέτου οι αμαρτωλοί θα εξολοθρευθούν. Οι εχθροί αυτοί του Κυρίου αμέσως μόλις δοξασθούν ανερχόμενοι εις μεγάλα αξιώματα και πλούτη, θα εξαφανισθούν, όπως διαλύεται και εξαφανίζεται ο καπνός.
[21] Θα πτωχύνη ο αμαρτωλός πλούσιος. Θα ευρεθή εις την ανάγκην να ζητήση δάνειον δεν θα ημπορέση όμως λόγω της πτωχείας του να το αποδώση. Ο δίκαιος όμως, πλούσιος με τα δώρα του Θεού, θα συμπαθή πάντοτε τους πτωχούς και τους έχοντας ανάγκην, και θα δίδη προς αυτούς βοήθειαν.
[22] Διότι όσοι με τα λόγια και με τα έργα των δοξάζουν τον Κυριον, θα κληρονομήσουν την γην με τα αγαθά της. Εκείνοι όμως, οι οποίοι τον βλασφημούν, θα εξολοθρευθούν.
[23] Από τον Κυριον σταθερώς και ασφαλώς κατευθύνονται τα βήματα της ζωής του αγαθού ανθρώπου προς επιτυχίαν και ευτυχίαν, διότι τον τρόπον της ζωής του εγκρίνει και αποδέχεται πλήρως ο Κυριος.
[24] Και όταν ακόμη ο αγαθός άνθρωπος πέση, δεν θα ραγίση, δεν θα συντριβή, διότι ο Κυριος θα τον υποβαστάση, θα τον συγκρατήση από το χέρι.

[25] νεώτερος ἐγενόμην καὶ γὰρ ἐγήρασα καὶ οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτους·
[26] ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ δανείζει ὁ δίκαιος, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς εὐλογίαν ἔσται.

[27] ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποίησον ἀγαθὸν καὶ κατασκήνου εἰς αἰῶνα αἰῶνος·
[28] ὅτι Κύριος ἀγαπᾷ κρίσιν καὶ οὐκ ἐγκαταλείψει τοὺς ὁσίους αὐτοῦ, εἰς τὸν αἰῶνα φυλαχθήσονται· ἄνομοι δὲ ἐκδιωχθήσονται, καὶ σπέρμα ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσεται.

[29] δίκαιοι δὲ κληρονομήσουσι γῆν καὶ κατασκηνώσουσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐπ᾽ αὐτῆς.
[30] στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσει κρίσιν.

[31] ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ οὐχ ὑποσκελισθήσεται τὰ διαβήματα αὐτοῦ.
[32] κατανοεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον καὶ ζητεῖ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν,
[33] ὁ δὲ Κύριος οὐ μὴ ἐγκαταλίπῃ αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, οὐδὲ μὴ καταδικάσηται αὐτόν, ὅταν κρίνηται αὐτῷ.

[34] ὑπόμεινον τὸν Κύριον καὶ φύλαξον τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ ὑψώσει σε τοῦ κατακληρονομῆσαι γῆν· ἐν τῷ ἐξολοθρεύεσθαι ἁμαρτωλοὺς ὄψει.

[35] εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον καὶ ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου·
[36] καὶ παρῆλθον, καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν,

[25] Υπήρξα νέος και τώρα εγήρασα. Καθ' όλον δε αυτό το διάστημα της ζωής μου δεν είδον δίκαιον άνθρωπον να εγκαταλείπεται από τον Θεόν, ούτε τους απογόνους των να ζητιανεύουν ψωμί.
[26] Ολας τας ημέρας της ζωής του συμπαθεί ο δίκαιος τους έχοντας ανάγκην και τους ελεεί. Και όμως παρ' όλα δσα δίδει, οι απόγονοί του δεν θα στερηθούν, αλλά θα ζουν μέσα εις τας ευλογίας του Θεού.
[27] Τραβήξου μακρυά από το κακόν και πράττε πάντοτε το καλόν. Τοτε θα κατοικήσης μονίμως και ασφαλώς εις την ιεράν γην των πατέρων σου,
[28] διότι ο Κυριος αγαπά την δικαίαν κρίσιν. Και δια τούτο δεν θα εγκαταλείψη ποτέ τους αφωσιωμένους εις αυτόν, αλλά θα τους προστατεύη. Και έτσι αυτοί κάτω από την θείαν προστασίαν θα διαφυλάσσωνται πάντοτε ασφαλείς. Εξ αντιθέτου οι παράνομοι θα εξολοθρευθούν και θα εκδιωχθούν από τον τόπον των. Και οι απόγονοι ακόμη των ασεβών ανθρώπων θα εξολοθρευθούν.
[29] Οι δε δίκαιοι θα είναι οι παντοτεινοί κληρονόμοι της γης της Επαγγελίας και εις αυτήν θα εγκατασταθούν μονίμως εις αιώνας αιώνων.
[30] Από το στόμα του δικαίου ανθρώπου θα εξέρχωνται αι σοφαί σκέψεις και κρίσεις της διανοίας του, και η γλώσσα του θα λαλή πάντοτε το δίκαιον και το ορθόν.
[31] Ο νόμος του Θεού είναι χαραγμένος μονίμως εις την καρδίαν του. Δια τούτο δεν θα υποσκελισθή από κανένα ορατόν η αόρατον εχθρόν και δεν θα σκοντάψη εις τα βήματα της ζωής του.
[32] Ο αμαρτωλός παραμονεύει τον δίκαιον και ζητεί ευκαιρίαν να τον θανατώση.

[33] Ο Κυριος όμως δεν θα εγκαταλείψη και δεν θα αφήση αβοήθητον τον δίκαιον εις τα χέρια του αμαρτωλού. Ούτε θα τον αφήση να καταδικασθή, όταν θα κρίνεται εν αντιδικία με τον επιβουλευθέντα αυτόν αμαρτωλόν.
[34] Δείξε υπομονήν, περίμενε με ελπίδα την επέμβασιν και προστασίαν του Κυρίου. Φυλαξε και ζήσε σύμφωνα με τας εντολάς του. Και αυτός θα σε δοξάση, θα σε αναδείξη μέγαν, ώστε να κληρονομήσης την γην της Επαγγελίας και τα αγαθά της. Θα ίδης δε με τα ίδια σου τα μάτια τους αμαρτωλούς, όταν θα εξολοθρεύονται, από τον Κυριον.
[35] Είδα τον ασεβή να ακμάζη, να υπερυψώνεται πανίσχυρος, να ψηλώνη ωσάν τα αιωνόβια κέδρα του Λιβάνου.
[36] Μολις όμως επέρασα πάλιν από εκεί και ιδού,

καὶ ἐζήτησα αὐτόν, καὶ οὐχ εὑρέθη ὁ τόπος αὐτοῦ.

[37] φύλασσε ἀκακίαν καὶ ἴδε εὐθύτητα, ὅτι ἐστὶν ἐγκατάλειμμα ἀνθρώπῳ εἰρηνικῷ·

[38] οἱ δὲ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἐπὶ τὸ αὐτό, τὰ ἐγκαταλείμματα τῶν ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσονται.
[39] σωτηρία δὲ τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου, καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστιν ἐν καιρῷ θλίψεως,

[40] καὶ βοηθήσει αὐτοῖς Κύριος καὶ ῥύσεται αὐτοὺς καὶ ἐξελεῖται αὐτοὺς ἐξ ἁμαρτωλῶν καὶ σώσει αὐτούς, ὅτι ἤλπισαν ἐπ᾽ αὐτόν.

αυτός δεν υπήρχε πλέον. Εγύρισα πίσω, ανεζήτησα να τον εύρω, αλλά δεν ημπόρεσα να εύρω ούτε τον τόπον, στον οποίον προηγουμένως κατοικούσε.
[37] Προσπάθει συ να είσαι άκακος. Βλέπε πάντοτε μπροστά σου τον ευθύν δρόμον του Θεού, διότι ο ειρηνικός άνθρωπος θα αφήση οπίσω του μνήμην αγαθήν και ευτυχισμένους απογόνους.
[38] Οι παράνομοι όμως θα εξολοθρευθούν όλοι μαζή. Θα διαλυθούν και θα εξαφανισθούν τα υπολείμματα από τα πλούτη των, το όνομά των και οι απόγονοί των.
[39] Βεβαία όμως και ασφαλής θα έλθη από τον Κυριον η σωτηρία των δικαίων διότι αυτός είναι ο υπερασπιστής των στον καιρόν των θλίψεων και των δοκιμασιών των.
[40] Ο Κυριος θα βοηθήση τους δικαίους. Θα τους απαλλάξη από τας θλίψεις και τας συμφοράς και θα τους γλυτώση από τα χέρια των αμαρτωλών. Θα τους σώση, διότι αυτοί εις εκείνον εστήριξαν τας ελπίδας των.

37

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ· εἰς ἀνάμνησιν περὶ τοῦ σαββάτου.
[2] (Μασ. 38) ΚΥΡΙΕ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

[3] ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ᾽ ἐμὲ τὴν χεῖρά σου·
[4] οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου, οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου.
[5] ὅτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφαλήν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ᾽ ἐμέ.

[6] προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπές μου ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου·
[7] ἐταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφθην ἕως τέλους, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην.

[8] ὅτι αἱ ψόαι μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις ἐν τῇ σαρκί μου·

[2] (Μασ. 38) Κυριε, μη με ελέγξης και μη, επάνω εις την δικαίαν οργήν σου, με τιμωρήσης δια τας πράξεις μου. Μη χρησιμοποίησης την παιδαγωγικήν σου ράβδον οργισμένος εναντίον μου.
[3] Διότι τα βέλη των πόνων και των τιμωριών έχουν εμμηχθή μέσα στο σώμα μου και βαρύ έχεις αφήσει να πέση επάνω μου το παντοδύναμο χέρι σου.
[4] Δεν υπάρχει κανένα μέλος του σώματός μου υγιές, εξ αιτίας της δικαίας οργής σου εναντίον μου. Δεν υπάρχει γαλήνη και ανάπαυσις εις τα κόκκαλά μου εξ αιτίας των δύο μεγάλων αμαρτιών μου.
[5] Διότι αι αμαρτίαι μου αυταί είναι τόσον μεγάλαι, ώστε ωσάν πελώρια κύματα επλημμύρισαν επάνω από το κεφάλι μου και ως βαρύ φορτίον καταθλίβουν και καταπιέζουν την ψυχήν μου.
[6] Τα εξ αιτίας της αφροσύνης μου τραύματα των αμαρτιών μου εβρώμισαν και εσάπησαν.

[7] Εχω ταλαιπωρηθή και καταβληθή. Ελύγισαν τα γόνατά μου, εκυρτώθην τελείως. Ολην την ημέραν σύρω μετά δυσκολίας τα βήματά μου, σκυθρωπός και λυπημένος.
[8] Διότι οι νεφροί μου, το κέντρον αυτό των επιθυμιών, εγέμισαν από έλκη και πόνους, τα οποία προκαλούν την αηδίαν και περιφρόνησιν. Δεν

υπάρχει μέρος υγιές εις την σάρκα μου.

[9] ἐκακώθην καὶ ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, ὠρυόμην ἀπὸ στεναγμοῦ τῆς καρδίας μου.

[9] Εκακοπάθησα και εταλαιπωρήθην και εξηυτελίσθην πάρα πολύ. Βαθείς και συνεχείς αναστεναγμοί βγαίνουν από την οδυνωμένην καρδίαν μου, ωσάν βρυχηθμοί λέοντος πληγωμένου.

[10] Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη.

[10] Κυριε, ολοφάνερη εμπρός σου είναι η επιθυμία μου, η επιθυμία της σωτηρίας. Ο δε κατάπικρος στεναγμός της καρδίας μου δεν είναι άγνωστος και κρυμμένος από σέ.

[11] ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ᾽ ἐμοῦ.

[11] Η καρδία μου είναι ταραγμένη. Παλλει με ορμήν. Η ψυχική και η σωματική δύναμίς μου με εγκατέλιπε και το φως των οφθαλμών μου και αυτό σβήνει πλέον· το έχασα, δεν το έχω πλέον.

[12] οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν·

[12] Οι φίλοι μου και όλοι οι γνωστοί μου με επλησίασαν, αλλά εσταμάτησαν εις απόστασιν, και οι πλησιέστεροι από τους συγγενείς μου εστάθησαν πολύ μακράν. Κανείς δεν προθυμοποιείται να με βοηθήση.

[13] καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου, καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι ἐλάλησαν ματαιότητας, καὶ δολιότητας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν.

[13] Μέσα στον πόνον μου και την εγκατάλειψίν μου αυτήν οι εχθροί μου φέρονται απέναντί μου με βιαιότητα και σκληρότητα. Εκείνοι οι οποίοι επιζητούν τον θάνατόν μου, εκείνοι που θέλουν και ευφραίνονται εις την δυστυχίαν μου, ελάλησαν λόγους συκοφαντικούς και ολεθρίους εναντίον μου. Χαιρεκακούν δια την κατάστασίν μου. Συγχρόνως δε καταστρώνουν δόλια σχέδια και στήνουν παγίδας ολέθρου όλην την ημέραν, δια να με εξοντώσουν.

[14] ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ·

[14] Αλλά εγώ, ως εάν ήμην κωφός, δεν ήκουα όσα εκείνοι έλεγαν εναντίον μου. Ως εάν ήμουν βωβός και άλαλος, ωσάν να μη ημπορούσα να ανοίξω το στόμα μου, δεν απαντούσα καθόλου εις αυτούς.

[15] καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς.

[15] Και έγινα έτσι σαν άνθρωπος, που δεν ακούει καθόλου και που δεν έχει στο στόμα του δικαίας αντιρρήσεις και λόγους αποστομωτικούς εναντίον εκείνων, που τον κατηγορούν.

[16] ὅτι ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα· σὺ εἰκακούσῃ, Κύριε ὁ Θεός μου.

[16] Δεν απαντώ στους εχθρούς μου, διότι εγώ εις σε έχω στηρίξει τας ελπίδας μου, Κυριε. Εχω πεποίθησιν ότι θα ακούσης ευμενώς την προσευχήν μου και θα σπεύσης εις την βοήθειάν μου.

[17] ὅτι εἶπα· μήποτε ἐπιχαρῶσί μοι οἱ ἐχθροί μου· καὶ ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου ἐπ᾽ ἐμὲ ἐμεγαλορρήμονησαν.

[17] Δια τούτο και είπα από μέσα μου· Βοήθησέ μέ, Κυριε, και μη επιτρέψης να δοκιμάσουν μοχθηράν χαράν εις βάρος μου οι εχθροί μου, ούτε να κομπορρημονούν, εάν με βλέπουν να τρικλίζω κάτω από το βάρος της θλίψεως.

[18] ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἕτοιμος, καὶ ἡ ἀλγηδών μου ἐνώπιόν μού ἐστι διαπαντός.

[18] Διότι εγώ είμαι πρόθυμος να υποστώ τας δικαίας τιμωρίας σου δια την αμαρτίαν μου. Ο δε φοβερός πόνος δια την πτώσιν μου είναι πάντοτε ενώπιόν μου, δεν παύει να διατρυπά την καρδίαν μου.

[19] ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγελῶ καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς

[19] Συντετριμμένος από το βάρος της ενοχής μου θα εξομολογηθώ ενώπιον όλων την αμαρτίαν μου και

ἁμαρτίας μου.

[20] οἱ δὲ ἐχθροί μου ζῶσι καὶ κεκραταίωνται ὑπὲρ ἐμέ, καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδίκως·
[21] οἱ ἀνταποδιδόντες μοι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν ἐνδιέβαλλόν με, ἐπεὶ κατεδίωκον ἀγαθωσύνην.

[22] μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε· ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῇς ἀπ᾽ ἐμοῦ·
[23] πρόσχες εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου.

θα καταβάλω κάθε προσπάθειαν να απαλλαγώ από αυτήν, και ουδέποτε πλέον να την επαναλάβω.
[20] Οι εχθροί μου όμως ζουν, είναι υγιείς, κινούνται δραστηρίως, είναι ισχυρότεροί μου. Και αυτοί οι οποίοι με μισούν αδίκως, έχουν πληθυνθή.

[21] Αυτοί, οι οποίοι ανταποδίδουν εις εμέ κακόν αντί του καλού, που τους έκαμα, με συκοφαντούν, διότι εγώ θέλω πάντοτε το αγαθόν, το σύμφωνον με το θέλημά σου.
[22] Μη με εγκαταλίπης, Κυριε και Θεέ μου, μη απομακρύνεσαι από εμέ.
[23] Σπεύσε, Κυριε, εις την βοήθειάν μου, συ που είσαι η μοναδική μου σωτηρία.

38

Εἰς τὸ τέλος, τῷ ᾽Ιδιθούν· ᾠδὴ τῷ Δαυΐδ.
[2] (Μασ. 39) ΕΙΠΑ· φυλάξω τὰς ὁδούς μου τοῦ μὴ ἁμαρτάνειν με ἐν γλώσσῃ μου· ἐθέμην τῷ στόματί μου φυλακὴν ἐν τῷ συστῆναι τὸν ἁμαρτωλὸν ἐναντίον μου.

[3] ἐκωφώθην καὶ ἐταπεινώθην καὶ ἐσίγησα ἐξ ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἄλγημά μου ἀνεκαινίσθη.

[4] ἐθερμάνθη ἡ καρδία μου ἐντός μου, καὶ ἐν τῇ μελέτῃ μου ἐκκαυθήσεται πῦρ. ἐλάλησα ἐν γλώσσῃ μου·

[5] γνώρισόν μοι, Κύριε, τὸ πέρας μου καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου, τίς ἐστιν, ἵνα γνῶ τί ὑστερῶ ἐγώ.
[6] ἰδοὺ παλαιστὰς ἔθου τὰς ἡμέρας μου, καὶ ἡ ὑπόστασίς μου ὡσεὶ οὐθὲν ἐνώπιόν σου· πλὴν τὰ σύμπαντα ματαιότης, πᾶς ἄνθρωπος ζῶν. (διάψαλμα).
[7] μέντοιγε ἐν εἰκόνι διαπορεύεται ἄνθρωπος, πλὴν μάτην

[2] (Μασ. 39) Είπα και απεφάσισα· να προσέχω όλην την συμπεριφοράν και διαγωγήν μου, ώστε να μη αμαρτάνω με την γλώσσαν μου, παραπονούμενος δια το πλήθος των δοκιμασιών μου και επικρίνων τας μυστηριώδεις, αλλά τόσον αγαθάς, βουλάς του Κυρίου. Απεφάσισα να θέσω φραγμόν εις τα χείλη μου και να μη εκφράσω κανένα παράπονον, καμμίαν κατάκρισιν, όταν ο αμαρτωλός σταθή απειλητικός ενώπιόν μου.
[3] Θεληματικώς έγινα κωφός και άλαλος ενώπιον του πονηρού ανθρώπου. Ετήρησα ταπεινωμένος απόλυτον σιωπήν, ακόμη και περί διαθέσεων και λόγων και πράξεών μου αγαθών. Η κατάθλιψις και ο πόνος όμως της ψυχής μου έτσι ανεζωογονήθη και ηυξήθη.
[4] Φωτιά άναψε μέσα εις την καρδία μου. Ερευνών το πρόβλημα της ευτυχίας των ασεβών και της φαινομενικής εγκαταλείψεως των δικαίων ησθάνθην να καίη πυρκαϊά μέσα μου. Τοτε πλέον ωμίλησεν η γλώσσα μου και είπα προς τον Κυριον·
[5] Σε παρακαλώ, Κυριε, κατάστησε εις εμέ γνωστόν, πότε θα έλθη το τέρμα της ζωής μου και ποίος είναι ο αριθμός των ημερών μου, δια να εννοήσω κατά το διάστημα αυτό και να αναπληρώσω το υστέρημά μου.
[6] Μετρημέναι και πολύ ολίγαι είναι αι ημέραι μου και η ζωη μου, ως ένα τίποτε είναι εμπρός εις την αιωνιότητά σου. Τα πάντα εις την ζωήν του ανθρώπου είναι μάταια. Και αυτός ο άνθρωπος είναι ματαιότης.
[7] Πράγματι σαν μια σκιώδης εικών, που εντός ολίγου σβήνει, πορεύεται ο άνθρωπος δια μέσου του ορατού

ταράσσεται· θησαυρίζει καὶ οὐ γινώσκει τίνι συνάξει αὐτά.

αυτού κόσμου. Δεν θέλει όμως να παραδεχθή αυτήν την αλήθειαν, δια τούτο ταράσσεται και κοπιάζει και μοχθεί. Θησαυρίζει και δεν γνωρίζει εις ποίον θα αφήση τους θησαυρούς του, όταν θα αποθάνη.

[8] καὶ νῦν τίς ἡ ὑπομονή μου; οὐχὶ ὁ Κύριος; καὶ ἡ ὑπόστασίς μου παρὰ σοί ἐστιν.

[8] Και τώρα, λοιπόν, αφού τόσον βραχύς είναι ο βίος και μάταιαι αι προσπάθειαι των ανθρώπων, τι περιμένω εδώ εγώ; Ποιά είναι και ποία πρέπει να είναι η ελπίς μου; Ελπίς μου δεν είναι ο Κυριος; Βεβαίως. Εις σέ, Κυριε, εναποθέτω με εμπιστοσύνην όλην μου την ύπαρξιν.

[9] ἀπὸ πασῶν τῶν ἀνομιῶν μου ῥῦσαί με, ὄνειδος ἄφρονι ἔδωκάς με.

[9] Συγχώρησε όλας τας αμαρτίας μου, διότι εξ αιτίας αυτών επέτρεψες, να γίνω περίγελως των ασεβών ανθρώπων.

[10] ἐκωφώθην καὶ οὐκ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, ὅτι σὺ ἐποίησας.

[10] Εγινα κωφός και αμίλητος, δεν ήνοιξα το στόμα μου, δια να παραπονεθώ, διότι συ επέτρεψες να έλθουν εις βάρος μου αι δοκιμασίαι και αι θλίψεις αυταί.

[11] ἀπόστησον ἀπ᾽ ἐμοῦ τὰς μάστιγάς σου· ἀπὸ γὰρ τῆς ἰσχύος τῆς χειρός σου ἐγὼ ἐξέλιπον.

[11] Απομάκρυνε από εμέ τας δικαίας μαστιγώσεις σου, παύσε πλέον να με τιμωρής, διότι είναι πολύ ισχυρά τα παιδαγωγικά κτυπήματα, που καταφέρει το παντοδύναμόν σου χέρι, ώστε κινδυνεύω να σβήσω.

[12] ἐν ἐλεγμοῖς ὑπὲρ ἀνομίας ἐπαίδευσας ἄνθρωπον καὶ ἐξέτηξας ὡς ἀράχνην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· πλὴν μάτην ταράσσεται πᾶς ἄνθρωπος. (διάψαλμα).

[12] Με τιμωρίας παιδαγωγείς τον άνθρωπον εξ αιτίας των αμαρτιών του. Ωσάν ιστόν αράχνης εύθραυστον κάνεις την ζωήν του. Χωρίς την βοήθειάν σου, κάθε άνθρωπος ματαίως ταράσσεται και κοπιάζει και θησαυρίζει.

[13] εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, Κύριε, καὶ τῆς δεήσεώς μου, ἐνώτισαι τῶν δακρύων μου· μὴ παρασιωπήσῃς, ὅτι πάροικος ἐγώ εἰμι παρὰ σοὶ καὶ παρεπίδημος καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου.

[13] Ακουσε, λοιπόν, Κυριε, την προσευχήν μου. Δέξαι την δέησίν μου, ίδε τα δάκρυά μου, άκουσε τους λυγμούς των θρήνων μου. Μη κωφεύσης, διότι προσωρινός και ξένος είμαι εις την γην αυτήν, όπως και οι πρόγονοί μου.

[14] ἄνες μοι, ἵνα ἀναψύξω πρὸ τοῦ με ἀπελθεῖν καὶ οὐκέτι μὴ ὑπάρξω.

[14] Αφησέ με, έστω και επ' ολίγον· πάψε να με τιμωρής, δια να ανακουφισθώ και να εύρω κάποιαν αναψυχήν, πριν η φύγω από την ζωήν αυτήν, οπότε και δεν θα υπάρχω πλέον επί της γης.

39

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 40) ΥΠΟΜΕΝΩΝ ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου

[2] (Μασ. 40) Με πολλήν υπομονήν και ελπίδα κατά το διάστημα της θλίψεώς μου επερίμενα την βοήθειαν παρά του Κυρίου. Και ο Κυριος με επρόσεξεν, εδέχθη ευμενώς την δέησίν μου.

[3] καὶ ἀνήγαγέ με ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας καὶ ἀπὸ πηλοῦ ἰλύος καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ διαβήματά μου

[3] Με ανέσυρεν από τον λάκκον, όπου εταλαιπωρούμην, έβγαλε τα πόδια μου από το τέλμα, στο οποίον είχα βυθισθήκαί κολλήσει, και τα ετοποθέτησεν στον στερεόν βράχον. Καθωδήγησεν έπειτα την πορείαν της ζωής μου στον ορθόν και

ασφαλή δρόμον της προόδου.

[4] καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα μου ᾆσμα καινόν, ὕμνον τῷ Θεῷ ἡμῶν· ὄψονται πολλοὶ καὶ φοβηθήσονται καὶ ἐλπιοῦσιν ἐπὶ Κύριον.

[4] Εθεσεν στο στόμα μου νέον άσμα, ύμνον δοξολογίας και ευχαριστίας προς αυτόν δια τας πολλάς, παλαιάς και νέας, ευεργεσίας του. Πολλοί άνθρωποι θα ιδούν τα θαυμαστά έργα του, θα ευλαβηθούν τον Κυριον και θα στηρίξουν εις αυτόν τας ελπίδας των.

[5] μακάριος ἀνήρ, οὗ ἐστι τὸ ὄνομα Κυρίου ἐλπὶς αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐπέβλεψεν εἰς ματαιότητας καὶ μανίας ψευδεῖς.

[5] Τρισευτυχισμένος και ευλογημένος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος έχει την ελπίδα του στον Θεόν και δεν έρριξε τα μάτια του στον μάταιον πλούτον, εις την δόξαν, εις τας μανίας και εξάλλους ψευδοπροφητείας μάγων και μάντεων.

[6] πολλὰ ἐποίησας σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, τὰ θαυμάσιά σου, καὶ τοῖς διαλογισμοῖς σου οὐκ ἔστι τίς ὁμοιωθήσεταί σοι· ἀπήγγειλα καὶ ἐλάλησα, ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ ἀριθμόν.

[6] Συ, Κυριε και Θεέ μου, πολλά θαυμαστά έργα έκαμες και κανείς από τους ανθρώπους η τους ψευδείς θεούς δεν ημπορεί να συγκριθή προς σέ, ως προς τας πανσόφους και παναγάθους σκέψεις και βουλάς σου. Ανήγγειλα και διελάλησα αυτάς. Υπερβαίνουν όμως κάθε αριθμόν και υπολογισμόν.

[7] θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι· ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἐζήτησας.

[7] Γεμάτος ευγνωμοσύνην ηθέλησα να σου προσφέρω θυσίαν, αλλά συ ούτε αιματηράν ούτε αναίμακτον θυσίαν η άλλας προσφοράς ηθέλησες. Μου έδωσες τέλειον σώμα, προικισμένον με λογικήν και αθάνατον ψυχήν, δια να σου το προσφέρω ευάρεστον θυσίαν. Αυτό εζήτησες και όχι θυσίας ζώων καιομένας εξ ολοκλήρου στο θυσιαστήριον, ούτε εξιλαστήριους περί αμαρτίας θυσίας.

[8] τότε εἶπον· ἰδοὺ ἥκω, ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ·

[8] Οταν εγνώρισα το θέλημά σου και τι ζητείς από εμέ, τότε είπα· ιδού εγώ έρχομαι να τεθώ υπό τας διαταγάς σου. Εν περιλήψει εις τα βιβλίον του Νομου είναι γραμμένον δι' εμέ, πως θα ευαρεστήσω εις σέ.

[9] τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημά σου, ὁ Θεός μου, ἐβουλήθην καὶ τὸν νόμον σου ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου.

[9] Πρέπει, δηλαδή, να εκτελώ το θέλημά σου, ω Θεέ μου. Επόθησα και ηθέλησα τον Νομον σου με όλην την καρδίαν μου, με όλα μου τα σπλάγχνα, Κυριε.

[10] εὐηγγελισάμην δικαιοσύνην ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ· ἰδοὺ τὰ χείλη μου οὐ μὴ κωλύσω· Κύριε, σὺ ἔγνως.

[10] Εκήρυξα πρας όλους, εις μεγάλας συγκεντρώσεις λαών, την δικαιοσύνην σου. Ιδού, ούτε ημπόδισα ούτε θα σφαλίσω ποτέ τα χείλη μου, να διακηρύττουν αυτά. Κυριε, συ γνωρίζστούτο.

[11] τὴν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυψα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὴν ἀλήθειάν σου καὶ τὸ σωτήριόν σου εἶπα, οὐκ ἔκρυψα τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἀπὸ συναγωγῆς πολλῆς.

[11] Ποτέ δεν έκρυψα μέσα εις την καρδίαν μου και δεν παρεσιώπησα την δικαιοσύνην σου. Αλλά την αλήθειαν των λόγων σου και την αξιοπιστίαν των υποσχέσεών σου και την σωτηρίαν, που μου εχάρισες, την ανήγγειλα. Δεν απέκρυψα το έλεός σου και την αλήθειάν σου από σύναξιν πολλού λαού.

[12] σὺ δέ, Κύριε, μὴ μακρύνῃς τοὺς οἰκτιρμούς σου ἀπ᾽ ἐμοῦ· τὸ ἔλεός σου καὶ ἡ ἀλήθειά σου διαπαντὸς ἀντιλάβοιντό μου.

[12] Συ λοιπόν, Κυριε, μη απομακρύνης από εμέ το έλεός σου και την ευσπλαγχνίαν σου. Το έλεός σου και η αλήθειά σου ας με συγκρατούν και ας με ενισχύουν πάντοτε.

[13] ὅτι περιέσχον με κακά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, κατέλαβόν με αἱ

[13] Διότι με εκύκλωσαν πολλαί συμφοραί, αναρίθμητοι. Επεσαν επάνω μου αι τιμωρίαι δια τας

ἀνομίαι μου, καὶ οὐκ ἠδυνήθην τοῦ βλέπειν· ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἡ καρδία μου ἐγκατέλιπέ με.

[14] εὐδόκησον, Κύριε, τοῦ ῥύσασθαί με· Κύριε, εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι πρόσχες.
[15] καταισχυνθείησαν καὶ ἐντραπείησαν ἅμα οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου τοῦ ἐξᾶραι αὐτήν· ἀποστραφείησαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ καταισχυνθείησαν οἱ θέλοντές μοι κακά·
[16] κομισάσθωσαν παραχρῆμα αἰσχύνην αὐτῶν οἱ λέγοντές μοι· εὖγε, εὖγε.
[17] ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, Κύριε, καὶ εἰπάτωσαν διαπαντός· μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου.
[18] ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης, Κύριος φροντιεῖ μου. βοηθός μου καὶ ὑπερασπιστής μου εἶ σύ· ὁ Θεός μου, μὴ χρονίσῃς.

ανομίας μου και κινδυνεύω να χάσω το φως των οφθαλμών μου. Αι αμαρτίαι μου επληθύνθησαν περισσότερον από τας τρίχας της κεφαλής μου και ο ιερός ενθουσιασμός και το σθένος της καρδίας μου με έχουν εγκαταλείψει.
[14] Ευδόκησε λοιπόν, Κυριε, να με λυτρώσης από την κατάστασιν αυτήν. Κυριε, σπεύσε εις την βοήθειάν μου.
[15] Ας καταισχυνθούν και ας εντροπιασθούν όλοι μαζή αυτοί, που ζητούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου. Ας στρέψουν πανικόβλητοι τα νώτα των και ας τραπούν κατεντροπιασμένοι εις φυγήν, όσοι θέλουν την συμφοράν μου και την καταστροφήν μου.

[16] Ας πάρουν αμέσως ως μισθόν της κακότητός των την εντροπήν, αυτοί οι οποίοι επιχαίρουν δια τας συμφοράς μου και λέγουν εύγε, εύγε.
[17] Ας πλημμυρίσουν δε από αγαλλίασιν και χαράν κοντά σου εκείνοι, οι οποίοι σε ποθούν και σε επικαλούνται. Αυτοί, οι οποίοι σε αγαπούν και από σε περιμένουν και παίρνουν την σωτηρίαν των, ας λέγουν πάντοτε δοξασμένος ας είναι ο Κυριος.
[18] Εγώ δε είμαι πτωχός και άθλιος. Ελπίζω όμως και πιστεύω ακλόνητα ότι ο Κυριος θα φρρντίση δι' εμέ. Συ, Κυριε, είσαι βοηθός και υπερασπιστής μου. Μη αργοπορήσης να με βοηθήσης εις την περίστασίν μου αυτήν.

40

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.
[2] (Μασ. 41) ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ συνιῶν ἐπὶ πτωχὸν καὶ πένητα· ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾷ ῥύσεται αὐτὸν ὁ Κύριος.

[3] Κύριος διαφυλάξαι αὐτὸν καὶ ζήσαι αὐτὸν καὶ μακαρίσαι αὐτὸν ἐν τῇ γῇ καὶ μὴ παραδῷ αὐτὸν εἰς χεῖρας ἐχθρῶν αὐτοῦ.

[4] Κύριος βοηθήσαι αὐτῷ ἐπὶ κλίνης ὀδύνης αὐτοῦ· ὅλην τὴν κοίτην αὐτοῦ ἔστρεψας ἐν τῇ ἀῤῥωστίᾳ αὐτοῦ.
[5] ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με, ἴασαι τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἥμαρτόν σοι.

[2] (Μασ. 41) Μακάριος είναι ο άνθρωπος εκείνος, που κατανοεί την θέσιν του πτωχού και του πένητος, τον συμπαθεί και ενδιαφέρεται δι' αυτόν. Αυτόν εις ημέραν δύσκολον θα τον βοηθήση ο Κυριος δι' αυτήν την καλωσύνην του.
[3] Ο Κυριος θα τον διαφύλαξη από κάθε κίνδυνον. Θα του χαρίση μακρότητα ζωής και ασφάλειαν. Θα τον καταστήση ευτυχισμένον και χαρούμενον στον κόσμον αυτόν και δεν θα τον παραδώση ποτέ εις τα χέρια των εχθρών του.
[4] Ο Κυριος θα τον βοηθήση να εγερθή υγιής από την κλίνην του. Ναι, Κυριε, θα μεταβάλης το στρώμα του, όπου κατάκειται ασθενής και πονών, εις κλίνην ανέσεως, όπου υγιής θα αναπαύεται.
[5] Εγώ, κατά το διάστημα της ασθενείας μου, προσηυχήθην και είπα προς τον Θεόν· Κυριε, ελέησόν με. Θεράπευσε την ζωήν μου από την ασθένειάν της, διότι εις σε ημάρτησα και εξ αιτίας

της αμαρτίας μου ησθένησα.

[6] οἱ ἐχθροί μου εἶπαν κακά μοι· πότε ἀποθανεῖται, καὶ ἀπολεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ;

[6] Οι εχθροί μου είπαν λόγια κακεντρεχή και πονηρά εναντίον μου· Ποτε θα αποθάνη και θα σβήση αυτός και το όνομά του από την γην;

[7] καὶ εἰσεπορεύετο τοῦ ἰδεῖν, μάτην ἐλάλει· ἡ καρδία αὐτοῦ συνήγαγεν ἀνομίαν ἑαυτῷ, ἐξεπορεύετο ἔξω καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.

[7] Και εάν κανείς από τους κακεντρεχείς αυτούς ανθρώπους εισήρχετο στον οίκόν μου, τάχα προς επίσκεψίν μου, έλεγε προς εμέ λόγια δόλια και υποκριτικά. Συγχρόνως δε η καρδία του συνήθροιζε και εσχεδίαζε συκοφαντίας και διαβολάς, αι οποίαι τελικώς θα εξεσπούσαν εις βάρος του. Εβγαινεν έξω από το δωμάτιόν μου και συζητούσε κακά εναντίον μου.

[8] κατ᾽ ἐμοῦ ἐψιθύριζον πάντες οἱ ἐχθροί μου, κατ᾽ ἐμοῦ ἐλογίζοντο κακά μοι·

[8] Εψιθύριζαν όλοι αυτοί οι εχθροί μου εναντίον μου. Διελογίζοντο πάντοτε κακά εις βάρος μου.

[9] λόγον παράνομον κατέθεντο κατ᾽ ἐμοῦ· μὴ ὁ κοιμώμενος οὐχὶ προσθήσει τοῦ ἀναστῆναι;

[9] Λογους ψευδείς και αντιθέτους προς τον νόμον του Θεού έθεταν εις κυκλοφορίαν εναντίον μου και έλεγαν· Μηπως και δεν πρόκειται ποτέ να σηκωθή πλέον υγιής, αυτός ο ασθενής, που κατάκειται και κοιμάται εις την κλίνην του;

[10] καὶ γὰρ ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης μου, ἐφ᾽ ὃν ἤλπισα, ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ᾽ ἐμὲ πτερνισμόν.

[10] Οχι δε μόνον οι εχθροί μου, αλλά και ο επιστήθιος φίλος μου, στον οποίον είχα στηρίξει τας ελπίδας μου, αυτός ο οποίος έτρωγε εις την τράπεζάν μου το φάγητόν μου, κατέφερε εναντίον μου μεγάλον λάκτισμα.

[11] σὺ δέ, Κύριε, ἐλέησόν με καὶ ἀνάστησόν με, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς.

[11] Συ λοιπόν, Κυριε, ελέησέ με, σπλαγχνίσου με, σήκωσέ με από την κλίνην της ασθενείας μου, και εγώ θα ανταποδώσω τα πρέποντα εις εκείνους, που με αδικούν.

[12] ἐν τούτῳ ἔγνων ὅτι τεθέληκάς με, ὅτι οὐ μὴ ἐπιχαρῇ ὁ ἐχθρός μου ἐπ᾽ ἐμέ.

[12] Με αυτό το θαυμαστόν έργον του ελέους σου θα έχω πεισθή, ότι απολαμβάνω την εύνοιάν σου. Χαρις εις αυτό δεν θα καταστραφώ και δεν θα χαρή εις βάρος μου ο εχθρός μου.

[13] ἐμοῦ δὲ διὰ τὴν ἀκακίαν ἀντελάβου, καὶ ἐβεβαίωσάς με ἐνώπιόν σου εἰς τὸν αἰῶνα.

[13] Συ, δια την αθωότητά μου αυτήν, με εστήριξες στο παρελθόν και θα με υποστήριξης και τώρα. Την βοήθειάν σου αυτήν εις εμέ θα την καταστήσης μόνιμον και εις όλας τας επερχομένας γενεάς.

[14] εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. γένοιτο, γένοιτο.

[14] Ας είναι δοξασμένος ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού, στους αιώνας των αιώνων. Αμήν, αμήν.

41

Εἰς τὸ τέλος· εἰς σύνεσιν τοῖς υἱοῖς Κορέ.

[2] (Μασ. 42) ΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχή μου πρός σέ, ὁ Θεός.

[2] (Μασ. 42) Οπως η διψασμένη έλαφος ποθεί πολύ και τρέχει εις τας πηγάς των καθαρών υδάτων, έτσι και η ψυχή μου ποθεί σέ, ω Θεέ μου.

[3] ἐδίψησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν

[3] Μεγάλην δίψαν ησθάνθη και αισθάνεται η ψυχή

Θεὸν τὸν ζῶντα· πότε ἥξω καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;

μου δια σε τον αιωνίως ζώντα, τον πραγματικόν Θεόν. Ποτε λοιπόν θα αξιωθώ της χαράς να έλθω και να ίδω τον ναόν, τον ιερόν τόπον της παρουσίας σου, του Θεού μου;

[4] ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἐμοὶ ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ λέγεσθαί μοι καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν· ποῦ ἐστιν ὁ Θεός σου;

[4] Επέρασα περιπετείας και θλίψεις. Τα δάκρυά μου έγιναν δι' εμέ φαγητόν μου ημέραν και νύκτα, διότι οι εχθροί έλεγαν εναντίον μου κάθε ημέραν· Που είναι ο Θεός σου;

[5] ταῦτα ἐμνήσθην καὶ ἐξέχεα ἐπ᾽ ἐμὲ τὴν ψυχήν μου, ὅτι διελεύσομαι ἐν τόπῳ σκηνῆς θαυμαστῆς ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξομολογήσεως ἤχου ἑορτάζοντος.

[5] Αυτόν ενεθυμήθην και η ψυχή μου εξεχύθη εις θερμήν προσευχήν. Πιστεύω ότι θα αξιωθώ της μεγάλης τιμής και χαράς να περάσω και πάλιν από τον ιερόν χώρον της θαυμαστής Σκηνής του Μαρτυρίου σου, από τον ιερόν ναόν του Θεού μου, με φωνήν αγαλλιάσεως και δοξολογίας, με εορταστικούς ψαλμούς και ύμνους.

[6] ἱνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχή μου, καὶ ἱνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ· σωτήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.

[6] Διατί λοιπόν, ω ψυχή μου, είσαι περίλυπος; Διατί αναταράσσεσαι εξ ολοκλήρου από αυτά, που ακούεις; Εχε την ελπίδα σου στον Θεόν, διότι θα έλθη πάλιν η ημέρα, κατά την οποίαν θα τον δοξολογήσω ως σωτήρα μου και Θεόν μου. Η ψυχή μου εταράχθη και πάλιν εντός μου.

[7] πρὸς ἐμαυτὸν ἡ ψυχή μου ἐταράχθη· διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς Ἰορδάνου καὶ Ἑρμωνιείμ, ἀπὸ ὄρους μικροῦ.

[7] Δια τούτο από την περιοχήν αυτήν, που ευρίσκομαι, κοντά στον Ιορδάνην, από τας κορυφάς του όρους Ερμών, από τον μικρόν λόφον, ενθυμούμαι και πάλιν σε και ζητώ παρηγορίαν από την ανάμνησίν σου.

[8] ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται εἰς φωνὴν τῶν καταῤῥακτῶν σου, πάντες οἱ μετεωρισμοί σου καὶ τὰ κύματά σου ἐπ᾽ ἐμὲ διῆλθον.

[8] Οπως εδώ τα ύδατα του Ιορδάνου σαν κύματα έρχονται και σαν να επικαλήται το ένα το άλλο, όπως ακούεται η βοή των καταρρακτών, που ξεχύνονται από το όρος Ερμών, έτσι επήλθαν και επέρχονται εναντίον μου αλλεπάλληλα όλα τα αγριεμένα κύματα της δικαίας σου οργής, αι συμφοραί μου.

[9] ἡμέρας ἐντελεῖται Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ νυκτὸς ᾠδὴ αὐτῷ παρ᾽ ἐμοί, προσευχὴ τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς μου.

[9] Αλλά ο Κυριος θα με βοηθήση, θα αποστείλη εις εμέ το έλεός του, θα με επισκεφθή κάποιον ημέραν και κατά την επακολουθούσαν νύκτα θα αναπέμψω ευχαριστηριον ωδήν, προσευχήν, προς τον Θεόν και Κυριον της ζωής μου.

[10] ἐρῶ τῷ Θεῷ· ἀντιλήπτωρ μου εἶ· διατί μου ἐπελάθου; καὶ ἱνατί σκυθρωπάζων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐχθρόν μου;

[10] Θα είπω τότε, όπως λέγω και τώρα, στον Κυριον· Συ είσαι ο προστάτης μου, διατί έως τώρα με ελησμόνησες; Διατί να διέρχωμαι τας ημέρας μου κατηφής και πενθών και ο εχθρός μου να με καταθλίβη;

[11] ἐν τῷ καταθλᾶσθαι τὰ ὀστᾶ μου ὠνείδιζόν με οἱ ἐχθροί μου, ἐν τῷ λέγειν αὐτούς μοι καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν· Ποῦ ἐστιν ὁ Θεός σου;

[11] Ενῷ από την πολλήν ταλαιπωρίαν και οδύνην συντρίβονται τα οστά μου, οι εχθροί μου με υβρίζουν, με εμπαίζουν και μου λέγουν κάθε ημέραν· Που είναι λοιπόν ο Θεός σου, δια να σε σώση;

[12] ἱνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχή μου; καὶ ἱνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ· σωτήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.

[12] Διατί, λοιπόν, είσαι τόσον λυπημένη, ω ψυχή μου; Διατί με συγκλονίζεις; Εχε την ελπίδα σου στον Θεόν, διότι θα έλθη και πάλιν ημέρα, που θα δοξολογήσω τον Κυριον, τον σωτήρα μου και Θεόν μου, στον ιερόν ναόν του.

42 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 43) ΚΡΙΝΟΝ με, ὁ Θεός, καὶ δίκασον τὴν δίκην μου ἐξ ἔθνους οὐχ ὁσίου· ἀπὸ ἀνθρώπου ἀδίκου καὶ δολίου ῥῦσαί με.

[1] (Μασ. 43) Κυριε και Θεέ μου, συ ο δίκαιος κριτής, κάμε την δικαίαν υπέρ εμού κρίσιν σου, δίκασε την υπόθεσίν μου εναντίον ενός έθνους ανοσίου και ξένου προς σέ. Γλύτωσέ με και σώσε με από κάθε άδικον και δόλιον άνθρωπον.

[2] ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς κραταίωμά μου· ἱνατί ἀπώσω με; καὶ ἱνατί σκυθρωπάζων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐχθρόν μου;

[2] Διότι συ, ω Θεέ μου, είσαι η κραταιά προστασία μου και δύναμις. Διατί φαίνεται, σαν να με απώθησες από κοντά σου; Διατί με εγκατέλειψες, ώστε εγώ να διέρχομαι τας ημέρας μου σκυθρωπός και θλιμμένος, καθ' ον χρόνον με καταβαρύνει και με καταπατεί ο εχθρός μου;

[3] ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου· αὐτά με ὡδήγησαν καὶ ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἅγιόν σου καὶ εἰς τὰ σκηνώματά σου.

[3] Στείλε το λυτρωτικόν και χαρμόσυνον ιδικόν σου φως. Δείξε γρήγορα την αλήθειάν σου, τήρησε τας υποσχέσεις σου περί της σωτηρίας μου. Το ιδικόν σου φως και η αλήθειά σου με ωδήγησαν ασφαλώς και θα με φέρουν στο άγιον όρος, εις τα σκηνώματα τα ιδικά σου.

[4] καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς τὸ θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν εὐφραίνοντα τὴν νεότητά μου· ἐξομολογήσομαί σοι ἐν κιθάρᾳ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

[4] Θα εισέλθω στο θυσιαστήριον του Θεού μου, θα παρουσιασθώ προς τον Θεόν μου, ο οποίος ευφραίνει και ανακαινίζει την νεότητά μου. Θα σε δοξολογήσω με ύμνους κιθάρας, ω Κυριέ μου και Θεέ μου.

[5] ἱνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχή μου; καὶ ἱνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ· σωτήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.

[5] Λοιπόν, διατί, ω ψυχή μου, είσαι περίλυπος; Διατί με συνταράσσεις και με συγκλονίζεις; Στήριξε τας ελπίδας σου στον Θεόν, διότι αυτός ασφαλώς θα έλθη βοηθός σου, και τότε θα δοξολογήσω αυτόν, ο οποίος είναι η σωτηρία μου και ο Θεός μου.

43 Εἰς τὸ τέλος· τοῖς υἱοῖς Κορὲ εἰς σύνεσιν ψαλμός.

[2] (Μασ. 44) Ο ΘΕΟΣ, ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνήγγειλαν ἡμῖν ἔργον, ὃ εἰργάσω ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, ἐν ἡμέραις ἀρχαίαις.

[2] (Μασ. 44) Με τα αυτιά μας, ω Θεέ, ηκούσαμεν, όταν ακόμη είμεθα παιδιά, και οι πατέρες μας σύμφωνα με την εντολήν σου μας διηγήθησαν το θαυμαστόν έργον, το οποίον συ εις εκείνας τας ημέρας των έκαμες.

[3] ἡ χείρ σου ἔθνη ἐξωλόθρευσε, καὶ κατεφύτευσας αὐτούς, ἐκάκωσας λαοὺς καὶ ἐξέβαλες αὐτούς.

[3] Η παντοδύναμος δεξιά σου εξωλόθρευσε τα κατοικούντα την Χαναάν αμαρτωλά ειδωλολατρικά έθνη και κατεφύτευσας εις την Χαναάν ως μονίμους κατοίκους της αυτούς. Ετιμώρησες εν τη δικαιοσύνη σου λαούς ασεβείς και τους εξεδίωξες από την γην της Επαγγελίας.

[4] οὐ γὰρ ἐν τῇ ῥομφαίᾳ αὐτῶν ἐκληρονόμησαν γῆν, καὶ ὁ βραχίων αὐτῶν οὐκ ἔσωσεν αὐτούς, ἀλλ᾽ ἡ δεξιά σου καὶ ὁ βραχίων σου καὶ ὁ φωτισμὸς τοῦ προσώπου σου, ὅτι ηὐδόκησας ἐν αὐτοῖς.

[4] Οι πρόγονοί μας δεν κατέκτησαν με την ρομφαίαν των ως κληρονομίαν των παντοτεινήν την γην Χαναάν. Δεν τους έσωσε κατά τας μάχας εναντίον των ειδωλολατρικών εθνών η δύναμις του βραχίονός των, αλλά η παντοδύναμος δεξιά σου, Κυριε, και ο ιδικός σου βραχίων, η προσωπική σου εμφάνισις και

εύνοια, αυτά τους έσωσαν. Διότι συ από τον εαυτόν σου ευδόκησες να τους προσφέρης την γην Χαναάν.

[5] σὺ εἶ αὐτὸς ὁ Βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου ὁ ἐντελλόμενος τὰς σωτηρίας Ἰακώβ·
[5] Συ ο ίδιος είσαι και σήμερον ο ιδικός μου βασιλεύς και Θεός, ο οποίος διέταξες και επραγματοποιήθησαν νικηφόροι πόλεμοι του Ισραήλ κατά το παρελθόν.

[6] ἐν σοὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν κερατιοῦμεν καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξουδενώσομεν τοὺς ἐπανισταμένους ἡμῖν.
[6] Δια σου και τώρα θα συντρίψωμεν και θα καταβάλωμεν τους εχθρούς μας και εν τω ονόματί σου θα εκμηδενίσωμεν εκείνους, οι οποίοι επέρχονται εναντίον μας.

[7] οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ τόξῳ μου ἐλπιῶ, καὶ ἡ ρομφαία μου οὐ σώσει με·
[7] Δεν στηρίζω εγώ σήμερον τας ελπίδας μου στο τόξον μου, ούτε πιστεύω ότι η ρομφαία μου θα με σώση, αλλά Συ θα με σώσης.

[8] ἔσωσας γὰρ ἡμᾶς ἐκ τῶν θλιβόντων ἡμᾶς καὶ τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς κατῄσχυνας.
[8] Διότι και στο παρελθόν συ μας διέσωσες από εκείνους, οι οποίοι μας κατέθλιβαν, και κατεξητέλισες εκείνους, οι οποίοι μας εμισούσαν.

[9] ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινεθησόμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξομολογηθησόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα. (διάψαλμα).
[9] Εις σέ, λοιπόν, τον παντοδύναμον και πανάγαθον Θεόν θα καυχώμεθα όλας τας ημέρας της ζωής μας και θα δοξολογούμεν την παντοδυναμίαν σου ακαταπαύστως.

[10] νυνὶ δὲ ἀπώσω καὶ κατῄσχυνας ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ, ὁ Θεός, ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν.
[10] Τωρα όμως μας έσπρωξες μακρυά σου και μας εντρόπιασες εις τα μάτια των άλλων λαών. Δεν εκστρατεύεις πλέον, ω Θεέ μου, μαζή με τας στρατιωτικάς δυνάμεις μας.

[11] ἀπέστρεψας ἡμᾶς εἰς τὰ ὀπίσω παρὰ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, καὶ οἱ μισοῦντες ἡμᾶς διήρπαζον ἑαυτοῖς.
[11] Παρεχώρησες να γυρίσωμεν νικημένοι τις πλάτες προ των εχθρών μας και εκείνοι, που μας εμισούσαν, μας ελαφυραγωγούσαν, δια να θησαυρίζουν εις βάρος μας.

[12] ἔδωκας ἡμᾶς ὡς πρόβατα βρώσεως καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσι διέσπειρας ἡμᾶς·
[12] Μας παρέδωκες στους εχθρούς μας σαν πρόβατα προωρισμένα εις σφαγήν και εις βρώσιν. Μας διεσκόρπισες μεταξύ των ειδωλολατρικών εθνών αιχμαλώτους.

[13] ἀπέδου τὸν λαόν σου ἄνευ τιμῆς, καὶ οὐκ ἦν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλαλάγμασιν αὐτῶν.
[13] Επέτρεψες να πωληθή ο λαός σου δια το τίποτε, σαν άχρηστοι και χωρίς καμμίαν αξίαν δούλοι. Και όλα αυτά, καθ' ον χρόνον δεν ήτο πολύ το πλήθος εκείνων, οι οποίοι με αλαλαγμούς επετέθησαν εναντίον μας και μας κατενίκησαν.

[14] ἔθου ἡμᾶς ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μυκτηρισμὸν καὶ χλευασμὸν τοῖς κύκλῳ ἡμῶν·
[14] Παρεχώρησες να γίνωμεν εμπαιγμός στους γειτονικούς μας λαούς. Χλευασμός και περίγελως εις τα τριγύρω από ημάς έθνη.

[15] ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, κίνησιν κεφαλῆς ἐν τοῖς λαοῖς.
[15] Παροιμιώδης κατήντησεν η τρομερά κατάπτωσίς μας μεταξύ των ειδωλολατρικών εθνών, των οποίων οι λαοί κινούν εμπαικτικώς τας κεφαλάς των δια την καταστροφήν μας.

[16] ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ἐντροπή μου κατεναντίον μού ἐστι, καὶ ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου μου ἐκάλυψέ με
[16] Καθ' όλην αυτήν την περίοδον, ο εξευτελισμός του ταπεινωμένου λαού ευρίσκεται προ των οφθαλμών μου και η έντροπή μου έχει απλωθή και έχει σκεπάσει το πρόσωπόν μου

[17] ἀπὸ φωνῆς ὀνειδίζοντος καὶ καταλαλοῦντος, ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ καὶ ἐκδιώκοντος.
[17] Και τούτο εξ αιτίας των εμπαιγμών από εκείνους, οι οποίοι μας υβρίζουν και μας περιφρονούν, εξ αιτίας της καταφρονήσεως, η οποία διαγράφεται

έντονα στο πρόσωπον και το βλέμμα των εχθρών μας και των καταδιωκόντων ημάς.

18 ταῦτα πάντα ἦλθεν ἐφ᾽ ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐπελαθόμεθά σου καὶ οὐκ ἠδικήσαμεν ἐν τῇ διαθήκῃ σου,
19 καὶ οὐκ ἀπέστη εἰς τὰ ὀπίσω ἡ καρδία ἡμῶν καὶ ἐξέκλινας τὰς τρίβους ἡμῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου.

18 Ολα αυτά τα δεινά εξέσπασαν εναντίον μας, και όμως ημείς δεν σε ελησμονήσαμεν. Δεν κατεπατήσαμεν τον νόμον σου και την διαθήκην σου.
19 Η καρδία μας δεν απεμακρύνθη από σέ. Συ όμως, Κυριε, επέτρεψες με τας θλίψεις αυτάς να χάσωμεν τον δρόμον μας και να παρεκκλίνωμεν από τον ιδικόν σου δρόμον.

20 ὅτι ἐταπείνωσας ἡμᾶς ἐν τόπῳ κακώσεως, καὶ ἐπεκάλυψεν ἡμᾶς σκιὰ θανάτου.
21 εἰ ἐπελαθόμεθα τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ εἰ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν πρὸς Θεὸν ἀλλότριον,
22 οὐχὶ ὁ Θεὸς ἐκζητήσει ταῦτα; αὐτὸς γὰρ γινώσκει τὰ κρύφια τῆς καρδίας.

20 Διότι μας εταπείνωσες στον τόπον αυτόν της ταλαιπωρίας και υποδουλώσεως. Εκεί μας εκάλυψεν η ζοφερά σκια του θανάτου.
21 Εάν είχαμεν λησμονήσει το όνομα του Θεού μας, εάν είχαμεν υψώσει ικετευτικάς τας χείρας προς άλλον θεόν ψευδή ειδωλολατρικόν,
22 ο Θεός μας δεν θα είχε αντιληφθή τούτο και δεν θα μας εζητούσε τον λόγον; Αυτός γνωρίζει και τα πλέον απόκρυφα αισθήματα και βουλεύματα των καρδιών μας.

23 ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.
24 ἐξεγέρθητι· ἱνατί ὑπνοῖς, Κύριε; ἀνάστηθι καὶ μὴ ἀπώσῃ εἰς τέλος.

23 Αλλ' ημείς, Κυριε, προς χάριν σου υφιστάμεθα θανάσιμα μαρτύρια όλην την ημέραν. Εθεωρήθημεν ως πρόβατα συρόμενα εις την σφαγήν.
24 Σηκω επάνω. Διατί φαίνεται ότι κοιμάσαι, Κυριε; Σηκω και μη μας σπρώχνης μακρυά από κοντά σου, δια να μη καταστραφώμεν εξ ολοκλήρου.

25 ἱνατί τὸ πρόσωπόν σου ἀποστρέφεις; ἐπιλανθάνῃ τῆς πτωχείας ἡμῶν καὶ τῆς θλίψεως ἡμῶν;
26 ὅτι ἐταπεινώθη εἰς χοῦν ἡ ψυχὴ ἡμῶν, ἐκολλήθη εἰς γῆν ἡ γαστὴρ ἡμῶν.

25 Διατί γυρίζεις αλλού το πρόσωπόν σου; Λησμονείς την δυστυχίαν και την θλίψιν μας;

26 Σπλαγχνίσου μας, Κυριε, διότι η ζωη μας κατέπεσεν στο χώμα του τάφου. Η κοιλία μας εκολλήθη στο έδαφος και εποδοπατήθημεν από τους εχθρούς μας.

27 ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

27 Σηκω, Κυριε, βοήθησέ μας, και γλύτωσέ μας εις δόξαν του αγίου σου Ονόματος.

44

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων· τοῖς υἱοῖς Κορὲ εἰς σύνεσιν· ᾠδὴ ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ.

2 (Μασ. 45) ΕΞΗΡΕΥΞΑΤΟ ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν, λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ, ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.

2 (Μασ. 45) Από την γεμάτην ιερά αισθήματα καρδίαν μου υπερεξεχείλισε και εξεπήγασε λόγος έξοχος, ωραίος, σωτήριος. Ναι· απαγγέλλω εγώ το ποίημά μου στον βασιλέα. Η γλώσσά μου θα μεταβληθή εις πένναν ταχογράφου γραμματέως, δια να εκφράση τα ιερά συναισθήματα της καρδίας μου.

3 ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς

3 Είσαι συ, ω Χριστέ και Μεσσία, ωραιότατος. Η

τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις ἐν χείλεσί σου· διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.

ωραιότης σου υπερβαίνει όλας τας καλλονάς των ανθρώπων. Ιδιαιτέρα χάρις έχει χυθή στους λόγους των χειλέων σου. Δια τούτο ο Θεός σε ηυλόγησε, σου έδωσε χάριτας και δωρεάς εις όλους τους αιώνας.

[4] περίζωσαι τὴν ρομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, δυνατέ, τῇ ὡραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου

[4] Ζώσε γύρω από τη μέσην σου και κρέμασε παρά τον μηρόν σου την ρομφαίαν σου, ω δυνατέ, ώστε αυτή να είναι ο επί πλέον οπλισμός εις την ωραιότητά σου και το κάλλος σου.

[5] καὶ ἔντεινον καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πρᾳότητος καὶ δικαιοσύνης, καὶ ὁδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιά σου.

[5] Τέντωσε το τόξον σου και προχώρει με επιτυχίαν. Στήσε το βασίλειον της αληθείας σου, της πραότητος και της δικαιοσύνης. Και ασφαλώς η παντοδύναμος δεξιά σου θα σε οδηγήση εις θαυμαστά κατορθώματα.

[6] τὰ βέλη σου ἠκονημένα, δυνατέ —λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται— ἐν καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως.

[6] Τα βέλη σου, ω δυνατέ, είναι ακονισμένα και αιχμηρά. Πλήθος από τους εχθρούς σου θα πέσουν νεκροί κάτω εις την γην, διότι αυτά θα εμπηγνύωνται εις τας καρδίας των εχθρών του βασιλέως.

[7] ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

[7] Ο βασιλικός σου θρόνος, ω Θεέ Χριστέ μου, θα παραμένη ακλόνητος εις όλους τους αιώνας και η βασιλική σου ράβδος θα είναι εξουσία ευθύτητος και δικαιοσύνης.

[8] ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου.

[8] Ηγάπησες την δικαιοσύνην και εμίσησες την παρανομίαν. Δια τούτο, ω Θεέ Χριστέ μου, ο Θεός πατήρ σου σε έχρισε με πνευματικόν χρίσμα αγαλλιάσεως, ασυγκρίτως ανώτερον από το χρίσμα του ελαίου, με το οποίον εχρίοντο οι ιερείς, οι προφήται και οι βασιλείς, αυτοί που συμβρλικώς μετείχον εις ομοίαν χρίσιν με την ιδικήν σου.

[9] σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασσία ἀπὸ τῶν ἱματίων σου ἀπὸ βάρεων ἐλεφαντίνων, ἐξ ὧν εὔφρανάν σε.

[9] Ευώδη μύρα, σμύρνα, αρωματώδες δάκρυ πολυτίμου δένδρου και κασία, εκπέμπουν την ευωδίαν των από τα ιμάτιά σου, τα οποία μόλις τώρα εξήχθησαν από πολύτιμα κιβώτια ελεφαντοστού και σε ηύφραναν με την γλυκείαν ευωδίαν των.

[10] θυγατέρας βασιλέων ἐν τῇ τιμῇ σου· παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

[10] Πριγκίπισσαι, θυγατέρες βασιλέων, αποτελούν την τιμητικήν συνοδείαν σου. Εις τα δεξιά σου μεγαλοπρεπής ίσταται η βασίλισσα, στολισμένη και φέρουσα φόρεμα υφασμένον με χρυσάς κλωστάς και ποικίλα κεντήματα και χρώματα.

[11] ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου·

[11] Συ, ω μελλόνυμφος κόρη, άκουσε την συμβουλήν μου. Κλίνε το αυτί σου, ώστε να ακούη με προσοχήν και να δέχεται τας εντολάς του και λησμόνησε εντελώς τον λαόν, στον οποίον μέχρι τώρα ανήκες, και αυτόν ακόμη τον πατρικόν σου οίκον.

[12] καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου, ὅτι αὐτός ἐστι Κύριός σου,

[12] Τοτε ο βασιλεύς νυμφίος σου θα αγαπήση το κάλλος σου. Επειδή όμως αυτός είναι και ο Κυριος σου,

[13] καὶ προσκυνήσεις αὐτῷ. καὶ θυγάτηρ Τύρου ἐν δώροις· τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ

[13] θα προσκυνήσης αυτόν. Η περίφημος και πλουσιωτάτη Τυρος θα αποστείλη, τιμής ένεκεν, πολλά δώρα. Οι πλούσιοι άρχοντες των λαών θα

πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

[14] πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

[15] ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονταί σοι·

[16] ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.
[17] ἀντὶ τῶν πατέρων σου ἐγενήθησαν υἱοί σου· καταστήσεις αὐτοὺς ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

[18] μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ· διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονταί σοι εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ζητούν ικετευτικώς, ώσαν εις λιτανείαν, την εύνοιαν του προσώπου σου.
[14] Ολη η δόξα της νύμφης, η οποία είναι θυγάτηρ του βασιλέως, προέρχεται από τον πλούσιον εσωτερικόν στολισμόν της αρετής και των πνευματικών της χαρίτων. Με κροσσωτόν χρυσοκέντητον ένδυμα είναι περιβεβλημένη και στολισμένη.
[15] Θα προσαχθούν στον βασιλέα παρθένοι, αι οποίαι θα ακολουθούν οπίσω από αυτήν ως τιμητική της συνοδεία. Αι φίλαι της, που την συνοδεύουν, θα προσαχθούν εις σε τον βασιλέα και νυμφίον.
[16] Ούτως αι δύο μεγαλοπρεπείς πομπαί, νυμφίου και νύμφης, θα προχωρούν με χαράν και αγαλλίασιν και θα φθάσουν στο ανάκτορον του βασιλέως νυμφίου.
[17] Ω βασίλισσα, αντί των προγόνων σου τους οποίους εγκατέλειψες και ηρνήθης, θα είναι τώρα εις την θέσιν αυτών τα τέκνα σου, τα οποία εγεννήθησαν εις σε από τον πνευματικόν σου γάμον με τον νυμφίον Χριστόν. Θα αναδείξης και θα καταστήσης αυτούς άρχοντας εις ολόκληρον την γην.
[18] Ω βασιλεύ, θα μνημονεύω και θα διαλαλώ το Ονομά σου εις τας γενεάς των γενεών. Δια τούτο λαοί και φυλαί διάφοροι θα σε υμνολογούν ακατοπταύστως στον αιώνα του αιώνος.

45

Εἰς τὸ τέλος· ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορέ, ὑπὲρ τῶν κρυφίων ψαλμός.
[2] (Μασ. 46) Ο ΘΕΟΣ ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις, βοηθὸς ἐν θλίψεσι ταῖς εὑρούσαις ἡμᾶς σφόδρα.
[3] διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταράσσεσθαι τὴν γῆν καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν.
[4] ἤχησαν καὶ ἐταράχθησαν τὰ ὕδατα αὐτῶν, ἐταράχθησαν τὰ ὄρη ἐν τῇ κραταιότητι αὐτοῦ. (διάψαλμα).
[5] τοῦ ποταμοῦ τὰ ὁρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ· ἡγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὕψιστος.

[6] ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ οὐ σαλευθήσεται· βοηθήσει αὐτῇ ὁ

[2] (Μασ. 46) Ο Θεός μας στο παρελθόν υπήρξε το απόρθητον καταφύγιόν μας, η ακατανίκητος δύναμίς μας, ο βοηθός εις τας μεγάλας θλίψεις, αι οποίαι μας είχαν εύρει.
[3] Δια τούτο δεν θα φοβηθώμεν και τώρα, έστω και αν συγκλονίζεται εκ θεμελίων όλη η γη, και βουνά ολόκληρα αποσπώνται και βυθίζωνται στο μέσον των ωκεανών.
[4] Εστω και αν ταραχθούν και βουΐζουν τα ύδατα των θαλασσών, και αν αναστατωθούν τα όρη με την τρομεράν δύναμιν του Κυρίου, ημείς δεν θα φοβηθώμεν.
[5] Η Ιερουσαλήμ κατά τον καιρόν αυτόν της αναταραχής των στοιχείων θα διατηρηθή εν ασφαλεία. Τα ρεύματα του ποταμού, ο οποίος ρέει πλησίον της, ευφραίνουν την πόλιν του Θεού, την οποίαν ο Υψιστος ηγίασε, δια να είναι ιερός τόπος κατοικίας του.
[6] Ο Θεός κατοικεί εν τω μέσω αυτής και την προστατεύει, ώστε να μη σαλευθή. Ταχέως στον

Θεὸς τὸ πρὸς πρωΐ πρωΐ.

[7] ἐταράχθησαν ἔθνη, ἔκλιναν βασιλεῖαι· ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ, ἐσαλεύθη ἡ γῆ.

[8] Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ᾽ ἡμῶν, ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς ᾽Ιακώβ. (διάψαλμα).
[9] δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἃ ἔθετο τέρατα ἐπὶ τῆς γῆς.

[10] ἀνταναιρῶν πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς τόξον συντρίψει καὶ συνθλάσει ὅπλον καὶ θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρί.
[11] σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός· ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ.

[12] Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ᾽ ἡμῶν, ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς ᾽Ιακώβ.

κατάλληλον καιρόν και αποτελεσματικώς θα την βοηθήση ο Κυριος.
[7] Εταράχθησαν τα έθνη εναντίον της Ιερουσαλήμ, εκινήθησαν εναντίον της βασίλεια ολόκληρα, αλλά ο Κυριος εξαπέλυσεν εκ των άνω φωνήν και εβροντησε και εσείσθη ολόκληρος η γη.
[8] Ο Κυριος όλων των δυνάμεων του ουρανού και της γης είναι μαζή μας. Προστάτης μας είναι αυτός ούτος ο Θεός του πατριάρχου μας Ιακώβ.
[9] Ελάτε όλοι και ίδετε τα μεγάλα έργα του Θεού. Τα θαυμαστά τρόπαια, τα οποία έστησεν εις την χώραν μας.
[10] Αυτός είναι που καταπαύει τους πολέμους έως εις τα πέρατα της γης της Επαγγελίας. Συντρίβει τα τόξα των εχθρών, σπάζει τα όπλα των και κατακαίει τας μεγάλας ασπίδας των με φωτιά.
[11] Αφήσατε κατά μέρος κάθε βιοτικόν περισπασμόν και μάθετε ότι εγώ είμαι ο αληθινός Θεός. Θα δοξασθώ δε και μεταξύ των άλλων εθνών, θα μεγαλυνθώ εις όλην την οικουμένην.
[12] Ο Κυριος των αγγελικών δυνάμεων είναι μαζή μας, ο Θεός του Ιακώβ αυτός είναι ο βοηθός και προστάτης μας.

46

Εἰς τὸ τέλος· ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορὲ ψαλμός.
[2] (Μασ. 47) ΠΑΝΤΑ τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.
[3] ὅτι Κύριος ὕψιστος, φοβερός, βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.
[4] ὑπέταξε λαοὺς ἡμῖν καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν·
[5] ἐξελέξατο ἡμῖν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, τὴν καλλονὴν ᾽Ιακώβ, ἣν ἠγάπησεν. (διάψαλμα).

[6] ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

[7] ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε, ψάλατε τῷ βασιλεῖ ἡμῶν, ψάλατε,
[8] ὅτι βασιλεὺς πάσης τῆς γῆς ὁ Θεός, ψάλατε συνετῶς.

[9] ἐβασίλευσεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὰ ἔθνη, ὁ Θεὸς κάθηται ἐπὶ θρόνου ἁγίου αὐτοῦ.

[2] (Μασ. 47) Ολα τα έθνη χειροκροτήσατε. Ζητωκραυγάσατε και αλαλάξατε προς δόξαν του Θεού με φωνήν μεγάλης χαράς.
[3] Διότι ο Κυριος είναι ο Υψιστος Θεός, φοβερός, μέγας βασιλεύς ολοκλήρου της οικουμένης.
[4] Υπεδούλωσεν εις ημάς άλλους λαούς, έθνη ειδωλολατρικά υπέταξε κάτω από τους πόδας μας.
[5] Εδιάλεξε και έδωκεν εις ημάς ως μόνιμον πατρίδα την ιδικήν του κληρονομίαν, την ωραιοτάτην αυτήν χώραν του ισραηλιτικού λαού, την οποίαν πολύ ηγάπησεν.
[6] Ενίκησεν ο Θεός και ανέβη στον ουρανόν εν μέσω αλαλαγμών. Ανέβη ο Κυριος, ενώ αι σάλπιγγες αντηχούσαν θριαμβευτικά θούρια.
[7] Ψαλατε ύμνους στον Θεόν μας, ψάλατε, ψάλατε με μουσικά όργανα εγκωμιάζοντες τον βασιλέα μας.
[8] Ψαλατε, διότι ο Θεός μας είναι βασιλεύς όλου του κόσμου. Ψαλατε προς αυτόν με επίγνωσιν του μεγαλείου του.
[9] Ο Θεός μας εβασίλευσε και θα βασιλεύση εις όλα τα ειδωλολατρικά έθνη. Ο Θεός κάθεται επάνω στον άγιον, τον υπέρλαμπρον ουράνιον θρόνον του.

[10] ἄρχοντες λαῶν συνήχθησαν μετὰ τοῦ Θεοῦ ʽΑβραάμ, ὅτι τοῦ Θεοῦ οἱ κραταιοὶ τῆς γῆς σφόδρα ἐπήρθησαν.

[10] Οι άρχοντες των λαών συνήχθησαν ενώπιον του Θεού του Αβραάμ, διότι του Θεού δούλοι είναι οι κραταιοί αυτοί άρχοντες του κόσμου και δια τούτο πλησίον του Θεού εξυψώθησαν και εδοξάσθησαν πάρα πολύ.

47 Ψαλμὸς ᾠδῆς τοῖς υἱοῖς Κορέ· δευτέρα σαββάτου.

[2] (Μασ. 48) ΜΕΓΑΣ Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ,

[2] (Μασ. 48) Μέγας είναι, ο Κυριος και άξιος να υμνολογήται ακαταπαύστως με το παραπάνω από όλους μας εις την πόλιν του και στον ιερόν λόφον της Σιών·

[3] εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γῆς. ὄρη Σιών, τὰ πλευρὰ τοῦ Βορρᾶ, ἡ πόλις τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου.

[3] στο ασφαλώς και ακλονήτως ριζωμένον αγαλλίαμα αυτό όλου του κόσμου. Ποσον ωραία είναι τα υψώματά σου, Σιών! Μαλιστα τα προς βορράν υψωμένα πλευρά του, όπου είναι ο ναός και κάτω από αυτά η Ιερουσαλήμ, η πόλις του μεγάλου βασιλέως.

[4] ὁ Θεὸς ἐν τοῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκεται, ὅταν ἀντιλαμβάνηται αὐτῆς.

[4] Ο Θεός καθιστά γνωστήν και εμφανή την παρουσίαν του στους οχυρούς πλουσίους πύργους της πόλεως, όταν προσφέρη την έγκαιρον βοήθειάν του και προστασίαν εις αυτήν.

[5] ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν, ἦλθοσαν ἐπὶ τὸ αὐτό·

[5] Διότι ιδού, οι βασιλείς της γης συνεκεντρώθησαν από τας διαφόρους χώρας. Εισήλθον όλοι μαζή εις τα σύνορα της Ιουδαίας, έφθασαν απέναντι της Ιερουσαλήμ.

[6] αὐτοὶ ἰδόντες οὕτως ἐθαύμασαν, ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν,
[7] τρόμος ἐπελάβετο αὐτῶν, ἐκεῖ ὠδῖνες ὡς τικτούσης.
[8] ἐν πνεύματι βιαίῳ συντρίψεις πλοῖα Θαρσίς.

[6] Μολις όμως αντίκρυσαν την πόλιν, κατεπλάγησαν, εταράχθησαν, συνεκλονίσθησαν,
[7] τρόμος τους κατέλαβε. Εδοκίμασαν πόνους, ωσάν εκείνους που αισθάνεται η επίτοκος γυνή.
[8] Θα τους συντρίψης, συ Κυριε, με την δύναμίν σου, όπως με τον ορμητικόν άνεμον συντρίβεις τα περίφημα πλοία, τα οποία πλέουν εις την Θαρσίς, έως εις τα άκρα της Μεσογείου.

[9] καθάπερ ἠκούσαμεν, οὕτω καὶ εἴδομεν ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα. (διάψαλμα).

[9] Καθώς ηκούσαμεν να μας διηγούνται οι πρόγονοί μας, έτσι είδαμεν σήμερον εις την πόλιν αυτήν του Κυρίου και βασιλέως των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων, εις την πόλιν του Θεού μας. Είδομεν μεγάλα πράγματα. Ο Θεός έχει θεμελιώσει την Ιερουσαλήμ, δια να μένη ακλόνητος στον αιώνα.

[10] ὑπελάβομεν, ὁ Θεός, τὸ ἔλεός σου ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου.

[10] Από την προσωπικήν μας πείραν εγνωρίσαμεν, ω Θεέ μας, το έλεός σου, να πραγματοποιή θαυμαστά έργα εν μέσω του λαού σου.

[11] κατὰ τὸ ὄνομά σου, ὁ Θεός, οὕτω καὶ ἡ αἴνεσίς σου ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς· δικαιοσύνης πλήρης ἡ δεξιά σου.

[11] Οπως το όνομά σου, ω Θεέ, είναι μέγα και φοβερόν, έτσι πρέπει και η δοξολογία σου κατά παρόμοιον τρόπον να ακουσθή έως εις τα πέρατα της γης. Η παντοδύναμος δεξιά σου είναι γεμάτη από δικαίας αμοιβάς αλλά και δικαίας τιμωρίας.

[12] εὐφρανθήτω τὸ ὄρος Σιών,

[12] Ας ευφρανθή, λοιπόν, ο λόφος Σιών δια την

ἀγαλλιάσθωσαν αἱ θυγατέρες τῆς ᾽Ιουδαίας ἕνεκεν κριμάτων σου, Κύριε.

προστασίαν, που απολαμβάνει εκ μέρους σου. Ας πλημμυρίσουν, Κυριε, από χαράν και αγαλλίασιν αι πόλεις της Ιουδαίας δια τας δικαίας αυτάς επί των λαών κρίσεις και αποφάσεις σου.

[13] κυκλώσατε Σιὼν καὶ περιλάβετε αὐτήν, διηγήσασθε ἐν τοῖς πύργοις αὐτῆς,

[13] Σεις δε οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ περιτριγυρίσατε με χαράν την πόλιν σας, κυττάξατέ την και μετρήσατε ένα προς ένα τους πύργους, οι οποίοι με την δύναμιν του Θεού διεφυλάχθησαν ακέραιοι και σώοι.

[14] θέσθε τὰς καρδίας ὑμῶν εἰς τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ καταδιέλεσθε τὰς βάρεις αὐτῆς, ὅπως ἂν διηγήσησθε εἰς γενεὰν ἑτέραν.

[14] Αναλογισθήτε την δύναμίν της και κατανοήσατε, πόσον είναι ισχυρά. Περιεργασθήτε με ακόμη μεγαλυτέραν προσοχήν ένα προς ένα τους υπερηφάνους πύργους των θησαυρών, δια να διηγηθήτε αυτά και εις την άλλην γενεάν, η οποία και θα σας διαδεχθή·

[15] ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτὸς ποιμανεῖ ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

[15] να διηγηθήτε ότι ο Θεός μας είναι εκείνος, ο οποίος έστειλε την σωτηρίαν μας. Ο Θεός μας, ο ζων στους αιώνας των αιώνων, αυτός θα μας προστατεύη και θα μας καθοδηγή δια παντός.

48

Εἰς τὸ τέλος· τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός.

[2] (Μασ. 49) ΑΚΟΥΣΑΤΕ ταῦτα, πάντα τὰ ἔθνη, ἐνωτίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην,

[2] (Μασ. 49) Ολα τα έθνη αυτά τα οποία θα σας πω. Ανοίξατε τα αυτιά σας και ακροασθήτε με προσοχήν όλοι οι κάτοικοι της γης,

[3] οἵ τε γηγενεῖς καὶ οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τὸ αὐτὸ πλούσιος καὶ πένης.

[3] οι εντόπιοι κάθε περιοχής και οι άλλοι άνθρωποι, όλοι μαζή πλούσιοι και πτωχοί.

[4] τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν·

[4] Το στόμα μου θα λαλήση σοφίαν, βαθειά και εμπεριστατωμένη μελέτη της καρδίας και του νου μου θα εκφρασθή με λόγους γεμάτους σύνεσιν.

[5] κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

[5] Εγώ ο ίδιος θα κλίνω το αυτί μου εις τας αληθείας, τας οποίας το Πνεύμα του Θεού υπό μορφήν παραβολής μου εμπνέει. Με την μουσικήν αρμονίαν του ψαλτηρίου θα εκθέσω το σκοτεινόν και δύσκολον πρόβλημα, που θα διαπραγματευθώ.

[6] ἱνατί φοβοῦμαι ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾷ; ἡ ἀνομία τῆς πτέρνης μου κυκλώσει με.

[6] Διατί να φοβούμαι κατά τας ημέρας των δοκιμασιών και των κινδύνων; Μονον η ιδική μου αμαρτία και ο κακός τρόπος της ζωής μου ημπορεί να με βλάψη, αλλά δεν μου καταμαρτυρεί κάτι τέτοιο η συνείδησίς μου.

[7] οἱ πεποιθότες ἐπὶ τῇ δυνάμει αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῷ πλήθει τοῦ πλούτου αὐτῶν καυχώμενοι,

[7] Αλλοι είναι, που ζητούν την εξοντωσίν μου· εκείνοι που έχουν πεποίθησιν εις την δύναμίν των, αυτοί που καυχώνται δια τον πολύν αυτών πλούτον.

[8] ἀδελφὸς οὐ λυτροῦται, λυτρώσεται ἄνθρωπος; οὐ δώσει τῷ Θεῷ ἐξίλασμα ἑαυτοῦ

[8] Θα αντικρύησουν όμως και αυτοί τον θάνατον, από τον οποίον ούτε ο στοργικώτερος αδελφός δεν ημπορεί να τους σώση. Πως λοιπόν είναι δυνατόν να τους γλυτώση ο οποιοσδήποτε ξένος άνθρωπος; Κανείς δεν ημπορεί να προσφέρη προς τον Θεόν

εξιλεωτικήν προσφοράν, δια να διαφύγη τον θάνατον·

[9] καὶ τὴν τιμὴν τῆς λυτρώσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. καὶ ἐκοπίασεν εἰς τὸν αἰῶνα
[9] να προσφέρη τίμημα, δια να εξαγοράση την ζωήν του από τον θάνατον, έστω και αν εκοπίασεν εις όλην του την ζωήν, ώστε να θησαυρίση πολλά χρήματα,
[10] καὶ ζήσεται εἰς τέλος· οὐκ ὄψεται καταφθοράν,
[10] δια να ζήση παντοτεινά ευτυχής μέχρι τέλους. Ο ασεβής δεν θα θελήση να ίδη και να εννοήση την φθοράν του ανθρώπου δια του θανάτου,

[11] ὅταν ἴδῃ σοφοὺς ἀποθνήσκοντας. ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται καὶ καταλείψουσιν ἀλλοτρίοις τὸν πλοῦτον αὐτῶν,
[11] έστω και αν βλέπη και αυτούς ακόμη τους σοφούς να αποθνήσκουν. Κατά τον ίδιον τρόπον, ο άφρων ασεβής και ο ανόητος αμαρτωλός θα αποθάνουν και θα αφήσουν τα πλούτη των εις τα χέρια ξένων.
[12] καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν οἰκίαι αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα, σκηνώματα αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. ἐπεκαλέσαντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν.
[12] Οι τάφοι των θα είναι αι παντοτειναί κατοικίαι των. Αυτή θα είναι η κατασκήνωσίς των, εις την οποίαν θα μένουν εις όλας τας γενεάς. Κατέγραψαν ανοήτως επ' ονόματί των τα κτήματα και τα οικόπεδά των νομίζοντες ότι έτσι θα τα κατέχουν αιωνίως.
[13] καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς.
[13] Ταλαίπωρος άνθρωπος! Ενῷ έχει τιμήν και αξίαν, ως λογικόν δημιούργημα του Θεού, δεν κατενόησε τούτο. Αλλά ήλθε και ετάχθη εις την θέσιν των ανοήτων κτηνών, έγινεν όμοιος με αυτά κατά την ανοησίαν και την ζωήν.

[14] αὕτη ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκάνδαλον αὐτοῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν εὐδοκήσουσι. (διάψαλμα).
[14] Αυτός είναι ο τρόπος της ζωής των αμαρτωλών, που τους εξομοιώνει με τα κτήνη και γίνεται εις αυτούς πρόσκομμα δια την αρετήν και αιτία της καταστροφής των. Και παρ' όλα αυτά, αφού αυτοί αποθάνουν, παρουσιάζονται άλλοι ασεβείς, οι οποίοι τους επαινούν με τα λόγια των, εγκρίνουν την διαγωγήν και την ζωήν των και θέλουν να τους μιμηθούν.

[15] ὡς πρόβατα ἐν ᾅδῃ ἔθεντο, θάνατος ποιμανεῖ αὐτούς· καὶ κατακυριεύσουσιν αὐτῶν οἱ εὐθεῖς τὸ πρωΐ, καὶ ἡ βοήθεια αὐτῶν παλαιωθήσεται ἐν τῷ ᾅδῃ, ἐκ τῆς δόξης αὐτῶν ἐξώσθησαν.
[15] Σαν πρόβατα προς σφαγήν τους έρριψεν ο Θεός στον άδην. Ο θάνατος ως άλλος κακός ποιμήν θα τους οδηγή εκεί. Εξ άλλου πολύ σύντομα οι προς το παρόν αφανείς και πτωχοί δίκαιοι θα αναδειχθούν υπέρτεροί των και κύριοί των και η βοήθεια, την οποίαν εκείνοι αντλούσαν από τα πλούτη των, θα αποδειχθή εντελώς άχρηστος μέσα στον άδην. Από την επίγειον δόξαν και μεγαλοπρέπειάν των εξεδιώχθησαν και απεγυμνώθησαν.

[16] πλὴν ὁ Θεὸς λυτρώσεται τὴν ψυχήν μου ἐκ χειρὸς ᾅδου, ὅταν λαμβάνῃ με. (διάψαλμα).
[16] Αλλά ως προς εμέ, ο Θεός θα ελευθερώση την ψυχήν μου από την εξουσίαν του άδου, όταν θα με παραλάβη από την παρούσαν ζωήν.
[17] μὴ φοβοῦ, ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος καὶ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα τοῦ οἴκου αὐτοῦ·
[17] Μη καταπλήσσεσαι, λοιπόν, και μη ταράσσεσαι ψυχικώς, όταν ο ασεβής άνθρωπος πλουτίζη, δταν μεγαλώνη η δόξα του οίκου του.
[18] ὅτι οὐκ ἐν τῷ ἀποθνήσκειν αὐτὸν λήψεται τὰ πάντα, οὐδὲ συγκαταβήσεται αὐτῷ ἡ δόξα αὐτοῦ.
[18] Διότι, όταν θα αποθάνη, τίποτε δεν θα πάρη μαζή του από τα πλούτη του, ούτε η δόξα του θα κατεβή μαζή με αυτόν στον άδην.

[19] ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ
[19] Εφ' όσον βέβαια ζη τον παρόντα επιγειον βίον, θα

αὐτοῦ εὐλογηθήσεται· ἐξομολογήσεταί σοι, ὅταν ἀγαθύνῃς αὐτῷ.
[20] εἰσελεύσεται ἕως γενεᾶς πατέρων αὐτοῦ, ἕως αἰῶνος οὐκ ὄψεται φῶς.

[21] καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς.

επαινήται από τους κόλακας, αυτός δε ο ίδιος θα επαινέση και σέ, όταν θα εκτραπής εις κολακείας και επαίνους προς αυτόν.
[20] Θα αποθάνη όμως και θα μεταβή να συναντήση τους προγόνους του. Ποτέ πλέον δεν θα ίδη το φως του ηλίου.
[21] Ταλαίπωρος άνθρωπος! Ενῷ έχει πάρει από τον Θεόν την ανυπολόγιστον τιμήν της λογικής του φύσεως, δεν εσυνετίσθη, αλλά έταξε τον εαυτόν του εις την θέσιν των ανοήτων κτηνών, έγινε όμοιος με αυτά κατά τον τρόπον της ζωής και τα ένστικτα.

49

Ψαλμὸς τῷ ᾿Ασάφ.
[1] (Μασ. 50) ΘΕΟΣ θεῶν Κύριος ἐλάλησε καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν.

[2] ἐκ Σιὼν ἡ εὐπρέπεια τῆς ὡραιότητος αὐτοῦ,

[3] ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἥξει, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐ παρασιωπήσεται· πῦρ ἐνώπιον αὐτοῦ καυθήσεται, καὶ κύκλῳ αὐτοῦ καταιγὶς σφόδρα.
[4] προσκαλέσεται τὸν οὐρανὸν ἄνω καὶ τὴν γῆν τοῦ διακρῖναι τὸν λαὸν αὐτοῦ·
[5] συναγάγετε αὐτῷ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ, τοὺς διατιθεμένους τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἐπὶ θυσίαις,

[6] καὶ ἀναγγελοῦσιν οἱ οὐρανοὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς κριτής ἐστι. (διάψαλμα).
[7] ἄκουσον, λαός μου, καὶ λαλήσω σοι, ᾿Ισραήλ, καὶ διαμαρτύρομαί σοι· ὁ Θεὸς ὁ Θεός σού εἰμι ἐγώ.

[8] οὐκ ἐπὶ ταῖς θυσίαις σου ἐλέγξω σε, τὰ δὲ ὁλοκαυτώματά σου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός.
[9] οὐ δέξομαι ἐκ τοῦ οἴκου σου μόσχους οὐδὲ ἐκ τῶν ποιμνίων σου χιμάρους.
[10] ὅτι ἐμά ἐστι πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ, κτήνη ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ

[1] (Μασ. 50) Ο αιώνιος και απειροτέλειος Θεός, ο Κυριος όλων των καττά χάριν Θεών, των αρχόντων και δικαστών της γης, προσκαλεί όλην την οικουμένην από ανατολών μέχρι δυσμών.
[2] Ακτινοβολείται από την Σιών η ασύλληπτος λαμπρότης και ωραιότης της απείρου τελειότητός του.
[3] Ο Κυριος έρχεται ολοφάνερα με το μεγαλείον της δόξης του. Δεν θα τηρήση πλέον σιωπήν. Καυστικόν πυρ προπορεύεται έμπροσθέν του. Και καταιγίς μεγάλη εκσπά ολόγυρά του.
[4] Προσκαλεί ως μάρτυρας τον ουρανόν άνω και την γην κάτω, προκειμένου να στήση δικαστήριον και να δικάση τον λαόν του.
[5] Σεις οι άγγελοι συναθροίσατε, λοιπόν, ενώπιόν του τους αγίους του, τους εκλεκτούς Ισραηλίτας, οι οποίοι έδειξαν την αγαθήν διάθεσίν των με τας ευλαβείς θυσίας τότε, που εδέχθησαν την διαθήκην του στο όρος Σινά.
[6] Οι ουρανοί θα καταθέσουν ως μάρτυρες δια την δικαιοσύνην του, διότι αυτός είναι τώρα ο υπέρτατος δικαστής.
[7] Ο Κυριος ομιλεί. Ακουσε, λαέ μου, διότι θα ομιλήσω προς σέ, ισραηλιτικέ λαέ· δώσε προσοχήν, διότι θα διαμαρτυρηθώ εντόνως προς σέ. Εγώ, που ομιλώ, είμαι ο Θεός όλου του κόσμου και ιδιαιτέρως ο ιδικός σου Θεός.
[8] Δεν θα σε ελέγξω δια τας διαφόρους θυσίας σου. Τα ολοκαυτώματά σου, που προσφέρονται προς εμέ, ευρίσκονται πάντοτε ενώπιόν μου.
[9] Αλλά δεν έχω ανάγκην να δεχθώ μόσχους από τον οίκον σου και τράγους από τα κοπάδια σου.

[10] Διότι όλα τα άγρια θηρία των δασών είναι ιδικά μου, όπως και τα κατοικίδια ζώα, τα οποία βόσκουν

βόες·
11 ἔγνωκα πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡραιότης ἀγροῦ μετ᾽ ἐμοῦ ἐστιν.

12 ἐὰν πεινάσω, οὐ μή σοι εἴπω· ἐμὴ γάρ ἐστιν ἡ οἰκουμένη καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.
13 μὴ φάγομαι κρέα ταύρων, ἢ αἷμα τράγων πίομαι;
14 θῦσον τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἀπόδος τῷ Ὑψίστῳ τὰς εὐχάς σου·
15 καὶ ἐπικάλεσαί με ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου, καὶ ἐξελοῦμαί σε, καὶ δοξάσεις με. (διάψαλμα).
16 τῷ δὲ ἁμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· ἵνατί σὺ διηγῇ τὰ δικαιώματά μου καὶ ἀναλαμβάνεις τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου;
17 σὺ δὲ ἐμίσησας παιδείαν καὶ ἐξέβαλες τοὺς λόγους μου εἰς τὰ ὀπίσω.
18 εἰ ἐθεώρεις κλέπτην, συνέτρεχες αὐτῷ, καὶ μετὰ μοιχοῦ τὴν μερίδα σου ἐτίθεις.
19 τὸ στόμα σου ἐπλεόνασε κακίαν, καὶ ἡ γλῶσσά σου περιέπλεκε δολιότητα·
20 καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις καὶ κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς μητρός σου ἐτίθεις σκάνδαλον.

21 ταῦτα ἐποίησας, καὶ ἐσίγησα· ὑπέλαβες ἀνομίαν, ὅτι ἔσομαί σοι ὅμοιος· ἐλέγξω σε καὶ παραστήσω κατὰ πρόσωπόν σου τὰς ἁμαρτίας σου.

22 σύνετε δὴ ταῦτα, οἱ ἐπιλανθανόμενοι τοῦ Θεοῦ, μήποτε ἁρπάσῃ, καὶ οὐ μὴ ᾖ ὁ ρυόμενος.

23 θυσία αἰνέσεως δοξάσει με, καὶ ἐκεῖ ὁδός, ᾗ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

εις τα όρη, και οι βόες, όλα είναι ιδικά μου.
11 Εγώ γνωρίζω πολύ καλά τα πάντα. Είμαι ο Κυριος επί των πτηνών του ουρανού και η ωραία πολύχρωμος βλάστησις του αγρού ευρίσκεται πάντοτε εις την κυριότητά μου.
12 Εάν θα πεινάσω, δεν πρόκειται να σου είπω να μου δώσης φαγητόν, διότι ιδική μου είναι όλη η γη και όλα εκείνα, από τα οποία αυτή είναι γεμάτη.
13 Μηπως έχω εγώ ανάγκην να φάγω κρέατα ταύρων και να πίω αίμα τράγων; Οχι βέβαια.
14 Δι' αυτό συ πρόσφερε στον Θεόν σου ως θυσίαν την δοξολογίαν και εκπλήρωσε όλα τα τάματα, που έχεις τάξει προς αυτόν.
15 Επικάλεσαί με εις περίοδον θλίψεως και εγώ θα σε απαλλάξω από αυτήν και συ ευγνωμονών θα με δοξολογήσης.
16 Εις δε τον αμαρτωλόν είπεν ο Θεός· Διατί συ τολμάς και διηγείσαι τους νόμους και τας εντολάς μου και παίρνεις στο αμαρτωλόν στόμα σου την διαθήκην μου, την οποίαν συ καταπατείς;
17 Συ εμίσησες την διορθωτικήν παιδαγωγίαν μου και πετάς προς τα οπίσω με περιφρόνησιν τους λόγους μου.
18 Εάν έβλεπες κλέπτην έτρεχες και συ μαζή του ως συνεργός του· συμμετείχες δε εις τας αθλιότητας των μοιχών.
19 Το στόμα σου είναι απύλωτον εις πλήθος κακιών, η δε γλώσσα σου εξυφαίνει πάντοτε δολιότητας.

20 Καθήμενος αργός κατηγορούσες και δυσφημούσες τον αδελφόν σου και εναντίον του υιού της μητρός σου, εναντίον του αδελφού σου, έστηνες παγίδας και έθετες προσκόμματα, δια να σκοντάψη και πέση.
21 Αυτά έπραξες και εγώ έδειξα μακροθυμίαν και εσιώπησα. Ενόμισες όμως παραλόγως και παρανόμως, ότι θα είμαι όμοιος με σέ. Θα έλθη όμως η στιγμή, οπότε θα σε ελέγξω και θα φανερώσω ενώπιόν σου και ενώπιον των άλλων τας αμαρτίας σου, δια να σε εξευτελίσω.
22 Εννοήσατε, λοιπόν, όλα αυτά όσοι λησμονείτε τον Θεόν, μήπως και σας αρπάση εις τας χείρας της η θεία δικαιοσύνη, οπότε δεν θα υπάρχη κανείς να σας γλυτώση.
23 Θυσία δοξολογίας από αγνήν καρδίαν αρκεί να με δοξάση πράγματι· και αυτός είναι ο ευθύς δρόμος, τον οποίον εγώ θα δείξω εις καθένα, που ποθεί την σωτηριώδη βοήθειάν μου.

50 Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ
[2] ἐν τῷ ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν Νάθαν τὸν προφήτην, ἡνίκα εἰσῆλθε πρὸς Βηρσαβεέ.
[3] (Μασ. 51) ΕΛΕΗΣΟΝ με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου·
[4] ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.
[5] ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μού ἐστι διαπαντός.

[6] σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

[7] ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.
[8] ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

[9] ραντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

[10] ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.
[11] ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.
[12] καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

[13] μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμά σου

[3] (Μασ. 51) Ελέησέ με, ω Θεέ μου, σύμφωνα προς το άπειρον έλεός σου· και σύμφωνα με το απέραντον πλήθος των οικτιρμών σου σβήσε εντελώς την παρανομίαν μου.
[4] Πλύνε με και ξαναπλύνε με από την παρανομίαν μου, και από τον ρύπον της αμαρτίας μου καθάρισέ με.
[5] Το έλεός σου ζητώ, διότι και εγώ αναγνωρίζω και ομολογώ την παρανομίαν μου. Αυτή δε η αμαρτία μου είναι πάντοτε ενώπιόν μου, εις την καρδίαν μου και εις την σκέψιν, δια να με ελέγχη και να με τυραννή.
[6] Ζητώ από σε την συγχώρησιν, διότι αι αμαρτίαι, τας οποίας διέπραξα, είναι παράβασις του ιδικού σου Νομου. Ενώπιόν σου εγώ διέπραξα τυ πονηρόν. Ομολογώ ότι είμαι άξιος τιμωρίας δια τας αμαρτίας μου, δια να φανή έτσι πόσον δίκαιον είχες εις τας εναντίον μου καταδικαστικάς αποφάσεις και να εξέλθης έτσι νικητής, όταν ασεβείς και μωροί θελήσουν να σε επικρίνουν.
[7] Ελέησέ με, διότι από γονείς αμαρτωλούς συνελήφθην και εν μέσω αμαρτιών με εκυοφόρησεν η μητέρα μου.
[8] Θεός της αληθείας συ ηγάπησες και αγαπάς πάντοτε την αλήθειαν και την ευθύτητα. Εφανέρωσες εις εμέ τα άδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου, δια να έχω έτσι την δυνατάτητα να προφυλαχθώ από την αμαρτίαν.
[9] Σαν με συμβολικά κλωνάρια υσσώπου θα με ραντίσης με το έλεός σου, και έτσι εγώ θα καθαρισθώ από την αμαρτίαν μου. Θα με πλύνης με την χάριν σου και θα γίνω τόσον καθαρός, ώστε να είμαι λευκώτερος από το χιόνι.
[10] Τοτε θα με κάμης να αισθανθώ αγαλλίασιν και ευφροσύνην, ώστε και αυτά τα συντετριμμένα και παράλυτα οστά μου να σκιρτήσουν από χαράν.
[11] Γυρισε το πρόσωπόν σου μακρυά από τας αμαρτίας μου, ώστε να μη τας βλέπης, και σβήσε ολες τις παρανομίες μου.
[12] Πλάσε μέσα μου και κτίσε νέαν καρδίαν καθαράν, Θεέ μου, δια να ενθρονίσης και εγκαινιάσης εις τα βάθη της ψυχής μου πνεύμα αληθείας, πνεύμα ορθοφροσύνης.
[13] Μη με απομακρύνης και μη με απορρίψης από το γεμάτον καλωσύνην πρόσωπόν σου και το Αγιόν σου

τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ.
14 ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

15 διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

16 ρῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.
17 Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.
18 ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

19 θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

20 ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη ῾Ιερουσαλήμ·

21 τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Πνεύμα μη το αφαιρέσης από εμέ.
14 Ξαναδός μου την χαράν και αγαλλίασιν της σωτηρίας μου, που προέρχεται από σέ, και στήριξέ με με σταθεράν και άκαμπτον θέλησιν στο αγαθόν, στον άγιον Νομον σου.
15 Ετσι δε εξηγνισμένος και φωτισμένος εγώ θα διδάξω εις πολλούς παρανομούντας τους ιδικούς σου δρόμους, τον Νομον σου. Με το παράδειγμά μου δε και με τα λόγια μου θα συντελέσω, ώστε πολλοί ασεβείς να επιστρέψουν εν μετάνοια προς σέ, όπως επέστρεψα και εγώ.
16 Απάλλαξέ με, Κυριε, από την ενοχήν των αθώων αιμάτων, που εχύθησαν εξ αιτίας μου, Θεέ και Κυριε της σωτηρίας μου. Η γλώσσα γεμάτη χαράν θα διαλαλή την δικαιοσύνην και την αγαθότητά σου.
17 Ναι, Κυριε, θα ανοίξης συ τα χείλη μου και το στόμα μου με παρρησίαν και θάρρος και θα αναπέμπη αίνους και δοξολογίας προς σέ.
18 Δοξολογίας ολοθέρμους θα σου αναπέμπω, Κυριε, διότι εάν ήθελες και κάποιαν θυσίαν δια την άφεσιν των αμαρτιών μου, θα σου την προσέφερα. Συ όμως δεν ευαρεστείσαι τόσον εις τα ολοκαυτώματα των θυσιών.
19 Η ευάρεστος θυσία δια σε τον Θεόν είναι ψυχή συντετριμμένη από τον πόνον και την συναίσθησιν της αμαρτίας. Καρδίαν δε ανθρώπου, η οποία έχει συντριβή από την μετάνοιαν και έχει ταπεινωθή, συ ο πανάγαθος και πολυέλεος Θεός ουδέποτε θα την εξουθενώσης.
20 Ευδόκησον, λοιπόν, Κυριε, να φανής αγαθός και ευεργετικός εις την Ιερουσαλήμ. Δείξε την καλωσύνην σου, ώστε να ανοικοδομηθούν και πάλιν τα τείχη της Ιερουσαλήμ.
21 Τοτε θα ευδοκήσης να δεχθής κάθε θυσίαν, η οποία θα σου προσφέρεται σύμφωνα με όσα έχεις διατάξει στον Νομον σου, θυσίας αναφερομένας εις σέ, θυσίας ολοκαυτωμάτων. Τοτε θα ανεβάσουν στο θυσιαστήριον των ολοκαυτωμάτων σου μόσχους προς θυσίαν εις έκφρασιν ευγνωμοσύνης και δοξολογίας προς σέ.

51

Εἰς τὸ τέλος· συνέσεως τῷ Δαυῒδ·
2 ἐν τῷ ἐλθεῖν Δωὴκ τὸν ᾽Ιδουμαῖον καὶ ἀναγγεῖλαι τῷ Σαοὺλ καὶ εἰπεῖν αὐτῷ· ἦλθε Δαυῒδ εἰς τὸν οἶκον ᾽Αβιμέλεχ.
3 (Μασ. 52) ΤΙ ΕΓΚΑΥΧΑ ἐν

3 (Μασ. 52) Διατί αλαζονεύεσαι δια την κακίαν σου

κακίᾳ, ὁ δυνατός, ἀνομίαν ὅλην τὴν ἡμέραν;

[4] ἀδικίαν ἐλογίσατο ἡ γλῶσσά σου· ὡσεὶ ξυρὸν ἠκονημένον ἐποίησας δόλον.

[5] ἠγάπησας κακίαν ὑπὲρ ἀγαθωσύνην, ἀδικίαν ὑπὲρ τὸ λαλῆσαι δικαιοσύνην. (διάψαλμα).
[6] ἠγάπησας πάντα τὰ ρήματα καταποντισμοῦ, γλῶσσαν δολίαν.

[7] διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς καθέλοι σε εἰς τέλος· ἐκτίλαι σε καὶ μεταναστεύσαι σε ἀπὸ σκηνώματός σου καὶ τὸ ρίζωμά σου ἐκ γῆς ζώντων. (διάψαλμα).

[8] ὄψονται δίκαιοι καὶ φοβηθήσονται καὶ ἐπ᾽ αὐτὸν γελάσονται καὶ ἐροῦσιν·

[9] ἰδοὺ ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἔθετο τὸν Θεὸν βοηθὸν αὐτοῦ, ἀλλ᾽ ἐπήλπισεν ἐπὶ τὸ πλῆθος τοῦ πλούτου αὐτοῦ καὶ ἐνεδυναμώθη ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ.
[10] ἐγὼ δὲ ὡσεὶ ἐλαία κατάκαρπος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ· ἤλπισα ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.
[11] ἐξομολογήσομαί σοι εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἐποίησας, καὶ ὑπομενῶ τὸ ὄνομά σου, ὅτι χρηστὸν ἐναντίον τῶν ὁσίων σου.

σου, ω δυνατέ, ώστε να διαπράττης ανομίας με θρασύτητα και να παραβαίνης όλην την ημέραν τον νόμον του Θεού;
[4] Αδίκους λογισμούς της καρδίας σου ελάλησε το απύλωτον στόμα σου· ώσαν με ξυράφι ακονισμένον δια της γλώσσης σου ειργάσθης δολίως προς καταστροφήν του πλησίον.
[5] Ηγάπησες την κακίαν και όχι την αγαθότητα. Επροτίμησες την δολιότητα και συκοφαντίαν από του να λαλής την αλήθειαν και την δικαιοσύνην.
[6] Επροτίμησες να λέγης λόγους, οι οποίοι φέρουν καταποντισμόν και όλεθρον, και να έχης γλώσσαν δολίαν και συκοφαντικήν εναντίον των άλλων.
[7] Δια τούτο ο Θεός θα σε κατακρημνίση, θα σε ξερριζώση εντελώς, θα σε μαδήση και θα σε γυμνώση από όλα όσα έχεις. Θα σε εκδιώξη και θα σε εξορίση από την πατρίδα σου, και αυτάς ακόμη τας ρίζας των απογόνων σου θα εξαφανίση εκ μέσου των ζώντων.
[8] Θα ίδουν οι δίκαιοι την δικαίαν εκ μέρους του Θεού τιμωρίαν σου και θα φοβηθούν. Κατόπιν όμως θα γελάσουν με ικανοποίησιν και χαράν, διότι απεδόθη η πρέπουσα δικαιοσύνη και θα είπουν·
[9] Ιδού ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος δεν ηθέλησε τον Θεόν ως συμπαραστάτην και βοηθόν του, αλλά ήλπισεν στον πολύν πλούτον του. Εστήριξε και εμεγάλωσε την δύναμίν του επί ματαίων και εφημέρων πραγμάτων.
[10] Εγώ όμως αντιθέτως θα είμαι μέσα στον οίκον του Κυρίου, όπως η κατάκαρπος ελαία. Εγώ εστήριξα τας ελπίδας μου στο έλεος του Θεού μου πάντοτε, στους αιώνας των αιώνων.
[11] Κυριε, σε δοξολογώ και θα σε δοξολογώ πάντοτε, διότι έκαμες και θα κάμης δεκτά τα αιτήματά μου. Εις κάθε δε δυσκολίαν της ζωής μου θα περιμένω την ιδικήν σου επέμβασιν, διότι αυτή είναι πάντοτε αγαθοποιός και ευεργετική στους αφωσιωμένους προς σέ.

52

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ μαελέθ· συνέσεως τῷ Δαυΐδ.
[2] (Μασ. 53) ΕΙΠΕΝ ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός. διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἀνομίαις, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν.

[2] (Μασ. 53) Σκοτισμένος μέχρις αφροσύνης από τας πολλάς του αμαρτίας ο ασεβής λέγει από μέσα του· Δεν υπάρχει Θεός. Αυτός και οι όμοιοί του διεφθάρησαν από την κακίαν των. Εγιναν αηδιαστικοί και συχαμεροί με τας παρανομίας των. Κανείς από αυτούς δεν σκέπτεται και δεν πράττει το αγαθόν.

[3] ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιὼν ἢ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.
[4] πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

[5] οὐχί γνώσονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν; οἱ κατεσθίοντες τὸν λαόν μου ἐν βρώσει ἄρτου τὸν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο.

[6] ἐκεῖ ἐφοβήθησαν φόβον, οὗ οὐκ ἦν φόβος, ὅτι ὁ Θεὸς διεσπόρπισεν ὀστᾶ ἀνθρωπαρέσκων· κατῃσχύνθησαν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐξουδένωσεν αὐτούς.

[7] τίς δώσει ἐκ Σιὼν τὸ σωτήριον τοῦ ᾽Ισραήλ; ἐν τῷ ἀποστρέψαι τὸν Θεὸν τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀγαλλιάσεται ᾽Ιακὼβ καὶ εὐφρανθήσεται ᾽Ισραήλ.

[3] Ο Θεός έσκυψεν από τον ουρανόν, δια να ίδη τους υιούς των ανθρώπων· εάν υπάρχη κανείς μεταξύ αυτών, που να έχη σύνεσιν και γνώσιν Θεού η να αναζητή και να προσεύχεται προς τον Θεόν.
[4] Είδεν ότι όλοι έχουν παρεκκλίνει από την ορθήν οδόν. Εγιναν διεφθαρμένοι και αχρείοι. Δεν υπάρχει κανείς, που να ζητή το αγαθόν, δεν υπάρχει ούτε ενας.
[5] Δεν θα βάλουν επί τέλους ποτέ γνώσιν και δεν θα συνετισθούν όλοι αυτοί, οι οποίοι διαπράττουν τας παρανομίας; Αυτοί, οι οποίοι κατατρώγουν τον λαόν μου με τόσην ευκολίαν και χαράν, με όσην τρώγουν το ψωμί των, ουδέποτε εστράφησαν προς τον Θεόν, ουδέποτε επεκαλέσθησαν τον Κυριον.
[6] Αυτοί εφοβήθησαν και επανικοβλήθησαν εκεί, όπου δεν υπήρχε φόβος. Συνετρίβησαν, διότι, ο Θεός συνέτριψε και διεσκόρπισε τα οστά των ανθρώπων εκείνων, που θέλουν να αρέσουν στους άλλους και όχι στον Θεόν. Αυτοί κατεξητελίσθησαν, διότι ο Θεός τους εξουθένωσε.
[7] Ποίος άλλος εκτός από τον Κυριον ζεκινών από την Ιερουσαλήμ θα προσφέρη σωτηρίαν και ασφάλειαν στον ισραηλιτικόν λαόν; Κανείς άλλος, παρά ο Θεός. Οταν ο Κυριος επαναφέρη τους εξορίστους του λαού του από την αιχμαλωσίαν, θα πλημμυρίσουν από αγαλλίασιν οι απόγονοι του Ιακώβ, θα ευφρανθούν αι καρδίαι των Ισραηλιτών.

53

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· συνέσεως τῷ Δαυΐδ
[2] ἐν τῷ ἐλθεῖν τοὺς Ζιφαίους καὶ εἰπεῖν τῷ Σαούλ· οὐκ ἰδοὺ Δαυΐδ κέκρυπται παρ᾽ ἡμῖν;
[3] (Μασ. 54) Ο ΘΕΟΣ, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρῖνόν με.

[4] ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ρήματα τοῦ στόματός μου.
[5] ὅτι ἀλλότριοι ἐπανέστησαν ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου καὶ οὐ προέθεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. (διάψαλμα).
[6] ἰδοὺ γὰρ ὁ Θεὸς βοηθεῖ μοι, καὶ ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου.

[3] (Μασ. 54) Θεέ μου, συ που το όνομά σου είναι ευσπλαγχνία και αγαθότης, σώσε με και με την παντοδύναμον δικαιοσύνην σου κρίνε την υπόθεσίν μου.
[4] Ω Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου. Βαλε εις τα αυτιά σου τα λόγια του στόματός μου.
[5] Διότι ιδού, άνθρωποι ξένοι και εχθροί προς εμέ επανεστάτησαν εναντίον μου, και ισχυροί επεδίωξαν να αφαιρέσουν την ζωήν μου και δεν έλαβον υπ' όψιν των τον δίκαιον Θεόν.
[6] Αυτοί με ενόμισαν εγκαταλελειμμένον από σέ. Ηπατήθησαν όμως, διότι ιδού, ο Θεός απ' αρχής και μέχρι σήμερον με βοηθεί. Ο Κυριος απ' αρχής και μέχρι τώρα είναι ο υπερασπιστής και προστάτης της

ζωής μου.

[7] ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου· ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς.

[7] Αυτός και τα κακά της παρούσης περιόδου θα τα επιστρέψη και θα τα ρίψη επάνω εις τας κεφαλάς των εχθρών μου. Συ, Κυριε, ως αξιόπιστος, που είσαι εις τας υποσχέσεις σου, εξολόθρευσε τους εχθρούς μου.

[8] ἑκουσίως θύσω σοι, ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου, Κύριε, ὅτι ἀγαθόν·

[8] Εγώ δε με όλην μου την θέλησιν και την καρδίαν θα προσφέρω εις σε την θυσίαν μου και με ευγνωμοσύνην θα σε δοξολογήσω, διότι είσαι πανάγαθος.

[9] ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με, καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

[9] Διότι και στο παρελθόν με εγλύτωσες από κάθε θλίψιν, τα δε μάτια μου είδον τον εξευτελισμόν των εχθρών μου. Πιστεύω ότι αυτό θα γίνη και τώρα, Κυριε.

54

Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· συνέσεως τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 55) ΕΝΩΤΙΣΑΙ, ὁ Θεός, τὴν προσευχήν μου καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν δέησίν μου,

[2] (Μασ. 55) Ακουσε, ω Θεέ μου, την προσευχήν μου, μη καταφρόνησης την δέησίν μου.

[3] πρόσχες μοι καὶ εἰσάκουσόν μου. ἐλυπήθην ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ μου καὶ ἐταράχθην

[3] Δώσε εις εμέ προσοχήν και άκουσέ με. Η συνεχής σκέψις και μελέτη της θλιβεράς μου καταστάσεως με έχει γεμίσει, από λύπην.

[4] ἀπὸ φωνῆς ἐχθροῦ καὶ ἀπὸ θλίψεως ἁμαρτωλοῦ, ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ᾽ ἐμὲ ἀνομίαν καὶ ἐν ὀργῇ ἐνεκότουν μοι.

[4] Συνεκλονίσθην και εταράχθην από τας απειλητικάς κραυγάς των εχθρών μου, από την κατάθλιψιν και καταπίεσιν, που οι αμαρτωλοί ασκούν εναντίον μου. Διότι αυτοί έρριψαν και επεσώρευσαν εναντίον μου κάθε παρανομίαν των και κυριευμένοι από μοχθηράν οργήν έτρεφαν και τρέφουν φοβερόν μίσος εναντίον μου.

[5] ἡ καρδία μου ἐταράχθη ἐν ἐμοί, καὶ δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ᾽ ἐμέ·

[5] Η καρδία μου συνεταράχθη εντός μου. Ανίκητος φόβος θανάτου έπεσεν επάνω μου.

[6] φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν ἐπ᾽ ἐμέ, καὶ ἐκάλυψέ με σκότος.

[6] Φοβος και τρόμος επλημμύρισε το εσωτερικόν μου και σκοτάδι αθυμίας και απογοητεύσεως με εσκέπασεν ολόκληρον.

[7] καὶ εἶπα· τίς δώσει μοι πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω;

[7] Και είπα από μέσα μου· ποιός ημπορεί να μου δώση πτέρυγας ώσαν αυτάς της αγρίας περιστεράς, δια να πετάξω ταχέως και να φύγω αμέσως εις τόπον ήσυχον και ασφαλή;

[8] ἰδοὺ ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ηὐλίσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ. (διάψαλμα).

[8] Ιδού, εάν είχα τέτοιες πτέρυγες, θα απεμακρυνόμην από τον τόπον αυτόν, θα έφευγα· θα κατοικούσα εις ένα έρημον και ήσυχον τόπον.

[9] προσεδεχόμην τὸν σῴζοντά με, ἀπὸ ὀλιγοψυχίας καὶ ἀπὸ καταιγίδος.

[9] Εκεί θα επερίμενα τον σωτήρα και Θεόν μου, δια να με απαλλάξη από την λιποψυχίαν μου αυτήν και από την μαινομένην εναντίον μου καταιγίδα των εχθρών μου.

[10] καταπόντισον, Κύριε, καὶ καταδίελε τὰς γλώσσας αὐτῶν, ὅτι

[10] Καταπόντισέ τους και εξαφάνισέ τους, Κυριε, εις τα βάθη της θαλάσσης. Φέρε σύγχυσιν και

εἶδον ἀνομίαν καὶ ἀντιλογίαν ἐν τῇ πόλει.

αντιλογίαν εις τας γλώσσας των, διότι εγώ είδα ότι εξ αιτίας των εις την Ιερουσαλήμ υπάρχουν παρανομίαι, φιλονεικίαι και διαπληκτισμοί.

11 ἡμέρας καὶ νυκτὸς κυκλώσει αὐτὴν ἐπὶ τὰ τείχη αὐτῆς, καὶ ἀνομία καὶ κόπος ἐν μέσῳ αὐτῆς

11 Ημέραν και νύκτα μαίνεται η παρανομία γύρω από τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Εντός δε της πόλεως επικρατεί τέτοια καταπίεσις και μόχθος και παρανομία

12 καὶ ἀδικία, καὶ οὐκ ἐξέλιπεν ἐκ τῶν πλατειῶν αὐτῆς τόκος καὶ δόλος.

12 και αδικία, ώστε και εις αυτάς τας δημοσίας πλατείας δεν έλειψεν ο παράνομος τόκος και η δολιότης, αλλά διενεργείται με θρασύτητα.

13 ὅτι εἰ ἐχθρὸς ὠνείδισέ με, ὑπήνεγκα ἄν, καὶ εἰ ὁ μισῶν ἐπ᾽ ἐμὲ ἐμεγαλορρημόνησεν, ἐκρύβην ἂν ἀπ᾽ αὐτοῦ.

13 Η κατάθλιψίς μου είναι πολύ μεγάλη, διότι εάν επί τέλους ένας από τους εχθρούς μου με ύβριζε, θα υπέφερα με υπομονήν την ύβριν. Και αν άνθρωπος, ο οποίος με μισεί, εξανίστατο με θρασύτητα εναντίον μου και εκομπορρημονούσε, εγώ θα εκρυπτόμην από αυτόν.

14 σὺ δέ, ἄνθρωπε ἰσόψυχε, ἡγεμών μου καὶ γνωστέ μου,

14 Αυτοί είναι εχθροί μου. Συ όμως, ω άνθρωπε, τον οποίον εθεωρούσα και αγαπούσα ωσάν τον εαυτόν μου, άρχοντά μου και σύμβουλέ μου, φίλε μου και γνωστέ μου,

15 ὃς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐγλύκανάς μοι ἐδέσματα, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἐπορεύθην ἐν ὁμονοίᾳ.

15 συ ο οποίος συνέτρωγες μαζή μου και με την παρουσίαν σου εγλύκαινες τα φαγητά μου, συ με τον οποίον ανέβαινα στον οίκον του Θεού με τόσην αγάπτην και ομόνοιαν, έπραξες αυτό;

16 ἐλθέτω δὴ θάνατος ἐπ᾽ αὐτούς, καὶ καταβήτωσαν εἰς ᾅδου ζῶντες· ὅτι πονηρία ἐν ταῖς παροικίαις αὐτῶν ἐν μέσῳ αὐτῶν.

16 Ας πέση, λοιπόν, εναντίον αυτών ο θάνατος. Ας ανοίξη ο άδης το στόμα του και ας καταβούν, και αυτοί και ο προδότης, ζωντανοί στον τάφον. Διότι μόνον πονηρία και κακία υπάρχει ανάμεσά των και εις τας κατοικίας των.

17 ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσέ μου.

17 Εγώ όμως προς τον Θεόν με πίστιν έκραξα και ο Κυριος ήκουσε την προσευχήν μου.

18 ἑσπέρας καὶ πρωΐ καὶ μεσημβρίας διηγήσομαι καὶ ἀπαγγελῶ, καὶ εἰσακούσεται τῆς φωνῆς μου.

18 Την εσπέραν και το πρωϊ και την μεσημβρίαν, καθ' όλην την ημέραν, εγώ θα διηγούμαι προς τον Κυριον τας συμφοράς μου. Θα αναγγέλλω εις αυτόν την θλιβεράν κατάστασίν μου με την προσευχήν μου και πιστεύω ότι θα προσέξη την φωνήν μου.

19 λυτρώσεται ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχήν μου ἀπὸ τῶν ἐγγιζόντων μοι, ὅτι ἐν πολλοῖς ἦσαν σὺν ἐμοί.

19 Πιστεύω δε απολύτως, ότι ο Θεός θα απαλλάξη την ζωήν μου από τους ανθρώπους αυτούς, οι οποίοι με πλησιάζουν με εχθρικάς διαθέσεις, όσον πολλοί και αν είναι εναντίον μου και θα μου χαρίση ειρήνην και ασφάλειαν.

20 εἰσακούσεται ὁ Θεὸς καὶ ταπεινώσει αὐτοὺς ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων. (διάψαλμα). οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἀντάλλαγμα, ὅτι οὐκ ἐφοβήθησαν τὸν Θεόν.

20 Ο Θεός θα ακούση με ευμένειαν την δέησίν μου. Αυτός ο προαιώνιος Κυριος, θα κατεξευτελίση τους εχθρούς μου, θα τους ταπεινώση, διότι καμμία αλλαγή και μεταβολή προς το καλύτερον δεν υπάρχει εις αυτούς. Καμμία διόρθωσις δεν παρατηρείται, διότι δεν εφοβήθησαν ούτε και φοβούνται τον Κυριον.

21 ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐν τῷ ἀποδιδόναι· ἐβεβήλωσαν τὴν

21 Ο Κυριος άπλωσε την παντοδύναμον δεξιάν του, δια να αποδώση εις αυτούς την δικαίαν τιμωρίαν,

διαθήκην αὐτοῦ.

διότι κατεφρόνησαν και κατεπάτησαν αναιδώς την διαθήκην του.

22 διεμερίσθησαν ἀπὸ ὀργῆς τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἤγγισαν αἱ καρδίαι αὐτῶν· ἠπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτοῦ ὑπὲρ ἔλαιον, καὶ αὐτοί εἰσι βολίδες.

22 Εξέσπασεν όμως η οργή του προσώπου του Κυρίου εναντίον των. Διεμελίσθησαν και εξεσχίσθησαν εις κομμάτια εκείνοι, των οποίων η καρδία είχεν ενωθή εις συνωμοσίαν εναντίον μου. Οι λόγοι του αρχηγού των και προδότου ήσαν γλυκείς, απαλοί περισσότερον από το έλαιον. Εις την πραγματικότητα όμως ήσαν φαρμακερά βέλη.

23 ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου, καὶ αὐτός σε διαθρέψει· οὐ δώσει εἰς τὸν αἰῶνα σάλον τῷ δικαίῳ.

23 Ριψε, ω ψυχή μου, την φροντίδα σου και την μέριμνάν σου δια την σωτηρίαν και ασφάλειάν σου στον Κυριον και αυτός θα σε διαθρέψη και θα συντηρήση την ζωήν σου. Αυτός δεν θα επιτρέψη να επιπέση στον δίκαιον αδιάκοπος και συνεχής ταραχή σαν τα κύματα της τρικυμισμένης θαλάσσης. Αλλά θα δώση αισίαν έκβασιν εις την περιπέτειάν του.

24 σὺ δέ, ὁ Θεός, κατάξεις αὐτοὺς εἰς φρέαρ διαφθορᾶς· ἄνδρες αἱμάτων καὶ δολιότητος οὐ μὴ ἡμισεύσωσι τὰς ἡμέρας αὐτῶν, ἐγὼ δέ, Κύριε, ἐλπιῶ ἐπὶ σέ.

24 Συ δέ, ω Θεέ μου, θα κατακρημνίσης και θα καταθάψης τους δολίους εχθρούς μου εις φρέαρ καταστροφής και αφανισμού. Ανθρωποι, που χύνουν αίματα αθώων και σκέπτονται

55 Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ ἀπὸ τῶν ἁγίων μεμακρυμμένου· τῷ Δαυΐδ εἰς στηλογραφίαν, ὁπότε ἐκράτησαν αὐτὸν οἱ ἀλλόφυλοι ἐν Γέθ.

2 (Μασ. 56) ΕΛΕΗΣΟΝ με, ὁ Θεός, ὅτι κατεπάτησέ με ἄνθρωπος, ὅλην τὴν ἡμέραν πολεμῶν ἔθλιψέ με.

2 (Μασ. 56) Ελέησέ με, ω Θεέ μου, διότι, άνθρωπος με εποδοπάτησε κάτω στο χώμα, σαν να είμαι σκουλήκι. Ολας τας ημέρας με κατέθλιψε με τον πόλεμον, που εξήγειρεν εναντίον μου.

3 κατεπάτησάν με οἱ ἐχθροί μου ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅτι πολλοὶ οἱ πολεμοῦντες με ἀπὸ ὕψους.

3 Με καταπατούν οι εχθροί μου όλας τας ημέρας, διότι οι πολεμούντες με είναι ισχυροί, και με πολεμούν από υψηλόν, ασφαλές και απρόσβλητον μέρος.

4 ἡμέρας οὐ φοβηθήσομαι, ἐγὼ δὲ ἐλπιῶ ἐπὶ σέ.

4 Εγώ όμως όλας αυτάς τας ημέρας του πολέμου των δεν τους φοβούμαι, διότι εις σε έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

5 ἐν τῷ Θεῷ ἐπαινέσω τοὺς λόγους μου, ἐπὶ τῷ Θεῷ ἤλπισα, οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι σάρξ.

5 Με την βοήθειαν του Θεού μου οι λόγοι αυτοί θα αποδειχθούν πραγματικώς έπαινός μου. Εις τον Θεόν μου εστήριξα τας ελπίδας μου. Δεν θα φοβηθώ, τι θα σκεφθή και θα πράξη εναντίον μου φθαρτή ανθρωπίνη σαρξ.

6 ὅλην τὴν ἡμέραν τοὺς λόγους μου ἐβδελύσσοντο, κατ᾽ ἐμοῦ πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτῶν εἰς κακόν.

6 Ολην την ημέραν εκείνοι αηδίαζαν και απεστρέφοντο τους λόγους μου. Αι δε σκέψεις και αι αποφάσεις των εστρέφοντο εναντίον μου, δια να μου κάμουν κακόν.

7 παροικήσουσι καὶ κατακρύψουσιν·

7 Συναθροίζονται εις συνωμοσίαν, παραμονεύουν,

αὐτοὶ τὴν πτέρναν μου φυλάξουσι, καθάπερ ὑπέμειναν τῇ ψυχῇ μου.

προσπαθούν να κρύψουν τα πονηρά των σχέδια. Αυτοί παρακολουθούν τα ίχνη μου, όπως οι κυνηγοί τα ίχνη των θηραμάτων, δια να με εξοντώσουν, με την ιδίαν επιμονήν, με όσην εγώ επιμένω και επιζητώ την σωτηρίαν μου από σέ.

[8] ὑπὲρ τοῦ μηθενὸς σώσεις αὐτούς, ἐν ὀργῇ λαοὺς κατάξεις. ὁ Θεός,

[8] Μηδενικά και αρνητικά στοιχεία είναι εις την ζωήν των. Συ, λοιπόν, θα τους σώσης; Οχι βέβαια. Αλλά και λαούς ακόμη ολοκλήρους θα οδηγήσης στον άδην, ω Θεέ μου, εν τη δικαία σου οργή.

[9] τὴν ζωήν μου ἐξήγγειλά σοι, ἔθου τὰ δάκρυά μου ἐνώπιόν σου ὡς καὶ ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ σου.

[9] Σου εξέθεσα, Κυριε, ολόκληρον την πολυβασανισμένην μου ζωήν. Συ δε έλαβες υπ' όψιν σου τα δάκρυά μου, σύμφωνα και με την υπόσχεσίν σου.

[10] ἐπιστρέψουσιν οἱ ἐχθροί μου εἰς τὰ ὀπίσω, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε· ἰδοὺ ἔγνων ὅτι Θεός μου εἶ σύ.

[10] Οι εχθροί μου πανικόβλητοι θα τραπούν εις φυγήν εις ημέραν, κατά την οποίαν εγώ θα επικαλεσθώ την βοήθειάν σου. Ιδού, εγνώρισα και επείσθην μέχρι σήμερον, ότι συ είσαι ο Θεός μου.

[11] ἐπὶ τῷ Θεῷ αἰνέσω ῥῆμα, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ αἰνέσω λόγον.

[11] Εις δόξαν του Θεού μου θα μελοποιήσω τον ύμνον μου. Θα ψάλλω προς τον Κυριον εκτενή δοξολογίαν.

[12] ἐπὶ τῷ Θεῷ ἤλπισα, οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

[12] Εις τον Θεόν μου ήλπισα και δεν έχω να φοβηθώ, τι σκέπτεται να μου κάμη ο οιοσδήποτε άνθρωπος.

[13] ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, εὐχαί, ἃς ἀποδώσω αἰνέσεώς σου,

[13] Εχω κάμει, Κυριε, τάματα, τα οποία με όλην μου την καρδίαν και δοξάζων το άγιον Ονομά σου θα εκπληρώσω,

[14] ὅτι ἐρρύσω τὴν ψυχήν μου ἐκ θανάτου καὶ τοὺς πόδας μου ἐξ ὀλισθήματος· εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου ἐν φωτὶ ζώντων.

[14] διότι συ εγλύτωσες την ζωήν μου από βέβαιον θάνατον, διεφυλαξες τους πόδας μου από θανατηφόρον ολίσθημα. Θα πράττω πάντοτε το ευάρεστον ενώπιον του Κυρίου, εφ' όσον ευρίσκομαι υπό το φως του ηλίου εν μέσω των ζώντων ανθρώπων εις την γην.

56

Εἰς τὸ τέλος· μὴ διαφθείρῃς· τῷ Δαυῒδ εἰς στηλογραφίαν ἐν τῷ αὐτὸν ἀποδιδράσκειν ἀπὸ προσώπου Σαοὺλ εἰς τὸ σπήλαιον.

[2] (Μασ. 57) ΕΛΕΗΣΟΝ με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με, ὅτι ἐπὶ σοὶ πέποιθεν ἡ ψυχή μου καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερύγων σου ἐλπιῶ, ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ ἀνομία.

[2] (Μασ. 57) Ελέησέ με, Κυριε και Θεέ μου. Δείξε την ευσπλαγχνίαν σου και το έλεός σου εις εμέ, διότι εγώ εις σε έχω στηρίξει την πεποίθησίν μου και κάτω από την προστατευτικήν σκιαν των παντοδυνάμων πτερύγων σου ελπίζω ότι θα διαφυλαχθώ ασφαλής, έως ότου παρέλθη ο κίνδυνος, τον οποίον οι άνομοι έχουν στήσει εναντίον μου.

[3] κεκράξομαι πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Ὕψιστον, τὸν Θεὸν τὸν εὐεργετήσαντά με.

[3] Εκραξα και κράζω από τα βάθη της ψυχής μου προς τον Θεόν τον ύψιστον, ο οποίος πολλές φορές έως τώρα με έχει ευεργετήσει.

[4] ἐξαπέστειλεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ

[4] Εστειλεν από τον ουρανόν την βοήθειάν του και με

ἔσωσέ με, ἔδωκεν εἰς ὄνειδος τοὺς καταπατοῦντάς με. (διάψαλμα). ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ

[5] καὶ ἐρρύσατο τὴν ψυχήν μου ἐκ μέσου σκύμνων. ἐκοιμήθην τεταραγμένος· υἱοὶ ἀνθρώπων, οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὅπλα καὶ βέλη, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν μάχαιρα ὀξεῖα.

[6] ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανούς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.
[7] παγίδα ἡτοίμασαν τοῖς ποσί μου καὶ κατέκαμψαν τὴν ψυχήν μου· ὤρυξαν πρὸ προσώπου μου βόθρον καὶ ἐνέπεσαν εἰς αὐτόν. (διάψαλμα).
[8] ἑτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός, ἑτοίμη ἡ καρδία μου, ᾄσομαι καὶ ψαλῶ ἐν τῇ δόξῃ μου.

[9] ἐξεγέρθητι, ἡ δόξα μου· ἐξεγέρθητι, ψαλτήριον καὶ κιθάρα· ἐξεγερθήσομαι ὄρθρου.
[10] ἐξομολογήσομαί σοι ἐν λαοῖς, Κύριε, ψαλῶ σοι ἐν ἔθνεσι,
[11] ὅτι ἐμεγαλύνθη ἕως τῶν οὐρανῶν τὸ ἔλεός σου καὶ ἕως τῶν νεφελῶν ἡ ἀλήθειά σου.

[12] ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανούς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

έσωσε. Θα κατεντροπιάση και θα κατεξευτελίση και τώρα εκείνους, οι οποίοι θέλουν να με ποδοπατήσουν ως σκουλήκι. Ο Κυριος έστειλε και θα στείλη το έλεός του εις εμέ και θα φανή κατά πάντα αληθής και αξιόπιστος εις τας υποσχέσστου.
[5] Εγλύτωσε και θα γλυτώση την ζωήν μου από εχθρούς, οι οποίοι ομοιάζουν με αγρίους νεαρούς λέοντας. Εκοιμήθην με φόβον και ταραχήν, διότι οι άνθρωποι αυτοί, οι εχθροί μου, έχουν, ωσάν δόντια λεόντων, όπλα και βέλη και η γλώσσα των είναι ακονισμένη, κοπτερή μάχαιρα εναντίον μου.
[6] Ας φανή και πάλιν το μεγαλείον σου, Κυριε, στον ουρανόν άνω και η δόξα σου κάτω εις όλην την γην.

[7] Οι εχθροί μου έστησαν παγίδα στον δρόμον μου και με τας επιβουλάς των κατέκαμψαν και απεθάρρυναν την ψυχήν μου. Ηνοιξαν ενώπιόν μου βορβορώδη λάκκον, δια να πέσω εις αυτόν. Αλλά έπεσαν οι ίδιοι εντός αυτού.
[8] Και τώρα η καρδία μου με την πίστιν και το θάρρος της εις σέ, είναι ετοίμη να νικήση τους πειρασμούς, να αντιμετωπίση τους κινδύνους. Εγώ θα σε δοξολογώ με το στόμα μου και θα συνθέτω ύμνους με τα μουσικά όργανα εις δόξαν σου.
[9] Σηκω επάνω, ω ψυχή μου. Σηκωθήτε και σεις τα μουσικά όργανα, ψαλτήριον και κιθάρα. Πολύ πρωϊ θα σηκωθώ, θα σε δοξολογήσω, Κυριε,
[10] ανάμεσα εις πολλούς λαούς, θα ψάλλω εις σε ανάμεσα εις πολλά έθνη,
[11] διότι η ευσπλαγχνία σου και το έλεός σου εμεγαλύνθησαν και υψώθησαν έως στους ουρανούς, και η αξιοπιστία των υποσχέσεών σου και η αλήθειά σου ανέβη έως τα νέφη του ουρανού.
[12] Ας υψωθή και ας λάμψη το μεγαλείον σου, ω Θεέ, υπεράνω από τους ουρανούς και η δόξα σου ας απλωθή εις όλην την γην.

57 Εἰς τὸ τέλος· μὴ διαφθείρῃς· τῷ Δαυῒδ εἰς στηλογραφίαν.

[2] (Μασ. 58) ΕΙ ΑΛΗΘΩΣ ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε; εὐθείας κρίνετε οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων;
[3] καὶ γὰρ ἐν καρδίᾳ ἀνομίαν ἐργάζεσθε ἐν τῇ γῇ, ἀδικίαν αἱ χεῖρες ὑμῶν συμπλέκουσιν.

[4] ἀπηλλοτριώθησαν οἱ ἁμαρτωλοὶ

[2] (Μασ. 58) Λαλείτε πράγματι και αληθεία, ω κριταί του Ισραήλ, και εφαρμόζετε δικαιοσύνην; Εκδίδετε σεις, υιοί των ανθρώπων, δικαίας αποφάσεις;
[3] Οχι. Διότι με την καρδίαν και τον νουν σας επεξεργάζεσθε την αδικίαν εις την ιεράν χώραν της Παλαιστίνης. Τα δε χέρια σας εξυφαίνουν δολίας αδικίας εις βάρος των άλλων.
[4] Οι αμαρτωλοί αυτοί δικασταί απεξενώθησαν από

ἀπὸ μήτρας, ἐπλανήθησαν ἀπὸ γαστρός, ἐλάλησαν ψευδῆ.

τον Θεόν, από την εποχήν ακόμη κατά την οποίαν συνελήφθησαν έμβρυα εις την μήτραν. Επλανήθησαν εκ κοιλίας μητρός, ελάλησαν και λαλούν συνεχώς ψέματα.

[5] θυμὸς αὐτοῖς κατὰ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ ὄφεως, ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς καὶ βυούσης τὰ ὦτα αὐτῆς,

[5] Αγρία μανία τους κατέχει δια το κακόν, ώστε να ομοιάζουν με φίδια, με ασπίδα κωφήν,

[6] ἥτις οὐκ εἰσακούσεται φωνῆς ἐπᾳδόντων, φαρμάκου τε φαρμακευομένου παρὰ σοφοῦ.

[6] που κλείει τα αυτιά της και δεν θέλει να ακούση τας γοητευτικάς ωδάς των μάγων, με τας οποίας ο πεπειραμένος γόης προσπαθεί να την καταπραΰνη.

[7] ὁ Θεὸς συντρίψει τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, τὰς μύλας τῶν λεόντων συνέθλασεν ὁ Κύριος·

[7] Ο Θεός θα συντρίψη τα δόντια των ασεβών αυτών δικαστών μέσα στο στόμα των. Θα καταθρυμματίση τους οδόντας αυτών, οι οποίοι ώσαν άγριοι λέοντες επιζητούν να κατασπαράξουν και να αλέσουν τα θύματά των.

[8] ἐξουδενωθήσονται ὡσεὶ ὕδωρ διαπορευόμενον· ἐκτενεῖ τὸ τόξον αὐτοῦ ἕως οὗ ἀσθενήσουσιν.

[8] Θα σβήσουν, θα περάσουν, θα εξαφανισθούν σαν το νερό, το οποίον τρέχει ταχέως και δεν επιστρέφει. Ο Κυριος θα τεντώση το τόξον του, και θα ρίψη εναντίον αυτών τα βέλη του, μέχρις ότου εξασθενήσουν τελείως.

[9] ὡσεὶ κηρὸς τακεὶς ἀνταναιρεθήσονται· ἔπεσε πῦρ ἐπ᾽ αὐτούς, καὶ οὐκ εἶδον τὸν ἥλιον.

[9] Οπως λυώνει το κερί, έτσι και αυτοί θα λυώσουν, θα διαλυθούν και θα εξαφανισθούν. Φωτιά της οργής του Κυρίου θα πέση επάνω τους, θα κατακαούν και έτσι δεν θα ιδούν ποτέ το φως του ηλίου, θα παύσουν να υπάρχουν μεταξύ των ζώντων ανθρώπων.

[10] πρὸ τοῦ συνιέναι τὰς ἀκάνθας αὐτῶν τὴν ῥάμνον, ὡσεὶ ζῶντας, ὡσεὶ ἐν ὀργῇ καταπίεται αὐτούς.

[10] Προτού αυξηθούν αι άκανθαι, ώστε να γίνουν ακανθώδεις θάμνοι, πριν εξανθίση και καρποφορήση εις κακά έργα η πονηρία αυτών, σαν με ασυγκράτητον κύμα οργής θα τους καταπίη η θεία δικαιοσύνη.

[11] εὐφρανθήσεται δίκαιος, ὅταν ἴδῃ ἐκδίκησιν· τὰς χεῖρας αὐτοῦ νίψεται ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

[11] Θα ευφρανθή ο δίκαιος όταν ίδη την θείαν αυτήν εκδίκησιν. Τοσον άφθονον θα χυθή το αίμα των αδίκων κριτών, ώστε εις αυτό θα νίψη τα χέρια του ο δίκαιος, ικανοποιημένος από την θείαν δικαιοσύνην.

[12] καὶ ἐρεῖ ἄνθρωπος· εἰ ἄρα ἐστὶ καρπὸς τῷ δικαίῳ, ἄρα ἐστὶν ὁ Θεὸς κρίνων αὐτοὺς ἐν τῇ γῇ.

[12] Και τότε κάθε άνθρωπος θα πη· Πράγματι υπάρχει στον δίκαιον η αμοιβή δια τα καλά του έργα. Πράγματι υπάρχει ο Θεός, ο οποίος κρίνει και κατακρίνει τους αδίκους κριτάς επάνω εις την γην.

58

Εἰς τὸ τέλος· μὴ διαφθείρῃς· τῷ Δαυῒδ εἰς στηλογραφίαν, ὁπότε ἀπέστειλε Σαοὺλ καὶ ἐφύλαξε τὸν οἶκον αὐτοῦ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν.

[2] (Μασ. 59) ΕΞΕΛΟΥ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός, καὶ ἐκ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ᾽ ἐμὲ λύτρωσαί

[2] (Μασ. 59) Ω Θεέ μου, βγάλε με από τα χέρια των εχθρών μου. Γλύτωσέ με από την επιβουλήν εκείνων, οι οποίοι έχουν εξεγερθή εναντίον μου.

με·
[3] ρῦσαί με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν καὶ ἐξ ἀνδρῶν αἱμάτων σῶσόν με.
[4] ὅτι ἰδοὺ ἐθήρευσαν τὴν ψυχήν μου, ἐπέθεντο ἐπ᾽ ἐμὲ κραταιοί. οὔτε ἡ ἀνομία μου οὔτε ἡ ἁμαρτία μου, Κύριε·

[5] ἄνευ ἀνομίας ἔδραμον καὶ κατεύθυνα· ἐξεγέρθητι εἰς συνάντησίν μου καὶ ἴδε.

[6] καὶ σύ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, πρόσχες τοῦ ἐπισκέψασθαι πάντα τὰ ἔθνη, μὴ οἰκτειρήσῃς πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν. (διάψαλμα).
[7] ἐπιστρέψουσιν εἰς ἑσπέραν καὶ λιμώξουσιν ὡς κύων καὶ κυκλώσουσι πόλιν.

[8] ἰδοὺ ἀποφθέγξονται ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ ρομφαία ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν, ὅτι τίς ἤκουσε;

[9] καὶ σύ, Κύριε, ἐκγελάσῃ αὐτούς, ἐξουδενώσεις πάντα τὰ ἔθνη.

[10] τὸ κράτος μου, πρὸς σὲ φυλάξω, ὅτι σύ, ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ.

[11] ὁ Θεός μου, τὸ ἔλεος αὐτοῦ προφθάσει με· ὁ Θεός μου δείξει μοι ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου.

[12] μὴ ἀποκτείνῃς αὐτούς, μήποτε ἐπιλάθωνται τοῦ νόμου σου· διασκόρπισον αὐτοὺς ἐν τῇ δυνάμει σου καὶ κατάγαγε αὐτούς, ὁ ὑπερασπιστής μου, Κύριε.

[13] ἁμαρτία στόματος αὐτῶν, λόγος χειλέων αὐτῶν, καὶ συλληφθήτωσαν ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ αὐτῶν· καὶ ἐξ

[3] Γλύτωσέ με από τους ανθρώπους, που εργάζονται την ανομίαν. Σώσε με από ανθρώπους αιμοβόρους, που σκέπτονται και διαπράττουν εγκλήματα.
[4] Διότι ιδού, έστησαν ενέδρας, δια να μου πάρουν την ζωήν. Επετέθησαν εναντίον μου οι ισχυροί της εποχής αυτής. Ούτε η παρανομία μου, ούτε η αμαρτία μου υπήρξαν, Κυριε, αιτία της καταφοράς των αυτής.
[5] Μέχρι σήμερον επέρασα τας ημέρας της ζωής μου χωρίς παρανομία. Εξ αντιθέτου συμπεριεφέρθην με ευθύτητα. Σηκω, λοιπόν, Κυριε, και έλα εις συνάντησίν μου και ίδε τον κίνδυνον, που με απειλεί.
[6] Συ, Κυριε, ο Θεός των επουρανίων και επιγείων δυνάμεων, συ ο Θεός του Ισραηλιτικού λαού, σπεύσε εν τη δικαιοσύνη σου να επισκεφθής με την τιμωρόν ράβδον σου όλα τα αμαρτωλά έθνη. Μη δείξης ευσπλαγχνίαν προς εκείνους, οι οποίοι εργάζονται την παρανομίαν.
[7] Οπως ο κύων κατά την εσπέραν περιέρχεται αναζητών τροφήν εις τα απορρίμματα, έτσι και αυτοί, διψασμένοι και πεινασμένοι δι' ανθρώπινον αίμα, θα περιέλθουν την πόλιν αναζητούντες τα θύματά των.
[8] Ιδού, αυτοί εκτοξεύουν από το στόμα τους φαρμακερούς και υβριστικούς λόγους. Κοφτερή ρομφαία τα χείλη των. Με θρασύτητα λέγουν· Ποιός μας ακούει; Και αν μας ακούη, άνθρωπος η Θεός, μήπως και θα δώσωμεν λόγον;
[9] Συ όμως, Κυριε, θα τους περιγελάσης. Θα εκμηδενίσης γενικώς όλα τα ειδωλολατρικά αμαρτωλά έθνη.
[10] Την δύναμίν μου, Κυριε, την σωτηρίαν και ασφάλειάν μου, θα αναθέσω εις σέ, διότι συ είσαι ο Θεός μου, ο προστάτης και υπερασπιστής μου.
[11] Ω Θεέ μου, πιστεύω απολύτως, ότι θα έλθη προς εμέ το έλεός σου στον κατάλληλον καιρόν, δια να με προφθάση, πριν πάθω τι. Συ, ο Θεός μου, θα μου δείξης το έργον της δικαιοσύνης σου εναντίον των εχθρών μου.
[12] Μη τους θανατώσης όμως, Κυριε, αλλά τιμώρησέ τους κατ' άλλον τρόπον, δια να βλέπη το έθνος μου την τιμωρίαν αυτήν και μη λησμονή τον Νομον σου. Διασκόρπισέ τους εν τη παντοδυναμία σου μακράν από την πατρίδα των. Ριψε τους ταπεινωμένους και εξευτελισμένους κάτω στο χώμα, συ Κυριε, που είσαι ο υπερασπιστής και προστάτης μου.
[13] Ποσον αηδιαστική ήτο η αμαρτία, που εξεμούσε το στόμα αυτών! Ποσον πονηρός και δόλιος ο λόγος των χειλέων των! Ας συλληφθούν αυτοί μέσα εις τα

ἀρᾶς καὶ ψεύδους διαγγελήσονται ἐν συντελείᾳ,

δίκτυα των εγωπαθών και φθονερών σχεδίων των. Τα αμαρτωλά λόγια, με τα οποία αυτοί με κατηρώντο και εψεύδοντο εις βάρος μου, θα διαλαληθούν εις όλους έπειτα από την συντριβήν των.

14 ἐν ὀργῇ συντελείας, καὶ οὐ μὴ ὑπάρξουσι· καὶ γνώσονται, ὅτι Θεὸς δεσπόζει τοῦ Ἰακὼβ τῶν περάτων τῆς γῆς. (διάψαλμα).
15 ἐπιστρέψουσιν εἰς ἑσπέραν, καὶ λιμώξουσιν ὡς κύων καὶ κυκλώσουσι πόλιν.

14 Η τιμωρία των, εν τη δικαία σου οργή, θα είναι πλήρης και δεν θα υπάρχουν πλέον. Τοτε θα μάθουν όλοι, ότι ο Θεός είναι ο Κυριος και προστάτης των Ισραηλιτών, μέχρι και των περάτων της γης.
15 Αυτοί, όπως ο πεινασμένος κύων κατά την εσπέραν περιέρχεται τους δρόμους εις αναζήτησιν τροφής του μέσα εις τα απορρίμματα, έτσι και αυτοί πεινασμένοι και διψασμένοι δι' αίμα ανθρώπων, θα περιτριγυρίζουν γύρω την πόλιν ζητούντες θύματα.

16 αὐτοὶ διασκορπισθήσονται τοῦ φαγεῖν· ἐὰν δὲ μὴ χορτασθῶσι, καὶ γογγύσουσιν.

16 Αυτοί θα διασκορπισθούν από έδω και από εκεί, δια να φάγουν κάποιον. Εάν δε και δεν κορέσουν τα αιμοβόρα ένστικτά των, θα γογγύζουν και θα γαυγίζουν.

17 ἐγὼ δὲ ᾄσομαι τῇ δυνάμει σου καὶ ἀγαλλιάσομαι τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐγενήθης ἀντιλήπτωρ μου καὶ καταφυγή μου ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου.
18 βοηθός μου εἶ, σοὶ ψαλῶ, ὅτι σύ, ὁ Θεός, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, ὁ Θεός μου, τὸ ἔλεός μου.

17 Εγώ όμως θα ψάλλω δοξολογίαν προς σέ, τον παντοδύναμον Θεόν. Θα πλημμυρίσω από αγαλλίασιν την πμωΐαν, που θα ίδω το έλεός σου, διότι συ υπήρξες προστάτης μου και καταφύγιόν μου εις περίοδον θλίψεων και κινδύνων.
18 Συ, Κυριε, είσαι βοηθός μου. Θα ψάλλω και θα υμνολογώ σέ, διότι συ ήσουνα και είσαι ο προστάτης μου, ο Θεός μου, γεμάτος έλεος και ευσπλαγχνίαν προς εμέ.

59 Εἰς τὸ τέλος· τοῖς ἀλλοιωθησομένοις ἔτι, εἰς στηλογραφίαν τῷ Δαυῒδ, εἰς διδαχήν,
2 ὁπότε ἐνεπύρισε τὴν Μεσοποταμίαν Συρίας καὶ τὴν Συρίαν Σοβά, καὶ ἐπέστρεψεν Ἰωάβ, καὶ ἐπάταξε τὴν φάραγγα τῶν ἁλῶν, δώδεκα χιλιάδας.
3 (Μασ. 60) Ο ΘΕΟΣ, ἀπώσω ἡμᾶς καὶ καθεῖλες ἡμᾶς, ὠργίσθης καὶ οἰκτείρησας ἡμᾶς.

3 (Μασ. 60) Ω Θεέ, μας απώθησες και μας απεμάκρυνες από κοντά σου. Μας κατεκρήμνισες, ωργίσθης εναντίον μας. Και τώρα, Κυριε, μετά την τιμωρίαν μας, δείξε προς ημάς το έλεός σου και την ευσπλαγχνίαν σου.

4 συνέσεισας τὴν γῆν καὶ συνετάραξας αὐτήν· ἴασαι τὰ συντρίμματα αὐτῆς ὅτι ἐσαλεύθη.

4 Συνεκλόνισες την χώραν της Παλαιστίνης με την επιδρομήν και τας δηώσεις των αλλοφύλων. Την συνετάραξες ωσάν με σεισμούς μεγάλους και καταστρεπτικούς. Θεράπευσε, Κυριε, τα συντρίμματα και τα ερείπιά της, διότι τα πάντα εις αυτήν εσαλεύθησαν.

[5] ἔδειξας τῷ λαῷ σου σκληρά, ἐπότισας ἡμᾶς οἶνον κατανύξεως.

[5] Παρεχώρησες να ίδη ο λαός σου σκληράς δοκιμασίας. Μας επότισες με τον πικρόν οίνον της οργής σου.

[6] ἔδωκας τοῖς φοβουμένοις σε σημείωσιν τοῦ φυγεῖν ἀπὸ προσώπου τόξου. (διάψαλμα).

[6] Εδωκες όμως, εν τη ευσπλαγχνία και τη αγαθότητί σου, στους Ισραηλίτας, που ευλαβούνται το όνομά σου, σημείον, δια να αποφύγουν το εχθρικόν τόξον και διασωθούν.

[7] ὅπως ἂν ῥυσθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σῶσον τῇ δεξιᾷ σου καὶ ἐπάκουσόν μου.

[7] Δια να γλυτώσουν οι αγαπητοί σου και μη εξοντωθούν από τους εχθρούς, σώσε τους με την ακατανίκητον δεξιάν σου και κάμε δεκτήν ευμενώς την προσευχήν μου υπέρ του λαού.

[8] ὁ Θεὸς ἐλάλησεν ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· ἀγαλλιάσομαι καὶ διαμεριῶ Σίκιμα καὶ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν διαμετρήσω.

[8] Ο Θεός, εν τη αγιότητι αυτού, μίλησε επισήμως και είπε· Με χαράν και αγαλλίασιν θα διαμοιράσω εις σας την πόλιν Συχέμ και θα καταμετρήσω την κοιλάδα των σκηνών, που εκτείνεται πέραν του Ιορδάνου, όλην αυτήν την χώραν, δια να την διαμοιράσω προς σας.

[9] ἐμός ἐστι Γαλαάδ, καὶ ἐμός ἐστι Μανασσῆ, καὶ Ἐφραὶμ κραταίωσις τῆς κεφαλῆς μου, Ἰούδας βασιλεύς μου·

[9] Διότι εις εμέ ανήκει η χώρα Γαλαάδ, ιδική μου είναι η περιοχή Μανασσή η πέραν του Ιορδάνου. Επίσης ιδική μου είναι και η εντεύθεν του Ιορδάνου περιοχή Εφραίμ, η κραταιά αυτή δύναμις περικεφαλαία μου, όπως επίσης και φυλή του Ιούδα, από την οποίαν προέρχονται οι βασιλείς του λαού μου.

[10] Μωὰβ λέβης τῆς ἐλπίδος μου, ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἐκτενῶ τὸ ὑπόδημά μου, ἐμοὶ ἀλλόφυλοι ὑπετάγησαν.

[10] Η χώρα των Μωαβιτών θα γίνη λεκάνη, μέσα εις την οποίαν ο εκλεκτός μου λαός θα πλύνη τους πόδας του. Εις την χώραν της Ιδουμαίας θα εκτείνω το υπόδημά μου και θα την υποτάξω. Εις εμέ όλοι οι αλλόφυλοι υπετάγησαν και θα υποταχθούν.

[11] τίς ἀπάξει με εἰς πόλιν περιοχῆς; ἢ τίς ὁδηγήσει με ἕως τῆς Ἰδουμαίας;

[11] Επειτα, λοιπόν, από τας μεγάλας αυτάς υποσχέσστου Κυρίου, ποίος θα με φέρη νικητήν εις την οχυράν πόλιν, που είναι πρωτεύουσα της Ιδουμαίας; Ποιός θα με οδηγήση το συντομώτερον μέχρι της χώρας Ιδουμαίας;

[12] οὐχὶ σύ, ὁ Θεός, ὁ ἀπωσάμενος ἡμᾶς; καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ, ὁ Θεός, ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν;

[12] Δεν θα μας οδηγήσης συ, ω Θεέ μου, ο οποίος προηγουμένως μας είχες απωθήσει από κοντά σου; Και συ δεν θα εκστρατεύσης μαζή με τας ιδικάς μας στρατιωτικάς δυνάμεις εναντίον των εχθρών μας;

[13] δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

[13] Δος μας βοήθειαν, δια να σωθώμεν από την δοκιμασίαν, η οποία μας συνέχει, διότι ματαία και άκαρπος εις σωτηρίαν είναι κάθε βοήθεια, που προέρχεται από άνθρωπον.

[14] ἐν τῷ Θεῷ ποιήσωμεν δύναμιν, καὶ αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς θλίβοντας ἡμᾶς.

[14] Με την βοήθειαν σου του Θεού μας θα δράσωμεν αποτελεσματικώς και μετά δυνάμεως. Αυτός ο ίδιος θα εκμηδενίση εκείνους, οι οποίοι μας θλίβουν.

60 Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 61) ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ, ὁ

[2] (Μασ. 61) Ακουσε, ω Θεέ μου, και κάμε δεκτήν την

Θεός, τῆς δεήσεώς μου, πρόσχες τῇ προσευχῇ μου.
[3] ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὴν καρδίαν μου· ἐν πέτρᾳ ὕψωσάς με, ὡδήγησάς με,

[4] ὅτι ἐγενήθης ἐλπίς μου, πύργος ἰσχύος ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ.

[5] παροικήσω ἐν τῷ σκηνώματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας, σκεπασθήσομαι ἐν σκέπει τῶν πτερύγων σου. (διάψαλμα).

[6] ὅτι σύ, ὁ Θεός, εἰσήκουσας τῶν εὐχῶν μου, ἔδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου.

[7] ἡμέρας ἐφ᾽ ἡμέρας τοῦ βασιλέως προσθήσεις, τὰ ἔτη αὐτοῦ ἕως ἡμέρας γενεᾶς καὶ γενεᾶς.

[8] διαμενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ἔλεος καὶ ἀλήθειαν αὐτοῦ τίς ἐκζητήσει;

[9] οὕτως ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος τοῦ ἀποδοῦναί με τὰς εὐχάς μου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.

δέησίν μου. Δώσε προσοχήν εις την προσευχήν μου.

[3] Από τα πέρατα της γης, μακράν από την Σιών, κράζω προς σε εις περίοδον, κατά την οποίαν η καρδία μου έχει καταληφθή από μεγάλην λύπην και ατονίαν. Και συ, Κυριε, όπως στο παρελθόν έτσι και τώρα, με ύψωσες και με εστήριξες εις απρόσιτους από τους εχθρούς μου βράχους. Εκεί, συ ο ίδιος με οδήγησες ασφαλή.
[4] Διότι εγώ και στο παρελθόν εις σε είχα στηρίξει τας ελπίδας μου και με επροστάτευσες ως πύργον και φρούριον απόρθητον εναντίον του οιουδήποτε εχθρού μου.
[5] Πιστεύω, ότι και τώρα θα ευδοκήσης να κατοικήσω παντοτεινά πλησίον του ιερού σου σκηνώματος εις την Ιερουσαλήμ, ώστε να ευρίσκωμαι υπό την ακατανίκητον σκέπην των πτερύγων της θείας σου προστασίας.
[6] Διότι συ, ω Θεέ μου, ήκουσες και έκαμες ευμενώς δεκτάς τας προσευχάς μου και τα τάματά μου, και έδωσες εις ημάς, που σε ευλαβούμεθα, την γην της Επαγγελίας ως κληρονομίαν.
[7] Ημέρας εις τας ημέρας του βασιλέως θα προσθέσης, ώστε τα έτη του δια των απογόνων του, και μάλιστα δια του Μεσσίου, να συνεχισθούν αιωνίως από των ημερών της μιας γενεάς μέχρι και των ημερών της άλλης εις αιώνας αιώνων.
[8] Και έτσι θα παραμένη αυτός αιώνιος βασιλεύς ενώπιόν σου. Ποιός από τους θνητούς θα ημπορέση ποτε να ερευνήση και να κατανοήση το βάθος του ελέους και την πιστότητα των υποσχέσεών σου;
[9] Γεμάτος θαυμασμόν προ του απείρου μεγαλείου σου θα ψάλλω ύμνον εις δόξαν του Ονόματός σου δια μέσου όλων των αιώνων και ωσάν χρέος οφειλόμενον θα αποδίδω εις σε τα τάματά μου καθημερινώς από την μίαν ημέραν εις την άλλην.

61

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ ᾽Ιδιθούν· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.
[2] (Μασ. 62) ΟΥΧΙ τῷ Θεῷ ὑποταγήσεται ἡ ψυχή μου; παρ᾽ αὐτῷ γὰρ τὸ σωτήριόν μου·
[3] καὶ γὰρ αὐτὸς Θεός μου καὶ σωτήρ μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου, οὐ μὴ σαλευθῶ ἐπὶ πλεῖον.

[4] ἕως πότε ἐπιτίθεσθε ἐπ᾽ ἄνθρωπον; φονεύετε πάντες ὡς

[2] (Μασ. 62) Εις τον Θεόν δεν θα υποταχθή η ψυχή μου; Βεβαίως. Διότι εις τα χέρια αυτού υπάρχει η σωτηρία μου.
[3] Ακριβώς επειδή αυτός ο Θεός μου, είναι ο σωτήρ μου και ο υπερασπιστής μου, δεν θα κλονισθώ πλέον στους πειρασμούς, οι οποίοι ενδεχομένως θα με προσβάλουν.
[4] Εως πότε σεις θα επιτίθεσθε με φονικήν μανίαν εναντίον αθώου ανθρώπου; Εως πότε σεις θα

τοίχῳ κεκλιμένῳ καὶ φραγμῷ ὡσμένῳ.

επιζητήτε να με φονεύσετε επιπίπτοντες εναντίον μου, ωσάν προς ετοιμόρροπον τοίχον και προς φράκτην ο οποίος έχει σπρωχθή και είναι έτοιμος να σωριασθή στο έδαφος;

[5] πλὴν τὴν τιμήν μου ἐβουλεύσαντο ἀπώσασθαι, ἔδραμον ἐν δίψει, τῷ στόματι αὐτῶν εὐλόγουν καὶ τῇ καρδίᾳ αὐτῶν κατηρῶντο. (διάψαλμα).

[5] Παρ' όλην την τραγικήν μου κατάστασιν, οι εχθροί μου εσκέφθησαν να ποδοπατήσουν στο χώμα την βασιλικήν μου τιμήν. Και προς τούτο, διψασμένοι δια το αίμα μου, έτρεξαν εναντίον μου. Με το στόμα των έλεγαν λόγους επαινετικούς και κολακευτικούς. Με την καρδιάν των όμως με κατηρώντο.

[6] πλὴν τῷ Θεῷ ὑποτάγηθι, ἡ ψυχή μου, ὅτι παρ᾽ αὐτῷ ἡ ὑπομονή μου.

[6] Πλην συ, ω ψυχή μου, στον Θεόν πρέπει να υποταχθής, διότι από αυτόν με υπομονήν και πίστιν θα περιμένω λύτρωσιν από τας θλίψεις μου.

[7] ὅτι αὐτὸς Θεός μου καὶ σωτήρ μου, ἀντιλήπτωρ μου, οὐ μὴ μεταναστεύσω.

[7] Διότι αυτός είναι ο Θεός και σωτήρ μου, το στήριγμά μου· και παρά την μανίαν των εχθρών μου δεν θα μεταναστεύσω εξόριστος εις ξένας περιοχάς.

[8] ἐπὶ τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν μου καὶ ἡ δόξα μου· ὁ Θεὸς τῆς βοηθείας μου, καὶ ἡ ἐλπίς μου ἐπὶ τῷ Θεῷ.

[8] Εις τον Θεόν έχω στηρίξει με πίστιν την σωτηρίαν μου και την δόξαν μου. Ο Θεός αυτός είναι ο βοηθός μου και όλαι αι ελπίδες μου εις αυτόν στηρίζονται.

[9] ἐλπίσατε ἐπ᾽ αὐτὸν πᾶσα συναγωγὴ λαοῦ· ἐκχέετε ἐνώπιον αὐτοῦ τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ὁ Θεὸς βοηθὸς ἡμῶν. (διάψαλμα).

[9] Εις τον Θεόν στηρίξατε τας ελπίδας σας όλα τα πλήθη του λαού. Αφήσατε να εκχυθή προς αυτόν το περιεχόμενον της καρδίας σας, είτε θλίψις είναι και πόνοι, είτε χαρά και αγαλλίασις. Διότι ο Θεός είναι βοηθός μας.

[10] πλὴν μάταιοι οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ψευδεῖς οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ζυγοῖς τοῦ ἀδικῆσαι αὐτοὶ ἐκ ματαιότητος ἐπὶ τὸ αὐτό.

[10] Εξ αντιθέτου οι άνθρωποι είναι ματαιολόγοι και κούφοι, ψεύδονται μεταξύ των, απατούν και απατώνται, και αδικούν ο ενας τον άλλον. Ολοι αυτοί κινούνται από συμφώνου ένεκα της ματαιοδοξίας των.

[11] μὴ ἐλπίζετε ἐπ᾽ ἀδικίαν καὶ ἐπὶ ἁρπάγματα μὴ ἐπιποθεῖτε· πλοῦτος ἐὰν ῥέῃ, μὴ προστίθεσθε καρδίαν.

[11] Σεις, οι άνθρωποι, μη στηρίζετε τας ελπίδας σας στον πλούτον και εις την αδικίαν. Μη φλογίζεσθε από τον πόθον δια πλούτη, που προέρχονται από αρπαγάς. Και αν ίδετε ωσάν ποτάμι να ρέη ο πλούτος εμπρός σας, μη προσκολλάτε εις αυτόν την καρδίαν σας.

[12] ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός, δύο ταῦτα ἤκουσα, ὅτι τὸ κράτος τοῦ Θεοῦ,

[12] Απαξ δια παντός διεκήρυξεν ο Θεός, εγώ δε ήκουσα τα δύο αυτά πράγματα. Πρώτον ότι η κραταιά δύναμις ανήκει εις σε τον Θεόν

[13] καὶ σοῦ, Κύριε, τὸ ἔλεος, ὅτι σὺ ἀποδώσεις ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

[13] και δεύτερον ότι η ευσπλαγχνία είναι επίσης ιδική σου. Βασει λοιπόν αυτών, Κυριε, συ θα αποδώσης εις έκαστον κατά τα έργα του. Θα τιμωρήσης δια τας αδικίας του τον ένοχον. Θα αμείψης τον αγαθόν δια τα καλά του έργα.

62

Ψαλμὸς τῷ Δαυῒδ ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας.

[2] (Μασ. 63) Ο ΘΕΟΣ ὁ Θεός μου,

[2] (Μασ. 63) Θεέ μου, που είσαι ο Θεός μου, από πολύ

πρὸς σὲ ὀρθρίζω· ἐδίψησέ σε ἡ ψυχή μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σάρξ μου ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.

πρωϊ, από τα χαράματα προσεύχομαι προς σέ. Σε διψά και σε ποθεί η ψυχή μου. Ποσες φορές και αυταί αι αισθήσστου σώματός μου, εις την έρημον αυτήν χώραν την δύσδατον και άνυδρον επόθησαν να ίδουν και να απολαύσουν τον άγιόν σου ναόν!

[3] οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὤφθην σοι τοῦ ἰδεῖν τὴν δύναμίν σου καὶ τὴν δόξαν σου.

[3] Με την δίψαν αυτήν επαρουσιαζόμην σωματικώς και ψυχικώς άλλοτε στον ιερόν σου τόπον, δια να ίδω και σκεφθώ την δύναμίν σου και την δόξαν σου.

[4] ὅτι κρεῖσσον τὸ ἔλεός σου ὑπὲρ ζωάς· τὰ χείλη μου ἐπαινέσουσί σε.

[4] Σε επόθησα και σε ποθώ σφοδρώς, Κυριέ μου, διότι το έλεός σου είναι ανώτερον από χιλιάδας και χιλιάδας ζωάς. Τα χείλη μου θα σε υμνούν και θα σε δοξολογούν.

[5] οὕτως εὐλογήσω σε ἐν τῇ ζωῇ μου καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀρῶ τὰς χεῖράς μου.

[5] Με τον αυτόν τρόπον θα σε ευλογώ και θα σε δοξολογώ καθ' όλον το διάστημα της ζωής μου και μόνον στο Ονομά σου θα υψώνω τας χείράς μου, και προς σε θα προσεύχωμαι.

[6] ὡς ἐκ στέατος καὶ πιότητος ἐμπλησθείη ἡ ψυχή μου, καὶ χείλη ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.

[6] Με την χαράν και την ευφροσύνην της προσευχής θα χορταίνη και θα ευφραίνεται η ψυχή μου, όπως θα ηυφραίνετο το σώμα, όταν θα έτρωγε λιπαρά και νόστιμα φαγητά. Με χείλη πλημμυρισμένα από αγαλλίασιν θα σε υμνή τότε το στόμα μου.

[7] εἰ ἐμνημόνευόν σου ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς σέ·

[7] Οταν, καθώς πέφτω κατά την νύκτα στο στρώμα μου, σε ενθυμούμαι και κοιμώμαι με την παράστασιν του μεγαλείου σου, τότε πολύ πρωϊ θα εξυπνώ και θα μελετώ τα μεγαλεία

[8] ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου, καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου ἀγαλλιάσομαι.

[8] Διότι συ κατά το παρελθόν υπήρξες βοηθός και στο μέλλον θα δοκιμάζω αγαλλίασιν και χαράν ευρισκόμενος κάτω από την σκέπην των πτερύγων σου.

[9] ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιά σου.

[9] Προσεκολλήθη πάντοτε η ψυχή μου προς σέ. Συ δε ήπλωσες την δεξιάν σου χείρα και με εστήριξες, με καθωδήγησες και με επροστάτευσες.

[10] αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου, εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς·

[10] Αυτοί δε οι εχθροί μου, οι οποίοι με πολεμούν, ματαίως προσεπάθησαν να αφαιρέσουν την ζωήν μου. Θα αποτύχουν στο έργον των, αλλά και οι ίδιοι θα φονευθούν και θα κατέλθουν στον άδην, εις τα βάθη της γης.

[11] παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ρομφαίας, μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται.

[11] Θα παραδοθούν εις σφαγήν ρομφαίας, τα σώματά των άταφα θα γίνουν τροφή δια τας αλώπεκας.

[12] ὁ δὲ βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ, ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὀμνύων ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.

[12] Εγώ όμως ο βασιλεύς θα ευφρανθώ με την προστασίαν και την χαράν, την οποίαν ο Θεός μου δίδει. Και καθένας, ο οποίος ορκίζεται στον αληθινόν Θεόν, θα δοξασθή. Εξ αντιθέτου θα φραγή και θα κλείση το στόμα εκείνων, οι οποίοι λαλούν αδικίας και ψεύδη.

63 Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 64) ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ, ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχήν μου.

[2] (Μασ. 64) Ακουσε και κάμε δεκτήν, Κυριε και Θεέ μου, την προσευχήν μου τώρα που δέομαι προς σε και ελευθέρωσε την ψυχήν μου από τον φόβον, που μου εμπνέει ο εχθρός μου.

[3] ἐσκέπασάς με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, ἀπὸ πλήθους ἐργαζομένων ἀδικίαν,

[3] Σκέπασέ με και προστάτευσέ με από τας μυστικάς συνωμοσίας των πονηρών ανθρώπων και από το πλήθος των κακών ανθρώπων, που συστηματικώς εργάζονται την αδικίαν.

[4] οἵτινες ἠκόνησαν ὡς ρομφαίαν τὰς γλώσσας αὐτῶν, ἐνέτειναν τόξον αὐτῶν πρᾶγμα πικρὸν

[4] Ολοι αυτοί ηκόνησαν, ως μεγάλην μάχαιραν, τας γλώσσας των, ετέντωσαν το τόξον των και έθεσαν επάνω εις αυτό, δια να εκσφενδονίσουν εναντίον μου αντί βέλους λόγους πικρούς και συκοφαντικούς,

[5] τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον, ἐξάπινα κατατοξεύσουσιν αὐτὸν καὶ οὐ φοβηθήσονται.

[5] δια να κατατοξεύσουν και κτυπήσουν υπούλως και κρυφίως τον άμεμπτον. Θέλουν αιφνιδιαστικώς να με κτυπήσουν χωρίς κανένα φόβον και δισταγμόν.

[6] ἐκραταίωσαν ἑαυτοῖς λόγον πονηρόν, διηγήσαντο τοῦ κρύψαι παγίδας, εἶπαν· τίς ὄψεται αὐτούς;

[6] Εμελέτησαν, ετελειοποίησαν και ενίσχυσαν με κάθε τρόπον το πονηρόν σχέδιον μεταξύ των. Συνεννοήθησαν να μου στήσουν κρυφήν παγίδα και είπαν· Ποιός, άνθρωπος η ο Θεός, θα τους ίδη; Κανείς.

[7] ἐξηρεύνησαν ἀνομίαν, ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις. προσελεύσεται ἄνθρωπος, καὶ καρδία βαθεῖα,

[7] Επενόησαν ποικίλους τρόπους δια το καταχθόνιον έργον των. Εξηντλήθησαν μελετώντες τας μηχανορραφίας των. Καθένας από αυτούς θα με πλησιάση με δολιότητα και μοχθηρίαν. Καταχθονία είναι η καρδία των, μέσα εις την οποίαν κρύπτονται αι πονηραί των προθέσεις.

[8] καὶ ὑψωθήσεται, ὁ Θεός. βέλος νηπίων ἐγενήθησαν αἱ πληγαὶ αὐτῶν,

[8] Τα σχέδιά των όμως δεν θα πραγματοποιηθούν. Θα υψωθή και θα νικήση ο κραταιός Θεός, ο προστάτης μου. Αι πληγαί, τας οποίας θα μου προξενήσουν, θα είναι ωσάν τας πληγάς, που προέρχονται από βέλη ριπτόμενα από νήπια.

[9] καὶ ἐξησθένησαν ἐπ᾽ αὐτοὺς αἱ γλῶσσαι αὐτῶν. ἐταράχθησαν πάντες οἱ θεωροῦντες αὐτούς,

[9] Ητόνησαν και παρέλυσαν εις τα στόματά των, αι κομπορρημονούσαι γλώσσαι των. Ολοι, όσοι είδαν τας ενεργείας των και τας αποτυχίας των, εξεπλάγησαν.

[10] καὶ ἐφοβήθη πᾶς ἄνθρωπος. καὶ ἀνήγγειλαν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ποιήματα αὐτοῦ συνῆκαν.

[10] Και κάθε άνθρωπος ιδών την συντριβήν των πονηρών σχεδίων των εφοβήθη και ευλαβήθη τον Θεόν. Ολοι δε διεκήρυξαν τα έργα της θαυμαστής προστασίας του Θεού, διότι κατενόησαν τα έργα αυτά ως έργα Κυρίου.

[11] εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλπιεῖ ἐπ᾽ αὐτόν, καὶ ἐπαινεθήσονται πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

[11] Καθε δε δίκαιος άνθρωπος, βλέπων τα μεγαλεία του Θεού, θα ευφρανθή εν Κυρίω και θα ελπίζη περισσότερον τώρα εις αυτόν. Ολοι οι ευθείς και ειλικρινείς άνθρωποι θα δοξασθούν από τον Θεόν και από τους συνανθρώπους των.

64 Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, ᾠδή· ῾Ιερεμίου καὶ ᾽Ιεζεκιήλ ἐκ τοῦ λαοῦ τῆς παροικίας, ὅτε ἔμελλον ἐκπορεύεσθαι.

[2] (Μασ. 65) ΣΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ὕμνος, ὁ Θεός, ἐν Σιών, καὶ σοὶ ἀποδοθήσεται εὐχὴ ἐν ῾Ιερουσαλήμ.

[2] (Μασ. 65) Εις σέ, Κυριε, είναι πρέπον να αναπέμπεται κάθε δοξολογία εις την Σιών. Εις την Ιερουσαλήμ πρέπει να εκπληρώνεται το τάξιμον του λαού σου προς σέ.

[3] εἰσάκουσον προσευχῆς μου· πρὸς σὲ πᾶσα σὰρξ ἥξει.

[3] Ακουσε, Κυριε, και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου, διότι κάθε ανθρωπίνη σαρξ, ασθενής καθώς είναι, προς σε θα έλθη να ζητήση βοήθειαν.

[4] λόγοι ἀνόμων ὑπερεδυνάμωσαν ἡμᾶς, καὶ ταῖς ἀσεβείαις ἡμῶν σὺ ἱλάσῃ.

[4] Πολλαί και διάφοροι ανομίαι με λόγια και με έργα υπερίσχυσαν, υπεδούλωσαν την θέλησίν μας, ημαρτήσαμεν ενώπιόν σου. Συ όμως, Κυριε, θα φανής ελεήμων εις τας αμαρτίας μας και θα μας συγχωρήσης.

[5] μακάριος ὃν ἐξελέξω καὶ προσελάβου· κατασκηνώσει ἐν ταῖς αὐλαῖς σου. πλησθησόμεθα ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ οἴκου σου· ἅγιος ὁ ναός σου,

[5] Τρισευτυχισμένος εκείνος, τον οποίον συ εξέλεξες και με στοργήν επήρες κοντά σου. Αυτός θα μένη διαρκώς εις τας ιεράς αυλάς του ναού σου. Εάν αξιώσης και ημάς αυτής της δωρεάς, θα χορτάσωμεν από τα πλούσια αγαθά του οίκου σου. Αγιος είναι και ιερός ο ναός σου. Αξιοθαύμαστος ο ναός σου δια τα πλούσια έργα της δικαιοσύνης σου.

[6] θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ. ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός, ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπὶς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσσῃ μακράν,

[6] Καμε δεκτήν την προσευχήν μας συ, ο Θεός και ο σωτήρ μας· η ελπίς όλων των ανθρώπων μέχρι και των περάτων της γης και αυτών που διαπλέουν θαλάσσας και κατοικούν εις νήσους μακράν.

[7] ἑτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ, περιεζωσμένος ἐν δυναστείᾳ,

[7] Συ, ο οποίος στερεώνεις με την τεραστίαν δύναμίν σου τα όρη, συ ο οποίος είσαι περιζωσμένος με άπειρον ισχύν.

[8] ὁ συνταράσσων τὸ κῦτος τῆς θαλάσσης, ἦχους κυμάτων αὐτῆς. ταραχθήσονται τὰ ἔθνη,

[8] Συ, ο οποίος αναταράσσεις την θάλασσαν καθ' όλον το πλάτος και βάθος αυτής, και προκαλείς την βοήν των κυμάτων της. Από όλας αυτάς τας μεγαλειώδεις εκδηλώσεις της δυνάμεώς σου θα καταπλαγούν και θα ταραχθούν τα έθνη.

[9] καὶ φοβηθήσονται οἱ κατοικοῦντες τὰ πέρατα ἀπὸ τῶν σημείων σου· ἐξόδους πρωΐας καὶ ἑσπέρας τέρψεις.

[9] Από τα αξιοθαύμαστα έργα σου θα τρομάξουν οι κατοικούντες μέχρι και εις τα πέρατα του κόσμου. Θα τέρψης όμως και θα γοητεύσης τους ανθρώπους με το πρωϊνόν φως, τότε που αρχίζει η πρωΐα και με το ηλιοβασίλεμμα, τότε που αρχίζει η εσπέρα.

[10] ἐπεσκέψω τὴν γῆν καὶ ἐμέθυσας αὐτήν, ἐπλήθυνας τοῦ πλουτίσαι αὐτήν· ὁ ποταμὸς τοῦ Θεοῦ ἐπληρώθη ὑδάτων· ἡτοίμασας τὴν τροφὴν αὐτῶν, ὅτι οὕτως ἡ ἑτοιμασία.

[10] Επεσκέφθης, Κυριε, με ευεργετικήν βροχήν την γην. Ερριψες άφθονο νερό και την εμέθυσες, έβρεξες πολύ, δια να πλουτίσης την χώραν μας με πλουσίαν καρποφορίαν. Ο Ιορδάνης, ο ποταμός του Θεού, εγέμισεν από ύδατα. Με τας βροχάς σου ητοίμασας πλουσίαν τροφήν στους κατοίκους της Παλαιστίνης. Διότι έτσι γίνεται η καλλιέργεια και η καρποφορία της γης.

[11] τοὺς αὔλακας αὐτῆς μέθυσον,

[11] Ποτισε, λοιπόν, τα αυλάκια της γης με τα πλούσια

πλήθυνον τὰ γεννήματα αὐτῆς, ἐν ταῖς σταγόσιν αὐτῆς εὐφρανθήσεται ἀνατέλλουσα.

[12] εὐλογήσεις τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰ πεδία σου πλησθήσονται πιότητος·
[13] πιανθήσεται τὰ ὄρη τῆς ἐρήμου, καὶ ἀγαλλίασιν οἱ βουνοὶ περιζώσονται.
[14] ἐνεδύσαντο οἱ κριοὶ τῶν προβάτων, καὶ αἱ κοιλάδες πληθυνοῦσι σῖτον· κεκράξονται, καὶ γὰρ ὑμνήσουσι.

νερά της βροχής, πλήθυνε τα γεννήματα και τους καρπούς της. Με την σιγαλήν ποτιστικήν βροχήν θα ευφρανθή η χώρα μας, διότι θα πλημμυρίση από βλάστησιν.
[12] Ολον τον κύκλον του ετησίου χρόνου θα πλουτίσης, Κυριε, με τα αγαθά σου και έτσι αι πεδιάδες της χώρας σου θα πλημμυρίσουν από μεγάλην ευφορίαν.
[13] Και αυτά τα όρη της έρημου και τα βουνά θα παρουσιάσουν πλουσίαν βλάστησιν. Θα περιβληθούν την αγαλλίασιν και την ωραιότητα του πρασίνου.
[14] Οι κριοι των προβάτων, χορτασμένοι από την πλουσίαν βοσκήν πεδιάδων και βουνών, θα ενδυθούν το νέον μαλλί των. Αι πεδιάδες θα παράγουν άφθονον σίτον. Δι' όλα αυτά άνθρωποι και φύσις θα κραυγάσουν και θα υμνολογήσουν τον Κυριον.

65

Εἰς τὸ τέλος· ᾠδὴ ψαλμοῦ· ἀναστάσεως.
[1] (Μασ. 66) ΑΛΑΛΑΞΑΤΕ τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ,
[2] ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. δότε δόξαν αἰνέσει αὐτοῦ.
[3] εἴπατε τῷ Θεῷ· ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου· ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου ψεύσονταί σε οἱ ἐχθροί σου.

[4] πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καὶ ψαλάτωσάν σοι, ψαλάτωσαν τῷ ὀνόματί σου. (διάψαλμα).

[5] δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ· φοβερὸς ἐν βουλαῖς ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων,

[6] ὁ μεταστρέφων τὴν θάλασσαν εἰς ξηράν, ἐν ποταμῷ διελεύσονται ποδί. ἐκεῖ εὐφρανθησόμεθα ἐπ᾽ αὐτῷ,

[7] τῷ δεσπόζοντι ἐν τῇ δυναστείᾳ αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος. οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἐπιβλέπουσιν, οἱ παραπικραίνοντες μὴ ὑψούσθωσαν ἐν ἑαυτοῖς. (διάψαλμα).

[1] (Μασ. 66) Αλαλάξατε με ιερόν ενθουσιασμόν προς δόξαν του Κυρίου, οι κατοικούντες όλην την γην.
[2] Δοξάσατε και τα υμνολογήσατε αυτόν.

[3] Είπατε προς τον Θεόν με ύμνους· Ποσον θαυμαστά και φοβερά είναι τα έργα σου, δια την σωτηρίαν μας, Κυριε! Εμπρός εις την άπειρον δύναμίν σου θα καταληφθούν από φόβον οι εχθροί σου, θα ταπεινωθούν και θα υποταχθούν, χωρίς και να το θέλουν, προς σέ.
[4] Ολοι οι άνθρωποι, που κατοικούν την γην, ας προσκυνήσουν και ας δοξολογήσουν σε τον παντοδύναμον Θεόν. Ας ψάλλουν ύμνους με μουσικά όργανα προς δόξαν του Ονόματός σου.
[5] Ελάτε και ίδετε τα καταπληκτικά έργα του Θεού. Ποσον φοβερός και άφθαστος είναι ο Θεός εις τας σκέψεις και τας αποφάσστου! Απείρως ανώτερος από όλους μαζή τους ανθρώπους.
[6] Αυτός, ο οποίος μεταστρέφει την θάλασσαν εις ξηράν, όπως έκαμεν εις την Ερυθράν Θαλασσαν. Εστέγνωσε τον Ιορδάνην ποταμόν και επερασαν με τα πόδια των οι πρόγονοί μας. Αναλογιζόμενοι τα καταπληκτικά θαύματα εις προστασίαν των προγόνων μας θα χαρώμεν δια τον Κυριον.
[7] Δι' αυτόν, ο οποίος κυριαρχεί με την ακατανίκητον δύναμίν του εις όλους τους αιώνας. Τα μάτια του παρακολουθούν και βλέπουν όλους τους ανθρώπους όλων των εθνών. Σεις δε οι αποστάται, οι οποίοι με τα αμαρτωλά σας έργα πικραίνετε τον Κυριον, μη

	υψηλοφρονήτε.
[8] εὐλογεῖτε, ἔθνη, τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ ἀκουτίσασθε τὴν φωνὴν τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ,	[8] Δοξολογήστε τα έθνη τον Θεόν μας, με βοήν ισχυράν. Καμετε ακουστήν την φωνήν της δοξολογίας σας προς αυτόν,
[9] τοῦ θεμένου τὴν ψυχήν μου εἰς ζωήν, καὶ μὴ δόντος εἰς σάλον τοὺς πόδας μου.	[9] ο οποίος ελύτρωσεν εμέ και τον λαόν μου από θανάσιμον κίνδυνον και μας επανέφερεν εις την ζωήν. Δεν επέτρεψε να σαλευθούν οι πόδες μου και να πέσω.
[10] ὅτι ἐδοκίμασας ἡμᾶς, ὁ Θεός, ἐπύρωσας ἡμᾶς, ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον·	[10] Διότι μας εδοκίμασες, ω Θεέ. Μας έρριψες εις την κάμινον του πυρός, του πόνου και των θλίψεων, αλλά και μας εκαθάρισες, όπως δια του πυρός καθαρίζεται ο άργυρος.
[11] εἰσήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα, ἔθου θλίψεις ἐπὶ τὸν νῶτον ἡμῶν.	[11] Επέτρεψες να πέσωμεν εις την παγίδα των εχθρών μας και να γίνωψεν δούλοι. Εφόρτωσες επάνω εις την ράχιν μας φορτίον θλίψεων.
[12] ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν.	[12] Αφήκες να καθήσουν βαρείς επάνω από τα κεφάλια μας οι εχθροί μας. Επεράσαμεν δια μέσου πολλών και βαρειών θλίψεων, ωσάν δια μέσου πυρακτωμένης καμίνου, και δια μέσου υδάτων κατακλυσμού. Τελικώς όμως συ μας έβγαλες εις τόπον ανέσεως και αναψυχής.
[13] εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου ἐν ὁλοκαυτώμασιν, ἀποδώσω σοι τὰς εὐχάς μου,	[13] Θα έλθω στον ναόν σου με ολοκαυτώματα, θα αποδώσω εις σε και θα εκπληρώσω εκεί όλα τα τάματά μου,
[14] ἃς διέστειλε τὰ χείλη μου καὶ ἐλάλησε τὸ στόμα μου ἐν τῇ θλίψει μου·	[14] όσα τα πικραμμένα χείλη μου μισοάνοιξη και έταξαν, όσα είπε και υπεσχέθη το στόμα μου κατά το διάστημα των θλίψεών μου.
[15] ὁλοκαυτώματα μεμυελωμένα ἀνοίσω σοι μετὰ θυμιάματος καὶ κριῶν, ἀνοίσω σοι βόας μετὰ χιμάρων. (διάψαλμα).	[15] Θα σου προσφέρω, μαζή με θυμίαμα, ζώα καλοθρεμμένα ως ολοκαυτώματα. Θα σου προσφέρω κριους και βόϊδια και τράγους.
[16] δεῦτε ἀκούσατε, καὶ διηγήσομαι, πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὅσα ἐποίησε τῇ ψυχῇ μου.	[16] Ελάτε να ακούσετε, διότι, εγώ θα διηγηθώ προς σας, οι οποίοι ευλαβείσθε τον Θεόν, όσα θαυμαστά έργα έκαμεν εις εμέ ο Θεός καθ' όλον τον βίον μου.
[17] πρὸς αὐτὸν τῷ στόματί μου ἐκέκραξα καὶ ὕψωσα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν μου.	[17] Ηνοιξα το στόμα μου και προς αυτόν κατά το διάστημα των θλίψεών μου έκραξα· και επειδή αμέσως έλαβα βοήθειαν και σωτηρίαν ανέφερα με την γλώσσάν μου προς το ύψος της μεγαλωσύνης του ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας.
[18] ἀδικίαν εἰ ἐθεώρουν ἐν καρδίᾳ μου, μὴ εἰσακουσάτω μου Κύριος.	[18] Εάν έβλεπα αδικίαν μέσα εις την καρδίαν μου και η συνείδησίς μου με έτυπτεν ως ένοχον, ας μη με εισήκουεν ο Κυριος.
[19] διὰ τοῦτο εἰσήκουσέ μου ὁ Θεός, προσέσχε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.	[19] Επειδή όμως ήμουν αθώος, ο Κυριος ήκουσε και έκαμε δεκτήν την προσευχήν μου. Επρόσεξεν εις την φωνήν της δεήσεώς μου.
[20] εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἀπέστησε τὴν προσευχήν μου καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀπ᾽ ἐμοῦ.	[20] Ας είναι δοξασμένος ο Κυριος, ο οποίος δεν απέρριψε την προσευχήν μου και δεν απεμάκρυνεν από εμέ το έλεός του.

66 Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 67) Ο ΘΕΟΣ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ᾽ ἡμᾶς. (διάψαλμα).

[2] (Μασ. 67) Είθε, Κυριος ο Θεός, να δείξη και να στείλη προς ημάς την άπειρον ευσπλαγχνίαν του, να μας ευλογήση, να εμφανίση εις ημάς γεμάτο καλωσύνην το πρόσωπόν του και να μας ελεήση·

[3] τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδόν σου, ἐν πᾶσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.

[3] ώστε δια μέσου ημών, που απολαμβάνομεν τας ευλογίας σου, να γνωρίση όλος ο κόσμος την πορείαν της θείας σου προνοίας, και να κηρυχθή η σωτηρία σου εις όλα τα έθνη.

[4] ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

[4] Τοτε θα σε δοξολογήσουν οι λαοί, Θεέ μου. Ναι, θα δοξολογήσουν σε όλοι οι λαοί.

[5] εὐφρανθήτωσαν καὶ ἀγαλλιάσθωσαν ἔθνη, ὅτι κρινεῖς λαοὺς ἐν εὐθύτητι καὶ ἔθνη ἐν τῇ γῇ ὁδηγήσεις. (διάψαλμα).

[5] Θα πλημμυρίσουν από ευφροσύνην και αγαλλίασιν όλα τα έθνη, διότι συ ως βασιλεύς θα κρίνης τους λαούς με δικαιοσύνην και ευθύτητα και θα καθοδηγής τα έθνη ασφαλή και ειρηνικά εις τας χώρας των.

[6] ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

[6] Θα σε δοξολογήσουν, ω Θεέ, λαοί. Θα δοξολογήσουν σε όλοι οι λαοί.

[7] γῆ ἔδωκε τὸν καρπὸν αὐτῆς· εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

[7] Η γη θα δώση πλούσιον τον καρπόν αυτής. Είθε να μας ευλογήση ο Θεός, ο Θεός μας.

[8] εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

[8] Είθε να μας ευλογήση ο Θεός. Να ευλαβηθούν δε και να λατρεύσουν αυτόν όλοι οι κάτοικοι της γης μέχρι και των περάτων της γης.

67 Εἰς τὸ τέλος· ᾠδῆς ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 68) ΑΝΑΣΤΗΤΩ ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

[2] (Μασ. 68) Ας εγερθή ο Θεός, ας κάμη αισθητήν την παρουσίαν και την δύναμίν του ο Κυριος, και αμέσως οι εχθροί του θα διασκορπισθούν. Θα φύγουν πανικόβλητοι από εμπρός του όλοι εκείνοι, οι οποίοι τον μισούν.

[3] ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν· ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός, οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

[3] Οπως εξαφανίζεται και διαλύεται ο καπνός, έτσι θα εξαφανισθούν και αυτοί. Οπως διαλύεται το κηρί εμπρός στο πυρ, κατά παρόμοιον τρόπον θα εξολοθρευθούν και οι αμαρτωλοί εμπρός εις την παρουσίαν του παντοδυνάμου Θεού.

[4] καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν, ἀγαλλιάσθωσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τερφθήτωσαν ἐν εὐφροσύνῃ.

[4] Οι δίκαιοι όμως θα ευφρανθουν. Θα πλημμυρίσουν από αγαλλίασιν ενώπιον του Θεού. Θα απολαύσουν θεοσδότους τέρψεις με κάθε ευφροσύνην.

[5] ᾄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ· ὁδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν, Κύριος ὄνομα αὐτῷ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε ἐνώπιον αὐτοῦ.

[5] Ψαλατε, λοιπόν, προς τον Θεόν, συνθέσατε αρμονικούς ύμνους εις δόξαν του Ονοματός του. Ετοιμάσατε εις την έρημον την όδον, δι' εκείνον ο οποίος ως θριαμβευτής κάθεται επάνω στο άρμα και προχωρεί προς δυσμάς εις την γην της επαγγελίας.

Κυριος είναι το όνομά του. Σκιρτήσατε οι πιστοί από αγαλλίασιν ενώπιον αυτού.

6 ταραχθήσονται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, τοῦ πατρὸς τῶν ὀρφανῶν καὶ κριτοῦ τῶν χηρῶν· ὁ Θεὸς ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ.

6 Οι άδικοι και οι παράνομοι θα τρομάξουν και με μόνην την εμφάνισιν αυτού, διότι αυτός είναι ο πατήρ και προστάτης των ορφανών, ο κριτής και υπερασπιστής των χηρών. Ας το ακούσουν οι άδικοι· υπάρχει ο Θεός στον ιερόν τόπον της κατοικίας του, στον ναόν, και παρακολουθεί τα πάντα.

7 ὁ Θεὸς κατοικίζει μονοτρόπους ἐν οἴκῳ ἐξάγων πεπεδημένους ἐν ἀνδρείᾳ, ὁμοίως τοὺς παραπικραίνοντας, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τάφοις.

7 Ο Θεός εγκαθιστά εις οίκον και αναδεικνύει ευτυχισμένους οικογενειάρχες τους μεμονωμένους και εγκαταλελειμμένους, οι όποιοι πιστεύουν εις αυτόν. Αυτός βγάζει ανδρείους από τας φυλακάς τους αλυσοδεμένους και λυτρώνει από τας αιχμαλωσίας. Αυτός επίσης, εκείνους, οι οποίοι με τας παραβάσεις των τον πικραίνουν, τους αφήνει στους σκοτεινούς τάφους της δυστυχίας των.

8 ὁ Θεός, ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαί σε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ σου, ἐν τῷ διαβαίνειν σε ἐν τῇ ἐρήμῳ. (διάψαλμα).

8 Ω Κυριε και Θεέ! Οταν έβγαινες από την Αίγυπτον, προπορευόμενος του λαού σου, όταν μαζή σου διέβαινε την έρημον ο λαός, η γη συνεκλονίσθη.

9 γῆ ἐσείσθη, καὶ γὰρ οἱ οὐρανοὶ ἔσταξαν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ τοῦ Σινᾶ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ ’Ισραήλ.

9 Οι δε ουρανοί έβρεξαν το μάνα κατόπιν εντολής του Θεού, ο όποιος είχε φανερωθή στο όρος Σινά. Εγινε τούτο αμέσως μόλις παρουσιάσθη ο Θεός στον ισραηλιτικόν λαόν.

10 βροχὴν ἑκούσιον ἀφοριεῖς, ὁ Θεός, τῇ κληρονομίᾳ σου, καὶ ἠσθένησε, σὺ δὲ κατηρτίσω αὐτήν.

10 Εν τη απείρω σου καλωσύνη και ευμενεία, ω Θεέ, βροχήν πλουσίων δωρεών έστειλες από τον ουρανόν, στον ισραηλιτικόν λαόν, που είναι κληρονομία σου. Και ότάν αυτοί απέκαμαν και εξησθένησαν, συ τους εστήριξες μέχρι της εγκαταστάσεώς των εις την γην της Επαγγελίας.

11 τὰ ζῷά σου κατοικοῦσιν ἐν αὐτῇ· ἡτοίμασας ἐν τῇ χρηστότητί σου τῷ πτωχῷ, ὁ Θεός.

11 Και τα ζώα του λαού σου, τα οποία είναι και αυτά ιδικά σου, θα ζουν πλέον και θα παχύνωνται μέσα εις την αφθονίαν της γης αυτής, την οποίαν συ με την καλωσύνην σου έκαμες εύφορον και γόνιμον, ω Θεέ, δια τους πτωχούς του λαού σου.

12 Κύριος δώσει ρῆμα τοῖς εὐαγγελιζομένοις δυνάμει πολλῇ,

12 Ο Κυριος δίδει και θα δίδη πάντοτε λόγον και εντολήν αυθεντίας και κύρους εις εκείνους, οι οποίοι με ευγλωττίαν και δυνατήν φωνήν θα ευαγγελίζονται το άγγελμα της νίκης λέγοντες προς τον λαόν·

13 ὁ βασιλεὺς τῶν δυνάμεων τοῦ ἀγαπητοῦ, τῇ ὡραιότητι τοῦ οἴκου διελέσθαι σκῦλα.

13 Ο βασιλεύς και κύριος των στρατιωτικών δυνάμεων του αγαπητού του λάου, του ισραηλιτικού, παραγγέλλει να μοιρασθούν τα λάφυρα μεταξύ των Ισραηλιτών δια τον καλλωπισμόν των οικιών των και εις ανάμνησιν των δωρεών του Θεού.

14 ἐὰν κοιμηθῆτε ἀνὰ μέσον τῶν κλήρων, πτέρυγες περιστερᾶς περιηργυρωμέναι, καὶ τὰ μετάφρενα αὐτῆς ἐν χλωρότητι χρυσίου.

14 Οταν νικηταί τότε αναπαύεαθε εις τα δοθέντα προς ημάς με κλήρον μερίδια της γης Χαναάν, θα γίνετε περιφανείς και ένδοξοι. Θα ομοιάζετε προς πτέρυγας της περιστεράς, που από το χρώμα των παρουσιάζονται σαν επαργυρωμέναι και με χρυσοπράσινα μεταξύ των πτερύγων των πτερά.

[15] ἐν τῷ διαστέλλειν τὸν ἐπουράνιον βασιλεῖς ἐπ᾽ αὐτῆς, χιονωθήσονται ἐν Σελμών.

[15] Οταν ο επουράνιος Κυριος διεσκόρπιζε πανικοβλήτους τους αλλοφύλους βασιλείς της Χαναάν, οι Ισραηλίται, κατάφορτοι από τα λάφυρα, ήσαν λαμπροί ωσάν το χιονισμένον όρος Σελμών.

[16] ὄρος τοῦ Θεοῦ, ὄρος πῖον, ὄρος τετυρωμένον, ὄρος πῖον.

[16] Το όρος του Θεού, η Σιών. Ορος παχύ, όρος στερεόν, όρος πλουσίας πνευματικής ζωής.

[17] ἱνατί ὑπολαμβάνετε, ὄρη τετυρωμένα, τὸ ὄρος, ὃ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ; καὶ γὰρ ὁ Κύριος κατασκηνώσει εἰς τέλος.

[17] Διατί παίρνετε τον λόγον και παραπονείσθε σεις όρη μεγάλα και στερεά δια τα όρος της, Σιών, στο οποίον ηυδόκησεν ο Θεός να κατοική; Πράγματι ο Κυριος θα κατοική εκεί μέχρι τέλους του παρόντος κόσμου.

[18] τὸ ἅρμα τοῦ Θεοῦ μυριοπλάσιον, χιλιάδες εὐθηνούντων· Κύριος ἐν αὐτοῖς ἐν Σινᾷ ἦν, ἐν τῷ ἁγίῳ.

[18] Το ένδοξον άρμα, επάνω στο οποίον κάθεται ο Θεός, ο ερχόμενος, δια να κατοικήση εις την Σιών, το συνοδεύουν μυριάδες και χιλιάδες αγγέλων και αγίων πλημμυρισμένοι από χαράν. Ο Κυριος, όπως άλλοτε εν μέσω των αγγέλων αυτού ήτο στο όρος Σινά, έτσι και τώρα είναι στον άγιον τόπον.

[19] ἀνέβης εἰς ὕψος, ᾐχμαλώτευσας αἰχμαλωσίαν, ἔλαβες δόματα ἐν ἀνθρώποις, καὶ γὰρ ἀπειθοῦντας τοῦ κατασκηνῶσαι.

[19] Υψιστε Κυριε, ανέβης εις την Σιών. Ανέβης εις τα ανώτατα ύψη του ουρανού, αφού κατήγαγες θρίαμβον εις την γην, συνέλαβες αιχμαλώτους, επήρες φόρον υποτέλειας από τους υποδουλωθέντας προς σε λαούς. Ακόμη δε και από δυστροπούντας, οι οποίοι υπετάγησαν εις σέ, ώστε να κατασκηνώσης, εν τη αγαθότητί σου, εν μέσω αυτών.

[20] Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητὸς Κύριος ἡμέραν καθ᾽ ἡμέραν· κατευοδώσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν. (διάψαλμα).

[20] Ο Κυριος και μόνος αληθινός Θεός ας είναι ευλογημένος, ας είναι ο μόνος δοξασμένος και ευλογημένος όλας τας ημέρας. Είθε να μας κατευοδώση ο Κυριος, ο οποίος πολλές φορές μέχρι σήμερον υπήρξεν η σωτηρία μας.

[21] ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σῴζειν, καὶ τοῦ Κυρίου Κυρίου αἱ διέξοδοι τοῦ θανάτου.

[21] Ο Θεός μας είναι ο Θεός, ο οποίος μας σώζει. Εις αυτόν τον Κυριον και Θεόν μας οφείλεται το γεγονός, ότι πολλές φορές απηλλάγημεν από θανασίμους κινδύνους.

[22] πλὴν ὁ Θεὸς συνθλάσει κεφαλὰς ἐχθρῶν αὐτοῦ, κορυφὴν τριχὸς διαπορευομένων ἐν πλημμελείαις αὐτῶν.

[22] Αλλ' εάν ο Θεός προστατεύη και σώζη τον ευσεβή λαόν, συντρίβει και θα συντρίψη τας κεφαλάς των εχθρών του, τας αλαζονικάς κεφαλάς τας στολισμένας με πλουσίαν υπερήφανον κόμην. Θα συντρίψη την κεφαλήν εκείνων, οι οποίοι ζουν και περιφέρονται μέσα εις τας αμαρτίας των.

[23] εἶπε Κύριος· ἐκ Βασὰν ἐπιστρέψω, ἐπιστρέψω ἐν βυθοῖς θαλάσσης.

[23] Είπεν ο Κυριος· Θα επαναφέρω τους εχθρούς από το όρος Βασάν, εάν καταφύγουν εκεί και αποκρυβούν εις τα πυκνά του δάση· έστω και αν βυθισθούν εις την θάλασσαν, θα τους ανασύρω από τους βυθούς της και θα τους επαναφέρω,

[24] ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πούς σου ἐν αἵματι, ἡ γλῶσσα τῶν κυνῶν σου ἐξ ἐχθρῶν παρ᾽ αὐτοῦ.

[24] δια να σφαγούν και να ρεύση τόσον άφθονον το αίμα των, ώστε εις αυτό να βαφούν, ω Ισραηλίται, οι πόδες σας, και αι γλώσσαι των σκυλιών σας να βαφούν και αυταί στο αίμα των εχθρών σας.

[25] ἐθεωρήθησαν αἱ πορεῖαί σου, ὁ Θεός, αἱ πορεῖαι τοῦ Θεοῦ μου τοῦ

[25] Εγιναν αισθηταί και θεαταί εκ μέρους όλων μας αι πορείαι σου, ω Θεέ μου. Αι επεμβάσεις σου του

βασιλέως τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ.

Θεού και βασιλέως μας, έγιναν φανεραί στον ιερόν τούτον λόφον Σιών.

[26] προέφθασαν ἄρχοντες ἐχόμενοι ψαλλόντων ἐν μέσῳ νεανίδων τυμπανιστριῶν.

[26] Προπορεύονται εμπρός από την ενθουσιώδη συνοδείαν άρχοντες, οι οποίοι ακολουθούνται από μουσικούς, που παίζουν έγχορδα όργανα ανάμεσα εις νεανίδας, που κτυπούν τα τύμπανα.

[27] ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ.

[27] Και όλοι μαζή ψάλλουν· Συναθροισθήτε εις ιεράς συνάξεις και δοξολογήσατε τον Θεόν, τον Κυριον, όλοι οι Ισραηλίται, οι απόγονοι της αστειρεύτου πηγής του Ιακώβ.

[28] ἐκεῖ Βενιαμὶν νεώτερος ἐν ἐκστάσει, ἄρχοντες Ἰούδα ἡγεμόνες αὐτῶν, ἄρχοντες Ζαβουλών, ἄρχοντες Νεφθαλείμ.

[28] Εκεί εις την ιεράν αυτήν λιτανείαν, υπάρχει ο νεώτερος από όλους τους δώδεκα πατριάρχας, ο Βενιαμίν, έκθαμβος και σαν έξω από τον εαυτόν του εξ αιτίας της μεγάλης του χαράς. Εκεί είναι η αρχηγοί της φυλής του Ιούδα με τους άλλους άρχοντας. Εκεί υπάρχουν οι άρχοντες της φυλής Ζαβουλών και οι άρχοντες της φυλής Νεφθαλείμ.

[29] ἔντειλαι, ὁ Θεός, τῇ δυνάμει σου, δυνάμωσον, ὁ Θεός, τοῦτο, ὃ κατειργάσω ἐν ἡμῖν.

[29] Δώσε, Κυριε, εντολήν εις την δύναμίν σου, να συμπαρασταθή στον λαόν σου. Ενίσχυσε, Θεέ μου, το έργον τούτο, το οποίον συ επραγματοποίησες εν μέσω ημών.

[30] ἀπὸ τοῦ ναοῦ σου ἐπὶ Ἰερουσαλὴμ σοὶ οἴσουσι βασιλεῖς δῶρα.

[30] Με θαυμασμόν και ευλάβειαν προς τον ναόν σου, ο οποίος υψούται επάνω εις την Ιερουσαλήμ, θα ανέλθουν επί της Σιών και θα σου προσφέρουν δώρα λατρείας οι βασιλείς του κόσμου.

[31] ἐπιτίμησον τοῖς θηρίοις τοῦ καλάμου· ἡ συναγωγὴ τῶν ταύρων ἐν ταῖς δαμάλεσι τῶν λαῶν τοῦ ἐγκλεισθῆναι τοὺς δεδοκιμασμένους τῷ ἀργυρίῳ· διασκόρπισον ἔθνη τὰ τοὺς πολέμους θέλοντα.

[31] Ελεγξε και επιτίμησε τους αμαρτωλούς και αγρίους λαούς, που ομοιάζουν προς θηρία και κροκοδείλους κρυμμένους στους καλαμώνας των ελών. Ωσάν αγέλη αγρίων ταύρων ανάμεσα εις τας δαμάλεις ομοιάζουν οι συνηγμένοι βάρβαροι αυτοί λαοί, που θέλουν να πολιορκήσουν τον λαόν σου, τον καθαρόν ως άργυρον στο χωνευτήριον. Διασκόρπισε, Κυριε, τα έθνη, τα οποία θέλουν τους πολέμους.

[32] ἥξουσι πρέσβεις ἐξ Αἰγύπτου, Αἰθιοπία προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τῷ Θεῷ.

[32] Και αφού τα διασκορπίσης και αποκατασταθή η ειρήνη, θα έλθουν πρέσβεις από την Αίγυπτον εις την Ιερουσαλήμ. Και αυτή η μακρυνή Αιθιοπία θα απλώση με προθυμίαν το χέρι της γεμάτο δώρα προς τον Θεόν της Ιερουσαλήμ.

[33] αἱ βασιλεῖαι τῆς γῆς, ᾄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ Κυρίῳ. (διάψαλμα).

[33] Σεις, αι βασιλείαι της γης δοξολογήσατε τον Θεόν. Συνθέσατε ψαλμούς εις δόξαν του Κυρίου.

[34] ψάλατε τῷ Θεῷ τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ ἀνατολάς· ἰδοὺ δώσει τῇ φωνῇ αὐτοῦ φωνὴν δυνάμεως.

[34] Ψαλατε στον Θεόν, ο οποίος ωσάν επί μεγαλοπρεπούς άρματος ανεβαίνει εις τα ανώτατα σημεία του ουρανού προς ανατολάς. Ιδού, θα δώση φωνήν, και η φωνή του θα γίνη βροντή δυνατή.

[35] δότε δόξαν τῷ Θεῷ· ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἡ μεγαλοπρέπεια αὐτοῦ, καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐν ταῖς νεφέλαις.

[35] Δωσατε δόξαν στον Θεόν. Η μεγαλοπρέπεια αυτού εκτείνεται προστατευτική επάνω στον ισραηλιτικόν λαόν και η δύναμίς του απλώνεται επάνω από τα νέφη, από το ένα άκρον έως το άλλο άκρον του ορίζοντος.

[36] θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· ὁ Θεὸς ᾽Ισραήλ, αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ. εὐλογητὸς ὁ Θεός.

[36] Αξιοθαύμαστος είναι ο Θεός δια την προστασίαν, που παρέχει στους αγίους του. Ο Θεός του ισραηλιτικού λαού αυτός θα δώση δύναμιν εις ενίσχυσιν και σωτηρίαν του λαού του. Δοξασμένος ας είναι Κυριος ο Θεός.

68

Εἰς τὸ τέλος· ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων· τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 69) ΣΩΣΟΝ με, ὁ Θεός, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

[2] (Μασ. 69) Σώσε με, ω Θεέ μου. Τα κύματα των θλίψεων κατακλύζουν την ψυχήν μου. Απειλούν και αυτήν ακόμη την ζωήν μου.

[3] ἐνεπάγην εἰς ἰλὺν βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις· ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ καταιγὶς κατεπόντισέ με.

[3] Εχω χωθή εις λάσπην βυθού, κάτω από την οποίαν δεν υπάρχει στερεός πυθμήν. Ομοιάζω ως εάν έχω βυθισθή εις τα βάθη της θαλάσσης, ως εάν φοβερά καταιγίς με κατεπόντισεν στο πέλαγος.

[4] ἐκοπίασα κράζων, ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου, ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ τοῦ ἐλπίζειν με ἐπὶ τὸν Θεόν μου.

[4] Απέκαμα να φωνάζω προς σε δυνατά. Ο λάρυγξ μου εβράχνιασε, τα μάτια μου, προσηλωμένα προς σε τον Θεόν μου, έχασαν το φως των, διότι έχασαν την ελπίδα βοηθείας.

[5] ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με δωρεάν, ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροί μου οἱ ἐκδιώκοντές με ἀδίκως· ἃ οὐχ ἥρπαζον, τότε ἀπετίννυον.

[5] Εκείνοι, που με μισούν χωρίς καμμίαν αιτίαν και αφορμήν, επληθύνθησαν περισσότερον από τας τρίχας της κεφαλής μου. Εγιναν πολύ ισχυροί οι εχθροί μου· αυτοί, οι οποίοι με καταδιώκουν αδίκως και αδικαιολογήτως. Με τας διαβολάς και τας συκοφαντίας των επλήρωσα πράγματα, τα οποία εγώ ποτέ δεν είχα αρπάσει.

[6] ὁ Θεός, σὺ ἔγνως τὴν ἀφροσύνην μου καὶ αἱ πλημμέλειαί μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβησαν.

[6] Συ, ω Θεέ μου, γνωρίζεις τας άλλας απερισκεψίας μου. Και τα πλημμελήματά μου δεν είναι κρυμμένα από τα μάτια σου. Γνωρίζεις όμως επίσης, ότι ποτέ δεν έχασα τον σεβασμόν μου προς σέ.

[7] μὴ αἰσχυνθείησαν ἐπ᾽ ἐμὲ οἱ ὑπομένοντές σε, Κύριε, Κύριε τῶν δυνάμεων, μὴ ἐντραπείησαν ἐπ᾽ ἐμὲ οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεὸς τοῦ ᾽Ισραήλ,

[7] Ας μη κατεντροπιασθούν εξ αιτίας μου εκείνοι, οι οποίοι με μεγάλην υπομονήν περιμένουν την προστασίαν σου, ω Κυριε, Κυριε των αγγελικών δυνάμεων του ουρανού. Οταν με βλέπουν αβοήθητον και εγκαταλελειμμένον, ας μη εντροπιασθούν εκείνοι, οι οποίοι ζητούν βοήθειαν από σέ, ω Θεέ του Ισραήλ.

[8] ὅτι ἕνεκά σου ὑπήνεγκα ὀνειδισμόν, ἐκάλυψεν ἐντροπὴ τὸ πρόσωπόν μου.

[8] Μη με εγκαταλείψης Κυριε, διότι εγώ προς χάριν σου υπομένω εμπαιγμούς και ύβρεις. Το πρόσωπόν μου επλημμύρισεν από εντροπήν, έγινε κατακόκκινον.

[9] ἀπηλλοτριωμένος ἐγενήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου καὶ ξένος τοῖς υἱοῖς τῆς μητρός μου,

[9] Ξένος και αγνώριστος κατήντησα μεταξύ των αδελφών μου. Αγνωστος και ξένος και εις αυτούς ακόμη τους ομομητρίους αδελφούς μου.

[10] ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ᾽ ἐμέ.

[10] Πασχω δε όλα αυτά, διότι ο φλογερός ζήλος υπέρ του ναού σου ως πυρ με έχει καταφλέξει· Αι αναίσχυντοι ύβρεις, αι οποίαι εκτοξεύονται εναντίον σου από τους ασεβείς ανθρώπους, πίπτουν όλαι

βαρείαι επάνω μου.

[11] καὶ συνεκάλυψα ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐγενήθη εἰς ὀνειδισμοὺς ἐμοί·

[11] Δια την ασέβειάν των αυτήν επόνεσα βαθύτατα. Εταπείνωσα με ασιτίαν την ζωήν μου και αντί το πένθος μου δι' αυτούς να τους συγκινήση, εγινεν εξ αντιθέτου αιτία ονειδισμών εναντίον μου.

[12] καὶ ἐθέμην τὸ ἔνδυμά μου σάκκον, καὶ ἐγενόμην αὐτοῖς εἰς παραβολήν.

[12] Αντί του συνήθους ενδύματος εφόρεσα τρίχινον σάκκον θλίψεως και μετανοίας. Κατήντησα δι' αυτούς παροιμιώδες πρόσωπον διακωμωδήσεως και ύβρεων.

[13] κατ᾽ ἐμοῦ ἠδολέσχουν οἱ καθήμενοι ἐν πύλαις, καὶ εἰς ἐμὲ ἔψαλλον οἱ πίνοντες οἶνον.

[13] Εναντίον μου εφλυαρούσαν οι αργόσχολοι προ των πυλών των τειχών. Και εις βάρος μου ετραγουδούσαν οι μέθυσοι πίνοντες τον οίνον.

[14] ἐγὼ δὲ τῇ προσευχῇ μου πρὸς σέ, Κύριε· καιρὸς εὐδοκίας, ὁ Θεός, ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου· ἐπάκουσόν μου, ἐν ἀληθείᾳ τῆς σωτηρίας σου.

[14] Εγώ όμως, Κυριε, και τότε δια της προσευχής μου είχα στραφή προς σέ. Είναι πλέον καιρός να δείξης προς εμέ την ευδοκίαν σου, Θεέ μου, σύμφωνα με το άπειρον έλεός σου. Καμε δεκτήν την προσευχήν μου σύμφωνα με τας αληθείς υποσχέσεις σου περί της σωτηρίας των δούλων σου.

[15] σῶσόν με ἀπὸ πηλοῦ, ἵνα μὴ ἐμπαγῶ· ῥυσθείην ἐκ τῶν μισούντων με καὶ ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὑδάτων.

[15] Σώσε με από την λάσπην, εις την οποίαν ευρίσκομαι, δια να μη βυθισθώ εξ ολοκλήρου. Γλύτωσέ με από τους εχθρούς, που με μισούν. Βγάλε με από τα βαθειά ύδατα των θλίψεων, που με έχουν κοπαπλημμυρίσει.

[16] μή με καταποντισάτω καταιγὶς ὕδατος, μηδὲ καταπιέτω με βυθός, μηδὲ συσχέτω ἐπ᾽ ἐμὲ φρέαρ τὸ στόμα αὐτοῦ.

[16] Ας μη με καταποντίση νεροποντή καταιγίδος. Ας μη με καταπίη ο βυθός της θαλάσσης, ας μη κλείση επάνω μου το στόμιον του φρέατος των θλίψεών μου και χαθώ οριστικώς.

[17] εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπίβλεψον ἐπ᾽ ἐμέ.

[17] Ακουσε, Κυριε, και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου, διότι είναι αγαθόν και ευεργετικόν το έλεός σου προς πάντας. Συμφωνα με την άπειρον ευσπλαγχνίαν σου ρίψε ένα στοργικόν βλέμμα εις εμέ.

[18] μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου.

[18] Μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου από εμέ τον δούλον σου, διότι θλίβομαι πάρα πολύ. Συντομα, Κυριε, άκουσε την προσευχήν μου.

[19] πρόσχες τῇ ψυχῇ μου καὶ λύτρωσαι αὐτήν, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου ῥῦσαί με.

[19] Δώσε προσοχήν εις τας ικεσίας μου και εις την θλίψιν της ψυχής μου και σπεύσε να με γλυτώσης. Ενεκα των εχθρών μου, δια να μη καυχώνται και αποθρασύνωνται αυτοί, σώσε μέ.

[20] σὺ γὰρ γινώσκεις τὸν ὀνειδισμόν μου καὶ τὴν αἰσχύνην μου καὶ τὴν ἐντροπήν μου· ἐναντίον σου πάντες οἱ θλίβοντές με.

[20] Γρήγορα έλα εις βοήθειάν μου, Κυριε, διότι συ γνωρίζστους εμπαιγμούς των, που εξαπολύουν εναντίον μου, την αισχυνην και την εντροπήν μου εξ αιτίας των. Ενώπιόν σου, Κυριε, ευρίσκονται όλοι αυτοί που με θλίβουν και των οποίων η κακία δέν σου διαφεύγει.

[21] ὀνειδισμὸν προσεδόκησεν ἡ ψυχή μου καὶ ταλαιπωρίαν, καὶ ὑπέμεινα συλλυπούμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξε, καὶ παρακαλοῦντας, καὶ οὐχ εὗρον.

[21] Οπου και αν στραφή η πονεμένη μου ψυχή, δεν περιμένει τίποτε άλλο παρά ύβρεις και ταλαιπωρίαν. Επερίμενα να ευρεθή κάποιος, να με συμπονέση και κανείς δεν παρουσιάσθηκε. Ανεζήτησα κάποιον να με παρηγορήση, και δεν ευρήκα κανένα.

[22] καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου

[22] Οταν δε επείνασα μου έδωκαν αντί φαγητού χολήν,

χολὴν καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.
[23] γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν ἐνώπιον αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν καὶ εἰς σκάνδαλον.

[24] σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον.
[25] ἔκχεον ἐπ᾽ αὐτοὺς τὴν ὀργήν σου, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου καταλάβοι αὐτούς.
[26] γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτῶν ἠρημωμένη, καὶ ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν·
[27] ὅτι ὃν σὺ ἐπάταξας, αὐτοὶ κατεδίωξαν, καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυμάτων μου προσέθηκαν.

[28] πρόσθες ἀνομίαν ἐπὶ τῇ ἀνομίᾳ αὐτῶν, καὶ μὴ εἰσελθέτωσαν ἐν δικαιοσύνῃ σου·

[29] ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν.
[30] πτωχὸς καὶ ἀλγῶν εἰμι ἐγώ· ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.
[31] αἰνέσω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου μετ᾽ ᾠδῆς, μεγαλυνῶ αὐτὸν ἐν αἰνέσει,
[32] καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον κέρατα ἐκφέροντα καὶ ὁπλάς.

[33] ἰδέτωσαν πτωχοὶ καὶ εὐφρανθήτωσαν· ἐκζητήσατε τὸν Θεόν, καὶ ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν,

[34] ὅτι εἰσήκουσε τῶν πενήτων ὁ Κύριος καὶ τοὺς πεπεδημένους αὐτοῦ οὐκ ἐξουδένωσεν.
[35] αἰνεσάτωσαν αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ, θάλασσα καὶ πάντα τὰ

και όταν εδίψησα, μου έδωκαν να πιώ ξίδι.

[23] Η πλουσία τράπεζά των, που απολαμβάνουν τα αγαθά της ζωής, είθε να μετατραπή εις παγίδα ενώπιόν των. Να γίνη τιμωρία και ανταπόδοσις δια τα κακά, τα οποία μου κάνουν. Πρόσκομμα, δια να σκοντάψουν και πέσουν.
[24] Ας σκοτισθούν τα μάτια των μέχρι σημείου, ώστε να μη βλέπουν. Κυρτωσε την ράχιν των δια παντός, ώστε να μένουν ανήμποροι και συντετριμμένοι.

[25] Χύσε επάνω των, σαν ποτάμι, ολόκληρον την οργήν σου, και ο θυμός της μεγάλη αγανακτήσεώς σου είθε να τους καταλάβη.
[26] Ας γίνη το περιποιημένον αγρόκτημά των έρημον και εις τας κατοικίας των ας μην υπάρξη κανείς απόγονός των, που να κατοικήση.

[27] Διότι εκείνον, τον οποίον συ επέτρεψες θλίψεις και οδυνηράς μαστιγώσεις, αντί να τον συμπονέσουν, τον κατεδίωξαν και στον δριμύν πόνον των τραυμάτων μου προσέθεσαν άλλον πόνον.
[28] Εγκατάλειψέ τους, ώστε να περιπίπτουν από αμαρτίας εις αμαρτίαν, δια να μη εισέλθουν στον δρόμον της μετανοίας και εύρουν δικαίωσιν ενώπιόν σου.

[29] Ας σβησθούν εξ όλοκλήρου τα ονόματά των από το βιβλίον των σωζομένων εις ζωήν αιώνιον και ας καταγραφούν με τα ονόματα των δικαίων.
[30] Εγώ είμαι πτωχός και αβοήθητος γεμάτος πόνους και οδύνας. Η σωτηρία σου, ω Θεέ μου, είθε να με στηρίξη και με βοηθήση.
[31] Τοτε εγώ γεμάτος ευγνωμοσύνην θα υμνολογήσω το όνομα του Θεού μου με ωδήν. Θα διαλαλήσω το μεγαλείον του με αίνεσιν δοξολογίας.
[32] Και η ευγνώμων αυτή δοξολογία και λατρεία μου θα αρέση στον Θεόν περισσότερον από την θυσίαν μόσχου αρτιμελούς, του οποίου μόλις έχουν αρχίσει να φυτρώνουν τα κέρατα και αι οπλαί στους πόδας του.

[33] Ας ίδουν την θαυμαστήν λύτρωσίν μου οι πονεμένοι και οι ταιπεινοί του κόσμου και ας ευφρανθούν με την πεποίθησιν ότι ο Θεός προστατεύει τους ιδικούς του. Ζητήσατε με όλην σας την καρδίαν τον Θεόν και θα αναζωογονηθήτε.
[34] Διότι ο Κυριος ακούει και κάνει δεκτάς τας προσευχάς των πτωχών και δεν καταφρονεί τους αλυσοδεμένους αιχμαλώτους του λαού του.
[35] Ας δοξολογήσουν οι ουρανοί και η γη τον Θεόν, η θάλασσα και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν και

ἔρποντα ἐν αὐτῇ.
[36] ὅτι ὁ Θεὸς σώσει τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήσονται αἱ πόλεις τῆς Ἰουδαίας, καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ καὶ κληρονομήσουσιν αὐτήν·
[37] καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων αὐτοῦ καθέξουσιν αὐτήν, καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου κατασκηνώσουσιν ἐν αὐτῇ.

διασχίζουν τα νερά της.
[36] Διότι ο Θεός θα σώση την πόλιν Σιών και θα ανοικοδομηθούν αι πόλεις της Ιουδαίας και θα κατοικήσουν εις αυτας ως εις μόνιμον και οριστικήν των κληρονομίαν οι Ισραηλίται.
[37] Και οι απόγονοι των δούλων σου αυτών θα συνεχίσουν να κατέχουν την γην αυτήν. Εκείνοι που αγαπούν το Ονομά σου, θα στήσουν μονίμως τας κατοικίας των εις την ιεράν γην της Επαγγελίας.

69 Εἰς τὸ τέλος· τῷ Δαυῒδ εἰς ἀνάμνησιν, εἰς τὸ σῶσαί με Κύριον.
[2] (Μασ. 70) Ο ΘΕΟΣ, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι σπεῦσον.
[3]αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου· ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μου κακά·
[4] ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυνόμενοι οἱ λέγοντές μοι· εὖγε εὖγε.

[5] ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός, καὶ λεγέτωσαν διαπαντός· μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου.

[6] ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης· ὁ Θεός, βοήθησόν μοι. βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶ σύ· Κύριε, μὴ χρονίσῃς.

[2] (Μασ. 70) Ω Θεέ μου, δώσε προσοχήν εις την κατάστασίν μου και έλα εις βοήθειάν μου. Ναι, Κυριε, σπεύσε να με βοηθήσης.
[3] Ας εντραπούν και ας καταισχυνθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι ζητούν να μου αφαιρέσουν την ζωήν. Ας στραφούν εις τα οπίσω και ας εντροπιασθούν όσοι θέλουν τα κακά μου.

[4] Ας γυρίσουν αμέσως προς τα οπίσω κατεντροπιασμένοι αυτοί, οι οποίοι χαιρεκακούν εις την δυστυχίαν μου και λέγουν ειρωνικώς· Ωραία, ωραία!
[5] Ολοι δε όσοι βλέπουν την βοήθειαν και προστασίαν, την οποίαν συ προσφέρεις προς τους πιστούς, ας σκιρτήσουν από αγαλλίασιν. Και ας ευφρανθούν, ω Θεέ μου, όλοι αυτοί, οι οποίοι ζητούν και επικαλούνται σέ· όλοι όσοι ποθούν την σωτηρίαν, που συ προσφέρεις, ας λέγουν πάντοτε ακαταπαύστως· Ας δοξάζεται και ας μεγαλύνεται ο Κυριος.
[6] Εγώ δε είμαι πτωχός και άθλιος. Βοήθησέ με, Θεέ μου. Βοηθός μου και λυτρωτής μου είσαι συ, Κυριε, μη βραδύνης, μη αργοπορήσης.

70 Τῷ Δαυῒδ· υἱῶν Ἰωναδὰβ καὶ τῶν πρώτων αἰχμαλωτισθέντων.
[1] (Μασ. 71) ΕΠΙ ΣΟΙ, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυνθείην εἰς τὸν αἰῶνα.
[2] ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με καὶ ἐξελοῦ με, κλῖνον πρός με τὸ οὖς σου καὶ σῶσόν με.

[1] (Μασ. 71) Εις σε Κυριε έχω στηρίξει και στηρίζω τας ελπίδας μου. Πιστεύω ότι ποτέ δεν θα εντροπιασθώ.
[2] Εν ονόματι της δικαιοσύνης σου και δια της δικαιοσύνης σου γλύτωσέ με και ελευθέρωσέ με από αδίκους πειρασμούς και κατατρεγμούς. Κλίνε το αυτί σου προς εμέ, άκουσε την προσευχήν μου και σώσε

με.

[3] γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν καὶ εἰς τόπον ὀχυρὸν τοῦ σῶσαί με, ὅτι στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου εἶ σύ.
[3] Γινε εις εμέ Θεός υπερασπιστής και φρούριον απόρθητον, δια να με σώσης από τους κινδύνους. Διότι βράχος, επί του οποίου σταθερά στηρίζομαι, και ασφαλές καταφύγιόν μου είσαι συ.

[4] ὁ Θεός μου, ῥῦσαί με ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ, ἐκ χειρὸς παρανομοῦντος καὶ ἀδικοῦντος·
[4] Ω Θεέ μου, γλύτωσέ με από τα χέρια του κάθε αμαρτωλού. Από τα χέρια εκείνων, οι οποίοι παραβαίνουν τον Νομον σου και διαπράττουν αδικίας.

[5] ὅτι σὺ εἶ ἡ ὑπομονή μου, Κύριε· Κύριε, ἡ ἐλπίς μου ἐκ νεότητός μου,
[5] Διότι συ, Κυριε είσαι εκείνος, από τον οποίον με υπομονήν περιμένω βοήθειαν. Συ είσαι η ελπίς μου από αυτών ακόμη των χρόνων της νεότητός μου.

[6] ἐπὶ σὲ ἐπεστηρίχθην ἀπὸ γαστρός, ἐκ κοιλίας μητρός μου σύ μου εἶ σκεπαστής· ἐν σοὶ ἡ ὕμνησίς μου διαπαντός.
[6] Από τότε που ήμουν ακόμη έμβρυον, εις σε είχα στηριχθή. Από την κοιλίαν της μητρός μου συ ήσουνα και είσαι προστάτης και υπερασπιστής μου. Δια τούτο και εγώ ακαταπαύστως θα σε δοξολογώ.

[7] ὡσεὶ τέρας ἐγενήθην τοῖς πολλοῖς, καὶ σὺ βοηθὸς κραταιός.
[7] Ωσάν κάποιο παράδοξον φαινόμενον συμφορών εφάνηκα στους πολλούς. Εν μέσω όμως των δυστυχιών μου αυτών συ ήσουνα ο πανίσχυρος βοηθός μου.

[8] πληρωθήτω τὸ στόμα μου αἰνέσεως, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.
[8] Ας γεμίση το στόμα μου από ύμνους, δια να υμνώ το μεγαλείον σου, όλην την ημέραν την θείαν σου μεγαλοπρέπειαν.

[9] μὴ ἀπορρίψῃς με εἰς καιρὸν γήρως, ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ἰσχύν μου μὴ ἐγκαταλίπῃς με.
[9] Μη με εγκαταλείψης τώρα εις τα γηράματά μου. Τωρα που με αφήνουν αι σωματικαί μου δυνάμεις συ, Κυριε, μη με εγκαταλείψης.

[10] ὅτι εἶπαν οἱ ἐχθροί μου ἐμοὶ καὶ οἱ φυλάσσοντες τὴν ψυχήν μου ἐβουλεύσαντο ἐπὶ τὸ αὐτό
[10] Διότι οι εχθροί μου, αυτοί που καιροφυλακτούν να αφαιρέσουν την ζωήν μου, συνεσκέφθησαν μεταξύ των

[11] λέγοντες· ὁ Θεὸς ἐγκατέλιπεν αὐτόν· καταδιώξατε καὶ καταλάβετε αὐτόν, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος.
[11] και είπαν· Ο Θεός τον εγκατέλειψε. Καταδιώξατε, λοιπόν, αυτόν και συλλάβετέ τον, διότι δεν υπάρχει κανείς να τον γλυτώση από τα χέρια μας.

[12] ὁ Θεός μου, μὴ μακρύνῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ· ὁ Θεός μου, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες.
[12] Ω Θεέ μου, μη απομακρύνεσαι από εμέ. Ω Θεέ μου, δώσε προσοχήν εις την κατάστασίν μου και σπεύσε να με βοηθήσης.

[13] αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐκλιπέτωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντες τὴν ψυχήν μου, περιβαλλέσθωσαν αἰσχύνην καὶ ἐντροπὴν οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι.
[13] Ας καταισχυνθούν και ας αφανισθούν εκείνοι, οι οποίοι επιβουλεύονται την ζωήν μου. Ας φορέσουν ωσάν ένδυμα την καταισχύνην και την εντροπήν εκείνοι, οι οποίοι σκέπτονται και επιζητούν την καταστροφήν μου.

[14] ἐγὼ δὲ διαπαντὸς ἐλπιῶ ἐπὶ σὲ καὶ προσθήσω ἐπὶ πᾶσαν τὴν αἴνεσίν σου.
[14] Εγώ δε συνεχώς και ακαταπαύστως θα έχω τας ελπίδας μου εις σε και κοντά εις τας άλλας αινέσεις και δοξολογίας, που σου ανέπεμψα, θα προσθέσω και νέαν υμνολογίαν προς δόξαν του Ονόματός σου.

[15] τὸ στόμα μου ἐξαγγελεῖ τὴν δικαιοσύνην σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν σωτηρίαν σου, ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας.
[15] Οταν συ θα με σώσης από αυτούς, που απειλούν την ζωήν μου, τότε το στόμα μου θα διαλαλήση την δικαιοσύνην σου αυτήν προς όλους. Οληνην ημέραν θα διακηρύττω την σωτηρίαν, την οποίαν συ

στέλλεις. Προφορικώς θα εξαγγέλλω την ευγνωμοσύνην μου προς σέ, διότι εγώ δεν είμαι γραμματεύς δια να συγγράψω βιβλία και να καταγράφω εις αυτά τα θαυμαστά έργα σου.

16 εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου· Κύριε, μνησθήσομαι τῆς δικαιοσύνης σοῦ μόνου.

16 Θα εισέλθω εις την εξιστόρησιν όλων των θαυμαστών έργων, που έκαμεν η παντοδυναμία του Κυρίου. Ναι, Κυριε, θα ενθυμηθώ την δικαιοσύνην σου, διότι συ είσαι ο απόλυτος και μόνος δίκαιος.

17 ὁ Θεός, ἃ ἐδίδαξάς με ἐκ νεότητός μου, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀπαγγελῶ τὰ θαυμάσιά σου.

17 Ω Θεέ μου, θα αναγγείλω και θα διαλαλήσω τας θαυμαστάς επεμβάσεις της προστασίας σου, με τας οποίας με εδίδαξες από την νεότητά μου μέχρι σήμερα να ελπίζω εις την προστασίαν σου.

18 καὶ ἕως γήρως καὶ πρεσβείου, ὁ Θεός, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ἕως ἂν ἀπαγγελῶ τὸν βραχίονά σου τῇ γενεᾷ πάσῃ τῇ ἐπερχομένῃ,

18 Και μέχρι των γηρατείων μου και μέχρι της πλέον προχωρημένης ηλικίας μου, ω Θεέ μου, μη με εγκαταλείψης, μέχρις ότου διαλαλήσω την προστασίαν της παντοδυνάμου δεξιάς σου εις κάθε γενεάν, η οποία επακολουθεί.

19 τὴν δυναστείαν σου καὶ τὴν δικαιοσύνην σου. ὁ Θεός, ἕως ὑψίστων ἃ ἐποίησας μεγαλεῖα· ὁ Θεός, τίς ὅμοιός σοι;

19 Μα εξαγγείλω την ακατανίκητον δύναμίν σου, την άπειρον δικαιοσύνην σου. Ω Θεέ, μέχρι των υψίστων και απεριορίστων περιοχών του ουρανίου κόσμου φθάνουν τα μεγαλεία τα οποία έκαμες. Ο Θεός, ποιός όμοιος υπάρχει προς σέ;

20 ὅσας ἔδειξάς μοι θλίψεις πολλὰς καὶ κακάς, καὶ ἐπιστρέψας ἐζωοποίησάς με, καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με.

20 Ποσας και πόσας θλίψεις, βαρείας και οδυνηράς, μου έστειλες! Πλην έστρεψες προς εμέ στοργικόν το βλέμμα σου και την αγάπην σου, και με ανεζωογόνησες, και από τα απύθμενα βάθη της γης πάλιν με ανεβίβασες.

21 ἐπλεόνασας ἐπ᾽ ἐμὲ τὴν μεγαλωσύνην σου καὶ ἐπιστρέψας παρεκάλεσάς με καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με.

21 Πλουσίαν έδειξες εις εμέ την μεγαλειώδη συγκατάβασίν σου, διότι συ επιστραφείς με επαρηγόρησες. Και από τα κατώτατα βάθη των συμφορών, όπου είχα βυθισθή, πάλιν με επανέφερες εις την επιφάνειαν.

22 καὶ γὰρ ἐγὼ ἐξομολογήσομαί σοι ἐν σκεύει ψαλμοῦ τὴν ἀλήθειάν σου, ὁ Θεός· ψαλῶ σοι ἐν κιθάρᾳ, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

22 Δια τούτο και εγώ θα υμνολογήσω με μουσικά όργανα την αξιοπιστίαν και αλήθειαν των λόγων και των υποσχέσεών σου. Θα σε υμνολογήσω με την κιθάραν, ω άγιε Θεέ του Ισραήλ.

23 ἀγαλλιάσονται τὰ χείλη μου, ὅταν ψάλω σοι, καὶ ἡ ψυχή μου, ἣν ἐλυτρώσω.

23 Οταν εγώ ψάλλω ύμνους προς το μεγαλείον σου, θα γεμίσουν από αγαλλίασιν τα χείλη μου και η ψυχή μου, την οποίαν τόσες και τόσες φορές συ εγλύτωσες.

24 ἔτι δὲ καὶ ἡ γλῶσσά μου ὅλην τὴν ἡμέραν μελετήσει τὴν δικαιοσύνην σου, ὅταν αἰσχυνθῶσι καὶ ἐντραπῶσιν οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι.

24 Ακόμη δε και η γλώσσα μου θα μελετά όλας τας ημέρας την δικαιοσύνην σου. Οταν μάλιστα βλέπω να αποτυγχάνουν αυτοί, που ζητούν την καταστροφήν μου, να καταισχύνωνται και να κατεντροπιάζωνται.

71 Εἰς Σαλωμών.

1 (Μασ. 72) Ο ΘΕΟΣ, τὸ κρίμα σου

1 (Μασ. 72) Ω Θεέ μου, δώσε στον βασιλέα και στον

τῷ βασιλεῖ δὸς καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως
[2] κρίνειν τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ καὶ τοὺς πτωχούς σου ἐν κρίσει.

[3] ἀναλαβέτω τὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ σου καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην.

[4] κρινεῖ τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ καὶ σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων καὶ ταπεινώσει συκοφάντην

[5] καὶ συμπαραμενεῖ τῷ ἡλίῳ καὶ πρὸ τῆς σελήνης γενεὰς γενεῶν.

[6] καταβήσεται ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον καὶ ὡσεὶ σταγὼν ἡ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν.

[7] ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη.

[8] καὶ κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης καὶ ἀπὸ ποταμῶν ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης.

[9] ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται Αἰθίοπες, καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ χοῦν λείξουσι.

[10] βασιλεῖς Θαρσὶς καὶ νῆσοι δῶρα προσοίσουσι, βασιλεῖς Ἀράβων καὶ Σαβᾶ δῶρα προσάξουσι.

[11] καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ.
[12] ὅτι ἐρρύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου καὶ πένητα, ᾧ οὐχ ὑπῆρχε βοηθός.

[13] φείσεται πτωχοῦ καὶ πένητος καὶ ψυχὰς πενήτων σώσει.

διάδοχον αυτού, υιόν του βασιλέως, την σύνεσιν και την σοφίαν,
[2] ώστε να κρίνη και να απονέμη το δίκαιον σύμφωνα με την ιδικήν σου δικαιοσύνην. Δος του σοφίαν, δια να κρίνη δικαίως τον λαόν σου και να υπερασπίζη τους αδυνάτους και αδικουμένους εις τας διαφόρους δίκας.
[3] Με την ιδικήν σου αγαθότητα και παντοδυναμίαν ας καρποφορήσουν τα όρη ειρήνην δια τον λαόν σου και εις τα βουνά ας φυτρώση η δικαιοσύνη.
[4] Ο προτυπούμενος από τον βασιλέα βασιλεύς Μεσσίας θα αποδώση το δίκαιον στους πτωχούς και καταφρονημένους ανθρώπους του λαού. Θα τους σώση από την αδικίαν και θα ταπεινώση τους ψευδολόγους και τους συκοφάντας.
[5] Και θα συμπαραμείνη ζων και βασιλεύων αιωνίως λαμπρός, όπως ο ήλιος, θα προηγήται και θα υπερέχη από την σελήνην εις δόξαν εις τας γενεάς των γενεών.
[6] Ο βασιλεύς Μεσσίας θα κατεβή από τον ουρανόν αθορύβως, όπως η βροχή, η οποία πίπτει επάνω στο ποκάρι των μαλλιών, ευεργετικός όπως η ποτιστική βροχή η ποτίζουσα την γην.
[7] Από την πνευματικήν δε αυτήν γλυκείαν άρδευσιν θα αναβλαστήση και θα ανθίση επί των ημερών του δικαιοσύνη και ειρήνη πλουσία και ατελείωτος, μέχρις ότου κατά την συντέλειαν του κόσμου λάβη τέλος η σελήνη.
[8] Αυτός θα κατακυριεύση ολόκληρον την γην από τον ένα ωκεανόν έως τον άλλον και από τους μεγάλους ποταμούς έως εις τα πέρατα της οικουμένης.
[9] Ενώπιόν του θα προσπέσουν, δια να τον προσκυνήσουν, Αιθίοπες. Οι δε εχθροί αυτού, ταπεινωμένοι και συντετριμμένοι, θα κύψουν την κεφαλήν και με την γλώσσαν των θα γλείψουν χώμα.
[10] Οι βασιλείς της Ισπανικής πόλεως Θαρσίς και αι νήσοι, που είναι διάσπαρτοι ανά την Μεσόγειον, θα προσφέρουν εις αυτόν ως φόρον υποτελείας δώρα. Το ίδιον θα πράξουν και οι βασιλείς της Αραβίας, όπως επίσης και της Σαβά.
[11] Θα τον προσκυνήσουν όλοι οι βασιλείς της γης, και όλα τα έθνη θα υποταχθούν και θα δουλεύσουν εις αυτόν.
[12] Τούτο δέ, διότι αυτός θα γλυτώση τον πτωχόν από τον ισχυρόν που τον καταπιέζει, όπως επίσης τον αδύνατον και περιφρονημένον, στον οποίον δεν υπήρχε κανείς βοηθός.
[13] Θα σπλαγχνισθή τον πτωχόν και τον πένητα και θα σώση την ζωήν όλων εκείνων, οι οποίοι ευρίσκονται

εις στέρησιν και αδυναμίαν.

14 ἐκ τόκου καὶ ἐξ ἀδικίας λυτρώσεται τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ ἔντιμον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτῶν.
14 Θα γλυτώση από την τοκογλυφίαν και την αδικίαν την ζωήν των και θα είναι έντιμον και προσκυνητόν το Ονομά του εις αυτούς.

15 καὶ ζήσεται, καὶ δοθήσεται αὐτῷ ἐκ τοῦ χρυσίου τῆς ᾽Αραβίας, καὶ προσεύξονται περὶ αὐτοῦ διαπαντός, ὅλην τὴν ἡμέραν εὐλογήσουσιν αὐτόν.
15 Θα ζήση αυτός μεγαλειώδη ατέρμονα ζωήν. Εις αυτόν θα δοθή ο χρυσός της Αραβίας, και οι πιστοί του θα προσεύχωνται υπέρ της βασιλείας αυτού πάντοτε. Ολας τας ημέρας των θα τον δοξολογούν και θα τον υμνούν.

16 ἔσται στήριγμα ἐν τῇ γῇ ἐπ᾽ ἄκρων τῶν ὀρέων· ὑπεραρθήσεται ὑπὲρ τὸν Λίβανον ὁ καρπὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξανθήσουσιν ἐκ πόλεως ὡσεὶ χόρτος τῆς γῆς.
16 Θα είναι αυτός βεβαία ελπίς και σταθερόν στήριγμα όλων, που κατοικούν εις την γην μέχρι και αυτών, που ευρίσκονται εις τας κορυφάς των ορέων. Οι καρποί της δικαίας αυτού διοικήσεως θα στοιβάζωνται ολονέν άφθονοι, ώστε να υπερκαλύψουν και αυτόν ακόμη τον Λιβανον. Οι πιστοί θα αυξηθούν, θα πλημμυρίσουν τας πόλεις, θα ανθίσουν και θα καρποφορήσουν, όπως το χορτάρι πλημμυρίζει την γην στον κατάλληλον καιρόν.

17 ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας, πρὸ τοῦ ἡλίου διαμένει τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, πάντα τὰ ἔθνη μακαριοῦσιν αὐτόν.
17 Θα είναι το Ονομά του ένδοξον και ευλογημένον εις όλους τους αιώνας. Αιωνίως ένδοξον και άσβεστον, περισσότερον από τον λαμπρόν ήλιον. Δι' αυτού θα απολαύσουν τας ευλογίας του Θεού όλαι αι φυλαί της γης, όλα τα έθνη θα τον επαινούν και θα τον μακαρίζουν.

18 εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ ᾽Ισραήλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος,
18 Ευλογητός είναι ο Κυριος ο Θεός, ο οποίος λατρεύεται και προσκυνείται από τον Ισραήλ, αυτός που μόνος έχει την δύναμιν να επιτελή θαυμάσια, έργα καταπληκτικά.

19 καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τῆς δόξης αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, καὶ πληρωθήσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ. γένοιτο, γένοιτο.
19 Ας είναι ευλογημένον το ένδοξον Ονομά του και τώρα και πάντοτε και στους αιώνας των αιώνων. Ας γεμίση από την δόξαν του όλη η γη. Αμήν, Αμήν.

᾽Εξέλιπον οἱ ὕμνοι Δαυῒδ τοῦ υἱοῦ ᾽Ιεσσαί.

72

Ψαλμὸς τῷ ᾽Ασάφ.

1 (Μασ. 73) ΩΣ ΑΓΑΘΟΣ ὁ Θεὸς τῷ ᾽Ισραήλ, τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ.
1 (Μασ. 73) Ποσον αγαθός είναι ο Θεός και πλήρης ευεργεσιών προς τους Ισραηλίτας και μάλιστα εις όσους έχουν καρδίαν ευθείαν και ειλικρινή!

2 ἐμοῦ δὲ παραμικρὸν ἐσαλεύθησαν οἱ πόδες, παρ᾽ ὀλίγον ἐξεχύθη τὰ διαβήματά μου.
2 Αλλά εις εμέ παρ' ολίγον να σαλευθούν οι πόδες μου, να κλονισθούν από αμφιβολίαν αι πεποιθήσεις μου. Παρ' ολίγον αι πορείαι της ζωής μου να είχαν εκκλίνει από την οδόν του Κυρίου.

3 ὅτι ἐζήλωσα ἐπὶ τοῖς ἀνόμοις εἰρήνην ἁμαρτωλῶν θεωρῶν,
3 Διότι κατελήφθην από ζήλειαν και από δυσφορίαν, επειδή έβλεπα την ευημερίαν των αμαρτωλών ανθρώπων.

[4] ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάνευσις ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν καὶ στερέωμα ἐν τῇ μάστιγι αὐτῶν·
[5] ἐν κόποις ἀνθρώπων οὐκ εἰσὶ καὶ μετὰ ἀνθρώπων οὐ μαστιγωθήσονται.
[6] διὰ τοῦτο ἐκράτησεν αὐτοὺς ἡ ὑπερηφανία, περιεβάλοντο ἀδικίαν καὶ ἀσέβειαν ἑαυτῶν.

[7] ἐξελεύσεται ὡς ἐκ στέατος ἡ ἀδικία αὐτῶν, διῆλθον εἰς διάθεσιν καρδίας·

[8] διενοήθησαν καὶ ἐλάλησαν ἐν πονηρίᾳ, ἀδικίαν εἰς τὸ ὕψος ἐλάλησαν·
[9] ἔθεντο εἰς οὐρανὸν τὸ στόμα αὐτῶν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν διῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς.

[10] διὰ τοῦτο ἐπιστρέψει ὁ λαός μου ἐνταῦθα, καὶ ἡμέραι πλήρεις εὑρεθήσονται ἐν αὐτοῖς.

[11] καὶ εἶπαν· πῶς ἔγνω ὁ Θεός; καὶ εἰ ἔστι γνῶσις ἐν τῷ Ὑψίστῳ;

[12] ἰδοὺ οὗτοι οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ εὐθηνοῦντες· εἰς τὸν αἰῶνα κατέσχον πλούτου.
[13] καὶ εἶπα· ἄρα ματαίως ἐδικαίωσα τὴν καρδίαν μου καὶ ἐνιψάμην ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου·

[14] καὶ ἐγενόμην μεμαστιγωμένος ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὁ ἔλεγχός μου εἰς τὰς πρωΐας.

[15] εἰ ἔλεγον· διηγήσομαι οὕτως, ἰδοὺ τῇ γενεᾷ τῶν υἱῶν σου ἠσυνθέτηκα.

[16] καὶ ὑπέλαβον τοῦ γνῶναι τοῦτο· κόπος ἐστὶν ἐνώπιόν μου,

[4] Εβλεπα ότι δεν υπάρχει, μακρά αγωνία και βάσανος κατά τον θάνατόν των και δεν διαρκεί επί πολύ η τυχόν μαστίζουσα αυτούς θλίψις.
[5] Αυτοί δεν κοπιάζουν, όπως οι άλλοι άνθρωποι, δια τον πορισμόν των αγαθών της ζωής. Και γενικώς δεν καταθλίβονται, όπως οι άλλοι.
[6] Δι' αυτό και τους κατέλαβεν εξ ολοκλήρου η υπερηφάνειά των. Κατά τρόπον επιδεικτικόν φορούν και φέρουν την αδικίαν προς τους άλλους και την ασέβειαν προς τον Θεόν.
[7] Η αδικία των θα εξέλθη λιπαρά, πλουσία και μεστωμένη από την διεφθαρμένην των καρδίαν. Εξεπέρασαν κάθε όριον αι πονηραί επιθυμίαι της καρδίας των.
[8] Εσκέφθησαν και απεφάσισαν πονηοά εναντίον των άλλων ανθρώπων. Διελάλησαν χωρίς εντροπήν μεγαλοφώνως τα κακουργήματά των.
[9] Ηνοιξαν το στόμα των και έφθασε μέχρι του ουρανού, δια να υβρίση και αυτόν τον Θεόν. Και από εκεί η γλώσσα των επέρασε επάνω εις την γην εξαπολύουσα συκοφαντίας και ύβρεις.
[10] Δια τούτο ο ισραηλιτικός λαός από το κακόν παράδειγμα εκείνων εγκαταλείπει εμέ και επιστρέφει εδώ, όπου ευρίσκονται αυτοί, παρασυρόμενος από την φαινομενικήν των ευτυχίαν. Φαντάζονται οι σκανδαλισμένοι Ισραηλίται ότι και μεταξύ αυτών θα ανατείλουν έτσι ημέραι ευτυχίας.
[11] Και είπαν πολλοί σκανδαλισθέντες από την φαινομενικήν ειδαιμονίαν των ασεβών· άρα γε λαμβάνει γνώσιν ο Θεός αυτών, που συμβαίνουν εις την γην; Και υπάρχει πράγματι γνώσις αυτών στον Υψιστο
[12] Ιδού, ότι αυτοί εδώ είναι αμαρτωλοί και όμως ευτυχούν. Απέκτησαν πλούτον, ο οποίος συνεχώς και αυξάνει εις τα χέρια των.
[13] Είπα και εγώ παρασυρθείς προς στιγμήν από τας σκέψεις αυτάς· άρά γε ματαίως διετήρησα καθαράν την καρδίαν μου και έχω νίψει τας χείρας μου ως αθώος μεταξύ των αθώων;
[14] Ματαίως υφιστάμην με υπομονήν τας μαστιγώσεις των διαφόρων θλίψεων όλην την ημέραν, και κάθε πρωϊ εξετάζω και ελέγχω τον εαυτόν μου, μήπως έχω πταίσει εις τίποτε, δια να προλάβω ενδεχομένας άλλας πτώσεις.
[15] Εάν έλεγα, ότι θα διηγηθώ αυτούς τους δισταγμούς της ολιγοπιστίας μου, θα εκθέσω τας σκέψεις μου εις την γενεάν των υιών σου, τότε θα ανεδεικνυόμην ασύνετος και αποστάτης, διδάσκαλος του κακού.
[16] Ενόμισα όμως ότι έπρεπε να μελετήσω, δια να κατανοήσω καλώς αυτό το ζήτημα. Η μελέτη όμως

αυτή υπήρξε δι' εμέ κόπος ανωφελής και εξαντλητικός. Λυσιν δεν ευρήκα·

17 ἕως εἰσέλθω εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ καὶ συνῶ εἰς τὰ ἔσχατα αὐτῶν.
17 μέχρις ότου εισήλθα στον άγιον ναόν του Θεού και εκεί φωτισθείς είδα και εννόησα τα τέλη των αμαρτωλών αυτών ανθρώπων.

18 πλὴν διὰ τὰς δολιότητας αὐτῶν ἔθου αὐτοῖς κακά, κατέβαλες αὐτοὺς ἐν τῷ ἐπαρθῆναι.
18 Τωρα ευτυχούν, αλλά δια τας δολιότητάς των επεφύλαξες δι' αυτούς συμφοράς. Θα τους ταπεινώσης, θα συντρίψης την υπερηφάνειάν των.

19 πῶς ἐγένοντο εἰς ἐρήμωσιν ἐξάπινα· ἐξέλιπον, ἀπώλοντο διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.
19 Πως έξαφνα ερημώθηκαν όλοι; Εξηφανίσθησαν, εχάθησαν εξ αιτίας της παρανομίας των.

20 ὡσεὶ ἐνύπνιον ἐξεγειρομένου, Κύριε, ἐν τῇ πόλει σου τὴν εἰκόνα αὐτῶν ἐξουδενώσεις.
20 Οπως διαλύεται και σβήνει το όνειρον του ανθρώπου που εξυπνά και σηκώνεται, έτσι και συ, Κυριε, εξεμηδένισας εις την πόλιν σου Ιερουσαλήμ την πρόσκαιρον και λαμπράν εμφάνισιν των αμαρτωλών.

21 ὅτι ἐξεκαύθη ἡ καρδία μου, καὶ οἱ νεφροί μου ἠλλοιώθησαν,
21 Προηγουμένως είχε φλογισθή από ζηλοτυπίαν και δυσφορίαν η καρδία μου δια την ευτυχίαν των ασεβών ανθρώπων. Οι νεφροί μου και το εσωτερικόν μου ανεστατώθησαν, ήλλαξαν όψιν.

22 κἀγὼ ἐξουδενωμένος καὶ οὐκ ἔγνων, κτηνώδης ἐγενόμην παρά σοι.
22 Κατω από τας σκέψεις αυτάς έγινα και εγώ ένα τίποτε. Δεν εννόησα καθόλου το πρόβλημα τούτο. Ενώπιόν σου έγινα ωσάν ζώον· ωσάν ένα κτήνος κατά τον νουν.

23 κἀγὼ διαπαντὸς μετὰ σοῦ, ἐκράτησας τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς μου
23 Αλλά εγώ, ως πιστός σου, θα είμαι πάντοτε μαζή σου. Διότι συ με εκράτησες από την δεξιάν μου χείρα, ώστε να μη πέσω.

24 καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ὡδήγησάς με καὶ μετὰ δόξης προσελάβου με.
24 Συ, εν τη αγαθή και παντοδυνάμω βουλή σου, με ωδήγησας εις την παρούσαν ζωήν, και με δόξαν θα με παραλάβης εις την άλλην ζωήν.

25 τί γάρ μοι ὑπάρχει ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ παρὰ σοῦ τί ἠθέλησα ἐπὶ τῆς γῆς;
25 Διότι τι άλλο άξιον προσοχής και αγάπης υπάρχει στον ουρανόν πλην από σέ; Τι άλλο, πλην από σέ, θα επιθυμούσα εδώ εις την γην;

26 ἐξέλιπεν ἡ καρδία μου καὶ ἡ σάρξ μου, ὁ Θεὸς τῆς καρδίας μου καὶ ἡ μερίς μου ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.
26 Η καρδία μου και όλον μου το σώμα έσβησαν από τας ταλαιπωρίας μου. Και όμως ο Θεός είναι και παραμένει ο πόθος της καρδίας μου. Ο Θεός είναι η αναφαίρετος και αιωνία κληρονομία μου.

27 ὅτι ἰδοὺ οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ σοῦ ἀπολοῦνται, ἐξωλόθρευσας πάντα τὸν πορνεύοντα ἀπὸ σοῦ.
27 Ιδού, αυτοί οι οποίοι απομακρύνονται από σέ, θα καταστραφούν, διότι συ εν τη δικαιοσύνη σου εξωλόθρευσες και θα εξολοθρεύης πάντοτε καθένα που αποστατεί από σέ.

28 ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθόν ἐστι, τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα μου τοῦ ἐξαγγεῖλαί με πάσας τὰς αἰνέσεις σου ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών.
28 Εις εμέ ένα μόνον ύψιστον αγαθόν υπάρχει, να προσκολλώμαι στον Θεόν, να αποθέτω την ελπίδα μου στον Κυριον, να κηρύττω και να διαλαλώ όλους τους αίνους σου και τας ευχαριστίας μου δια τας ευεργεσίας σου ενώπιον πλήθους λαού εις τας πύλας της κόρης σου, της Ιερουσαλήμ.

73 Συνέσεως τῷ ᾽Ασάφ.

[1] (Μασ. 74) ΙΝΑΤΙ ἀπώσω, ὁ Θεός, εἰς τέλος; ὠργίσθη ὁ θυμός σου ἐπὶ πρόβατα νομῆς σου;

[1] (Μασ. 74) Διατί άρά γε, ω Θεέ μου, μας απώθησες και μας απεμάκρυνες εξ ολοκλήρου από κοντά σου; Διατί εξέσπασεν ο θυμός σου εναντίον των προβάτων της ποίμνης σου και της βοσκής σου;

[2] μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτήσω ἀπ᾽ ἀρχῆς· ἐλυτρώσω ράβδον κληρονομίας σου, ὄρος Σιὼν τοῦτο, ὃ κατεσκήνωσας ἐν αὐτῷ.

[2] Ενθυμήσου ημάς, τον λαόν σου, τον οποίον έκαμες ιδικόν σου κτήμα από αρχαιοτάτων χρόνων. Τον ελευθέρωσες από την Αίγυπτον δια να είναι ωσάν βασιλική ράβδος της κληρονομίας σου, δείγμα της ιδικής σου εξουσίας, και να κατοική στο όρος τούτο, την Σιών, στο οποίον συ έστησας την σκηνήν σου, τον ναόν σου.

[3] ἔπαρον τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τὰς ὑπερηφανίας αὐτῶν εἰς τέλος, ὅσα ἐπονηρεύσατο ὁ ἐχθρὸς ἐν τοῖς ἁγίοις σου.

[3] Σηκωσε τας χείρας σου και κτύπα με ορμήν τας αλαζονικάς επάρσεις των εχθρών σου. Συντριψέ τους εξ ολοκλήρου ένεκα των κακουργημάτων, που ετόλμησαν οι εχθροί σου να διαπράξουν εις βάρος των αγίων σου.

[4] καὶ ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισοῦντές σε ἐν μέσῳ τῆς ἑορτῆς σου, ἔθεντο τὰ σημεῖα αὐτῶν σημεῖα καὶ οὐκ ἔγνωσαν.

[4] Οι ειδωλολατρικοί αυτοί λαοί, που σε εμισούσαν, εκαυχώντο, διότι εισήλθον στον ναόν σου εν ώρα λατρείας και έθεσαν τα ειδωλολατρικά των σήματα ως σημεία θριάμβου και δεν ενόησαν, ποίαν τρομεράν βεβήλωσιν έκαμαν στον άγιόν σου τόπον.

[5] ὡς εἰς τὴν ἔξοδον ὑπεράνω,

[5] Εστησαν τας σημαίας των προς την έξοδον του ναού, επάνω από την πύλην.

[6] ὡς ἐν δρυμῷ ξύλων ἀξίναις ἐξέκοψαν τὰς θύρας αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν πελέκει καὶ λαξευτηρίῳ κατέρραξαν αὐτήν.

[6] Σαν να ευρίσκοντο εις πυκνόν δάσος δένδρων όλοι μαζή κατέκοψαν με αξίνας τας θύρας της. Με πέλεκυν και με σφήνα οξείαν την κατεθρυμμάτισαν.

[7] ἐνεπύρισαν ἐν πυρὶ τὸ ἁγιαστήριόν σου, εἰς τὴν γῆν ἐβεβήλωσαν τὸ σκήνωμα τοῦ ὀνόματός σου.

[7] Εβαλαν φωτιά και κατέκαυσαν το θυσιαστήριόν σου, εβεβήλωσαν και έρριψαν κάτω εις την γην εις ερείπια το σκήνωμα του αγίου Ονόματός σου.

[8] εἶπαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν αἱ συγγένειαι αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό· δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἑορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς.

[8] Είπαν από κοινού εις τας καρδίας των αι φυλαί και συγγένειαί των· Ελάτε και ας θέσωμεν οριστικόν τέρμα εις όλας τας εορτάς του Θεού από την γην, ώστε να μη γίνουν ποτέ πλέον.

[9] τὰ σημεῖα αὐτῶν οὐκ εἴδομεν, οὐκ ἔστιν ἔτι προφήτης, καὶ ἡμᾶς οὐ γνώσεται ἔτι.

[9] Είπαν εν συνεχεία· Δεν είδαμε άλλως τε κανένα από τα σημεία και τα θαύματα, με τα οποία λέγουν ότι ο Θεός τους επροστάτευε. Δεν υπάρχει πλέον προφήτης μεταξύ των και δεν θα μάθη ο Θεός των αυτά, τα οποία ημείς πράττομεν!

[10] ἕως πότε, ὁ Θεός, ὀνειδιεῖ ὁ ἐχθρός, παροξυνεῖ ὁ ὑπεναντίος τὸ ὄνομά σου εἰς τέλος;

[10] Κυριε και Θεέ, έως πότε θα υβρίζη και θα χλευάζη ο εχθρός μας και θα παροξύνη το Ονομά σου και θα προκαλή τόσον πολύ ο αντίθετός μας την οργήν σου με τας βλασφημίας του;

[11] ἱνατί ἀποστρέφεις τὴν χεῖρά σου καὶ τὴν δεξιάν σου ἐκ μέσου τοῦ κόλπου σου εἰς τέλος;

[11] Διατί απομακρύνστο προστατευτικόν σου χέρι από ημάς; Και διατί δεν βγάζεις την παντοδύναμον δεξιάν σου από τον κόλπον σου, δια να κτυπήσης οριστικά τους εχθρούς σου;

[12] ὁ δὲ Θεὸς βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ

[12] Και όμως ο Θεός μας είναι ο προαιώνιος βασιλεύς

αἰώνων, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

μας. Αυτός επραγματοποίησε κατά τρόπον θαυμαστόν την σωτηρίαν μας φανερά εν μέσω όλης της γης, ώστε να γίνη γνωστή εις όλον τον κόσμον.

13 σὺ ἐκραταίωσας ἐν τῇ δυνάμει σου τὴν θάλασσαν, σὺ συνέτριψας τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

13 Συ, με την ακατανίκητον δύναμίν σου διέρρηξες την θάλασσαν και εκράτησες ακίνητα εκατέρωθεν τα ύδατά της, δια να διέλθη ο λαός σου. Συ συνέτριψες τας κεφαλάς των δρακόντων, των αρχηγών δηλαδή του αιγυπτιακού στρατού, και έπνιξες αυτούς μαζή με τον στρατόν των εις τα ύδατα.

14 σὺ συνέθλασας τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος, ἔδωκας αὐτὸν βρῶμα λαοῖς τοῖς Αἰθίοψι.

14 Συ συνέτριψες την κεφαλήν του άλλου δράκοντός, του Φαραώ, και παρέδωκες την χώραν του ως λάφυρον στους λαούς των Αιθιόπων.

15 σὺ διέρρηξας πηγὰς καὶ χειμάρρους, σὺ ἐξήρανας ποταμοὺς Ἠθάμ.

15 Συ έσπασες βράχους και ανέβλυσαν πηγαί με ύδατα. Συ εξ αντιθέτου εξήρανες τους πλουσίους ποταμούς Ηθάμ και τους εστείρευσες.

16 σή ἐστιν ἡ ἡμέρα, καὶ σή ἐστιν ἡ νύξ, σὺ κατηρτίσω φαῦσιν καὶ ἥλιον.

16 Ιδική σου είναι η ημέρα, ιδική σου είναι και η νύκτα. Συ εδημιούργησες το φως και τον ήλιον.

17 σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὡραῖα τῆς γῆς· θέρος καὶ ἔαρ, σὺ ἔπλασας αὐτά.

17 Συ εδημιούργησες όλα τα ωραία πράγματα της φύσεως, συ έπλασες το θέρος και την άνοιξιν.

18 μνήσθητι ταύτης· ἐχθρὸς ὠνείδισε τὸν Κύριον, καὶ λαὸς ἄφρων παρώξυνε τὸ ὄνομά σου.

18 Ενθυμησου, Κυριε, τούτο· ότι εχθρός άνθρωπος ύβρισε και εχλεύασε τον Κυριον, και λαός, εξ αιτίας της ασεβείας του άμυαλος, ύβρισε εξοργιστικώς το Ονομά σου.

19 μὴ παραδῷς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἐξομολογουμένην σοι, τῶν ψυχῶν τῶν πενήτων σου μὴ ἐπιλάθῃ εἰς τέλος.

19 Μη λοιπόν παραδώσης στους θηριώδεις αυτούς ανθρώπους την ζωήν ημών, οι οποίοι σε δοξολογούμεν. Μη λησμονήσης ημάς τους πτωχούς και συντετριμμένους και μη μας αφήσης να καταστραφώμεν τελείως.

20 ἐπίβλεψον εἰς τὴν διαθήκην σου, ὅτι ἐπληρώθησαν οἱ ἐσκοτισμένοι τῆς γῆς οἴκων ἀνομιῶν.

20 Ριξε ένα βλέμμα εις την διαθήκην, την οποίαν έχεις κάμει συ με ημάς. Τιμώρησε τους κακούς, διότι όλοι οι απόμεροι και απόκρυφοι τόποι της χώρας μας εγέμισαν από κακοποιούς, έγιναν κρησφύγετα της ανομίας.

21 μὴ ἀποστραφήτω τεταπεινωμένος καὶ κατῃσχυμένος· πτωχὸς καὶ πένης αἰνέσουσι τὸ ὄνομά σου.

21 Ας μη γυρίση πίσω ταπεινωμένος και καταντροπιασμένος ο πτωχός λαός σου, ο οποίος σε ικετεύει. Αλλως τε, όχι οι πλούσιοι αλλά οι πτωχοί και οι άποροι, αυτοί θα υμνολογήσουν το όνομά σου.

22 ἀνάστα, ὁ Θεός, δίκασον τὴν δίκην σου· μνήσθητι τοῦ ὀνειδισμοῦ σου τοῦ ὑπὸ ἄφρονος ὅλην τὴν ἡμέραν.

22 Σηκω επάνω, ω Θεέ, δίκασε την υποθεσίν σου, που είναι και ιδικόν σου ζήτημα. Ενθυμήσου τους χλευασμούς και τας βλασφημίας, που σου απευθύνουν οι μωροί αυτοί λαοί όλας τας ημέρας της ζωής των.

23 μὴ ἐπιλάθῃ τῆς φωνῆς τῶν ἱκετῶν σου· ἡ ὑπερηφανία τῶν μισούντων σε ἀνέβη διὰ παντός.

23 Μη λησμονήσης, Κυριε, την φωνήν αυτών, οι οποίοι τώρα σε ικετεύουν. Η αλαζονεία εκείνων, που σε μισούν, εξεπέρασε κάθε όριον, και διαρκώς ανεβαίνει εξοργιστική μέχρις αυτού του ουρανίου θρόνου σου.

74 Εἰς τὸ τέλος· μὴ διαφθείρῃς· ψαλμὸς ᾠδῆς τῷ ᾿Ασάφ.

[2] (Μασ. 75) ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΟΜΕΘΑ σοι, ὁ Θεός, ἐξομολογησόμεθά σοι καὶ ἐπικαλεσόμεθα τὸ ὄνομά σου.

[2] (Μασ. 75) Θα σε δοξολογήσωμεν, ω Θεέ. Θα σε δοξολογήσωμεν δια την προστασίαν και τας ευεργεσίας, που μας παρέχεις και θα επικαλούμεθα πάντοτε το άγιον Ονομά σου.

[3] διηγήσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου, ὅταν λάβω καιρόν· ἐγὼ εὐθύτητας κρινῶ.

[3] Εγώ προσωπικώς θα διηγηθώ και θα διακηρύττω μεταξύ των άλλων τας θαυματουργικάς σου υπέρ ημών επεμβάσεις. Και ο Κυριος απαντά· Οταν θα έλθη ο κατάλληλος καιρός, τότε εγώ θα κρίνω και θα δικάσω με ευθύτητα και δικαιοσύνην.

[4] ἐτάκη ἡ γῆ καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ἐγὼ ἐστερέωσα τοὺς στύλους αὐτῆς. (διάψαλμα).

[4] Η γη και οι κάτοικοί της θα λυώσουν από τον τρόμον των τιμωριών, που εγώ θα στείλω. Εγώ έχω ακλόνητα στερεώσει τους στύλους του κόσμου και επομένως δεν θα σαλευθούν.

[5] εἶπα τοῖς παρανομοῦσι· μὴ παρανομεῖτε, καὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι· μὴ ὑψοῦτε κέρας,

[5] Επειτα από την διακήρυξιν αυτήν του Θεού ο ψαλμωδός λέγει· Είπα, λοιπόν, και εγώ στους παρανόμους· μη παρανομείτε πλέον. Και στους αμαρτωλούς· μη αμαρτάνετε και μη σηκώνετε το μέτωπόν σας.

[6] μὴ ἐπαίρετε εἰς ὕψος τὸ κέρας ὑμῶν καὶ μὴ λαλεῖτε κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀδικίαν.

[6] Μη υψώνετε εγωϊστικώς την δύναμίν σας και μη αλαζονεύεσθε δι' αυτήν. Μη προβάλλετε με αλαζονείαν την ισχύν σας και καταφέρεσθε αδίκως εναντίον του παντοδυνάμου Θεού.

[7] ὅτι οὔτε ἐξ ἐξόδων οὔτε ἀπὸ δυσμῶν οὔτε ἀπὸ ἐρήμων ὀρέων,

[7] Διότι σωτηρία και διαφυγή σας δεν υπάρχει ούτε από ανατολών, ούτε από δυσμών, ούτε από τας ερήμους ορεινάς περιοχάς, που ευρίσκονται προς νότον.

[8] ὅτι ὁ Θεὸς κριτής ἐστι, τοῦτον ταπεινοῖ καὶ τοῦτον ὑψοῖ.

[8] Διότι ο Θεός είναι κριτής, κύριος του σύμπαντος, και άλλον εν τη παντοδυναμία του ανυψώνει, άλλον δε ταπεινώνει.

[9] ὅτι ποτήριον ἐν χειρὶ Κυρίου οἴνου ἀκράτου πλῆρες κεράσματος. καὶ ἔκλινεν ἐκ τούτου εἰς τοῦτο, πλὴν ὁ τρυγίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκενώθη, πίονται πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ τῆς γῆς·

[9] Και τούτο, διότι στο χέρι του Κυρίου υπάρχει ποτήρι γεμάτο από ανόθευτον, χωρίς νερό, δριμύτατο κρασί, πότισμα δια κάθε αμαρτωλόν. Ο Κυριος κλίνει το ποτήριον τούτο και προσφέρει το πικρόν περιεχόμενόν του τώρα μένστούτον τον αμαρτωλόν, άλλοτε εις εκείνον. Το πικρόν όμως περιεχόμενον του ποτηρίου, παρ' όλα τα ποτίσματα, δεν εξεκενώθη θα πιουν εν καιρώ όλοι οι αμαρτωλοί του κόσμου και θα τιμωρηθούν.

[10] ἐγὼ δὲ ἀγαλλιάσομαι εἰς τὸν αἰῶνα, ψαλῶ τῷ Θεῷ ᾿Ιακώβ· καὶ πάντα τὰ κέρατα τῶν ἁμαρτωλῶν συνθλάσω, καὶ ὑψωθήσεται τὰ κέρατα τοῦ δικαίου.

[10] Τοτε δε και εγώ, όταν θα βλέπω να τιμωρούνται οι αμετανόητοι αμαρτωλοί, θα σκιρτώ πάντοτε από δικαίαν χαράν και αγαλλίασιν και θα υμνολογώ τον Θεόν του Ισραήλ. Και ο Θεός διαβεβαιώνει· Ναι, θα συντρίψω όλας τας δυνάμεις των αμαρτωλών και θα υψώσω τας δυνάμεις των δικαίων ανθρώπων.

75 Εἰς τὸ τέλος, ἐν ὕμνοις· ψαλμὸς τῷ ᾿Ασάφ, ᾠδὴ πρὸς τὸν ᾿Ασσύριον.

[2] (Μασ. 76) ΓΝΩΣΤΟΣ ἐν τῇ ᾿Ιουδαίᾳ ὁ Θεός, ἐν τῷ ᾿Ισραὴλ μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

[2] (Μασ. 76) Γνωστός είναι, ο Θεός εις την Ιουδαίαν, μέγα και πολυύμνητον είναι το Ονομά του μεταξύ των Ισραηλιτών.

[3] καὶ ἐγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών·

[3] Ειρήνη επεκράτησεν στον τόπον του, ειρήνη υπάρχει στο κατοικητήριόν του, εις την Σιών.

[4] ἐκεῖ συνέτριψε τὰ κράτη τῶν τόξων, ὅπλον καὶ ρομφαίαν καὶ πόλεμον. (διάψαλμα).

[4] Διότι εις την πόλιν και την χώραν αυτήν συνέτριψε τα πανίσχυρα τόξα των εχθρών, όπλα και ξίφη και πολεμικάς επιχειρήσεις.

[5] φωτίζεις σὺ θαυμαστῶς ἀπὸ ὀρέων αἰωνίων·

[5] Οπως ο ήλιος από τα αιωνόβια όρη σκορπίζει το φως του εις ανθρώπους, έτσι και συ, Κυριε, κατά θαυμαστόν τρόπον φωτίζεις με το φως της αληθείας τους καλοπροαίρετους.

[6] ἐταράχθησαν πάντες οἱ ἀσύνετοι τῇ καρδίᾳ, ὕπνωσαν ὕπνον αὐτῶν καὶ οὐχ εὗρον οὐδὲν πάντες οἱ ἄνδρες τοῦ πλούτου ταῖς χερσὶν αὐτῶν.

[6] Ολοι οι εχθροί σου και εχθροί μας, οι ασύνετοι κατά την καρδίαν Ασσύριοι εκοιμήθησαν τον αιώνιον ύπνον του θανάτου και όλοι αυτοί οι άνδρες, οι οποίοι επεθύμησαν να λαφυραγωγήσουν την Ιερουσαλήμ δια να πλουτίσουν, όταν απέθαναν, δεν είχαν εις τα χέρια των τίποτε από όσα είχαν επιθυμήσει.

[7] ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, ὁ Θεὸς ᾿Ιακώβ, ἐνύσταξαν οἱ ἐπιβεβηκότες τοῖς ἵπποις.

[7] Μονον με μίαν ιδικήν σου επίπληξιν, ω Θεέ και Κυριε του Ισραηλιτικού λαού, κατελήφθησαν από υπνηλίαν και νάρκην, ανίκανοι να πολεμήσουν οι έφιπποι αυτοί εχθροί σου.

[8] σὺ φοβερὸς εἶ, καὶ τίς ἀντιστήσεταί σοι; ἀπὸ τότε ἡ ὀργή σου.

[8] Συ είσαι τρομερός· και ποιός δύναται να αντισταθή εις σε από την στιγμήν, κατά την οποίαν θα ανάψη η οργή σου;

[9] ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἠκούτισας κρίσιν, γῆ ἐφοβήθη καὶ ἡσύχασεν

[9] Από τον ουρανόν εβροντοφώνησες και έκαμες ακουστήν την δικαίαν καταδικαστικήν σου απόφασιν εναντίον των εχθρών. Η γη ολόκληρος εφοβήθη, η δε Ιουδαία ησύχασεν από τους πολέμους.

[10] ἐν τῷ ἀναστῆναι εἰς κρίσιν τὸν Θεὸν τοῦ σῶσαι πάντας τοὺς πραεῖς τῆς γῆς. (διάψαλμα).

[10] Διότι, συ ο Κυριος, ηγέρθης εις καταδίκην των εχθρών σου, δια να σώσης όλους τους πραείς και ταπεινούς δούλους της χώρας, ημάς τους Ιουδαίους.

[11] ὅτι ἐνθύμιον ἀνθρώπου ἐξομολογήσεταί σοι, καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου ἑορτάσει σοι.

[11] Ετσι δε κάθε ανθρωπίνη σκέψις και καρδία, όχι μόνον των πιστών εις σε αλλά και αυτών ακόμη των εχθρών σου, θα έχη μεταστραφή εις δοξολογίαν σου· και τα υπολείμματα ακόμη των πικρών αναμνήσεων, όπως και οι απομένοντες εχθροί, θα πανηγυρίσουν προς δόξαν σου.

[12] εὔξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν· πάντες οἱ κύκλῳ αὐτοῦ οἴσουσι δῶρα

[12] Σεις, λοιπόν, οι ευσεβείς Ιουδαίοι, κάμετε τάματα προς τον Κυριον και αποδώσατέ τα προς αυτόν ως χρέος οφειλόμενον. Και όλοι επίσης οι γύρω από την χώραν του λαοί θα προσφέρουν δώρα προς αυτόν.

[13] τῷ φοβερῷ καὶ ἀφαιρουμένῳ πνεύματα ἀρχόντων, φοβερῷ παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς.

[13] Προς τον φοβερόν Κυριον, ο οποίος αφαιρεί την αναπνοήν και ζωήν των αρχόντων, στον φοβερόν δι' όλους τους βασιλείς της γης.

76

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ ᾿Ιδιθούν· ψαλμὸς τῷ ᾿Ασάφ.

[2] (Μασ. 77) ΦΩΝἨ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

[2] (Μασ. 77) Με φωνήν ισχυραν έκραξα προς τον Κυριον, με έντονον την φωνήν επεκαλέσθην τον Θεόν και εκείνος επρόσεξε την δέησίν μου.

[3] ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα, ταῖς χερσί μου νυκτὸς ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠπατήθην· ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου.

[3] Εις περίοδον μεγάλης θλίψεώς μου με πόθον πολύν κατέφυγα προς τον Θεόν. Και κατά τας νύκτας ύψωνα ικετευτικώς τας χείρας μου προς αυτόν και δεν διεψεύσθην εις τας ελπίδας μου. Λογω της πολλής και βαρείας θλίψεώς μου, η ψυχή μου ηρνείτο και απεστρέφετο κάθε παρηγορίαν.

[4] ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ καὶ εὐφράνθην· ἠδολέσχησα, καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου. (διάψαλμα).

[4] Καθε φοράν όμως που κατά το διάστημα της θλίψεώς μου ενεθυμούμην τον Κυριον, εύρισκα γαλήνην και χαράν. Αλλ' όταν ενέστρεφα το βλέμμα μου και ενεβάθυνα εις την συμφοράν μου, ελιποψυχούσε το πνεύμα μου.

[5] προκατελάβοντο φυλακὰς οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐταράχθην καὶ οὐκ ἐλάλησα.

[5] Αγρυπνα έμεναν τα μάτια μου όλην την νύκτα και επρολάμβαναν τας αλλαγάς των νυκτερινών φρουρών. Κατά τας αϋπνίας μου αυτάς με ετάρασσεν η σκέψις της θλίψεώς μου και έμεινα σιωπηλός.

[6] διελογισάμην ἡμέρας ἀρχαίας, καὶ ἔτη αἰώνια ἐμνήσθην καὶ ἐμελέτησα·

[6] Εσκέφθην έπειτα παλαιάς ενδόξους ημέρας του έθνους μας. Ενεθυμήθην αιώνια έτη, παναρχαίας εποχάς, και εβυθίσθην εις την μελέτην αυτών.

[7] νυκτὸς μετὰ τῆς καρδίας μου ἠδολέσχουν, καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου.

[7] Κατά τας νύκτας της αυπνίας μου εσκεπτόμουν και εφιλοσοφούσα. Το πνεύμα μου εσκάλιζε παλαιά και σύγχρονα γεγονότα.

[8] μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπώσεται Κύριος καὶ οὐ προσθήσει τοῦ εὐδοκῆσαι ἔτι;

[8] Εσκέφθην μεταξύ των άλλων, μήπως τάχα ο Κυριος θα μας απομακρύνη από κοντά του, θα μας εγκαταλείψη τελείως και δεν θα θελήση ποτέ πλέον να δείξη προς ημάς την ευμένειάν του και την προστασίαν του;

[9] ἢ εἰς τέλος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀποκόψει; συνετέλεσε ῥῆμα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

[9] Μηπως έχει αποκόψει εξ ολοκλήρου το έλεός του από ημάς; Εθεσε τέρμα εις τας υποσχέσεις της διαθήκης του από τας αρχαίας γενεάς μέχρι της ιδικής μας, ώστε να παύσωμεν πλέον ημείς να είμεθα ο εκλεκτός και περιούσιος λαός του;

[10] μὴ ἐπιλήσεται τοῦ οἰκτειρῆσαι ὁ Θεός; ἢ συνέξει ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ τοὺς οἰκτιρμοὺς αὐτοῦ; (διάψαλμα).

[10] Μηπως ο Θεός θα λησμονήση την ευσπλαγχνίαν του προς ημάς; Μηπως θα συγκρατήση και θα αναστείλη με την οργήν του το έλεός του;

[11] καὶ εἶπα· νῦν ἠρξάμην, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ῾Υψίστου.

[11] Είπα εν συνεχεία από μέσα μου· Τωρα αρχίζω να εννοώ. Η μεταβολή αυτή της καταστάσεώς μας είναι έργον της δεξιάς του Υψίστου Θεού μας.

[12] ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου

[12] Διότι ενεθυμήθην από αρχαίων χρόνων τα έργα του Κυρίου. Τα επαναφέρω και θα επαναφέρω εις την μνήμην μου τα θαυμάσια έργα σου απ' αρχής.

[13] καὶ μελετήσω ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου καὶ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασί σου ἀδολεσχήσω.

[13] Θα μελετήσω με πολλήν προσοχήν και σύνεσιν όλα τα έργα σου. θα εμβαθύνω εις τα ολόλαμπρα και ένδοξα κατορθώματά σου.

[14] ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου·

[14] Ω Θεέ, άγιος είναι ο τρόπος της συμπεριφοράς σου

τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;

15 σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια, ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου·

16 ἐλυτρώσω ἐν τῷ βραχίονί σου τὸν λαόν σου, τοὺς υἱοὺς Ἰακὼβ καὶ Ἰωσήφ. (διάψαλμα).
17 εἴδοσάν σε ὕδατα, ὁ Θεός, εἴδοσάν σε ὕδατα καὶ ἐφοβήθησαν, ἐταράχθησαν ἄβυσσοι,

18 πλῆθος ἤχους ὑδάτων, φωνὴν ἔδωκαν αἱ νεφέλαι, καὶ γὰρ τὰ βέλη σου διαπορεύονται·
19 φωνὴ τῆς βροντῆς σου ἐν τῷ τροχῷ, ἔφαναν αἱ ἀστραπαί σου τῇ οἰκουμένῃ, ἐσαλεύθη καὶ ἔντρομος ἐγενήθη ἡ γῆ.
20 ἐν τῇ θαλάσσῃ αἱ ὁδοί σου, καὶ αἱ τρίβοι σου ἐν ὕδασι πολλοῖς, καὶ τὰ ἴχνη σου οὐ γνωσθήσονται.

21 ὡδήγησας ὡς πρόβατα τὸν λαόν σου ἐν χειρὶ Μωϋσῆ καὶ Ἀαρών.

προς ημάς. Ποιός άλλος θεός είναι μέγας, όπως είσαι συ ο Θεός μας;
15 Συ είσαι ο Θεός μας, ο οποίος έκαμες και κάμνεις τόσον θαυμαστά έργα, ώστε και στους ειδωλολατρικούς ακόμη λαούς να καθιστάς γνωστήν την μεγάλην σου δύναμιν.
16 Συ, ηλευθέρωσες τον ισσραηλιτικόν λαόν σου, τους απογόνους του πατριάρχου Ιακώβ και Ιωσήφ, από την σκληράν δουλείαν των Αιγυπτίων.
17 Τα ύδατα της Ερυθράς Θαλάσσης σε είδαν, ω Θεέ, άλλοτε, σε είδαν αυτά τα ύδατα και ετρόμαξαν. Εταράχθησαν τα κατώτατα βάθη της θαλάσσης, ώστε μεγάλη να ακούεται η βοή των κυμάτων.
18 Βρονταί εξαπελύθησαν από τα σύννεφα, διότι αι αστραπαί εφαίνοντο σαν βέλη να διασχίζουν αυτά.

19 Η βροντερά φωνή σου, Κυριε, αντήχησεν ολόγυρα, αι αναρίθμητοι αστραπαί σου εφώτιζαν την οικουμένην, συνεκλονίσθη εκ θεμελίων και κατετρόμαξεν η γη.
20 Συ ήνοιξες δρόμους μέσα εις την Ερυθράν Θαλασσαν. Ιδικαί σου είναι αι πορείαι του λαού σου δια μέσου των αναριθμήτων υδάτων της θαλάσσης αυτής. Συ επραγματοποίησας τα συγκλονιστικά αυτά γεγονότα, χωρίς να φαίνεσαι, διότι είσαι αόρατος, και ανεξιχνίαστοι είναι αι ενέργειαί σου.
21 Συ, δια του Μωϋσέως και του Ααρών ωδήγησες με ασφάλειαν και στοργήν, ωσάν πρόβατα, τον ισραηλιτικόν σου λαόν.

77 Συνέσεως τῷ Ἀσάφ.

1 (Μασ. 78) ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ, λαός μου, τῷ νόμῳ μου, κλίνατε τὸ οὖς ὑμῶν εἰς τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου·
2 ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου, φθέγξομαι προβλήματα ἀπ᾽ ἀρχῆς.
3 ὅσα ἠκούσαμεν καὶ ἔγνωμεν αὐτὰ καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήσαντο ἡμῖν,
4 οὐκ ἐκρύβη ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῶν εἰς γενεὰν ἑτέραν, ἀπαγγέλλοντες τὰς αἰνέσεις Κυρίου καὶ τὰς δυναστείας αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε.

1 (Μασ. 78) Ανθρωποι του ισραηλιτικού λαού μου, προσέχετε εις την διδασκαλίαν μου, κλίνατε προς εμέ τα αυτιά σας και ακούσατε με προσοχήν τα λόγια του στόματός μου.
2 Θα αρχίσω με διδακτικάς παραβολικάς ιστορίας, γεμάτας ιερά διδάγματα. Θα σας διηγηθώ αρχαία γεγονότα με βαθύτατα νοήματα.
3 Αυτά είναι από όσα ηκούσαμεν και εμάθαμεν καλά, αυτά που οι πατέρες μας έχουν διηγηθή εις ημάς.

4 Δεν απεκρύβησαν τα μεγάλα αυτά γεγονότα από τα τέκνα των προγόνων μας, αλλά μετεδόθησαν πιστά από γενεάς εις γενεάν. Με αυτά εξιστορούνται αι πανένδοξοι πράξτου Κυρίου και τα έργα της καταπληκτικής δυνάμεως του· τα θαυμαστά του αυτά έργα, τα οποία έκαμε προς χάριν του ισραηλιτικού

λαού.

[5] καὶ ἀνέστησε μαρτύριον ἐν ᾽Ιακὼβ καὶ νόμον ἔθετο ἐν ᾽Ισραήλ, ὅσα ἐνετείλατο τοῖς πατράσιν ἡμῶν τοῦ γνωρίσαι αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν,
[5] Ανήγειρε και έστησεν ολοφάνερην την μαρτυρίαν του μεταξύ των απογόνων του Ιακώβ, έθεσε Νομον στους Ισραηλίτας και τους διέταξεν όσα εκείνος είχε νομοθετήσει στους προγόνους μας να τα καταστήσουν αυτοί γνωστά εις τα τέκνα των.

[6] ὅπως ἂν γνῷ γενεὰ ἑτέρα, υἱοὶ οἱ τεχθησόμενοι, καὶ ἀναστήσονται καὶ ἀπαγγελοῦσιν αὐτὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν·
[6] Δια να τα μάθη η μεταγενεστέρα γενεά, αυτοί οι οποίοι θα εγεννώντο βραδύτερον. Και αυτοί, όταν θα ανδρωθούν, να τα αναγγείλουν εις τα παιδιά των και εν συνεχεία να μεταδίδωνται αυτά από γενεάς εις γενεάν.

[7] ἵνα θῶνται ἐπὶ τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα αὐτῶν καὶ μὴ ἐπιλάθωνται τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ ἐκζητήσωσιν·
[7] Τούτο δέ, δια να αποθέτουν οι ακούοντες την ελπίδα των στον Θεόν και να μη λησμονήσουν τα θαυμαστά αυτά έργα του Θεού, αλλά με πόθον να ζητούν πάντοτε να μανθάνουν και να πράττουν τας εντολάς του,

[8] ἵνα μὴ γένωνται ὡς οἱ πατέρες αὐτῶν, γενεὰ σκολιὰ καὶ παραπικραίνουσα, γενεά, ἥτις οὐ κατηύθυνε τὴν καρδίαν ἑαυτῆς καὶ οὐκ ἐπιστώθη μετὰ τοῦ Θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτῆς.
[8] ώστε να μη γίνουν οι μεταγενέστεροι, όπως ήσαν οι πατέρες των, γενεά δηλαδή διεστραμμένη, η οποία ελυπούσε τον Κυριον, γενεά η οποία δεν εφύλαξεν ευθείαν την καρδίαν της απέναντι του Θεού, και δεν παρέμεινε πιστόν το πνεύμα της στον Θεόν.

[9] υἱοὶ ᾽Εφραὶμ ἐντείνοντες καὶ βάλλοντες τόξοις ἐστράφησαν ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.
[9] Οι άνδρες της φυλής Εφραίμ, αν και ήσαν ισχυροί να τεντώνουν τα τόξα και να ρίπτουν με επιτυχίαν τα βέλη των, έστρεψαν εν τούτοις τα νώτα των εν καιρώ πολέμου και ετράπησαν εις φυγήν.

[10] οὐκ ἐφύλαξαν τὴν διαθήκην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ οὐκ ἠβουλήθησαν πορεύεσθαι.
[10] Τούτο δέ, διότι δεν εφύλαξαν την εντολήν του Θεού και δεν ηθέλησαν να ζήσουν σύμφωνα με τον νόμον αυτού.

[11] καὶ ἐπελάθοντο τῶν εὐεργεσιῶν αὐτοῦ καὶ τῶν θαυμασίων αὐτοῦ, ὧν ἔδειξεν αὐτοῖς,
[11] Αυτοί ελησμόνησαν τας ευεργεσίας του Θεού και τα θαυμαστά έργα, τα οποία ολοφάνερα είχε δείξει προς αυτούς ο Κυριος.

[12] ἐναντίον τῶν πατέρων αὐτῶν ἃ ἐποίησε θαυμάσια ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἐν πεδίῳ Τάνεως.
[12] Τα θαυμαστά έργα, τα οποία έκαμεν ενώπιον των προγόνων των, εις την Αίγυπτον, εις την πεδιάδα Τανεως.

[13] διέρρηξε θάλασσαν καὶ διήγαγεν αὐτούς, παρέστησεν ὕδατα ὡσεὶ ἀσκὸν
[13] Διέρρηξε την Ερυθράν Θαλασσαν εις δύο, έστησεν όρθια τα ύδατα αυτής, ως εάν ήταν κλεισμένα εις ασκούς, και δια μέσου αυτής ωδήγησεν ασφαλείς τους Ισραηλίτας.

[14] καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐν νεφέλῃ ἡμέρας καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐν φωτισμῷ πυρός.
[14] Την ημέραν τους ωδήγησε δια της νεφέλης, καθ' όλην δε την νύκτα με το φως του πυρίνου στύλου.

[15] διέρρηξε πέτραν ἐν ἐρήμῳ καὶ ἐπότισεν αὐτοὺς ὡς ἐν ἀβύσσῳ πολλῇ
[15] Διέρρηξε βράχον εις έρημον και άνυδρον τόπον και τους επότιζεν από πηγήν, που ανέβλυζεν άφθονα ύδατα ωσάν μεγάλης Θαλάσσης.

[16] καὶ ἐξήγαγεν ὕδωρ ἐκ πέτρας καὶ κατήγαγεν ὡς ποταμοὺς ὕδατα.
[16] Αυτός έκαμε να αναβλύσουν πλούσια νερά από τον βράχον και κατέβασε ποτάμια υδάτων από αυτόν.

[17] καὶ προσέθεντο ἔτι τοῦ ἁμαρτάνειν αὐτῷ, παρεπίκραναν τὸν Ὕψιστον ἐν ἀνύδρῳ
[17] Εν τούτοις όμως οι Ισραηλίται προσέθεσαν πάλιν νέας αμαρτίας και επίκραναν τον Υψιστον εις περιοχήν, όπου δεν υπήρχεν ύδωρ.

[18] καὶ ἐξεπείρασαν τὸν Θεὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τοῦ αἰτῆσαι βρώματα ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν

[18] Ηθέλησαν να θέσουν εις δοκιμασίαν τον Θεόν και τον ελύπησαν με τας αμαρτωλάς και λαιμάργους επιθυμίας των καρδιών των, διότι εζήτησαν φαγητά κατά τας επιθυμίας της καρδίας των.

[19] καὶ κατελάλησαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπαν· μὴ δυνήσεται ὁ Θεὸς ἑτοιμάσαι τράπεζαν ἐν ἐρήμῳ;
[20] ἐπεὶ ἐπάταξε πέτραν καὶ ἐρρύησαν ὕδατα καὶ χείμαρροι κατεκλύσθησαν, μὴ καὶ ἄρτον δύναται δοῦναι ἢ ἑτοιμάσαι τράπεζαν τῷ λαῷ αὐτοῦ;

[19] Ωλιγοπίστησαν, κατεφέρθησαν κατά του Θεού και είπαν· Μηπως τάχα δύναται να ετοιμάση ο Θεός τράπεζαν με φαγητά εις την έρημον;
[20] Επειδή, τάχα, εκτύπησε τον βράχον και ανέβλυσαν ύδατα και χείμαρροι πολλοί, και κατέκλυσαν την περιοχήν, μήπως δύναται να μας δώση και άρτον η να ετοιμάση τράπεζαν με φαγητά δια τον λαόν του;

[21] διὰ τοῦτο ἤκουσε Κύριος καὶ ἀνεβάλετο, καὶ πῦρ ἀνήφθη ἐν Ἰακώβ, καὶ ὀργὴ ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ,

[21] Δια τας αναιδείς και ασεβείς αυτάς κατηγορίας, τας οποίας ήκουσεν ο Κυριος, ανέβαλε την είσοδόν των εις την γην της Επαγγελίας. Καταστρεπτικόν πυρ ήναψε τότε ανάμεσα στους απογόνους του Ιακώβ και η οργή του Κυρίου εξέσπασεν επάνω στους Ισραηλίτας.

[22] ὅτι οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τῷ Θεῷ οὐδὲ ἤλπισαν ἐπὶ τὸ σωτήριον αὐτοῦ.

[22] Διότι δεν επίστευσαν στον Θεόν, ούτε ήλπισαν εις την σωτηρίαν των, την οποίαν αυτός θα τους έδιδε.

[23] καὶ ἐνετείλατο νεφέλαις ὑπεράνωθεν καὶ θύρας οὐρανοῦ ἀνέῳξε
[24] καὶ ἔβρεξεν αὐτοῖς μάννα φαγεῖν καὶ ἄρτον οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς·
[25] ἄρτον ἀγγέλων ἔφαγεν ἄνθρωπος, ἐπισιτισμὸν ἀπέστειλεν αὐτοῖς εἰς πλησμονήν.
[26] ἀπῆρε Νότον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἐπήγαγεν ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ Λίβα
[27] καὶ ἔβρεξεν ἐπ᾽ αὐτοὺς ὡσεὶ χοῦν σάρκας καὶ ὡσεὶ ἄμμον θαλασσῶν πετεινὰ πτερωτά,
[28] καὶ ἐπέπεσον ἐν μέσῳ παρεμβολῆς αὐτῶν κύκλῳ τῶν σκηνωμάτων αὐτῶν,
[29] καὶ ἔφαγον καὶ ἐνεπλήσθησαν σφόδρα, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ἤνεγκεν αὐτοῖς,
[30] οὐκ ἐστερήθησαν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἔτι τῆς βρώσεως οὔσης ἐν τῷ στόματι αὐτῶν,
[31] καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἀνέβη ἐπ᾽ αὐτούς, καὶ ἀπέκτεινεν ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Ἰσραὴλ συνεπόδισεν.
[32] ἐν πᾶσι τούτοις ἥμαρτον ἔτι καὶ οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ,

[23] Εν τούτοις ο Θεός εμακροθύμησεν, έδωσεν εντολήν εις τα υπεράνω της γης σύννεφα, ήνοιξε τας θύρας του ουρανού
[24] και έβρεξε προς χάριν αυτών μάννα, δια να φάγουν. Εδωσεν εις αυτούς άρτον ουρανοκατέβατον.
[25] Ετσι δε ο άνθρωπος έφαγεν άρτον έτοιμασμένον από τους αγγέλους. Πλουσίαν διατροφήν έστειλεν ο Κυριος προς αυτούς.
[26] Εσήκωσεν από τον ουρανόν νότιον άνεμον, εν τη παντοδυναμία του έφερεν προς αυτούς λίβαν
[27] και έβρεξεν επάνω τους, ωσάν πυκνότατον σύννεφον από σκόνιν, ορτύκια ωσάν την άμμον της θαλάσσης κατά το πλήθος, πτηνά πτερωτά.
[28] Αυτά έπεσαν στο μέσον του στρατοπέδου των Ισραηλιτών, ολόγυρα από τας σκηνάς των.

[29] Εκείνοι έφαγαν, παραέφαγαν και εχόρτασαν πολύ, διότι ο Κυριος ικανοποίησε με το παραπάνω τας επιθυμίας των.
[30] Τιποτε δεν εστερήθησαν, από όσα είχαν επιθυμήσει. Αλλα ενώ η τροφή ήτο ακόμη στο στόμα των,
[31] η οργή του Θεού εξέσπασε, δια την αχαριστίαν των, εναντίον αυτών και εθανάτωσε πάρα πολλούς από αυτούς. Και αυτούς ακόμη τους επισήμους άνδρας των Ισραηλιτών τους έρριψε κάτω νεκρούς.
[32] Παρ' όλας όμως τας ευεργεσίας και τας τιμωρίας αυτάς του Θεού, εξακολουθούσαν ακόμη οι Ισραηλίται να αμαρτάνουν, και δεν επίστευσαν εις

[33] καὶ ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι αὐτῶν καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν μετὰ σπουδῆς.
[34] ὅταν ἀπέκτειναν αὐτούς, τότε ἐξεζήτουν αὐτὸν καὶ ἐπέστρεφον καὶ ὤρθριζον πρὸς τὸν Θεὸν

[35] καὶ ἐμνήσθησαν ὅτι ὁ Θεὸς βοηθὸς αὐτῶν ἐστι καὶ ὁ Θεὸς ὁ Ὕψιστος λυτρωτὴς αὐτῶν ἐστι.
[36] καὶ ἠγάπησαν αὐτὸν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν καὶ τῇ γλώσσῃ αὐτῶν ἐψεύσαντο αὐτῷ,

[37] ἡ δὲ καρδία αὐτῶν οὐκ εὐθεῖα μετ᾽ αὐτοῦ, οὐδὲ ἐπιστώθησαν ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ.
[38] αὐτὸς δέ ἐστιν οἰκτίρμων καὶ ἱλάσκεται ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν καὶ οὐ διαφθερεῖ καὶ πληθυνεῖ τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἐκκαύσει πᾶσαν τὴν ὀργὴν αὐτοῦ.
[39] καὶ ἐμνήσθη ὅτι σάρξ εἰσι, πνεῦμα πορευόμενον καὶ οὐκ ἐπιστρέφον.
[40] ποσάκις παρεπίκραναν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, παρώργισαν αὐτὸν ἐν γῇ ἀνύδρῳ;
[41] καὶ ἐπέστρεψαν καὶ ἐπείρασαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον τοῦ ᾽Ισραὴλ παρώξυναν.

[42] καὶ οὐκ ἐμνήσθησαν τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἡμέρας, ἧς ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐκ χειρὸς θλίβοντος,

[43] ὡς ἔθετο ἐν Αἰγύπτῳ τὰ σημεῖα αὐτοῦ καὶ τὰ τέρατα αὐτοῦ ἐν πεδίῳ Τάνεως.

[44] καὶ μετέστρεψεν εἰς αἷμα τοὺς ποταμοὺς αὐτῶν καὶ τὰ ὀμβρήματα αὐτῶν, ὅπως μὴ πίωσιν·

[45] ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς κυνόμυιαν, καὶ κατέφαγεν αὐτούς, καὶ βάτραχον, καὶ διέφθειρεν

αυτόν, μολονότι έβλεπαν τα θαυμάσια έργα του.
[33] Επέρασαν ματαίως και ασκόπως τας ημέρας των. Πολύ γρήγορα έφυγαν, χωρίς κανένα καρπόν αρετής, τα έτη της ζωής των.
[34] Οταν ο Κυριος τους παρέδιδεν εις θάνατον, προς τιμωρίαν και παιδαγωγίαν, τότε εζητούσαν αυτόν με ζήλον, επέστρεφαν εις αυτόν και από τον βαθύν όρθρον κατέφευγαν προς αυτόν δια της προσευχής.
[35] Τοτε ενεθυμούντο, ότι ο Θεός είναι ο παντοδύναμος βοηθός των, ότι ο Θεός ο Υψιστος είναι ο ελευθερωτής και σωτήρ των.
[36] Αλλά τον ηγάπησαν επιφανειακώς, μόνον με το στόμα των, ενώ με τα λόγια των και με την άλλην συμπεριφοράν των εψεύσθησαν απεναντί του, εφέρθησαν ανειλικρινώς.
[37] Διότι η καρδία των δεν ήτο ευθεία απέναντι του Θεού και δεν εφάνησαν πιστοί εις τας υποχρεώσεις, που ανέλαβαν δια της Διαθήκης απέναντι του Θεού.
[38] Ο Θεός όμως είναι ελεήμων και έδειχνε το έλεός του εις τας αμαρτίας αυτών. Δεν ηθέλησε να τους καταστρέψη. Εις πολυαρίθμους περιστάσεις ανέστειλε και απεμάκρυνε τον θυμόν του· δεν αφήκε να ανάψη και να εκσπάση όλη η οργή του εναντίον των.
[39] Είχεν υπ' όψιν του ο Κυριος, ότι αυτοί οι αμαρτάνοντες ήσαν αδύνατες σάρκες, πνοή ανέμου περαστική, η οποία δεν επιστρέφει πάλιν.
[40] Ποσες και πόσες φορές τον επίκραναν πολύ εις την έρημον, τον εξώργισαν εις τόπον άνυδρον!

[41] Και εις άλλας περιπτώσεις εστράφησαν, δια να απομακρυνθούν από αυτόν. Εθεσαν υπό δοκιμασίαν και πειρασμόν τυν Θεόν των· εξώργισαν τον άγιον αυτόν Κυριον του ισραηλιτικού λαού.
[42] Δεν ενεθυμήθησαν την παντοδύναμον και στοργικήν δι' αυτούς δεξιάν του, με την οποίαν κατά την ιστορικήν εκείνην ημέραν τους εγλύτωσεν από τα χέρια του καταθλίβοντος αυτούς Φαραώ.
[43] Ελησμόνησαν, πως ο Θεός εις την Αίγυπτον έδειξε τα καταπληκτικά σημεία, που εμαρτυρούσαν την παντοδυναμίαν του, τα τεράστια πρωτοφανή έργα που είχε κάμει εις την πεδιάδα Τανεως και τα οποία εγέμισαν φόβον και τρόμον τους Αιγυπτίους.
[44] Ελησμόνησαν, ότι ο Κυριος μετέβαλε το ύδωρ των ποταμών εις αίμα, όπως επίσης και τα βρόχινα νερά των δεξαμενών των δια να μη ημπορούν να πίουν οι Αιγύπτιοι.
[45] Ο Κυριος εξαπέστειλεν επίσης εναντίον των Αιγυπτίων κυνόμυιαν, η οποία τους κατέφαγε, και βατράχους οι οποίοι μετέδωσαν εις αυτούς

αὐτούς·
[46] καὶ ἔδωκε τῇ ἐρυσίβῃ τοὺς καρποὺς αὐτῶν καὶ τοὺς πόνους αὐτῶν τῇ ἀκρίδι·
[47] ἀπέκτεινεν ἐν χαλάζῃ τὴν ἄμπελον αὐτῶν καὶ τὰς συκαμίνους αὐτῶν ἐν τῇ πάχνῃ·
[48] καὶ παρέδωκεν εἰς χάλαζαν τὰ κτήνη αὐτῶν καὶ τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν τῷ πυρί·
[49] ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ, θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ θλῖψιν, ἀποστολὴν δι᾽ ἀγγέλων πονηρῶν.
[50] ὡδοποίησε τρίβον τῇ ὀργῇ αὐτοῦ καὶ οὐκ ἐφείσατο ἀπὸ θανάτου τῶν ψυχῶν αὐτῶν καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς θάνατον συνέκλεισε

[51] καὶ ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἀπαρχὴν παντὸς πόνου αὐτῶν ἐν τοῖς σκηνώμασι Χάμ,

[52] καὶ ἀπῆρεν ὡς πρόβατα τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἀνήγαγεν αὐτοὺς ὡσεὶ ποίμνιον ἐν ἐρήμῳ

[53] καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐπ᾽ ἐλπίδι, καὶ οὐκ ἐδειλίασαν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἐκάλυψε θάλασσα.

[54] καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς ὄρος ἁγιάσματος αὐτοῦ, ὄρος τοῦτο, ὃ ἐκτήσατο ἡ δεξιὰ αὐτοῦ,

[55] καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ προσώπου αὐτῶν ἔθνη καὶ ἐκληροδότησεν αὐτοὺς ἐν σχοινίῳ κληροδοσίας καὶ κατεσκήνωσεν ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν τὰς φυλὰς τοῦ ᾽Ισραήλ.
[56] καὶ ἐπείρασαν καὶ παρεπίκραναν τὸν Θεὸν τὸν ῞Υψιστον καὶ τὰ μαρτύρια αὐτοῦ οὐκ ἐφυλάξαντο
[57] καὶ ἀπέστρεψαν καὶ ἠθέτησαν, καθὼς καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, μετεστράφησαν εἰς τόξον στρεβλὸν

[58] καὶ παρώργισαν αὐτὸν ἐν τοῖς βουνοῖς αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν παρεζήλωσαν αὐτόν.

φθοροποιούς και μολυσματικάς ασθενείας.
[46] Παρέδωκεν εις την σκωρίασιν τους καρπούς των αγρών των, και τους κόπους των καλλιεργημένων αγρών των εις τας ακρίδας.
[47] Κατέστρεψε τα αμπέλια των με χάλαζαν και τας συκομορέας των με παγωνιά.

[48] Παρέδωκεν εις καταστρεπτικήν θανατηφόρον χάλαζαν τα ζώα των και την υπόλοιπον περιουσίαν των παρέδωσεν στο πυρ των κεραυνών του.
[49] Εξαπέλυσεν εναντίον των την τιμωρόν οργήν της αγανακτήσεώς του, θυμόν και οργήν και θλίψιν, δεινά φοβερά, τα οποία έστειλε με εξολοθρευτάς αγγέλους.
[50] Αφήκε να εκδηλωθή ασυγκράτητος η οργή του, δεν ελυπήθη την ζωήν των και δεν επροφύλαξεν αυτούς από τον θάνατον και αυτά ακόμη τα κατοικίδια ζώα των τα συνέκλεισεν μέσα εις τας παγίδας του θανάτου και της καταστροφής.
[51] Εκτύπησε με θάνατον όλα τα πρωτότοκα της γης Αιγύπτου· αυτά που αποτελούν την απαρχήν των πόνων της τεκνοποιΐας στους οίκους των Αιγυπτίων, των απογόνων αυτών του Χαμ.
[52] Ανέλαβε δε ο Κυριος ως στοργικός ποιμήν τον ισραηλιτικόν λαόν, ωσάν πρόβατά του, και τα ωδήγησεν ως ιδικόν του ποίμνιον δια μέσου της ερήμου.
[53] Αυτός τους ωδήγησε, τους ενέπνευσεν ελπίδα και θάρρος, ώστε εκείνοι δεν εδειλίασαν κατά την διάβασιν της Ερυθράς Θαλάσσης. Τους δε εχθρούς των τους εσκέπασε και τους έπνιζεν η θάλασσα.
[54] Τους εισήγαγε κατόπιν εις την γην της Επαγγελίας, εις την οποίαν υψώνεται το όρος Σιών το άγιον, προς λατρείαν αυτού, το όρος αυτό το οποίον κατέκτησεν η παντοδύναμος δεξιά του.
[55] Εδιωξε εμπρός από αυτούς τα ειδωλολατρικά έθνη και εμοίρασε την χώραν εκείνων εις αυτούς με σχοινί καταμετρήσεως· και εκεί όπου προηγουμένως κατοικούσαν οι λαοί εκείνοι, εγκατέστησε τας φυλάς του Ισραήλ.
[56] Αυτοί όμως έθεσαν υπό δοκιμασίαν τον Θεόν, παρεπίκραναν και εξώργισαν τον Υψιστον, και τας εντολάς αυτού δεν ετήρησαν.
[57] Απεμακρύνθησαν από αυτόν, ηρνήθησαν και παρέβησαν τας εντολάς του, όπως και οι πρόγονοί των, και έγιναν ωσάν το στρεβλόν τόξον, που δεν ρίπτει με ευθυβολίαν.
[58] Τον εξώργισαν με την ειδωλολατρείαν των επάνω εις τα όρη. Προεκάλεσαν την ζηλοτυπίαν του με τα γλυπτά είδωλα, που ελάτρευαν εκεί.

[59] ἤκουσεν ὁ Θεὸς καὶ ὑπερεῖδε καὶ ἐξουδένωσε σφόδρα τὸν Ἰσραήλ.

[59] Ο Κυριος ήκουσε τας ειδωλολατρικάς αυτών προαευχάς, απέστρεψεν από αυτούς το βλέμμα του, δια να μη τους βλέπη, και παρέδωσεν εις εξουθένωσαν και καταφρόνησιν μεγάλην τον ισραηλιτικόν λαόν.

[60] καὶ ἀπώσατο τὴν σκηνὴν Σιλώμ, σκήνωμα, ὃ κατεσκήνωσεν ἐν ἀνθρώποις.

[60] Απώθησε και εστέρησε την πόλιν Σηλώμ από την προστασίαν του, την οποίαν πόλιν ο ίδιος είχεν εκλέξει, δια να εγκατασταθή μεταξύ των ανθρώπων η Σκηνή του Μαρτυρίου του.

[61] καὶ παρέδωκεν εἰς αἰχμαλωσίαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν καὶ τὴν καλλονὴν αὐτῶν εἰς χεῖρα ἐχθρῶν

[61] Παρέδωσεν εις τα χέρια των εχθρών των, στους Φιλισταίους, την δύναμίν των, όπως επίσης και το λαμπρόν των στόλισμα, δηλαδή την Κιβωτόν του Μαρτυρίου.

[62] καὶ συνέκλεισεν ἐν ρομφαίᾳ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ ὑπερεῖδε.

[62] Αφήκε να περικυκλωθή ο λαός του από εχθρούς, οι οποίοι εκρατούσαν γυμνήν την ρομφαίαν, και εγύρισεν αλλού το βλέμμα του, όταν αυτοί, η περίφημος κληρονομία του, εσφάζοντο.

[63] τοὺς νεανίσκους αὐτῶν κατέφαγε πῦρ, καὶ αἱ παρθένοι αὐτῶν οὐκ ἐπενθήθησαν·

[63] Τους νεαρούς υιούς των κατέφαγε το πυρ του πολέμου, τας θυγατέρας δε παρθένους των, όταν ωδηγούντο εις αιχμαλωσίαν και εξευτελισμόν, δεν ευρέθη κανείς να τας πενθήση.

[64] οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἐν ρομφαίᾳ ἔπεσον, καὶ αἱ χῆραι αὐτῶν οὐ κλαυθήσονται.

[64] Οι ιερείς των έπεσαν εν στόματι ρομφαίας, και τας χήρας των σφαγιασθέντων ανδρών δεν ευρέθη κανείς να τας παρηγορήση και να κλαύση μαζή των.

[65] καὶ ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, ὡς δυνατὸς κεκραιπαληκὼς ἐξ οἴνου,

[65] Αλλά ο μακρόθυμος Κυριος ηγέρθη από την φαινομενικήν απραξίαν του, όπως εγείρεται ο εξυπνών από τον ύπνον του, όπως ο γίγας που συνέρχεται από την μέθην του.

[66] καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, ὄνειδος αἰώνιον ἔδωκεν αὐτοῖς.

[66] Και εκτύπησε τους εχθρούς του, τους έτρεψε πανικόβλητους εις φυγήν και έδωκεν εις αυτούς αιωνίαν καταισχύνην με την ταπεινωτικήν ήτταν των.

[67] καὶ ἀπώσατο τὸ σκήνωμα Ἰωσὴφ καὶ τὴν φυλὴν Ἐφραὶμ οὐκ ἐξελέξατο·

[67] Αλλά και απεμάκρυνεν από την προστασίαν του τους απογόνους του Ιωσήφ, έπαυσε να έχη ως εκλεκτήν ηγεμονεύουσαν φυλήν τους Εφραιμίτας.

[68] καὶ ἐξελέξατο τὴν φυλὴν Ἰούδα, τὸ ὄρος τὸ Σιών, ὃ ἠγάπησε,

[68] Αλλά εξέλεξεν ως άρχουσαν φυλήν την φυλήν του Ιούδα και ως τόπον ιερόν του το όρος Σιών, το οποίον ιδιαιτέρως ηγάπησεν.

[69] καὶ ᾠκοδόμησεν ὡς μονοκέρωτος τὸ ἁγίασμα αὐτοῦ, ἐν τῇ γῇ ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.

[69] Εκεί ηυδόκησεν ο Κυριος και οικοδομήθη το θυσιαστήριόν του, ισχυρότατον όπως ο μονόκερως. Εις την γην της Παλαιστίνης εστερέωσεν αιωνίαν την φυλήν του Ιούδα.

[70] καὶ ἐξελέξατο Δαυῒδ τὸν δοῦλον αὐτοῦ καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν ἐκ τῶν ποιμνίων τῶν προβάτων,

[70] Ο Κυριος εξέλεξεν ως βασιλέα τον δούλον του Δαυίδ και τον επήρεν από τα κοπάδια των προβάτων.

[71] ἐξόπισθεν τῶν λοχευομένων ἔλαβεν αὐτόν ποιμαίνειν Ἰακὼβ τὸν δοῦλον αὐτοῦ καὶ Ἰσραὴλ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ

[71] Τον επήρεν από εκεί, που ακολουθούσε τα ετοιμόγεννα πρόβατα, και τον έβαλε να κυβερνά και να καθοδηγή τους δούλους του, τους απογόνους του Ιακώβ, τους Ισραηλίτας, οι οποίοι είναι ιδική του κληρονομία.

[72] καὶ ἐποίμανεν αὐτοὺς ἐν τῇ

[72] Ο Δαυίδ εκυβέρνησε πράγματι αυτούς με άδολον

ἀκακίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ, καὶ ἐν τῇ συνέσει τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὡδήγησεν αὐτούς.

καρδίαν και τους καθωδήγησεν στον δρόμον του Θεού και της ασφαλείας με τα πλήρη συνέσεως έργα του.

78 Ψαλμὸς τῷ ᾿Ασάφ.

[1] (Μασ. 79) Ο ΘΕΟΣ, ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου, ἐμίαναν τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ἔθεντο ῾Ιερουσαλὴμ ὡς ὀπωροφυλάκιον.

[1] (Μασ. 79) Ω Θεέ, ειδωλολατρικά έθνη επήλθον, εναντίον της ιδικής σου κληρονομίας και κατεπλημμύρισαν την γην, εβεβήλωσαν τον άγιόν σου ναόν και μετέβαλαν την Ιερουσαλήμ εις ερείπια, ωσάν μίαν αχυροκαλύβην, η οποία είχε χρησιμεύσει δια την πρόχειρον συγκέντρωσιν των οπωρικών.

[2] ἔθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, τὰς σάρκας τῶν ὁσίων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς·

[2] Αφήκαν άταφα τα πτώματα των δούλων σου, τροφήν εις τα πτηνά του ουρανού, και τας σάρκας των ανθρώπων των αφωσιωμένων εις σέ, ως βοράν εις τα θηρία της γης.

[3] ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡσεὶ ὕδωρ κύκλῳ ῾Ιερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἦν ὁ θάπτων.

[3] Αφθονον έχυσαν το αίμα των, ωσάν το νερό κύκλω από την Ιερουσαλήμ και κανείς δεν υπήρξε να τους θάψη.

[4] ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μυκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ ἡμῶν.

[4] Εγίναμεν περίγελως και εξευτελισμός στους γειτονικούς μας ειδωλολατρικούς λαούς, τους Μωαβίτας, τους Αμμωνίτας και τους Ιδουμαίους. Εγίναμεν χλευασμός και εμπαιγμός στους περικυκλούντας την χώραν μας αλλοφύλους.

[5] ἕως πότε, Κύριε, ὀργισθήσῃ εἰς τέλος, ἐκκαυθήσεται ὡς πῦρ ὁ ζῆλός σου;

[5] Εως πότε, Κυριε, θα οργίζεσαι εναντίον μας, χωρίς και να έχη τελειωμόν η οργή σου; Εως πότε θα αναρριπίζεται ως φοβερά πυρκαϊά εναντίον μας η ζηλοτυπία σου;

[6] ἔκχεον τὴν ὀργήν σου ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ γινώσκοντά σε καὶ ἐπὶ βασιλείας, αἳ τὸ ὄνομά σου οὐκ ἐπεκαλέσαντο,

[6] Στρέψε ορμητικήν την οργήν σου εναντίον των ειδωλολατρικών εθνών, τα οποία δεν σε αναγνωρίζουν ως Θεόν των, εναντίον των βασιλείων, τα οποία ποτέ δεν επεκαλέσθησαν το Ονομά σου.

[7] ὅτι κατέφαγον τὸν ᾿Ιακὼβ, καὶ τὸν τόπον αὐτοῦ ἠρήμωσαν.

[7] Τα έθνη και αι βασιλείαι αυταί κατέφαγαν τους απογόνους του Ιακώβ, ερήμωσαν την χώραν των.

[8] μὴ μνησθῇς ἡμῶν ἀνομιῶν ἀρχαίων· ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοί σου, Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφόδρα.

[8] Μη ενθυμηθής, Κυριε, τας από αρχαιότατα χρόνια και μέχρι σήμερον συνεχιζομένας αμαρτίας μας. Ταχέως, πριν καταστραφώμεν, Κυριε, ας μας προλάβουν τα ελέη σου, διότι έχομεν περιπέσει εις αθλιωτάτην κατάστασιν.

[9] βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ σωτὴρ ἡμῶν· ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς καὶ ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν ἕνεκα τοῦ ὀνόματός σου,

[9] Ω Θεέ, συ ο οποίος είσαι ο Θεός μας, ο σωτήρ μας, βοήθησέ μας. Προς δόξαν του αγίου Ονόματός σου, Κυριε, γλύτωσέ μας από τους εχθρούς μας, συγχώρησε τας αμαρτίας μας δια το Ονομά σου, το οποίον διαλαλεί πάντοτε έλεος και ευσπλαγχνίαν.

[10] μή ποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη· ποῦ ἔστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν; καὶ γνωσθήτω ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἡ ἐκδίκησις τοῦ αἵματος τῶν δούλων σου τοῦ ἐκκεχυμένου.

[10] Σώσε μας, δια να μη καταστραφώμεν και έπειτα οι ειδωλολατρικοί λαοί είπουν· Που είναι ο Θεός των; Ας γίνη φανερά και πασίγνωστος εις τα ειδωλολατρικά έθνη, δια να την ίδωμεν με τους οφθαλμούς μας τώρα που ζώμεν, η εκ μέρους σου

δικαία τιμωρία των δια το χυθέν από αυτούς αίμα των δούλων σου.

[11] εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ὁ στεναγμὸς τῶν πεπεδημένων, κατὰ τὴν μεγαλωσύνην τοῦ βραχίονός σου περιποίησαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων.

[11] Ο στεναγμός των αλυσοδεμένων αιχμαλώτων Ιουδαίων ας φθάση ενώπιόν σου, Κυριε. Και σύμφωνα με την μεγαλειώδη και παντοδύναμον ισχύν του βραχίονός σου, λάβε υπό την προστασίαν σου, σώσε και περιποιήσου τα παιδιά των φονευθέντων.

[12] ἀπόδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν ἑπταπλασίονα εἰς τὸν κόλπον αὐτῶν τὸν ὀνειδισμὸν αὐτῶν, ὃν ὠνείδισάν σε, Κύριε.

[12] Ανταπόδωσε στους γειτονικούς μας λαούς τιμωρίαν πολλαπλασίαν εις τας καρδίας των και τον ονειδισμόν, με τον οποίον αυτοί σε ωνείδισαν, Κυριε.

[13] ἡμεῖς δὲ λαός σου καὶ πρόβατα νομῆς σου ἀνθομολογησόμεθά σοι εἰς τὸν αἰῶνα, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἐξαγγελοῦμεν τὴν αἴνεσίν σου.

[13] Ημείς δέ, οι οποίοι είμεθα ιδικός σου λαός και πρόβατα της ιδικής σου ποίμνης, θα σε ευχαριστούμεν και θα σε δοξάζωμεν πάντοτε, δια τας ευεργεσίας σου. Θα αναγγέλλωμεν εις όλας τας γενεάς την δόξαν σου.

79

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων· μαρτύριον τῷ Ἀσάφ, ψαλμὸς ὑπὲρ τοῦ Ἀσσυρίου.

[2] (Μασ. 80) Ο ΠΟΙΜΑΙΝΩΝ τὸν Ἰσραήλ, πρόσχες, ὁ ὁδηγῶν ὡσεὶ πρόβατα τὸν Ἰωσήφ. ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ἐμφάνηθι.

[2] (Μασ. 80) Συ, ο οποίος ως καλός και στοργικός ποιμήν προστατεύεις και καθοδηγείς τον ισραηλιτικόν λαόν, ιδέ και δώσε προσοχήν εις την συμφοράν, που μας ευρήκε. Συ, ο οποίος οδηγείς ως ιδικά σου πρόβατα την φυλήν του Ιωσήφ, κάθησε ως επί θρόνου επάνω εις τα Χερουβίμ, δείξε φανερά την προστασίαν σου.

[3] ἐναντίον Ἐφραὶμ καὶ Βενιαμὶν καὶ Μανασσῆ ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου καὶ ἐλθὲ εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

[3] Εμφανίσου πρόμαχος εμπρός εις τας φυλάς Εφραίμ και Βενιαμίν και Μανασσή, που ταλαιπωρούνται από τας επιδρομάς των Ασσυρίων. Θέσε εις ενέργειαν την ακατανίκητον δύναμίν σου και έλα ταχέως, δια να μας σώσης.

[4] ὁ Θεός, ἐπίστρεψον ἡμᾶς καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου καὶ σωθησόμεθα.

[4] Κυριε ο Θεός, αποκατάστησέ μας ελευθέρους και ασφαλείς εις την χώραν μας, δείξε ευμενές το πρόσωπόν σου προς ημάς και έτσι ημείς θα σωθώμεν από τον πλήρη όλεθρον.

[5] Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἕως πότε ὀργίζῃ ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν δούλων σου;

[5] Κυριε και Θεέ των επουρανίων και επιγείων δυνάμεων, έως πότε θα οργίζεσαι εναντίον μας, εναντίον δε και αυτής της προσευχής των δούλων σου;

[6] ψωμιεῖς ἡμᾶς ἄρτον δακρύων; καὶ ποτιεῖς ἡμᾶς ἐν δάκρυσιν ἐν μέτρῳ;

[6] Εως πότε θα μας δίδης αντί άρτου δάκρυα και αντί ύδατος θα μας ποτίζης με πλήρες, κατά την δίκαίαν σου κρίσιν, το δοχείον από τα δάκρυά μας;

[7] ἔθου ἡμᾶς εἰς ἀντιλογίαν τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ἐμυκτήρισαν ἡμᾶς.

[7] Μας κατέστησες δια τας αμαρτίας μας αντικείμενον εμπαιγμών εις τα γειτονικά μας έθνη. Οι δε εχθροί μας μας χλευάζουν και μας περιγελούν.

[8] Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον ἡμᾶς καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σωθησόμεθα. (διάψαλμα).

[9] ἄμπελον ἐξ Αἰγύπτου μετῆρας, ἐξέβαλες ἔθνη καὶ κατεφύτευσας αὐτήν·

[10] ὡδοποίησας ἔμπροσθεν αὐτῆς καὶ κατεφύτευσας τὰς ρίζας αὐτῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὴν γῆν.
[11] ἐκάλυψεν ὄρη ἡ σκιὰ αὐτῆς καὶ αἱ ἀναδενδράδες αὐτῆς τὰς κέδρους τοῦ Θεοῦ·
[12] ἐξέτεινε τὰ κλήματα αὐτῆς ἕως θαλάσσης καὶ ἕως ποταμῶν τὰς παραφυάδας αὐτῆς.

[13] ἱνατί καθεῖλες τὸν φραγμὸν αὐτῆς καὶ τρυγῶσιν αὐτὴν πάντες οἱ παραπορευόμενοι τὴν ὁδόν;
[14] ἐλυμήνατο αὐτὴν ὗς ἐκ δρυμοῦ, καὶ μονιὸς ἄγριος κατενεμήσατο αὐτήν.

[15] ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον δή, καὶ ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην

[16] καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιά σου, καὶ ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου, ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῷ.

[17] ἐμπεπυρισμένη πυρὶ καὶ ἀνεσκαμμένη· ἀπὸ ἐπιτιμήσεως τοῦ προσώπου σου ἀπολοῦνται.

[18] γενηθήτω ἡ χείρ σου ἐπ᾽ ἄνδρα δεξιᾶς σου καὶ ἐπὶ υἱὸν ἀνθρώπου, ὃν ἐκραταίωσας σεαυτῷ·

[19] καὶ οὐ μὴ ἀποστῶμεν ἀπὸ σοῦ, ζωώσεις ἡμᾶς, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικαλεσόμεθα.

[8] Κυριε και Θεέ των επουρανίων και επιγείων δυνάμεων, αποκατάστησέ μας εις την χώραν μας ελευθέρους και ασφαλείς. Γυρισε και δείξε ιλαρόν γεμάτο καλωσύνην το πρόσωπόν σου προς ημάς και ημείς θα σωθώμεν από τον εξαφανισμόν.
[9] Τον λαόν του Ισραήλ, ωσάν πολύκαρπον ευλογημένην άμπελόν σου, μετέφερες από την Αίγυπτον εις την Παλαιστίνην. Εδιωξες από εκεί τα ειδωλολατρικά έθνη και την εφύτευσες και την ερρίζωσες εις αυτήν.
[10] Ηνοιξες ενώπιόν της την οδόν από Αιγύπτου μέχρι Παλαιστίνης, την εφύτευσες με βαθειές ρίζες και εγέμισεν όλην την Παλαιστίνην.
[11] Η σκια της αμπέλου αυτής εκάλυψε τα όρη της χώρας και αι διακλαδώσεις της εσκέπασαν τας θεοφυτεύτους κέδρους του Λιβάνου.
[12] Ηυδόκησας και εξηπλώθησαν προς δυσμάς τα κλήματά της, μέχρι της Μεσογείου Θαλάσσης και προς ανατολάς οι κλάδοι της μέχρι του Ευφράτου και των παραποτάμων του.
[13] Διατί τώρα εκρήμνισες τον ολόγυρα φράκτην της, την προστασίαν σου, ώστε όλοι οι διερχόμενοι από την οδόν διαβάται να τρυγούν τους καρπούς της;
[14] Φοβερός αγριόχοιρος, ο Ασσύριος, επέδραμεν από αβάτους δρυμούς και την κατέστρεψεν. Αγριος μονιός, περισσότερον φοβερός αγριόχοιρος, που ζη μόνος του, κατέφαγεν αυτήν.
[15] Ω Θεέ των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων, στρέψε και πάλιν ιλαρόν το πρόσωπόν σου προς αυτήν. Ριξε ένα βλέμμα καλωσύνης και στοργής από τον ουράνιόν σου θρόνον και ίδε και επίσκεψαι την άμπελον αυτήν.
[16] Επανάφερέ την εις την προτέραν θαλερότητα, την ασφάλειαν και την καρποφορίαν, αυτήν, την οποίαν εφύτευσεν η δεξιά σου. Επίβλεψε με ευμένειαν και στοργήν στον άνθρωπον εκείνον, στον οποίον συ έδωσες την ισχύν να άρχη επί του έθνους σου προς δόξαν του Ονόματός σου.
[17] Η χώρα μας έχει κατακαή, έχει ανασκαφη. Οι Ισραηλίται κινδυνεύουν να χαθούν από τους ελέγχους και τας τιμωρίας του ωργισμένου προσώπου σου.
[18] Ας έλθη προστατευτική η παντοδύναμος χείρ σου στον άνδρα εκείνον, τον οποίον συ θα τιμήσης και θα θέσης αυτόν εκ δεξιών σου, και στον υιόν ανθρώπου τον οποίον ανέδειξες συ κραταιόν προς δόξαν του Ονόματός σου.
[19] Υποσχόμεθα δε όλοι, ότι δεν θα απομακρυνθώμεν πλέον από σέ. Συ δε θα μας αναζωογονήσης και ημείς θα επικαλούμεθα το όνομά σου.

[20] Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπίστρεψον ἡμᾶς καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ σωθησόμεθα.

[20] Ω Κυριε και Θεέ των εν ουρανοίς και επί γης δυνάμεων, αποκατάστησέ μας ελευθέρους και ασφαλείς εις την χώραν μας, δείξε ιλαρόν το πρόσωπόν σου εις ημάς και ημείς θα διαφύγωμεν την τελείαν καταστροφήν.

80 Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ληνῶν· ψαλμὸς τῷ ᾿Ασάφ.
[2] (Μασ. 81) ΑΓΑΛΛΙΑΣΘΕ τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ᾿Ιακώβ·

[3] λάβετε ψαλμὸν καὶ δότε τύμπανον, ψαλτήριον τερπνὸν μετὰ κιθάρας·

[4] σαλπίσατε ἐν νεομηνίᾳ σάλπιγγι, ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἑορτῆς ὑμῶν·

[5] ὅτι πρόσταγμα τῷ ᾿Ισραήλ ἐστι καὶ κρῖμα τῷ Θεῷ ᾿Ιακώβ.

[6] μαρτύριον ἐν τῷ ᾿Ιωσὴφ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ ἐξελθεῖν αὐτὸν ἐκ γῆς Αἰγύπτου· γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν·

[7] ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νῶτον αὐτοῦ, αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐν τῷ κοφίνῳ ἐδούλευσαν.

[8] ἐν θλίψει ἐπεκαλέσω με, καὶ ἐρρυσάμην σε· ἐπήκουσά σου ἐν ἀποκρύφῳ καταιγίδος, ἐδοκίμασά σε ἐπὶ ὕδατος ἀντιλογίας. (διάψαλμα).

[9] ἄκουσον, λαός μου, καὶ διαμαρτύρομαί σοι, ᾿Ισραήλ, ἐὰν ἀκούσῃς μου,
[10] οὐκ ἔσται ἐν σοὶ Θεὸς πρόσφατος, οὐδὲ προσκυνήσεις Θεῷ ἀλλοτρίῳ·
[11] ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου ὁ ἀναγαγών σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου· πλάτυνον τὸ στόμα σου, καὶ πληρώσω αὐτό.

[2] (Μασ. 81) Πλημμυρίσατε όλοι από αγαλλίασιν και χαράν δία τον Θεόν, που είναι βοηθός μας. Αλαλάξατε όλοι προς δόξαν του Θεού, τον οποίον επίστευε και ελάτρευε ο γενάρχης μας ο Ιακώβ.
[3] Αρχίσατε να ψάλλετε σεις οι Λευίται, δώσατε στους τυμπανιστάς το τύμπανον και στους άλλους μουσικούς ψαλτήριον τερπνόν και κιθάραν, δια να συνοδεύουν τους ύμνους σας.
[4] Σεις οι ιερείς σαλπίσατε με την ιεράν σάλπιγγα κατά την πρώτην του εβδόμου μηνός Τισρή, κατά την εξόχως επίσημον ημέραν της μεγάλης εορτής σας.
[5] Διότι η εορτή αυτή είναι πρόσταγμα του Θεού προς τον ισραηλιτικόν λαόν, εντολή του Θεού προς τους απογόνους του Ιακώβ.
[6] Τον Νομον αυτόν, που καθορίζει τας επισήμους εορτάς, έδωσεν ο Κυριος εν μέσω του λαού, των αδελφών του Ιωσήφ, όταν αυτοί έφυγαν ελεύθεροι από την Αίγυπτον. Τοτε αυτοί ήκουσαν γλώσσαν, την οποίαν ποτέ άλλοτε δεν είχαν γνωρίσει.
[7] Ο Κυριος απήλλαξε την ράχιν των από τα βαρέα φορτία, και αι χείρες των, που εδούλευαν έως τότε εις τα κοφίνια δια την μεταφοράν πηλού, απηλευθερώθησαν.
[8] Εζήτησες την βοήθειάν μου, όταν ευρίσκετο υπό βάρος μεγάλης θλίψεως και εγώ σε εγλύτωσα από τας συμφοράς. Σε ήκουσα κρυμμένος στον γνόφον και τας αστραπάς της καταιγίδος. Σε εδοκίμασα τότε και συ έδειξες ποιός είσαι στο ύδωρ της αντιλογίας σου, τότε που εγόγγυσες εναντίον μου.
[9] Ακουσε λαέ μου, την έντονον διαμαρτυρίαν μου και προτροπήν. Ισραηλιτικέ λαέ μου, εάν θα με ακούσης

[10] δεν θα πρέπει να υπάρχη εις σε άλλος νέος θεός, δεν πρέπει ποτέ να προσκυνήσης ξένον θεόν,

[11] διότι εγώ είμαι ο Κυριος και Θεός σου, ο οποίος σε ηλευθέρωσα και σε καθωδήγησα από την γην της Αιγύπτου έως εις την Παλαιστίνην. Ανοιξε διάπλατα το στόμα σου, προσευχόμενος και δοξολογών εμέ, και εγώ θα ικανοποιήσω τα αιτήματά σου.

[12] καὶ οὐκ ἤκουσεν ὁ λαός μου τῆς φωνῆς μου, καὶ Ἰσραὴλ οὐ προσέσχε μοι·
[13] καὶ ἐξαπέστειλα αὐτοὺς κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν καρδιῶν αὐτῶν, πορεύσονται ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν.

[14] εἰ ὁ λαός μου ἤκουσέ μου, Ἰσραὴλ ταῖς ὁδοῖς μου εἰ ἐπορεύθη,
[15] ἐν τῷ μηδενὶ ἂν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἐταπείνωσα καὶ ἐπὶ τοὺς θλίβοντας αὐτοὺς ἐπέβαλον ἂν τὴν χεῖρά μου.
[16] οἱ ἐχθροὶ Κυρίου ἐψεύσαντο αὐτῷ, καὶ ἔσται ὁ καιρὸς αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

[17] καὶ ἐψώμισεν αὐτοὺς ἐκ στέατος πυροῦ καὶ ἐκ πέτρας μέλι ἐχόρτασεν αὐτούς.

[12] Ο λαός μου όμως δεν ήκουσε την φωνήν μου και οι Ισραηλίται δεν έδωσαν προσοχήν εις εμέ.

[13] Δια τούτο και εγώ τους αφήκα να πορεύωνται σύμφωνα με τας ενόχους επιθυμίας των αμαρτωλών καρδιών των, να πορεύωνται και να συμπεριφέρονται σύμφωνα με την σκοτισμένην θέλησιν και διάθεσίν των.
[14] Εάν ο λαός μου με ήκουεν, εάν ο ισραηλιτικός λαός επορεύετο στους δρόμους μου, αμέσως

[15] και στο μηδέν θα είχα ταπεινώσει τους εχθρούς των και θα άπλωνα βαρείαν και τιμωρόν την χείρα μου εναντίον εκείνων, οι οποίοι τους καταθλίβουν και τους ταπεινώνουν.
[16] Οι εχθροί του Κυρίου θα ηναγκάζοντο, έστω και υποκριτικώς, να δηλώσουν υποταγήν εις αυτόν, ενώ ο λαός του Ισραήλ θα έμενεν ειρηνικός και ευτυχής παντοτεινά.
[17] Τοτε ο Θεός τους έθρεψεν εις την έρημον με το πλέον εκλεκτόν άλευρον του σίτου και τους εχόρτασε με άφθονον μέλι από την ξηράν και άγονον πέτραν. Ετσι και τώρα θα τους διέτρεφε και θα τους εχόρταινε, εάν υπήκουον εις τας εντολάς του.

81 Ψαλμὸς τῷ Ἀσάφ.

[1] (Μασ. 82) Ο ΘΕΟΣ ἔστη ἐν συναγωγῇ θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ θεοὺς διακρινεῖ.

[2] ἕως πότε κρίνετε ἀδικίαν καὶ πρόσωπα ἁμαρτωλῶν λαμβάνετε; (διάψαλμα).
[3] κρίνατε ὀρφανῷ καὶ πτωχῷ, ταπεινὸν καὶ πένητα δικαιώσατε·

[4] ἐξέλεσθε πένητα καὶ πτωχόν, ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ ρύσασθε αὐτόν.

[5] οὐκ ἔγνωσαν οὐδὲ συνῆκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται· σαλευθήσονται πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

[1] (Μασ. 82) Ο Θεός εστάθη ανάμεσα εις συγκέντρωσιν των κριτών και αρχόντων της Ιουδαίας. Εν μέσω δε αυτών ως υπέρτατος Θεός-κριτής θα κρίνη αυτούς, που έχουν αναλάβει και διαχειρίζονται θείαν εξουσίαν. Θα τους ερωτήση και θα τους ελέγξη λέγων·
[2] Εως πότε θα δικάζετε αδίκως και θα λαμβάνετε υπ' όψιν πρόσωπα χαριζόμενοι εις αμαρτωλούς, πλουσίους και ισχυρούς;
[3] Φροντίσατε να εκδίδετε δικαίας αποφάσεις υπέρ του ορφανού και του πτωχού να αποδίδετε το δίκαιον στον αθώον, στον ταπεινόν και πτωχόν άνθρωπον.
[4] Ελευθερώσατε τον αξιοδάκρυτον και πτωχόν από τους εκμεταλλευομένους αυτόν, γλυτώσατέ τον από τα χέρια του αδίκου και αμαρτωλού.
[5] Οι άδικοι όμως κριταί, σκοτισμένοι εις την ηθικήν αναλγησίαν των, δεν είχαν και δεν ηθέλησαν να έχουν επίγνωσιν των καθηκόντων, που τους επιβάλλει το αξίωμά των. Ούτε αντελήφθησαν με ποίαν σύνεσιν πρέπει να ασκούν το έργον των. Περιπατούν εις τα σκοτάδια των αδίκων κρίσεων. Εξ αιτίας των αδίκων αποφάσεών των συνεκλονίσθησαν

τα θεμέλια της κοινωνίας των.

[6] ἐγὼ εἶπα· θεοί ἐστε καὶ υἱοὶ ῾Υψίστου πάντες·

[6] Εγώ δε είπα προς σας, ω δικασταί. Ολοι σεις είσθε αντιπρόσωποι του δικαίου Θεού, υιοί του Υψίστου, του ενός και μοναδικού Θεού.

[7] ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε καὶ ὡς εἷς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.

[7] Σεις όμως, αναίσθητοι εις την τιμήν του αξιώματός σας, αδικείτε, δι' αυτό και θα αποθάνετε ωσάν ένας από τους κοινούς και συνήθεις και χωρίς υπόληψιν άρχοντας.

[8] ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνων τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

[8] Ακούων αυτά εγώ, ο εμπνευσμένος ποιητής, κράζω προς τον Θεόν· Σηκω, λοιπόν, ω Θεέ, και εφάρμοσε την δικαίαν σου κρίσιν και απόφασιν επί της γης, διότι κάτω από την ιδικήν σου κυριότητα και κατοχήν ευρίσκονται όλα τα έθνη.

82

᾽Ωδὴ ψαλμοῦ τῷ ᾽Ασάφ.

[2] (Μασ. 83) Ο ΘΕΟΣ, τίς ὁμοιωθήσεταί σοι; μὴ σιγήσῃς μηδὲ καταπραΰνῃς, ὁ Θεός·

[2] (Μασ. 83) Ω Θεέ μου, ποιός είναι δυνατόν να συγκριθή και αντιπαραβληθή με σένα; Δι' αυτό, ως παντοδύναμος και πάνσοφος που είσαι, μη μένης σιωπηλός, μηδέ καταπραΰνης και μη αφήσης ανεκδήλωτον την δικαίαν σου οργήν, ω Θεέ μου.

[3] ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροί σου ἤχησαν, καὶ οἱ μισοῦντές σε ᾖραν κεφαλήν,

[3] Διότι οι εχθροί μας, που είναι και ιδικοί σου εχθροί, εξέσπασαν εις οχλοβοήν πολεμικήν και οι μισούντες σε εσήκωσαν υπερήφανον την κεφαλήν των εναντίον μας.

[4] ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργεύσαντο γνώμην καὶ ἐβουλεύσαντο κατὰ τῶν ἁγίων σου·

[4] Συνέλαβαν και κατέστρωσαν πανούργα σχέδια εναντίον του λαού σου. Ελαβαν ολεθρίας αποφάσεις εναντίον των αγίων σου Ισραηλιτών.

[5] εἶπαν· δεῦτε καὶ ἐξολοθρεύσωμεν αὐτοὺς ἐξ ἔθνους, καὶ οὐ μὴ μνησθῇ τὸ ὄνομα ᾽Ισραὴλ ἔτι.

[5] Απεφάσισαν και είπαν μεταξύ των· Ελάτε να τους εξολοθρεύσωμεν, ώστε να παύσουν να αποτελούν έθνος και κανείς να μη ενθυμήται πλέον το όνομα των Ισραηλιτών.

[6] ὅτι ἐβουλεύσαντο ἐν ὁμονοίᾳ ἐπὶ τὸ αὐτό, κατὰ σοῦ διαθήκην διέθεντο

[6] Μη μείνης αδιάφορος, Κυριε, διότι αυτοί από κοινού και εκ συστάσεως με μίαν καρδίαν όλοι των απεφάσισαν την καταστροφήν μας. Υπέγραψαν ένορκον συμφωνίαν εναντίον σου.

[7] τὰ σκηνώματα τῶν ᾽Ιδουμαίων καὶ οἱ ᾽Ισμαηλῖται, Μωὰβ καὶ οἱ ᾽Αγαρηνοί,

[7] Αυτοί οι εχθροί μας είναι οι σκηνίται, οι Ιδουμαίοι, οι Ισμαηλίται, οι Μωαβίται και οι Αγαρηνοί.

[8] Γεβὰλ καὶ ᾽Αμμὼν καὶ ᾽Αμαλὴκ καὶ ἀλλόφυλοι μετὰ τῶν κατοικούντων Τύρον.

[8] Οι της φυλής Γεβάλ και Αμμών και Αμαλήκ, οι Φιλισταίοι και οι κάτοικοι της Τυρου.

[9] καὶ γὰρ καὶ ᾽Ασσοὺρ συμπαρεγένετο μετ᾽ αὐτῶν, ἐγενήθησαν εἰς ἀντίληψιν τοῖς υἱοῖς Λώτ. (διάψαλμα).

[9] Αλλά και οι Ασσύριοι συνετάχθησαν και ήλθον με το μέρος αυτών. Εβοήθησαν τους απογόνους του Λωτ εναντίον μας, τους Μωαβίτας και Αμμωνίτας.

[10] ποίησον αὐτοῖς ὡς τῇ Μαδιὰμ καὶ τῷ Σισάρᾳ, ὡς τῷ ᾽Ιαβεὶμ ἐν τῷ χειμάρρῳ Κεισών·

[10] Πράξε εναντίον αυτών ο,τι άλλοτε έκαμες εναντίον των Μαδιανιτών, εναντίον του σκληρού στρατηγού των Σισάρα και του βασιλέως Ιαβείν εις τον

χείμαρρον Κεισών.

11 ἐξωλοθρεύθησαν ἐν ᾽Αενδώρ, ἐγενήθησαν ὡσεὶ κόπρος τῇ γῇ.

11 Εκείνοι εξωλοθρεύθησαν δια της δικαίας σου οργής εις Αενδώρ και τα σώματά των έγιναν κόπρος και λίπασμα της γης.

12 θοῦ τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ὡς τὸν ᾽Ωρὴβ καὶ Ζὴβ καὶ Ζεβεὲ καὶ Σαλμανὰ πάντας τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν,

12 Ολους τους άρχοντας αυτών θέσε τους εις την αυτήν μοίραν και τιμώρησέ τους, όπως δια του Γεδεών εξωλόθρευσας τον Ωρήβ και Ζηβ και Ζεβεέ και Σαλμανά, όλους τους άρχοντας των Μαδιανιτών·

13 οἵτινες εἶπαν· Κληρονομήσωμεν ἑαυτοῖς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ.

13 αυτών, οι οποίοι είπαν· Ας κατακτήσωμεν ως ιδικήν μας κληρονομίαν και εις όφελος του εαυτού μας τον άγιον τόπον, τον ναόν και το θυσιαστήριον του Θεού.

14 ὁ Θεός μου, θοῦ αὐτοὺς ὡς τροχόν, ὡς καλάμην κατὰ πρόσωπον ἀνέμου·

14 Ω Θεέ μου, κάμε τους ωσάν ανεμοστρόβιλον, ώστε να μη ημπορούν να σταθούν πουθενά. Καμε τους ωσάν το ξηρόν άχυρον, που το φυσά και το διασκορπίζει ο άνεμος.

15 ὡσεὶ πῦρ, ὃ διαφλέξει δρυμόν, ὡσεὶ φλόξ, ἣ κατακαύσει ὄρη,

15 Κατάκαυσέ τους, όπως η πυρκαϊά κατακαίει τα δάση του δρυμού, όπως μια μεγάλη φλόγα κατακαίει τα κατάφυτα όρη.

16 οὕτως καταδιώξεις αὐτοὺς ἐν τῇ καταιγίδι σου, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου συνταράξεις αὐτούς.

16 Ετσι και συ, Κυριε, καταδίωξέ τους εις την καταιγίδα της οργής σου, αναστάτωσέ τους και συγκλόνισέ τους επάνω στον δίκαιον θυμόν σου.

17 πλήρωσον τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἀτιμίας, καὶ ζητήσουσι τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

17 Γέμισε τα πρόσωπά των με καταισχύνην και εξευτελισμόν, ώστε να αναγκασθούν να επικαλεσθούν το όνομά σου, Κυριε.

18 αἰσχυνθήτωσαν καὶ ταραχθήτωσαν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος καὶ ἐντραπήτωσαν καὶ ἀπολέσθωσαν

18 Ας κατεντροπιασθούν, ας αναστατωθούν δια μέσου όλων των αιώνων, ας εντροπιαοθούν και ας εξολοθρευθούν.

19 καὶ γνώτωσαν ὅτι ὄνομά σοι Κύριος· σὺ μόνος Ὕψιστος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

19 Ας αναγνωρίσουν αυτοί, ότι το όνομά σου είναι Κυριος, ότι συ είσαι ο μοναδικός και Υψιστος Κυριος εις όλην την γην.

83

Εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ τῶν ληνῶν· τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός.

2 (Μασ. 84) ΩΣ ΑΓΑΠΗΤΑ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων.

2 (Μασ. 84) Ποσον αγαπητοί και ποθητοί είναι εις εμέ οι ιεροί χώροι του ναού σου, όπου κατοικείς συ, ο Κυριος των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων.

3 ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχή μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, ἡ καρδία μου καὶ ἡ σάρξ μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα.

3 Φλέγεται η ψυχή μου από τον πόθον, λυώνει από την επιθυμίαν να ευρεθή εις τας αυλάς του Κυρίου. Η ψυχή μου και το σώμα μου σκιρτούν από χαράν και ευφροσύνην διο· τον αληθινόν και ζώντα Θεόν.

4 καὶ γὰρ στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν καὶ τρυγὼν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς, τὰ θυσιαστήριά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου.

4 Και αυτά τα στρουθία ευρήκαν στον ναόν σου κατοικίαν. Η τρυγών έκαμε εκεί την φωλεάν δια τους νεοσσούς της. Το θυσιαστήριόν σου ποθώ και εγώ, Κυριε των δυνάμεων, ο βασιλεύς μου και ο Θεός μου.

[5] μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων αἰνέσουσί σε. (διάψαλμα).

[6] μακάριος ἀνήρ, ᾧ ἐστιν ἡ ἀντίληψις αὐτοῦ παρὰ σοί· ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο
[7] εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον, ὃν ἔθετο· καὶ γὰρ εὐλογίας δώσει ὁ νομοθετῶν.

[8] πορεύσονται ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν, ὀφθήσεται ὁ Θεὸς τῶν θεῶν ἐν Σιών.

[9] Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι, ὁ Θεὸς Ἰακώβ. (διάψαλμα).
[10] ὑπερασπιστὰ ἡμῶν, ἴδε, ὁ Θεός, καὶ ἐπίβλεψον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου.

[11] ὅτι κρείσσων ἡμέρα μία ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑπὲρ χιλιάδας· ἐξελεξάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν.

[12] ὅτι ἔλεος καὶ ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος ὁ Θεός, χάριν καὶ δόξαν δώσει· Κύριος οὐ στερήσει τὰ ἀγαθὰ τοῖς πορευομένοις ἐν ἀκακίᾳ.
[13] Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ σέ.

[5] Τρισευτυχισμένοι και ευλογημένοι είναι εκείνοι, που κατοικούν εις τας αυλάς του ναού σου, διότι αυτοί και οι απόγονοί των θα σε υμνολογούν παντοτεινά.
[6] Τρισευτυχισμένος ο άνθρωπος, που ευρίσκεται κάτω από την κραταιάν προστασίαν σου και απεφάσισε με την καρδιά του να πραγματοποιήση ιεράν άνοδον, ευλαβή επίσκεψιν προς την Σιών.
[7] Θα διέλθη από την κοιλάδα του κλαυθμώνος, θα ανεβή στον ιερόν τόπον της Σιών, εκεί όπου εσκόπευε να φθάση. Και ο Κυριος, που εθεσμοθέτησε τας εορτάς και τους ιερούς αυτούς τόπους, θα γεμίση με τας ευλογίας του τους προσκυνητάς.
[8] Αυτοί θα πορεύωνται προς την Σιών, με νέας πάντοτε και ακμαίας δυνάμεις. Και όταν φθάσουν εκεί, θα εμφανισθή ο Θεός των Θεών και Κυριος των κυρίων εις την Σιών.
[9] Κυριε και Θεέ των ουρανίων και επιγείων δυνάμεων, άκουσε με ευμένειαν την προσευχήν μου, δέξαι την εις τα αυτιά σου, ω Θεέ του Ιακώβ και των απογόνων του.
[10] Ω Θεέ, συ ο οποίος είσαι ο υπερασπιστής και προστάτης μας, ρίξε ένα ευμενές βλέμμα στο πρόσωπον του βασιλέως, τον οποίον συ έχρισες ως βασιλέα.
[11] Δι' εμέ είναι προτιμότερον να ζήσω έστω και μίαν ημέραν εις τας αυλάς του ναού σου, παρά να ζω χιλιάδας ημέρας μακράν από σε και τον ναόν σου. Εχω πλέον προτιμήσει και προτιμώ να είμαι κάπου παραπεταμένος στον ναόν του Θεού μου, παρά να κατοικώ εις πλουσίας κατοικίας αμαρτωλών ανθρώπων.
[12] Διότι ο Κυριος και Θεός αγαπά το έλεος και την αλήθειαν, θα δώσης δε στους προσκυνούντας και πιστεύοντας εις αυτόν χάριν και δόξαν. Ο Κυριος δεν θα στερήση ποτέ τα αγαθά από εκείνους, οι οποίοι πορεύονται με αγαθότητα και απλότητα.
[13] Ω Κυριε και Θεέ των δυνάμεων ουρανού και γης, τρισευτυχισμένος και ευλογημένος είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος έχει αποθέσει την ελπίδα του μετά πίστεως εις σέ.

84 Εἰς τὸ τέλος· τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός.

[2] (Μασ. 85) ΕΥΔΟΚΗΣΑΣ, Κύριε, τὴν γῆν σου, ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ·

[2] (Μασ. 85) Εκαμες φανεράν και έστειλες, Κυριε, την ευαρέσκειάν σου εις την γην της Επαγγελίας, διότι επανέφερες εις αυτήν τους αιχμαλώτους απογόνους

του Ιακώβ.

[3] ἀφῆκας τὰς ἀνομίας τῷ λαῷ σου, ἐκάλυψας πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. (διάψαλμα).
[3] Εδωσες συγχώρησιν εις τας παρανομίας του λαού σου και εσκέπασες εν τω ελέει σου όλας τας αμαρτίας των.

[4] κατέπαυσας πᾶσαν τὴν ὀργήν σου, ἀπέστρεψας ἀπὸ ὀργῆς θυμοῦ σου.
[4] Εσταμάτησες την εναντίον μας δικαίαν σου οργήν, αφήκες κατά μέρος την οργήν του θυμού σου.

[5] ἐπίστρεψον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, καὶ ἀπόστρεψον τὸν θυμόν σου ἀφ᾽ ἡμῶν.
[5] Επανάφερε όλους μας από την εξορίαν, ω Κυριε, συ ο οποίος πολλές φορές μας έχεις σώσει κατά το παρελθόν. Απομάκρυνε τον δίκαιον θυμόν σου από ημάς.

[6] μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ὀργισθῇς ἡμῖν; ἢ διατενεῖς τὴν ὀργήν σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;
[6] Μηπως τάχα και θα μένης ωργισμένος εναντίον μας δια παντός; Η μήπως θα παρατείνης την οργήν σου πάντοτε από της μιας γενεάς εις την άλλην;

[7] ὁ Θεός, σὺ ἐπιστρέψας ζωώσεις ἡμᾶς, καὶ ὁ λαός σου εὐφρανθήσεται ἐπὶ σοί.
[7] Ω Θεέ, συ θα στρέψης το πρόσωπόν σου και πάλιν με ευμένειαν προς ημάς. Θα μας δώσης νέαν ζωήν και ο πονεμένος και θλιμμένος λαός σου θα χαρή από τας δωρεάς σου.

[8] δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός σου καὶ τὸ σωτήριόν σου δῴης ἡμῖν.
[8] Δείξε μας λοιπόν, Κυριε, την ευσπλαγχνίαν σου και δώσε μας την σωτηρίαν που ποθούμεν.

[9] ἀκούσομαι τί λαλήσει ἐν ἐμοὶ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ᾽ αὐτόν.
[9] Εγώ θα ακούσω, τι θα είπη εις την καρδίαν μου Κυριος ο Θεός, διότι θα ομιλήση ειρηνικά στον λαόν του, στους αφοσιωμένους προς αυτόν Ισραηλίτας· στους επιστρέφοντας με όλην των την καρδίαν δι' ειλικρινούς μετανοίας προς αυτόν.

[10] πλὴν ἐγγὺς τῶν φοβουμένων αὐτὸν τὸ σωτήριον αὐτοῦ τοῦ κατασκηνῶσαι δόξαν ἐν τῇ γῇ ἡμῶν.
[10] Βεβαίως η σωτηρία, που παρέχεται από τον Θεόν στον λαόν του, είναι πάντοτε κοντά εις εκείνους, που τον ευλαβούνται, ώστε δι' αυτής να εγκατασταθή η δόξα του εις την χώραν μας.

[11] ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν·
[11] Το έλεος του Θεού και η ακριβής επαλήθευσις των υποσχέσεών του συνηντήθησαν και ηνώθησαν. Η δικαιοσύνη του, η τιμωρούσα το κακόν και αμείβουσα το αγαθόν, και η ειρήνη έδωσαν αμοιβαίον ασπασμόν.

[12] ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε, καὶ δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε.
[12] Ανεβλάστησεν ωραία και καρποφόρος η αλήθεια από την γην, από δε τον ουρανόν έσκυψε προς τα κάτω και επεσκέφθη την γην η δικαιοσύνη και κάθε αρετή.

[13] καὶ γὰρ ὁ Κύριος δώσει χρηστότητα, καὶ ἡ γῆ ἡμῶν δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς·
[13] Διότι ο Κυριος πλουσίαν θα δείξη και θα δώση την καλωσύνην του, και η γη μας θα δώση αφθόνους τους καρπούς της.

[14] δικαιοσύνη ἐναντίον αὐτοῦ προπορεύσεται καὶ θήσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ.
[14] Προ του Κυρίου θα προπορεύεται η δικαιοσύνη, την δε πορείαν του και τον τρόπον της συμπεριφοράς του θα καταστήση άγιον παράδειγμα συμπεριφοράς δι' όλους μας.

85 Προσευχὴ τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 86) ΚΛΙΝΟΝ, Κύριε, τὸ
[1] (Μασ. 86) Κλίνε, Κυριε, το αυτί σου εις τα λόγια

οὖς σου καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ.
[2] φύλαξον τὴν ψυχήν μου, ὅτι ὅσιός εἰμι· σῶσον τὸν δοῦλόν σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ.

[3] ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σὲ κεκράξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν.
[4] εὔφρανον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχήν μου.
[5] ὅτι σύ, Κύριε, χρηστὸς καὶ ἐπιεικὴς καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε.
[6] ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχήν μου καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.
[7] ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου.

[8] οὐκ ἔστιν ὅμοιός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου.

[9] πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου.
[10] ὅτι μέγας εἶ σὺ καὶ ποιῶν θαυμάσια, σὺ εἶ Θεὸς μόνος.

[11] ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου.

[12] ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα.
[13] ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ ἐρρύσω τὴν ψυχήν μου ἐξ ᾅδου κατωτάτου.
[14] ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανέστησαν ἐπ᾽ ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν.
[15] καὶ σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ

μου. Ακουσε με ευμένειαν την προσευχήν μου, διότι εγώ είμαι πτωχός και δυστυχής.
[2] Προφύλαξε την ζωήν μου από τους θανασίμους κινδύνους, διότι εις σε είμαι αφιερωμένος· ιδικός σου είμαι, Κυριε. Σώσε εμέ τον δούλον σου, ω Θεέ μου, ο οποίος έχω στηρίξει εις σε τας ελπίδας μου.
[3] Ελέησέ με, Κυριε, διότι δεν έπαυσα όλην την ημέραν να κράζω μετά πίστεως προς σέ.
[4] Γέμισε με χαράν και ευφροσύνην, την καρδίαν του δούλου σου, διότι προς σε εγώ ύψωσα την ψυχήν μου και εναπέθεσα την ζωήν μου.
[5] Διότι συ, Κυριε, είσαι ευεργετικός και αγαθός, επιεικής και πολυέλεος προς όλους εκείνους, οι οποίοι σε επικαλούνται με θερμήν προσευχήν.
[6] Ακουσε, Κυριε, την προσευχήν μου, δώσε προσοχήν εις την φωνήν της δεήσεώς μου.

[7] Και άλλοτε, εις περίοδον θλίψεώς μου, έκραξα δια της προσευχής μου προς σε και με ήκουσες. Ετσι και τώρα, Κυριε, κάμε δεκτήν την προσευχήν μου.
[8] Κανένας από τους θεούς των ειδωλολατρικών λαών δεν ημπορεί να συγκριθή με σένα, Κυριε. Κανένα έργον αυτών δεν ημπορεί να συγκριθή με τα ιδικά σου πανθαύμαστα έργα.
[9] Ολα τα έθνη, τα οποία συ εδημιούργησες, και αυτά τα ειδωλολατρικά, θα έλθουν και θα προσκυνήσουν ενώπιόν σου. Κυριε, και θα δοξολογήσουν το Ονομά σου.
[10] Διότι συ είσαι μέγας και κάνεις πάντοτε έργα άξια παντός θαυμασμού. Συ είσαι ο μόνος αληθινός και τέλειος Θεός.
[11] Οδήγησέ με, Κυριε, στον δρόμον των εντολών σου και εγώ θα πορεύωμαι και θα φέρωμαι σύμφωνα με την αλήθειάν σου. Θα ευφρανθή η καρδία μου πλημμυρισμένη με τον ιερόν σεβασμόν προς το Ονομά σου.
[12] Θα σε δοξολογώ, Κυριε και Θεέ μου, με όλην μου την καρδίαν και θα δοξάζω πάντοτε το πανένδοξον Ονομά σου.

[13] Διότι μέγα είναι το έλεος, που έδειξες προς εμέ, αφού έσωσες την ζωήν μου από βέβαιον θάνατον, από αυτόν τον βαθύτατον άδην.
[14] Ω Θεέ μου, άνθρωποι παράνομοι επανεστάτησαν εναντίον μου και συμμορία ισχυρών ανδρών εζήτησαν να μου αφαιρέσουν την ζωήν, και δεν έλαβαν καθόλου υπ' όψιν των σέ, τον δίκαιον Θεόν.
[15] Συ όμως, Κυριε και Θεέ μου, είσαι ευσπλαγχνικός, ελεήμων, μακρόθυμος, πολυέλεος και αληθινός πάντοτε εις όσα λέγεις.

ἀληθινός.
16 ἐπίβλεψον ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδίσκης σου.
17 ποίησον μετ᾽ ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με καὶ αἰσχυνθήτωσαν, ὅτι σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι καὶ παρεκάλεσάς με.

16 Ριψε, λοιπόν, ευμενές βλέμμα εις εμέ και ελέησέ με. Δώσε την δύναμίν σου εις εμέ τον δούλον σου και σώσε εμέ, τον υιόν της δούλης σου, της μητρός μου.

17 Καμε προς σωτηρίαν μου έκτακτον θαύμα, ας το ίδουν αυτοί, οι οποίοι με μισούν και ας κατεντροπιασθούν, διότι συ, Κυριε, πράγματι με εβοήθησες εις την θλίψιν μου και με παρηγόρησες.

86

Τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμὸς ᾠδῆς.
1 (Μασ. 87) ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΟΙ αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις·

2 ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιὼν ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.
3 δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. (διάψαλμα).
4 μνησθήσομαι Ραὰβ καὶ Βαβυλῶνος τοῖς γινώσκουσί με· καὶ ἰδοὺ ἀλλόφυλοι καὶ Τύρος καὶ λαὸς τῶν Αἰθιόπων, οὗτοι ἐγενήθησαν ἐκεῖ.

5 μήτηρ Σιών, ἐρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος ἐγενήθη ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ὁ Ὕψιστος.
6 Κύριος διηγήσεται ἐν γραφῇ λαῶν καὶ ἀρχόντων τούτων τῶν γεγενημένων ἐν αὐτῇ. (διάψαλμα).
7 ὡς εὐφραινομένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοί.

1 (Μασ. 87) Τα ασάλευτα θεμέλια, τα οποία ο ίδιος ο Κυριος έθεσεν, ευρίσκονται εις τα ιερά υψώματα της Σιών.
2 Ο Κυριος αγαπά περισσότερον από όλας τας πόλεις των απογόνων του Ιακώβ τας πύλας της Ιερουσαλήμ.
3 Πολις του Θεού, αγία Ιερουσαλήμ, ένδοξα και θαυμαστά διαλαλούνται πανταχού δια σέ.
4 Θα ενθυμηθώ την αμαρτωλήν Αίγυπτον και την Βαβυλώνα και θα συμπεριλάβω αυτάς μεταξύ εκείνων, οι οποίοι με γνωρίζουν και με αναγνωρίζουν ως Θεόν των. Ιδού και αυτοί οι Φιλισταίοι, η Τυρος και οι Αιθίοπες, θα πορευθούν εις την Ιερουσαλήμ, δια να με προσκυνήσουν.
5 Πνευματικήν μητέρα θα ονομάση την Σιών κάθε άνθρωπος. Πλήθος ανθρώπων έχουν έλθει προς αυτήν, διότι αυτός ο ίδιος ο Υψιστος έθεσε τα θεμέλιά της.
6 Ο Κυριος θα διηγηθή τα στο βιβλίον του γραμμένα ονόματα των λαών και των αρχόντων, οι οποίοι έχουν έλθει και έχουν εγκατασταθή εις την πόλιν αυτήν.
7 Ολον το ευλαβές πλήθος, ω Σιών, που θα εγκατασταθή εις σε θα ευφραίνεται πράγματι και θα αγάλλεται πάντοτε.

87

ᾨδὴ ψαλμοῦ τοῖς υἱοῖς Κορέ· εἰς τὸ τέλος, ὑπὲρ μαελὲθ τοῦ ἀποκριθῆναι· συνέσεως Αἱμὰν τῷ Ἰσραηλίτῃ.
2 (Μασ. 88) ΚΥΡΙΕ ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου·
3 εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς σου

2 (Μασ. 88) Κυριε, ο Θεός και σωτήρ μου, προς σε έκραξα όλην την ημέραν και την νύκτα όρθιος ενώπιόν σου προσευχόμενος.
3 Είθε να ανοίξη η θύρα του ελέους σου, δια να εισέλθη ενώπιόν σου η προσευχή μου. Κλίνε το αυτί

εἰς τὴν δέησίν μου.
[4] ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ ζωή μου τῷ ᾅδῃ ἤγγισε·

[5] προσελογίσθην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον, ἐγενήθην ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀβοήθητος ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος,

[6] ὡσεὶ τραυματίαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ, ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρός σου ἀπώσθησαν.

[7] ἔθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

[8] ἐπ᾽ ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμός σου, καὶ πάντας τοὺς μετεωρισμούς σου ἐπήγαγες ἐπ᾽ ἐμέ. (διάψαλμα).
[9] ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ᾽ ἐμοῦ, ἔθεντό με βδέλυγμα ἑαυτοῖς, παρεδόθην καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην.
[10] οἱ ὀφθαλμοί μου ἠσθένησαν ἀπὸ πτωχείας· ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν, διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου·
[11] μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια; ἢ ἰατροὶ ἀναστήσουσι, καὶ ἐξομολογήσονταί σοι;

[12] μὴ διηγήσεταί τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;
[13] μὴ γνωσθήσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά σου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῇ ἐπιλελησμένῃ;

[14] κἀγὼ πρὸς σέ, Κύριε, ἐκέκραξα, καὶ τὸ πρωΐ ἡ προσευχή μου προφθάσει σε.

[15] ἱνατί, Κύριε, ἀπωθῇ τὴν ψυχήν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾽ ἐμοῦ;
[16] πτωχός εἰμι ἐγὼ καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου, ὑψωθεὶς δὲ

σου, δια να ακούση τα λόγια της δεήσεώς μου
[4] Διότι υπερεπλημμύρισεν η καρδία μου από συμφοράς και η ζωη μου έχει φθάσει εις το χείλος του άδου.
[5] Θεωρούμαι πλέον όμοιος με εκείνους, οι οποίοι κατέρχονται στον βαθύν λάκκον του τάφου. Εγινα άνθρωπος αβοήθητος, ερριμμένος ανάμεσα στους νεκρούς, μακράν από κάθε επικοινωνίαν με τους ζώντας.
[6] Είμαι ωσάν τους θανασίμως τραυματισμένους άνδρας, οι οποίοι κοιμώνται την νάρκην του θανάτου στον τάφον, και τους οποίους δεν ενθυμείσαι πλέον ως ζωντανούς, αλλά τους απώθησες μακράν από την προστασίαν σου.
[7] Οι πόνοι και αι συμφοραί μου με εβύθισαν στον βαθύτατον λάκκον του θανάτου, εις τας σκοτεινάς περιοχάς του άδου, όπου βασιλεύει η σκια του θανάτου
[8] Βαρύς έπεσεν επάνω μου ο θυμός σου και όλα τα κύματα της οργής σου τα αφήκες να εκσπάσουν εναντίον μου.
[9] Απεμάκρυνες από εμέ τους γνωστούς μου, με εσιχάθησαν και με αηδίασαν. Παρεδόθην εις την δυστυχίαν και δεν ημπορώ πλέον να απαλλαγώ από αυτήν.
[10] Τα μάτια μου αδυνάτισαν, εθάμπωσαν από τας ταλαιπωρίας και από τα πολλά μου δάκρυα. Εκραξα προς σέ, Κυριε, προσευχόμενος όλην την ημέραν. Απλωσα και ύψωσα προς σε τα χέρια μου.
[11] Βοήθησέ με, Κυριε, πριν η αποθάνω. Μηπως, τάχα, και θα δείξης τα θαυμαστά σου έργα στους νεκρούς, και εις εμέ όταν αποθάνω; Η μήπως οι ιατροί ημπορούν να αναστήσουν τους νεκρούς, δια να σε δοξολογήσουν;
[12] Μηπως επίσης είναι δυνατόν να διηγηθή κανείς το έλεός σου και την αλήθειάν σου μεταξύ των νεκρών κάτω εις τον άδην;
[13] Μηπως και είναι δυνατόν να γίνουν γνωστά τα θαυμαστά σου έργα εις τας σκοτεινάς περιοχάς του άδου και τα έργα της δικαιοσύνης σου εις την λησμονημένην χώραν των νεκρών;
[14] Δια τούτο και εγώ, Κυριε, τώρα που ευρίσκομαι ακόμη εν τη ζωή, έκραξα καθ' όλον το διάστημα της νυκτός προς σέ· και το πρωϊ η προσευχή μου θα σε προφθάση.
[15] Διατί, Κυριε, απωθείς την ψυχήν μου, και γυρίζεις αλλού το πρόσωπόν σου, μακράν από εμέ;

[16] Εγώ είμαι πτωχός και ανάμεσα εις κόπους έχω ζήσει από την νεότητά μου. Οταν δε κοινωνικώς και

ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην.

υλικώς εξυψώθην, εταπεινώθηκα και πάλιν κατόπιν και περιέπεσα εις αμηχανίαν και απορίαν.

17 ἐπ᾽ ἐμὲ διῆλθον αἱ ὀργαί σου, οἱ φοβερισμοί σου ἐξετάραξάν με,
18 ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ ὅλην τὴν ἡμέραν, περιέσχον με ἅμα.
19 ἐμάκρυνας ἀπ᾽ ἐμοῦ φίλον καὶ πλησίον καὶ τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ ταλαιπωρίας.

17 'Επέρασαν από επάνω μου αι οργαί σου, αι φοβεραί απειλαί σου με συνεκλόνισαν,
18 αυταί με περιεκύκλωσαν ωσάν ύδωρ όλην την ημέραν, με περιέβαλαν ταυτοχρόνως από παντού.
19 Εμάκρυνες από εμέ όλους τους φίλους μου και τους γείτονάς μου και γενικώς όλους τους γνωστούς μου εξ αιτίας της δυστυχίας μου.

88 Συνέσεως Αἰθὰμ τῷ ᾽Ισραηλίτῃ.

2 (Μασ. 89) ΤΑ ΕΛΕΗ σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ᾄσομαι, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἀπαγγελῶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῷ στόματί μου,
3 ὅτι εἶπας· εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται· ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἑτοιμασθήσεται ἡ ἀλήθειά σου·

2 (Μασ. 89) Τα ελέη σου, Κυριε, θα υμνολογώ εγώ παντοτεινά· εις γενεάν και γενεάν θα διαλαλώ με το στόμα μου την αλήθειάν σου.

3 Διότι συ είπες· το οικοδόμημα του ελέους μου θα ορθώνεται και συνεχώς θα ανοικοδομήται στους αιώνας των αιώνων. Εις τους αιωνίους και αδιασείστους ουρανούς εστηρίχθη και στερεώνεται η αλήθεια και η αξιοπιστία σου.

4 διεθέμην διαθήκην τοῖς ἐκλεκτοῖς μου, ὤμοσα Δαυῒδ τῷ δούλῳ μου·

4 Συ είπες· Εκαμα συμφωνίαν με τους εκλεκτούς ανθρώπους του λαού μου, έδωσα υπόσχεσίν με ορκον εις τον δούλον μου τον Δαυίδ και είπα·

5 ἕως τοῦ αἰῶνος ἑτοιμάσω τὸ σπέρμα σου καὶ οἰκοδομήσω εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τὸν θρόνον σου. (διάψαλμα).

5 μέχρι της συντελείας του αιώνος θα στερεώσω και θα ενισχύσω τους απογόνους σου. Ως στερεόν και ακλόνητον οικοδόμημα θα θεμελιώσω και θα ανεγείρω τον βασιλικόν σου θρόνον από γενεάς εις γενεάν.

6 ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν ἐκκλησίᾳ ἁγίων.

6 Αι ουράνιαι αγγελικαί δυνάμεις θα ανυμνολογήσουν τα θαυμάσια έργα σου, Κυριε, και την αξιοπιστίαν των λόγων σου θα δοξολογήσουν εις την επουράνιον εκκλησίαν των αγγέλων και των αγίων σου.

7 ὅτι τίς ἐν νεφέλαις ἰσωθήσεται τῷ Κυρίῳ; καὶ τίς ὁμοιωθήσεται τῷ Κυρίῳ ἐν υἱοῖς Θεοῦ;

7 Διότι ποιός και από εκείνους, που υπάρχουν υπεράνω από τας νεφέλας στους ουρανούς, δύναται να εξισωθή και αντιπαραβληθή προς τον Κυριον; Η ποιός από τους αγγέλους του ουρανού η τους κατά χάριν υιούς του Θεού είναι δυνατόν να ομοιωθή προς τον Κυριον;

8 ὁ Θεὸς ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ ἁγίων, μέγας καὶ φοβερὸς ἐπὶ πάντας τοὺς περικύκλῳ αὐτοῦ.

8 Ο Θεός, αυτός δοξάζεται ακσπαπαύστως εν μέσω συγκεντρώσεων των αγίων αγγέλων του στους ουρανούς· είναι μέγας, θαυμαστός και φοβερός εις όλους εκείνους, οι οποίοι τον περικυκλώνουν.

9 Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, τίς ὅμοιός σοι; δυνατὸς εἶ, Κύριε, καὶ ἡ ἀλήθειά σου κύκλῳ σου.

9 Ω Κυριε και Θεέ των εν ουρανοίς αγγελικών δυνάμεων, ποιός είναι δυνατόν να συγκριθή προς σέ; Συ Κυριε, είσαι παντοδύναμος και η αλήθειά σου σε περιβάλλει και ακτινοβολείται γύρω σου.

[10] σὺ δεσπόζεις τοῦ κράτους τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ σάλον τῶν κυμάτων αὐτῆς σὺ καταπραΰνεις.
[11] σὺ ἐταπείνωσας ὡς τραυματίαν ὑπερήφανον, ἐν τῷ βραχίονι τῆς δυνάμεώς σου διεσκόρπισας τοὺς ἐχθρούς σου.
[12] σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σή ἐστιν ἡ γῆ· τὴν οἰκουμένην καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς σὺ ἐθεμελίωσας.

[13] τὸν βορρᾶν καὶ τὴν θάλασσαν σὺ ἔκτισας, Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

[14] σὸς ὁ βραχίων μετὰ δυναστείας· κραταιωθήτω ἡ χείρ σου, ὑψωθήτω ἡ δεξιά σου.

[15] δικαιοσύνη καὶ κρίμα ἑτοιμασία τοῦ θρόνου σου, ἔλεος καὶ ἀλήθεια προπορεύσονται πρὸ προσώπου σου.

[16] μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν· Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύσονται

[17] καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ὑψωθήσονται.

[18] ὅτι καύχημα τῆς δυνάμεως αὐτῶν σὺ εἶ, καὶ ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου ὑψωθήσεται τὸ κέρας ἡμῶν.
[19] ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ ἀντίληψις καὶ τοῦ ἁγίου Ἰσραὴλ βασιλέως ἡμῶν.

[20] τότε ἐλάλησας ἐν ὁράσει τοῖς υἱοῖς σου καὶ εἶπας· ἐθέμην βοήθειαν ἐπὶ δυνατόν, ὕψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου·

[21] εὗρον Δαυῒδ τὸν δοῦλόν μου, ἐν ἐλέει ἁγίῳ μου ἔχρισα αὐτόν.

[10] Συ κυριαρχείς απολύτως εις την δύναμιν της θαλάσσης την δε αναταραχήν των κυμάτων της συ την καταπραΰνεις και την γαληνεύεις.
[11] Συ εταπείνωσες τον υπερήφανον Φαραώ ως τραυματίαν πολέμου, και με τον ακατανίκητον βραχίονά σου διεσκόρπισες τους εχθρούς σου εκεί, παρά την Ερυθράν Θαλασσαν.
[12] Ιδικοί σου είναι οι ουρανοί, ιδική σου είναι η γη. Την οικουμένην και όλα, όσα γεμίζουν απ' άκρου εις άκρον την γην, συ εθεμελίωσες επί ασφαλών βάσεων.
[13] Την προς βορράν έκτασιν και την Μεσόγειον Θαλασσαν συ εδημιούργησες. Το καταπράσινον Θαβώρ και το χιονισμένον Ερμών, όταν ακούουν το όνομά σου, σκιρτούν από αγαλλίασιν και δοξολογούν σέ, τον δημιουργόν των.
[14] Ο ιδικός σου βραχίων ενεργεί με ακατανίκητον δύναμιν. Ας είναι λοιπόν πάντοτε πανίσχυρος η χείρ σου, δια να υπερασπίζη τους δικαίους και παρέχη τας ευλογίας σου. Ας μεγαλύνεται αυτή με τα θαυμαστά της έργα.
[15] Η δικαιοσύνη σου και αι ορθαί και δίκαιαι πάντοτε αποφάσεις σου αναδεικνύουν ένδοξον τον θρόνον σου. Η δε ευσπλαγχνία σου και η αλήθειά σου εις τα λόγια σου, εις τας αποφάσεις σου, εις τας υποσχέσεις σου, ως άλλοι άγγελοι, προπορεύονται ενώπιόν σου, δια να εξαγγέλλουν το μεγαλείον σου.
[16] Ευτυχής και ευλογημένος είναι ο λαός εκείνος, που έμαθε με αλαλαγμούς να δοξολογή τον Κυριον κατά τας εορτάς. Κυριε, με το φως της ιδικής σου παρουσίας θα πορεύωνται τον ορθόν δρόμον οι άνθρωποι αυτοί.
[17] Με την πίστιν και την ελπίδα στο πάντιμον και σεβαστόν Ονομά σου θα χαίρουν και θα αγάλλωνται όλας τας ημέρας της ζωής των, και με την ιδικήν σου προστατευτικήν δικαιοσύνην θα υψωθούν και θα δοξασθούν.
[18] Διότι συ είσαι το καύχημα της δυνάμεώς των και με την ιδικήν σου ευμένειαν και προστασίαν θα αναδειχθή ένδοξος η παράταξις μας.
[19] Ο Κυριος είναι ο προστάτης και σωτήρ εις τας δυσκόλους περιστάσεις της ζωής μας. Αυτός, ο άγιος Θεός του ισραηλιτικού λαού, ο βασιλεύς μας.
[20] Εις τον κατάλληλον τότε και ωρισμένον χρόνον με οράματα συ απεκάλυψες το θέλημά σου στους υιούς σου, τους προφήτας, και είπες· Εδωσα την βοήθειάν μου εις ένα άνθρωπον, τον ανέδειξα ισχυρόν, τον ύψωσα ως τον εκλεκτόν μου μεταξύ του λαού,
[21] ευρήκα, δηλαδή, εκ μέσου του ισραηλιτικού λαού τον Δαυίδ, τον δούλον μου, και με άγιον έλαιον

[22] ἡ γὰρ χείρ μου συναντιλήψεται αὐτῷ καὶ ὁ βραχίων μου κατισχύσει αὐτόν·
[23] οὐκ ὠφελήσει ἐχθρὸς ἐν αὐτῷ, καὶ υἱὸς ἀνομίας οὐ προσθήσει τοῦ κακῶσαι αὐτόν.

[24] καὶ συγκόψω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς μισοῦντας αὐτὸν τροπώσομαι.

[25] καὶ ἡ ἀλήθειά μου καὶ τὸ ἔλεός μου μετ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί μου ὑψωθήσεται τὸ κέρας αὐτοῦ.
[26] καὶ θήσομαι ἐν θαλάσσῃ χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἐν ποταμοῖς δεξιὰν αὐτοῦ.
[27] αὐτὸς ἐπικαλέσεταί με· πατήρ μου εἶ σύ, Θεός μου καὶ ἀντιλήπτωρ τῆς σωτηρίας μου·
[28] κἀγὼ πρωτότοκον θήσομαι αὐτόν, ὑψηλὸν παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς γῆς.
[29] εἰς τὸν αἰῶνα φυλάξω αὐτῷ τὸ ἔλεός μου, καὶ ἡ διαθήκη μου πιστὴ αὐτῷ·
[30] καὶ θήσομαι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος τὸ σπέρμα αὐτοῦ καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ ὡς τὰς ἡμέρας τοῦ οὐρανοῦ.
[31] ἐὰν ἐγκαταλίπωσιν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τὸν νόμον μου καὶ τοῖς κρίμασί μου μὴ πορευθῶσιν,
[32] ἐὰν τὰ δικαιώματά μου βεβηλώσωσι καὶ τὰς ἐντολάς μου μὴ φυλάξωσιν,
[33] ἐπισκέψομαι ἐν ῥάβδῳ τὰς ἀνομίας αὐτῶν καὶ ἐν μάστιξι τὰς ἀδικίας αὐτῶν·
[34] τὸ δὲ ἔλεός μου οὐ μὴ διασκεδάσω ἀπ᾽ αὐτῶν, οὐδ᾽ οὐ μὴ ἀδικήσω ἐν τῇ ἀληθείᾳ μου,
[35] οὐδ᾽ οὐ μὴ βεβηλώσω τὴν διαθήκην μου καὶ τὰ ἐκπορευόμενα διὰ τῶν χειλέων μου οὐ μὴ ἀθετήσω.
[36] ἅπαξ ὤμοσα ἐν τῷ ἁγίῳ μου, εἰ τῷ Δαυῒδ ψεύσομαι·

έχρισα αυτόν βασιλέα.
[22] Η παντοδύναμος δεξιά μου θα βοηθή και θα προστατεύη αυτόν, και ο βραχίων της δυνάμεώς μου θα τον ενδυναμώνη πάντοτε.
[23] Ο εχθρός του δεν έχει τίποτε να επιτύχη εις βάρος του, να ωφεληθή και κερδίση από αυτόν. Και κανείς κακοποιός ποτέ δεν θα κατορθώση και δεν θα επιχειρήση πάλιν να του κάμη κάτι κακόν.
[24] Ενώπιόν του θα κατακόψω όλους τους εχθρούς του και εκείνους, οι οποίοι τον μισούν, θα τους κατατροπώσω, θα τους τρέψω πανικόβλητους εις φυγήν.
[25] Η αλήθειά μου και η ευσπλαγχνία μου θα είναι πάντοτε μαζή του. Δι' εμού θα εξυψωθή και θα δοξασθή η δύναμίς του.
[26] Θα θεμελιώσω την κυριαρχίαν του μέχρι και της Μεσογείου Θαλάσσης και την δύναμιν της δεξιάς του μέχρι και των ποταμών Ευφράτου και Τιγρητος.
[27] Αυτός με πίστιν θα με επικαλεσθή και θα μου πη· Συ είσαι ο πατήρ μου, ο Θεός μου, ο προστάτης και σωτήρ μου.
[28] Και εγώ, ως άλλον προνομιούχον πρωτότοκον υιόν μου, θα τον αναδείξω, θα τον κάμω ενδοξότατον μεταξύ όλων των βασιλέων της γης.
[29] Αιωνία θα είναι η προς αυτόν ευσπλαγχνία μου και η μετ' αυτού διαθήκη μου θα παραμένη πάντοτε αξιόπιστος και βεβαία εις όφελός του.
[30] Θα αναδεικνύω πάντοτε τους απογόνους και διαδόχους του, ώστε ο βασιλικός του θρόνος να διαρκή όσον και ο ουρανός· να μείνη αιώνιος.

[31] Εάν όμως οι απόγονοί του εγκαταλείψουν τον Νομον μου και δεν ζήσουν σύμφωνα με τας εντολάς μου,
[32] εάν βεβηλώσουν τα προστάγματά μου και δεν τηρήσουν τας εντολάς μου,

[33] τότε εγώ θα τους επισκεφθώ με ράβδον τιμωρίας δια τας παρανομίας των και με μαστιγώσεις δια τας αδικίας, τας οποίας θα διαπράττουν.
[34] Παρ' όλον τούτο όμως δεν θα απομακρύνω εγώ το έλεός μου από αυτούς, ούτε και θα αθετήσω τας υποσχέσεις, που τους έχω δώσει.
[35] Δεν θα καταπατήσω εγώ την ένορκον υπόσχεσίν μου και δεν θα αθετήσω τα λόγια, τα οποία εξήλθον από το στόμα μου.

[36] Μια φορά ωρκίσθην εις την αγιότητά μου· δεν θα ψευσθώ, λοιπόν, προς τον Δαυίδ σχετικώς με τας υποσχέσεις μου.

[37] τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μενεῖ καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον μου
[38] καὶ ὡς ἡ σελήνη κατηρτισμένη εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ μάρτυς ἐν οὐρανῷ πιστός. (διάψαλμα).

[39] σὺ δὲ ἀπώσω καὶ ἐξουδένωσας, ἀνεβάλου τὸν χριστόν σου·

[40] κατέστρεψας τὴν διαθήκην τοῦ δούλου σου, ἐβεβήλωσας εἰς τὴν γῆν τὸ ἁγίασμα αὐτοῦ.

[41] καθεῖλες πάντας τοὺς φραγμοὺς αὐτοῦ, ἔθου τὰ ὀχυρώματα αὐτοῦ δειλίαν·

[42] διήρπασαν αὐτὸν πάντες οἱ διοδεύοντες ὁδόν, ἐγενήθη ὄνειδος τοῖς γείτοσιν αὐτοῦ.
[43] ὕψωσας τὴν δεξιὰν τῶν θλιβόντων αὐτόν, εὔφρανας πάντας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.
[44] ἀπέστρεψας τὴν βοήθειαν τῆς ῥομφαίας αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀντελάβου αὐτοῦ ἐν τῷ πολέμῳ.
[45] κατέλυσας ἀπὸ καθαρισμοῦ αὐτοῦ, τὸν θρόνον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν κατέρραξας.

[46] ἐσμίκρυνας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου αὐτοῦ, κατέχεας αὐτοῦ αἰσχύνην. (διάψαλμα).
[47] ἕως πότε, Κύριε, ἀποστρέφῃ εἰς τέλος, ἐκκαυθήσεται ὡς πῦρ ἡ ὀργή σου;
[48] μνήσθητι τίς μου ἡ ὑπόστασις· μὴ γὰρ ματαίως ἔκτισας πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων;

[49] τίς ἐστιν ἄνθρωπος, ὃς ζήσεται, καὶ οὐκ ὄψεται θάνατον; ῥύσεται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ χειρὸς ᾅδου; (διάψαλμα).
[50] ποῦ ἐστι τὰ ἐλέη σου τὰ ἀρχαῖα, Κύριε, ἃ ὤμοσας τῷ Δαυῒδ ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου;

[37] Οι απόγονοι και διάδοχοι του θρόνου του θα υπάρχουν πάντοτε και ο βασιλικός του θρόνος θα παραμένη ενώπιόν μου όπως ο φωτεινός ήλιος,
[38] και όπως η σελήνη, η οποία έχει δημιουργηθή δια να υπάρχη αιωνίως. Ο μάρτυς δε ο αξιόπιστος και φιλαλήθης είμαι εγώ, ο οποίος κατοικώ στον ουρανόν.
[39] Συ όμως, Κυριε, που τόσας και τόσας υποσχέσεις έδωκες δια τον Δαυίδ, απώθησες, εξηυτέλισες, και απέβαλες και δεν θέλεις να ίδης τον καταγόμενον από τον Δαυίδ χρισμένον βασιλέα του Ισραήλ τον Ροβοάμ.
[40] Ηκύρωσες και κατέλυσες την διαθήκην σου προς τον δούλόν σου Δαυίδ και παρεχώρησες να βεβηλωθή και ποδοπατηθή εις την γην το ιερόν του βασιλέως μας στέμμα και ανάκτορον.
[41] Εκρήμνισες και μετέβαλες εις ερείπια τα τείχη της πόλεώς του. Τα οχυρωματικά του έργα τα έκαμες ασθενή και μηδαμινά, ώστε να φέρουν δειλίαν στους στρατιώτας.
[42] Ελεηλάτησαν και λεηλατούν την χώραν του όλοι οι διαβάται και ο λαός σου έγινεν εμπαιγμός και περίγελως εις τα γειτονικά ειδωλολατρικά έθνη.
[43] Ενίσχυσες την δεξιάν χείρα και την δύναμιν των ανθρώπων, οι οποίοι τον καταπιέζουν, και έτσι παρεχώρησες να ευφρανθούν όλοι οι εχθροί του.
[44] Απεμάκρυνες την βοήθειάν σου από τα στρατεύματά του και δεν τον εβοήθησες εις ώραν πολέμου.
[45] Κατήργησες την υπό του Νομου σου προβλεπομένην τελετουργικήν κάθαρσιν, και τον θρόνον του τον συνέτριψες και ερείπια τον ερριψες κάτω εις την γην.
[46] Περιώρισες και εμικρυνες τας ημέρας της ζωής του και τον περιέλουσες με καταισχύνην.

[47] Εως πότε, Κυριε, θα αποστρέφης τελείως από ημάς το πρόσωπόν σου και η οργή σου θα ανάπτη ολονέν και περισσότερον ως πυρκαϊά;
[48] Ενθυμήσου πόσον βραχεία και παροδική είναι η ζωή εμού και όλων των ανθρώπων. Μηπως, Κυριε, ματαίως και χωρίς κανένα σκοπόν έπλασες όλους τους ανθρώπους;
[49] Ποιός είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος θα ζήση και δεν θα ίδη τον θάνατον; Θα ευρεθή, τάχα, ποτέ κανείς, να απαλλάξη τον αποθανόντα άνθρωπον από τα χέρια του άδου;
[50] Που είναι, λοιπόν, Κυριε, τα αρχαία ελέη σου, τα οποία με όρκον υπεσχέθης εν τη φιλαληθεία σου προς τον Δαυίδ;

[51] μνήσθητι, Κύριε, τοῦ ὀνειδισμοῦ τῶν δούλων σου, οὗ ὑπέσχον ἐν τῷ κόλπῳ πολλῶν ἐθνῶν,

[52] οὗ ὠνείδισαν οἱ ἐχθροί σου, Κύριε, οὗ ὠνείδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ χριστοῦ σου.

[53] εὐλογητὸς Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα. γένοιτο γένοιτο.

[51] Ενθυμήσου, Κυριε, και ιδέ τον εξευτελισμόν και την καταισχύνην των δούλων σου, των ομοεθνών μου, την οποίαν υπέστησαν μέχρι εις τα κατάβαθα της καρδίας των εκ μέρους πολλών εθνών.
[52] Ιδέ τον χλευασμόν, με τον οποίον μας περιύβρισαν οι εχθροί σου, Κυριε, και κατεξητέλισαν έτσι τον βασιλέα, αυτόν τον οποίον συ εις αντικατάστασιν του χρισθέντος υπό σου Δαυίδ μας έδωκες.
[53] Παρ' όλας όμως αυτάς τας δοκιμασίας και ταπεινώσεις, που υφιστάμεθα, ας είναι δοξασμένος ο Κυριος στους αιώνας. Διότι και πάλιν θα μας επισκεφθή με το έλεός του και με τας δωρεάς του. Γένοιτο, γένοιτο.

89 Προσευχὴ τοῦ Μωυσῆ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

[1] (Μασ. 90) ΚΥΡΙΕ, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ·

[2] πρὸ τοῦ ὄρη γενηθῆναι καὶ πλασθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ.
[3] μὴ ἀποστρέψῃς ἄνθρωπον εἰς ταπείνωσιν· καὶ εἶπας· ἐπιστρέψατε υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

[4] ὅτι χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς σου ὡς ἡμέρα ἡ ἐχθές, ἥτις διῆλθε, καὶ φυλακὴ ἐν νυκτί.

[5] τὰ ἐξουδενώματα αὐτῶν ἔτη ἔσονται. τὸ πρωῒ ὡσεὶ χλόη παρέλθοι,

[6] τὸ πρωῒ ἀνθήσαι καὶ παρέλθοι, τὸ ἑσπέρας ἀποπέσοι, σκληρυνθείη καὶ ξηρανθείη.
[7] ὅτι ἐξελίπομεν ἐν τῇ ὀργῇ σου καὶ ἐν τῷ θυμῷ σου ἐταράχθημεν.

[8] ἔθου τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐναντίον σου· αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ προσώπου σου.

[9] ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἡμῶν

[1] (Μασ. 90) Κυριε, συ από γενεάς εις γενεάν, μέχρι και των ημερών μας, υπήρξες το ασφαλές καταφύγιόν μας εις όλας τας περιστάσεις της ζωής μας.
[2] Πριν γίνουν τα όρη και πριν διαμορφωθή η γη και η οικουμένη, προ πάντων των αιώνων συ υπήρχες, υπάρχεις και θα υπάρχης.

[3] Μη επιτρέψης, Κυριε, να επανέλθη ο άνθρωπος δια της αμαρτίας στον εξευτελισμόν και τον όλεθρον. Συ είπες· επιστρέψατε δια της μετανοίας, ω άνθρωποι, προς εμέ, δια να έχετε ζωήν και ευλογίαν.
[4] Χιλια έτη της ζωής μας, δια σε τον προαιώνιον Θεόν είναι μία ημέρα, ωσάν η χθεσινή, η οποία επέρασε. Μάλλον δε σαν ένα τετράωρον νυκτερινής φρουράς.
[5] Η εξουδενωμένη όμως από τας αθλιότητας και τας αμαρτίας ζωή των ανθρώπων, ολίγα μόνον έτη διαρκεί είναι ωσάν την χλόην, η οποία βλαστάνει το πρωϊ και ταχέως παρέρχεται.
[6] Το πρωϊ, πριν ανατείλη ο ήλιος, θα ανθίση και όταν το καύμα του ηλίου την κτυπήση, θα μαρανθή και θα πέση, θα σκληρυνθή και θα ξηρανθή.
[7] Ετσι συνέβη και με ημάς, που είμεθα λαός σου. Εξωλοθρεύθημεν ένεκα της οργής σου. Συνεταράγθημεν από τον μεγάλον σου θυμόν.
[8] Εβαλες εμπρός εις τα μάτια μας όλας τας αμαρτίας και αθλιότητάς μας. Ολόκληρος η ζωη μας ευρίσκεται κάτω από το απαστράπτον φως, που εκπέμπει το πρόσωπόν σου.
[9] Ακριβώς, διότι όλαι αι ημέραι μας εχάθησαν

ἐξέλιπον, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου ἐξελίπομεν· τὰ ἔτη ἡμῶν ὡσεὶ ἀράχνη ἐμελέτων.

[10] αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν ἡμῶν ἐν αὐτοῖς ἑβδομήκοντα ἔτη, ἐὰν δὲ ἐν δυναστείαις, ὀγδοήκοντα ἔτη, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῶν κόπος καὶ πόνος· ὅτι ἐπῆλθε πραότης ἐφ᾽ ἡμᾶς, καὶ παιδευθησόμεθα.

[11] τίς γινώσκει τὸ κράτος τῆς ὀργῆς σου καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου σου τὸν θυμόν σου ἐξαριθμήσασθαι;

[12] τὴν δεξιάν σου οὕτω γνώρισόν μοι καὶ τοὺς πεπαιδευμένους τῇ καρδίᾳ ἐν σοφίᾳ.

[13] ἐπίστρεψον, Κύριε· ἕως πότε; καὶ παρακλήθητι ἐπὶ τοῖς δούλοις σου.

[14] ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωῒ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν· εὐφρανθείημεν
[15] ἀνθ᾽ ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν, ὧν εἴδομεν κακά.

[16] καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν,

[17] καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ᾽ ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ᾽ ἡμᾶς καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

ματαίως, δια τούτο τώρα εξαφανιζόμεθα υπό της οργής σου. Τα χρόνια μας είναι γεμάτα από ματαίους και αμαρτωλούς διαλογισμούς. Ομοιάζουν με τον ιστόν της αράχνης, που ευκολώτατα διαλύεται.
[10] Ολαι αι ημέραι των ετών της ζωής μας ανέρχονται περίπου εις εβδομήκοντα έτη. Εάν δε κανείς έχη ισχυράν κράσιν ημπορεί να φθάση εις τα ογδοήκοντα έτη. Τα πέραν τούτων είναι κόπος και ταλαιπωρία. Διότι λόγω του γήρατος επέρχεται σιγά σιγά η κατάπτωσις των σωματικών και ψυχικών δυνάμεων και ταλαιπωρούμεθα.
[11] Ποιός, προς συνετισμόν και διόρθωσίν του, έχει κατανοήσει, όσον πρέπει, το μέγεθος της οργής σου; Ποιός ημπορεί να υπολογίση τον θυμόν σου με το ευλαβές ιερόν δέος, που εμπνέει ο σεβασμός προς σέ;
[12] Την παντοδύναμον δεξιάν σου, η οποία τιμωρεί και παιδαγωγεί, κατάστησέ μου την γνωστήν με την σοφήν παιδαγωγίαν σου. Γνώρισέ μου δε και τους μορφωμένους κατά την καρδίαν εις την αληθινήν σοφίαν, δια να αποκτήσω και εγώ από αυτούς σοφίαν.
[13] Στρέψε, Κυριε, ευμενές και ιλαρόν το πρόσωπόν σου εις ημάς. Εως πότε θα οργίζεσαι εναντίον μας; Δέξου τας παρακλήσεις των δούλων σου.
[14] Ευδόκησες Κυριε, να γεμίσωμεν ταχέως από το έλεός σου. Ας σκιρτήσωμεν από χαράν και αγαλλίασιν όλας τας ημέρας της ζωής μας.

[15] Είθε να ευφρανθώμεν, αντί των ημερών, κατά τας οποίας μας ετιμώρησες και μας εταπείνωσες, αντί των ετών, κατά τα οποία εδοκιμάσαμεν θλίψεις και κακοπαθείας.
[16] Κυτταξε με συμπάθειαν τους δούλους σου Ισραηλίτας, ιδέ τα προς χάριν αυτών έργα των χειρών σου και καθοδήγησε τους απογόνους του Ιακώβ εις δρόμους σωτηρίας.
[17] Λαμπρά ας είναι και πάλιν η ευσπλαγχνία, η εύνοια και η καλωσύνη Κυρίου του Θεού μας εις ημάς. Ευόδωσε εις καλήν και πλουσίαν καρποφορίαν τα έργα των χειρών μας, Κυριε. Καμε να προοδεύση εις επιτυχίαν τα κάθε καλόν έργον των χειρών μας.

90 Αἶνος ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 91) Ο ΚΑΤΟΙΚΩΝ ἐν βοηθείᾳ τοῦ ῾Υψίστου, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται.

[1] (Μασ. 91) Εκείνος που ευρίσκεται, και παραμένει κάτω από την ακατανίκητον βοήθειαν του Υψίστου, αυτός θα αναπαύεται από την σκέπην του Θεού του ουρανού.

[2] ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· ἀντιλήπτωρ μου εἶ καὶ καταφυγή μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπιῶ ἐπ᾽ αὐτόν,

[2] Θα είπη και θα λέγη προς τον Κυριον· Συ είσαι ο βοηθός μου, το καταφύγιόν μου εις όλην μου την ζωήν, μάλιστα δε εις περιπετείας και κινδύνους. Αυτός είναι ο Θεός μου, στον οποίον εγώ στηρίζω και θα στηρίζω τας ελπίδας μου.

[3] ὅτι αὐτὸς ῥύσεταί σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους.

[3] Ελπίζε και συ εις αυτόν, διότι αυτός θα σε γλυτώση από τας δολίας παγίδας των πονηρών εχθρών σου, οι οποίοι, ωσάν πανούργοι θηρευταί, ζητούν να, συλλάβουν την ψυχήν σου. Αυτός θα σε προφυλάξη από δηλητηριώδη λόγια, τα οποία αναστατώνουν και πικραίνουν την ψυχήν.

[4] ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς· ὅπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ.

[4] Αυτός, ιστάμενος εμπρός από σέ, θα σε υπερασπίζη από τους εχθρούς σου, ώστε συ να ευρίσκης ασφάλειαν οπίσω από αυτόν. Κατω από την προστασίαν των πτερύγων του θα ελπίζης εις αποτελεσματικήν βοήθειαν. Ωσάν με ασπίδα θα σε περιβάλλη ολόκληρον η φιλαλήθειά του και η προστασία, την οποίαν έχει υποσχεθη.

[5] οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας,

[5] Δεν θα φοβηθής από κίνδυνον νυκτερινόν, ούτε από βέλος που ρίπτεται εναντίον σου εν καιρώ ημέρας.

[6] ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ.

[6] Δεν θα φοβηθής από φόβητρον, που επέρχεται κατά την νύκτα, ούτε από κανένα δυσάρεστον γεγονός της ημέρας, η από δαιμόνιον πονηρόν, που ενεργεί κατά την μεσημβρίαν.

[7] πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιὰς καὶ μυριὰς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σὲ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ·

[7] Χιλιοι θα πέσουν νεκροί εξ αριστερών σου και χιλιάδες χιλιάδων από τα δεξιά σου. Θα χάνωνται πολυάριθμοι άνθρωποι γύρω σου. Αλλά σε ούτε καν και θα σε εγγίση το κακόν.

[8] πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις καὶ ἀνταπόδοσιν ἁμαρτωλῶν ὄψει.

[8] Διότι συ είσαι δίκαιος, θα έχης ανοικτά τα μάτια σου, δια να βλέπης πως εξολοθρεύονται οι αμαρτωλοί και να δοξάζης έτσι τον δίκαιον Θεόν. Γεμάτος δε ευλάβειαν θα αναφωνής·

[9] ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου· τὸν Ὕψιστον ἔθου καταφυγήν σου.

[9] συ, Κυριε, είσαι η ελπίς μου· και θα έχης ως απάντησιν. Τον Κυριον έθεσες πράγματι ως καταφύγιόν σου·

[10] οὐ προσελεύσεται πρὸς σὲ κακά, καὶ μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου.

[10] και δεν θα σε πλησιάσουν συμφοραί, και μάστιγες δοκιμασιών δεν θα φθάσουν εις την κατοικίαν σου.

[11] ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου·

[11] Διότι ο Κυριος θα δώση εντολήν στους αγγέλους του δια σε να σε προφυλάξουν εις όλους τους δρόμους της ζωής σου.

[12] ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου·

[12] Θα σε αναλάβουν οι άγγελοι εις τα χέρια των και θα σε καθοδηγούν, ώστε ούτε το ένα σου πόδι να μη σκοντάψη εις κανένα λίθον.

[13] ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα.

[13] Θα πατήσης άφοβα επάνω εις δηλητηριώδεις όφεις, όπως είναι η ασπίς και ο βασιλίσκος, και θα καταπατήσης λέοντα και δράκοντα, χωρίς κανένα από τα θηρία αυτά να σε βλάψη.

[14] ὅτι ἐπ᾽ ἐμὲ ἤλπισε, καὶ ῥύσομαι

[14] Ο ίδιος ο Θεός διακηρύσσει και λέγει· Επειδή ο

αὐτόν· σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου.

δούλος μου εστήριξεν εις εμέ τας ελπίδας του, εγώ θα τον γλυτώσω από κάθε κίνδυνον. Θα τον σκεπάσω με την προστασίαν μου, διότι αυτός εγνώρισε και εδόξασε το όνομά μου.

15 κεκράξεται πρός με, καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῦ, μετ᾽ αὐτοῦ εἰμι ἐν θλίψει· ἐξελοῦμαι αὐτόν, καὶ δοξάσω αὐτόν.

15 Θα κράξη δια της προσευχής του προς εμέ και εγώ θα κάμω δεκτήν την προσευχήν του. Θα ευρεθώ παρά το πλευρόν του εις τας θλίψεις της ζωής του. Θα τον βγάλω από τας δοκιμασίας και περιπετείας και θα τον δοξάσω ακόμη περισσότερον.

16 μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτὸν καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

16 Θα χαρίσω εις αυτόν μακρότητα ημερών και θα του δεικνύω καθ' όλον τον μακρόν βίον του την σωτηρίαν μου.

91

Ψαλμὸς ᾠδῆς, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου.

2 (Μασ. 92) ΑΓΑΘΟΝ τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὕψιστε,

2 (Μασ. 92) Ευχαριστον και ωφέλιμον είναι, εις εμέ να δοξάζω σε τον Κυριον και να υμνολογώ το πάντιμον όνομά σου, ω Υψιστε.

3 τοῦ ἀναγγέλλειν τῷ πρωῒ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα

3 Να διαλαλώ ημέραν και νύκτα την ευσπλαγχνίαν σου, την φιλαλήθειάν σου και την αξιοπιστίαν σου εις τας υποσχέσεις σου.

4 ἐν δεκαχόρδῳ ψαλτηρίῳ μετ᾽ ᾠδῆς ἐν κιθάρᾳ.

4 Με ψαλτήριον δεκάχορδον, με άσμα το οποίον θα το συνοδεύη η κιθάρα,

5 ὅτι εὔφρανάς με, Κύριε, ἐν τοῖς ποιήμασί σου, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου ἀγαλλιάσομαι.

5 διότι συ, Κυριε, μου δίδεις χαράν και ευφροσύνην, με γεμίζεις αγαλλίασιν με τα θαυμαστά έργα των χειρών σου.

6 ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε· σφόδρα ἐβαθύνθησαν οἱ διαλογισμοί σου.

6 Ποσον μεγαλειώδη και αξιοθαύμαστα είναι, Κυριε, τα έργα σου! Βαθείς και ανεξερεύνητοι είναι οι διαλογισμοί σου και αι αποφάσεις σου.

7 ἀνὴρ ἄφρων οὐ γνώσεται, καὶ ἀσύνετος οὐ συνήσει ταῦτα.

7 Ανθρωπος όμως, τον οποίον ο αμαρτωλός βίος έκαμεν άφρονα, δεν ημπορεί να γνωρίση τα θαυμάσια αυτά έργα σου. Και ασύνετος, εξ αιτίας του σκοτισμού της αμαρτίας, δεν είναι εις θέσιν να τα κατανοήση.

8 ἐν τῷ ἀνατεῖλαι ἁμαρτωλοὺς ὡσεὶ χόρτον καὶ διέκυψαν πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, ὅπως ἂν ἐξολοθρευθῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

8 Οι ασύνετοι αμαρτωλοί φυτρώνουν ταχέως και αυξάνουν και ανθοφορούν, ωσάν τον χόρτον. Ολοι οι εργάται της ανομίας σηκώνουν την κεφαλήν και υψώνονται· ματαίως όμως, διότι το κατάντημά των θα είναι ο αιώνιος όλεθρος.

9 σὺ δὲ Ὕψιστος εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε·

9 Συ όμως, Κυριε, παραμένεις ο μόνος Υψιστος Θεός στους αιώνας των αιώνων.

10 ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροί σου, Κύριε, ἰδοὺ οἱ ἐχθροί σου ἀπολοῦνται, καὶ διασκορπισθήσονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν,

10 Ιδού, οι εχθροί σου, Κυριε, το πιστεύω και το διακηρύττω, ιδού οι εχθροί σου οπωσδήποτε θα καταστραφούν και θα διασκορπισθούν ανά τα διάφορα σημεία όλοι, όσοι εργάζονται την ανομίαν.

11 καὶ ὑψωθήσεται ὡς μονοκέρωτος τὸ κέρας μου καὶ τὸ γῆράς μου ἐν ἐλαίῳ πίονι·

11 Εξ αντιθέτου η ιδική μου όμως δύναμις θα υψωθή, θα ενισχυθή, όπως του ισχυρού μονρκέρωτος, και τα γηράματά μου, χάρις εις τας ιδικάς σου δωρεάς, θα

είναι θαλερά, όπως το σώμα που αλείφεται με παχύ έλαιον.

12 καὶ ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου, καὶ ἐν τοῖς ἐπανισταμένοις ἐπ᾽ ἐμὲ πονηρευομένοις ἀκούσατε τὸ οὖς μου.

12 Το μάτι μου θα ιδή με δικαίαν ικανοποίησιν τον όλεθρον των εχθρών μου και το αυτί μου θα ακούση την τιμωρίαν των πονηρών εχθρών μου, οι οποίοι επαναστατούν εναντίον μου.

13 δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, ὡσεὶ ἡ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

13 Ομως ο δίκαιος άνθρωπος θα ανθίζη πάντοτε, όπως ο φοίνιξ· θα αυξηθή και θα πληθυνθή, όπως τα κέδρα του Λιβάνου.

14 πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν·

14 Φυτευμένοι οι δίκαιοι στον οίκον του Κυρίου, εις τας ιεράς αυλάς του Θεού μου, θα ανθίζουν και θα καρποφορούν τας αρετάς.

15 ἔτι πληθυνθήσονται ἐν γήρει πίονι καὶ εὐπαθοῦντες ἔσονται τοῦ ἀναγγεῖλαι

15 Και στο βαθύ ακόμη γήρας των θα προκόπτουν εις αρετήν και καλά έργα, θα είναι θαλεροί και ακμαίοι, δια να αναγγέλλουν πάντοτε τα μεγαλεία του Θεού.

16 ὅτι εὐθὴς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ.

16 Διότι ο Κυριος ο Θεός μας είναι δίκαιος και ευθύς και δεν υπάρχει εις αυτόν καμμία αδικία.

92 Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ προσαββάτου, ὅτε κατῴκισται ἡ γῆ· αἶνος ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ.

1 (Μασ. 93) Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο· καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

1 (Μασ. 93) Ο Κυριος, ο μόνος και ύψιστος Βασιλεύς του ουρανίου και επιγείου κόσμου, ενεδύθη μεγαλοπρέπειαν και δόξαν· εφόρεσε και έζωσε γύρω από την μέσην του ακατανίκητον δύναμιν εις υπεράσπισιν των ανθρώπων του. Διότι αυτός εστερέωσε την οικουμένην, η οποία δεν πρόκειται ποτέ να σαλευθή από την θέσιν της.

2 ἕτοιμος ὁ θρόνος σου ἀπὸ τότε, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ.

2 Ο ένδοξος βασιλικός σου θρόνος, Κυριε, είναι ασάλευτος και αιώνιος. Από τότε που εδημιουργείτο ο κόσμος, προ πάντων των αιώνων, συ ως άναρχος Θεός υπάρχεις.

3 ἐπῆραν οἱ ποταμοί, Κύριε, ἐπῆραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν· ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν.

3 Οι εκάστοτε πλημμυρούντες ποταμοί, Κυριε, ύψωσαν την βοήν των υδάτων των, ύψωσαν και τας φωνάς των. Θα σηκώσουν υψηλά τα θραυόμενα κύματά των και θα προκαλούν θόρυβον με τα εξορμώντα και πλημμυρίζοντα ύδατα αυτών.

4 ἀπὸ φωνῶν ὑδάτων πολλῶν θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης, θαυμαστὸς ἐν ὑψηλοῖς ὁ Κύριος.

4 Αξιοθαύμαστος είναι ο ρόχθος των υψουμένων κυμάτων εις την τρικυμισμένην θάλασσαν. Περισσότερον όμως άξιος παντός θαυμασμού είναι ο Κυριος, ο οποίος κατοικεί εις τα ύψη των ουρανών.

5 τὰ μαρτύριά σου ἐπιστώθησαν σφόδρα· τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

5 Οι λόγοι σου, τους οποίους απ' αρχής και των προφητών σου διελάλησες, απεδείχθησαν από τα πράγματα απολύτως αξιόπιστοι. Εις τον ιερόν ναόν σου Κυριε, αρμόζει η αγιότης και η καθαρότης πάντοτε, όπως και η αγιότης όλων εκείνων, οι οποίοι εισέρχονται εις αυτόν.

93 Ψαλμὸς τῷ Δαυῖδ, τετράδι σαββάτου.

1 (Μασ. 94) ΘΕΟΣ ἐκδικήσεων Κύριος, Θεὸς ἐκδικήσεων ἐπαρρησιάσατο.

1 (Μασ. 94) Ο Θεός και Κυριος είναι ο δίκαιος κριτής, ο τιμωρών τον κακόν, βραβεύων και περιφρουρών τον δίκαιον. Ο Θεός των δικαίων αποφάσεων κατέστησε και καθιστά πάντοτε ολοφάνερον την παρουσίαν του.

2 ὑψώθητι ὁ κρίνων τὴν γῆν, ἀπόδος ἀνταπόδοσιν τοῖς ὑπερηφάνοις.

2 Συ, ο κριτής της οικουμένης, υψώθητι υπεράνω από όλους, δίκασε, δώσε την πρέπουσαν ανταπόδοσιν στους υπερηφάνους.

3 ἕως πότε ἁμαρτωλοί, Κύριε, ἕως πότε ἁμαρτωλοὶ καυχήσονται,

3 Διότι έως πότε, Κυριε, οι αμετανόητοι ασεβείς, οι αμετανόητοι αμαρτωλοί θα αλαζονεύωνται και θα καυχώνται;

4 φθέγξονται καὶ λαλήσουσιν ἀδικίαν, λαλήσουσι πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν;

4 Εως πότε με κομπασμόν και αναίδειαν θα αποφαίνωνται; Θα λαλούν και θα υποστηρίζουν την αδικίαν; Εως πότε με τα αδιάκριτα στόματα θα διαφημίζουν οι εργαζόμενοι την ανομίαν τας αδικίας των;

5 τὸν λαόν σου, Κύριε, ἐταπείνωσαν καὶ τὴν κληρονομίαν σου ἐκάκωσαν,

5 Αυτοί τον ιδικόν σου λαόν τον εξηυτέλισαν, την ιδικήν σου κληρονομίαν την εκακοποίησαν,

6 χήραν καὶ ὀρφανὸν ἀπέκτειναν, καὶ προσήλυτον ἐφόνευσαν

6 διότι την χήραν και το ορφανόν εθανάτωσαν και τους προσηλύτους εφόνευσαν.

7 καὶ εἶπαν· οὐκ ὄψεται Κύριος, οὐδὲ συνήσει ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

7 Και είπαν· Δεν θα ίδη ο Κυριος τα εγκλήματά μας. Ο Θεός των απογόνων του Ιακώβ δεν θα εννοήση, τι ημείς διαπράττομεν.

8 σύνετε δή, ἄφρονες ἐν τῷ λαῷ· καί, μωροί, ποτὲ φρονήσατε.

8 Ω άφρονες ασεβείς μεταξύ του λαού τούτου, συνετισθήτε λοιπόν. Σεις οι μωροί βάλετε επί τέλους μυαλό και γνώσιν.

9 ὁ φυτεύσας τὸ οὖς οὐχὶ ἀκούει; ἢ ὁ πλάσας τὸν ὀφθαλμὸν οὐχὶ κατανοεῖ;

9 Αυτός, ο οποίος εφύτευσεν εις την κεφαλήν μας το αυτί, δεν ακούει; Αυτός, ο οποίος έπλασε τον οφθαλμόν, ώστε να βλέπωμεν, δεν βλέπει και δεν εννοεί τι συμβαίνει;

10 ὁ παιδεύων ἔθνη οὐχὶ ἐλέγξει; ὁ διδάσκων ἄνθρωπον γνῶσιν;

10 Αυτός, που παιδαγωγικώς ανέκαθεν τιμωρεί τα αμαρτάνοντα ειδωλολατρικά έθνη, δεν θα ελέγξη και τον ισραηλιτικόν λαόν; Εκείνος, ο οποίος διδάσκει τους ανθρώπους την γνώσιν, είναι δυνατόν να μη έχη γνώσιν των όσων συμβαίνουν;

11 Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὅτι εἰσὶ μάταιοι.

11 Ο Κυριος γνωρίζει ότι οι συλλογισμοί και αι αποφάσεις των ανθρώπων είναι πλανημέναι, μωραί και αμαρτωλαί.

12 μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἂν παιδεύσῃς, Κύριε, καὶ ἐκ τοῦ νόμου σου διδάξῃς αὐτὸν

12 Τρισευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος, τον οποίον συ, Κυριε, θα παιδαγωγήσης, και θα τον διδάξη το Νομου σου,

13 τοῦ πραῦναι αὐτὸν ἀφ᾽ ἡμερῶν πονηρῶν, ἕως οὗ ὀρυγῇ τῷ ἁμαρτωλῷ βόθρος.

13 ώστε να μένη ήρεμος και ατάραχος κατά τας ημέρας των δοκιμασιών, που του παρασκευάζει ο αμαρτωλός, έως ότου ανοιχθή βαθύς ο τάφος και καταπίη και εξαφανίση τον αμαρτωλόν.

14 ὅτι οὐκ ἀπώσεται Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ τὴν κληρονομίαν

14 Διότι ο Κυριος δεν θα απωθήση ποτέ τον λαόν του και δεν θα εγκαταλείψη την κληρονομίαν του,

αὐτοῦ οὐκ ἐγκαταλείψει,
15 ἕως οὗ δικαιοσύνη ἐπιστρέψῃ εἰς κρίσιν καὶ ἐχόμενοι αὐτῆς πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ. (διάψαλμα).
16 τίς ἀναστήσεταί μοι ἐπὶ πονηρευομένους; ἢ τίς συμπαραστήσεταί μοι ἐπὶ τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν;

17 εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἐβοήθησέ μοι, παρὰ βραχὺ παρῴκησε τῷ ᾅδῃ ἡ ψυχή μου.
18 εἰ ἔλεγον· σεσάλευται ὁ πούς μου, τὸ ἔλεός σου, Κύριε, ἐβοήθει μοι.
19 Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀδυνῶν μου ἐν τῇ καρδίᾳ μου αἱ παρακλήσεις σου εὔφραναν τὴν ψυχήν μου.
20 μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσσων κόπον ἐπὶ πρόσταγμα.

21 θηρεύσουσιν ἐπὶ ψυχὴν δικαίου καὶ αἷμα ἀθῷον καταδικάσονται.

22 καὶ ἐγένετό μοι Κύριος εἰς καταφυγὴν καὶ ὁ Θεός μου εἰς βοηθὸν ἐλπίδος μου·
23 καὶ ἀποδώσει αὐτοῖς Κύριος τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν πονηρίαν αὐτῶν ἀφανιεῖ αὐτοὺς Κύριος ὁ Θεός.

15 μέχρις ότου αποκατασταθή και θεμελιωθή η δικαιοσύνη. Μαζή δέ με αυτόν θα αποκατασταθούν όλοι οι ευθείς κατά την καρδίαν άνθρωποι.
16 Ποιός θα σηκωθή και θα αναλάβη την υπεράσπισίν μου εναντίον εκείνων, οι οποίοι σκέπτονται και θέλουν πονηρά κατ' εμού; Μονον ο Θεός. Ποιός θα είναι ο συμπαραστάτης και βοηθός μου εναντίον των ανθρώπων, που εργάζονται την παρανομίαν;
17 Εάν ο Κυριος κατά το παρελθόν δεν με βοηθούσε, η ψυχή μου ολίγον ακόμη και θα κατέβαινεν στον άδην.
18 Καθε φορά, που φοβισμένος έλεγα προς σέ, Κυριε· "Κλονίζονται τα πόδια μου", η ευσπλαγχνία σου με βοηθούσε αμέσως.
19 Κυριε, ανάλογοι με το πλήθος και την δριμύτητα των οδυνών, αι οποίαι κατεξέσχιζον την καρδίαν μου, ήσαν και αι παρηγορίαι σου, αι οποίαι έδιναν ευφροσύνην και χαράν εις την ψυχήν μου.
20 Παράνομος βασιλικός θρόνος η άδικον δικαστικόν βήμα, που υποστηρίζουν αδικίας και εν ονόματι τάχα του νόμου ασκούν καταπιέσεις επί των ανθρώπων, ας μη έχουν καμμίαν ποτέ σχέσιν προς σέ.
21 Αυτοί, που κάθονται επάνω εις τέτοιους θρόνους και εις τέτοια παράνομα βήματα, θηρεύουν ως ιδικήν των λείαν την ζωήν του δικαίου ανθρώπου και καταδικάζουν τον αθώον.
22 Ο Κυριος υπήρξε και υπάρχει δι' εμέ το καταφύγιόν μου. Ο Θεός μου δίδει βέβαιον την ελπίδα ότι είναι και θα είναι βοηθός μου.
23 Εις τους αμαρτωλούς όμως ο Κυριος θα ανταποδώση σύμφωνα με τας παρανομίας των, εξ αιτίας των κακιών των θα τους εξαφανίση από το πρόσωπον της γης.

94

Αἶνος ᾠδῆς τῷ Δαυΐδ.
1 (Μασ. 95) ΔΕΥΤΕ ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν·
2 προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ.
3 ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος καὶ Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν·
4 ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων αὐτοῦ εἰσιν·

1 (Μασ. 95) Ελάτε, ας γεμίση η καρδία μας από αγαλλίασιν και χαράν δια τον Κυριον μας. Ας αλαλάξωμεν γεμάτοι ενθουσιασμόν προς τον Κυριον και τον σωτήρα μας.
2 Χωρίς αναβολήν ας σπεύσωμεν ενώπιόν του με δοξολογίας· με ψαλμούς ας τον δοξολογήσωμεν,

3 διότι ο Κυριος αυτός είναι Θεός μέγας, μέγας βασιλεύς επί ολοκλήρου της γης.
4 Εις τα παντοδύναμα χέρια του ευρίσκεται όλη η γη μέχρι και των περάτων αυτής. Αι πανύψηλοι κορυφαί των ορέων είναι ιδικαί του.

[5] ὅτι αὐτοῦ ἐστιν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτήν, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔπλασαν.
[6] δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ καὶ κλαύσωμεν ἐναντίον Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος ἡμᾶς·

[7] ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς νομῆς αὐτοῦ καὶ πρόβατα χειρὸς αὐτοῦ.

[8] σήμερον, ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ,

[9] οὗ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν, ἐδοκίμασάν με καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου.

[10] τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ καὶ εἶπα· ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδούς μου,

[11] ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου· εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

[5] Ιδική του είναι η θάλασσα, διότι αυτός την έκαμε. Τα χέρια του επίσης έπλασαν την ξηράν.

[6] Ελάτε, ας προσκυνήσωμεν αυτόν με ευγνωμοσύνην δια τας ευεργεσίας του, και με συντριβήν δια τας αμαρτίας μας ας πέσωμεν ενώπιον του· ας κλαύσωμεν εν μετανοία ενώπιον του Κυρίου ο οποίος μας έχει δημιουργήσει.
[7] Αυτός είναι ο Θεός μας και ημείς είμεθα ο λαός, τον οποίον με στοργήν διατρέφει και προστατεύει. Είμεθα τα πρόβατά του, που τα καθοδηγεί με το στοργικόν παντοδύναμον χέρι του.
[8] Σημερον, που τον καθένα μας καλεί εις δρόμους σωτηρίας, είθε να ακούσετε την πατρικήν φωνήν του, η οποία μας λέγει· Μη κάνετε σκληράς και ανυποτάκτους τας καρδίας σας, όπως έγινε κατά τον καιρόν, που με κατεπίκραναν οι πρόγονοί σας, την ημέραν κατά την οποίαν με επροκάλεσαν εις την έρημον.
[9] Εκεί οι προπάτορές σας έθεσαν εις πειρασμόν, έθεσαν υπό δοκιμήν την δύναμίν μου, αν και τόσας και τόσας φοράς προηγουμένως είχον ίδει τα έργα μου.
[10] Επί τεσσαράκοντα έτη εβαρέθηκα, αλλά και ηνέχθην, την γενεάν εκείνην και είπα· πάντοτε αυτοί πλανώνται με τας αμαρτωλάς επιθυμίας της πονηράς καρδίας των. Αυτοί δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τους δρόμους της παιδαγωγίας και σωτηρίας, που εγώ τους ήνοιγα.
[11] Τοσον πολύ εσκληρύνθησαν εις την αμαρτωλήν των πλάνην, ώστε, όταν εθύμωσα εναντίον των, ωρκίσθηκα και είπα· Οχι, δεν θα εισέλθουν εις την γην της αναπαύσεως, εις την γην, που υπεσχέθην εγώ στους προγόνους των.

95

῎Οτε ὁ οἶκος ᾠκοδομεῖτο μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν· ᾠδὴ τῷ Δαυΐδ.
[1] (Μασ. 96) ΑΣΑΤΕ τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν, ᾄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ·
[2] ᾄσατε τῷ Κυρίῳ· εὐλογήσατε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον αὐτοῦ·
[3] ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐν πᾶσι τοῖς λαοῖς τὰ θαυμάσια αὐτοῦ.

[1] (Μασ. 96) Ψαλατε προς τον Κυριον νέον ύμνον, ψάλατε όλοι μαζή οι κάτοικοι της γης.

[2] Ψαλατε στον Κυριον. Δοξολογήσατε το όνομα αυτού, με χαράν μεγάλην κάθε ημέραν να διακηρύττετε συνεχώς την χαρμόσυνον αγγελίαν της σωτηρίας, που μας έστειλε.
[3] Διαλαλήσατε μεταξύ των εθνικών λαών την μεγαλοπρέπειάν του. Αναγγείλατε εις όλους τους λαούς τα θαυμαστά του έργα.

[4] ὅτι μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα, φοβερός ἐστιν ὑπὲρ πάντας τοὺς θεούς·
[5] ὅτι πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια, ὁ δὲ Κύριος τοὺς οὐρανοὺς ἐποίησεν.

[6] ἐξομολόγησις καὶ ὡραιότης ἐνώπιον αὐτοῦ. ἁγιωσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ ἁγιάσματι αὐτοῦ.
[7] ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμήν·
[8] ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ, ἄρατε θυσίας καὶ εἰσπορεύεσθε εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ·
[9] προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ, σαλευθήτω ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ.
[10] εἴπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν· ὁ Κύριος ἐβασίλευσε, καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται, κρινεῖ λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

[11] εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, σαλευθήτω ἡ θάλασσα καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς·
[12] χαρήσεται τὰ πεδία καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· τότε ἀγαλλιάσονται πάντα τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ

[13] πρὸ προσώπου τοῦ Κυρίου, ὅτι ἔρχεται, ὅτι ἔρχεται κρῖναι τὴν γῆν. κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ καὶ λαοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ αὐτοῦ.

[4] Διότι είναι μέγας ο Κυριος και άξιος να υμνήται με το παραπάνω από όλους. Είναι φοβερός και ανώτερος από όλους τους άλλους θεούς της γης.
[5] Διότι όλοι οι θεοί των ειδωλολατρικών λαών είναι ανύπαρκτοι, είναι επινοήσεις δαιμονίων. Ο ιδικός μας όμως Θεός είναι ο αληθινός και πραγματικός, ο παντοδύναμος και αιώνιος, ο οποίος εκ του μηδενός εδημιούργησε τα σύμπαντα.
[6] Δοξα και ωραιότης ακτινοβολείται ενώπιόν του. Αγιότης και μεγαλοπρέπεια απαστράπτουν στον ναόν και το θυσιαστήριόν του.

[7] Προσφέρατε στον Κυριον και σεις, αι διάφοροι φυλαί των εθνών, προσφέρατε στον Κυριον δόξαν και τιμήν.
[8] Προσφέρατε δοξολογίαν στο πάντιμον όνομα του Κυρίου, υψώσατε θυσίας προς αυτόν και έτσι με ευλάβειαν εισέλθετε εις τας αυλάς του ναού του.
[9] Προσκυνήσατε τον Κυριον μέσα εις την αγίαν αυλήν του ναού του. Ας συγκλονισθή ολόκληρος η γη από την παρουσίαν του Κυρίου.
[10] Διαλαλήσατε και καταστήσατε γνωστόν μεταξύ όλων των εθνών, ότι ο Κυριος εβασίλευσε πανταχού και πάντοτε, διότι αυτός ανώρθωσε την φυσικώς και πνευματικώς πεσμένην οικουμένην, η οποία και δεν θα κλονισθή και δεν θα σαλευθή πλέον από την θέσιν της. Ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος θα κρίνη και θα δικάση με δικαιοσύνην τους λαούς.
[11] Ας ευφρανθούν οι ουρανοί, ας πλημμυρίση από αγαλλίασιν η γη. Ας σαλευθή με χαράν η θάλασσα και όλα όσα υπάρχουν εις αυτήν.
[12] Ας χαρούν αι πεδιάδες και όλα τα φυτά και τα ζώα, που υπάρχουν εις αυτάς. Τοτε και αυτά ακόμη τα δένδρα του πυκνού δάσους θα σκιρτήσουν από χαράν και αγαλλίασιν
[13] ενώπιον του Κυρίου, ο οποίος έρχεται, ναι έρχεται δια να κρίνη με δικαιοσύνην τους ανθρώπους της γης. Θα κρίνη και θα δικάση ολόκληρον την οικουμένην με δικαιοσύνην, όλους τους λαούς με την φιλαλήθειάν του και την πιστότητα εις τας διακηρύξστου.

96

Τῷ Δαυΐδ, ὅτε ἡ γῆ αὐτοῦ καθίσταται.
[1] (Μασ. 97) Ο ΚΥΡΙΟΣ ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφρανθήτωσαν νῆσοι πολλαί.

[1] (Μασ. 97) Ο Κυριος εθεμελίθωσε αιωνίαν και ασάλευτον παντού την βασιλείαν του. Ας γεμίση από αγαλλίασιν η γη. Ας ευφρανθούν αι πολυάριθμοι, νήσοι των θαλασσών.

[2] νέφη καὶ γνόφος κύκλῳ αὐτοῦ,
δικαιοσύνη καὶ κρίμα κατόρθωσις
τοῦ θρόνου αὐτοῦ.

[3] πῦρ ἐναντίον αὐτοῦ
προπορεύσεται καὶ φλογιεῖ κύκλῳ
τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ·
[4] ἔφαναν αἱ ἀστραπαὶ αὐτοῦ τῇ
οἰκουμένῃ, εἶδε καὶ ἐσαλεύθη ἡ γῆ.

[5] τὰ ὄρη ὡσεὶ κηρὸς ἐτάκησαν ἀπὸ
προσώπου Κυρίου, ἀπὸ προσώπου
Κυρίου πάσης τῆς γῆς.

[6] ἀνήγγειλαν οἱ οὐρανοὶ τὴν
δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ εἴδοσαν
πάντες οἱ λαοὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ.
[7] αἰσχυνθήτωσαν πάντες οἱ
προσκυνοῦντες τοῖς γλυπτοῖς, οἱ
ἐγκαυχώμενοι ἐν τοῖς εἰδώλοις
αὐτῶν· προσκυνήσατε αὐτῷ,
πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ.
[8] ἤκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, καὶ
ἠγαλλιάσαντο αἱ θυγατέρες τῆς
᾽Ιουδαίας ἕνεκεν τῶν κριμάτων
σου, Κύριε·

[9] ὅτι σὺ εἶ Κύριος ὕψιστος ἐπὶ
πᾶσαν τὴν γῆν, σφόδρα
ὑπερυψώθης ὑπὲρ πάντας τοὺς
θεούς.
[10] οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον, μισεῖτε
πονηρά· φυλάσσει Κύριος τὰς
ψυχὰς τῶν ὁσίων αὐτοῦ, ἐκ χειρὸς
ἁμαρτωλῶν ρύσεται αὐτούς.

[11] φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καὶ τοῖς
εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη.

[12] εὐφράνθητε, δίκαιοι, ἐν τῷ
Κυρίῳ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ
μνήμῃ τῆς ἁγιωσύνης αὐτοῦ.

[2] Απρόσιτος και ακατάληπτος είναι η τελειότης του,
ως εάν νεφέλη και γνόφος απλώνεται γύρω του.
Δικαιοσύνη και δίκαιαι αποφάσεις είναι το θεμέλιον
του βασιλικού και δικαστικού θρόνου του.
[3] Ασβεστον πυρ προπορεύεται από αυτόν και η
πυρκαϊά αυτή θα περικυκλώση και θα κατακαύση
τους εχθρούς του.
[4] Ελαμψαν αι αστραπαί του και εφώτισαν όλην την
οικουμένην. Η γη είδε την μεγαλοπρέπειάν του και
συνεκλονίσθη ως από ισχυρόν σεισμόν.
[5] Οπως το κερί λυώνει εμπρός στο πυρ, έτσι λυώνουν
τα όρη εμπρός εις την παντοδύναμον παρουσίαν του
Κυρίου, ενώπιον του κυριάρχου και εξουσιαστού
όλης της γης.
[6] Οι άγγελοι του ουρανού διαλαλούν και διαλαλούν
την δικαιοσύνην του. Ολοι οι λαοί της γης είδαν την
δόξαν του.
[7] Ας κατεντροπιασθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι
προσκυνούν γλυπτά ομοιώματα, αυτοί οι οποίοι
καυχώνται δια τα είδωλά των. Ολοι όμως οι άγγελοι
του ουρανού προσκυνήσατέ με ευλάβειαν τον Θεόν.

[8] Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ ήκουσαν αυτά και
επλημμύρισαν από χαράν. Εσκίρτησαν από
αγαλλίασιν όλαι αι πόλεις της Ιουδαίας, πνευματικαί
θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, ένεκα των δικαίων
κρίσεων και αποφάσεών σου, Κυριε.
[9] Διότι συ είσαι ο μόνος Κυριος, ο ύψιστος και
απόλυτος κυρίαρχος επί ολοκλήρου της γης.
Υπερέχεις απείρως και ασυγκρίτως από όλους τους
ψευδείς θεούς των ειδώλων.
[10] Οσοι όμως αγαπάτε με ειλικρινή καρδίαν τον
Κυριον, μισείτε πάντοτε το πονηρόν. Ο Κυριος είναι
εκείνος, ο οποίος φυλάσσει και περιφρουρεί τας
ψυχάς των οσίων ανθρώπων. Αυτός και θα γλυτώση
εκείνους από τα χέρια των αμαρτωλών.
[11] Φως Θεού ανέτειλε και ανατέλλει στους δικαίους.
Χαρά και ευφροσύνη επικρατεί εις τας καρδίας των
ευθέων και ειλικρινών ανθρώπων.
[12] Ευφρανθήτε δίκαιοι κάτω από την προστασίαν και
την αγάπην του Κυρίου, αναπέμπετε συνεχώς
δοξολογίας προς αυτόν αναλογιζόμενοι την άπειρον
αγιότητά του.

97 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 98) ΑΣΑΤΕ τῷ Κυρίῳ
ᾄσμα καινόν, ὅτι θαυμαστὰ
ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἔσωσεν αὐτὸν

[1] (Μασ. 98) Ψαλατε προς δόξαν και τιμήν του Κυρίου
νέον ύμνον, διότι νέα αξιοθαύμαστα και
καταπληκτικά έργα έκαμεν ο Κυριος. Διότι έσωσε και

ἡ δεξιὰ αὐτοῦ καὶ ὁ βραχίων ὁ ἅγιος αὐτοῦ.

πάλιν με την παντοδύναμον δεξιάν του τον λαόν του. Ο άγιος και παντοδύναμος βραχίων του έκαμε τα θαυμαστά αυτά έργα.

2 ἐγνώρισε Κύριος τὸ σωτήριον αὐτοῦ, ἐναντίον τῶν ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.

2 Ο Κυριος κατέστησε την σωτηρίαν αυτήν του λαού του γνωστήν και περιφανή ενώπιον όλων των εθνών. Ενώπιον όλων των εθνών έκαμεν επίσης ολοφάνερη την δικαιοσύνην του, η οποία τιμωρεί τους κακούς και προστατεύει τους αγαθούς.

3 ἐμνήσθη τοῦ ἐλέους αὐτοῦ τῷ ᾽Ιακὼβ καὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ τῷ οἴκῳ ᾽Ισραήλ· εἴδοσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

3 Ενεθυμήθη την περί του ελέους υπόσχεσιν, που είχε δώσει στους απογόνους του Ιακώβ, την φιλαλήθειάν του και την πιστότητά του εις τας υποσχέσεις, που είχε δώσει στον Ισραηλιτικόν λαόν. Ολα τα έθνη, που κατοικούν έως εις τα πέρατα της γης, είδαν και εγνώρισαν την σωτηρίαν αυτήν εκ μέρους του Θεού μας.

4 ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ, πᾶσα ἡ γῆ, ᾄσατε καὶ ἀγαλλιᾶσθε καὶ ψάλατε·

4 Ολοι οι άνθρωποι της οικουμένης αλαλάξατε με ενθουσιασμόν εις δόξαν του Θεού. Ψαλατε, γεμίσατε από ευφροσύνην και αγαλλίασιν, ψάλατε και υμνήσατε τον Θεόν.

5 ψάλατε τῷ Κυρίῳ ἐν κιθάρᾳ, ἐν κιθάρᾳ καὶ φωνῇ ψαλμοῦ·

5 Με συνοδίαν κιθάρας ψάλατε εις δόξαν του Κυρίου. Με κιθάραν και με την φωνήν σας υμνολογήσατε αυτόν.

6 ἐν σάλπιγξιν ἐλαταῖς καὶ φωνῇ σάλπιγγος κερατίνης ἀλαλάξατε ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως Κυρίου.

6 Με σάλπιγγας από σφυρηλατημένον μέταλλον και με σάλπιγγας κερατίνας αλαλάξατε ευλαβώς με ιερόν ενθουσιασμόν ενώπιον του βασιλέως Κυρίου μας.

7 σαλευθήτω ἡ θάλασσα καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

7 Ας συγκλονισθή η θάλασσα από την χαράν και όλα τα ζώα, που υπάρχουν εις αυτήν, η γη και όλοι οι κάτοικοί της.

8 ποταμοὶ κροτήσουσι χειρὶ ἐπὶ τὸ αὐτό, τὰ ὄρη ἀγαλλιάσονται,

8 Οι ποταμοί ας χειροκροτήσουν με χαράν όλοι μαζή, τα όρη ας σκιρτήσουν από αγαλλίασιν,

9 ὅτι ἥκει κρῖναι τὴν γῆν· κρινεῖ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ καὶ λαοὺς ἐν εὐθύτητι.

9 διότι ο Κυριος έρχεται να κυβερνήση και να κρίνη την γην. Θα κρίνη δε αυτήν με δικαιοσύνην. Θα κυβερνήση τους λαούς με ευθύτητα και καλωσύνην.

98 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

1 (Μασ. 99) Ο ΚΥΡΙΟΣ ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί· ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, σαλευθήτω ἡ γῆ.

1 (Μασ. 99) Ο Κυριος εθεμελ'Ιωσε αιωνίαν και απαρασάλευτον παντού την βασιλείαν του. Ας οργίζωνται και ας μαίνωνται οι ασεβείς λαοί. Ο καθήμενος Κυριος επάνω εις τα Χερουβίμ εβασίλευσεν· ας αναστατωθούν από αγανάκτησιν οι αμετανόητοι αμαρτωλοί της γης.

2 Κύριος ἐν Σιὼν μέγας καὶ ὑψηλός ἐστιν ἐπὶ πάντας τοὺς λαούς.

2 Ο Κυριος, που έχει τον θρόνον του εις την Σιών, είναι μέγας. Ανώτερος και κύριος επάνω εις όλους τους λαούς της γης.

3 ἐξομολογησάσθωσαν τῷ ὀνόματί σου τῷ μεγάλῳ, ὅτι φοβερὸν καὶ ἅγιόν ἐστι.

3 Ας δοξολογήσουν το μέγα Ονομά σου όλοι, διότι είναι άγιον αλλά και τρομερόν.

4 καὶ τιμὴ βασιλέως κρίσιν ἀγαπᾷ·

4 Η εντιμότης και ευθύτης σου του βασιλέως μας

σὺ ἡτοίμασας εὐθύτητας, κρίσιν καὶ δικαιοσύνην ἐν ᾽Ιακὼβ σὺ ἐποίησας.

αγαπά και ποθεί την εφαρμογήν της δικαιοσύνης. Συ εθέσπισες και εθεμελίωσες διατάξεις και εντολάς ευθύτητος και αληθείας. Συ έκαμες κρίσιν και εφήρμοσες δικαιοσύνην μεταξύ των απογόνων του Ιακώβ.

[5] ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιός ἐστι.

[5] Μεγαλύνατε Κυριον τον Θεόν ημών. Προσκυνήσατε το υποπόδιον των ποδών του, διότι είναι άγιος.

[6] Μωυσῆς καὶ ᾽Ααρὼν ἐν τοῖς ἱερεῦσιν αὐτοῦ, καὶ Σαμουὴλ ἐν τοῖς ἐπικαλουμένοις τὸ ὄνομα αὐτοῦ· ἐπεκαλοῦντο τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς εἰσήκουσεν αὐτῶν,

[6] Ο Μωϋσής και ο Ααρών ήσαν οι πρώτοι μεταξύ των ιερέων. Ο Σαμουήλ ήτο από εκείνους, οι οποίοι επεκαλούντο με πίστιν το όνομα του Κυρίου. Οσες φορές αυτοί τον επεκαλούντο, εκείνος ήκουε και εδέχετο τας προσευχάς των.

[7] ἐν στύλῳ νεφέλης ἐλάλει πρὸς αὐτούς· ὅτι ἐφύλασσον τὰ μαρτύρια αὐτοῦ καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ, ἃ ἔδωκεν αὐτοῖς.

[7] Με στύλον νεφέλης ωμιλούσε προς αυτούς, διότι αυτοί εφύλαττον τότε τας εντολάς του και τα προστάγματα, που είχε δώσει εις αυτούς.

[8] Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ ἐπήκουσε αὐτῶν· ὁ Θεός, σὺ εὐίλατος ἐγίνου αὐτοῖς καὶ ἐκδικῶν ἐπὶ πάντα τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν.

[8] Κυριε και Θεέ μας, συ έκανες ευμενώς δεκτάς τας προσευχάς των, συ ο Θεός εδείχθης ελεήμων και συγκαταβατικός εις αυτούς, αποδίδων πάντοτε το δίκαιον εις όλα τα έργα των χειρών των.

[9] ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε εἰς ὄρος ἅγιον αὐτοῦ, ὅτι ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

[9] Δοξολογείτε, λοιπόν, Κυριον τον Θεόν μας και προσκυνείτε αυτόν στον ιερόν λόφον της Σιών, όπου ο ναός του, διότι άγιος είναι ο Κυριος ο Θεός μας.

99 Ψαλμὸς εἰς ἐξομολόγησιν.

[1] (Μασ. 100) ΑΛΑΛΑΞΑΤΕ τῷ Κυρίῳ, πᾶσα ἡ γῆ,

[1] (Μασ. 100) Αλαλάξατε με ιερόν ενθουσιασμόν δοξολογούντες τον Κυριον. Ολοι οι κάτοικοι της γης ας τον υμνολογήσουν.

[2] δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ, εἰσέλθετε ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει.

[2] Υπηρετήσατε τον Κυριον με χαρουμένην καρδίαν, προσέλθετε στον ναόν του με αγαλλίασιν ψυχής.

[3] γνῶτε ὅτι Κύριος, αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, αὐτὸς ἐποίησεν ἡμᾶς καὶ οὐχ ἡμεῖς· ἡμεῖς δὲ λαὸς αὐτοῦ καὶ πρόβατα τῆς νομῆς αὐτοῦ.

[3] Μαθετε καλά ότι ο Κυριος, κυρίαρχος και δημιουργός του παντός, είναι ο Θεός μας. Αυτός μας εδημιούργησε και μας ανέδειξε και ως ανθρώπους και ως έθνος. Δεν ανεδείξαμεν ημείς τον εαυτόν μας με την δύναμίν μας. Ημείς είμεθα λαός του και πρόβατα, τα οποία αυτός με στοργήν καθοδηγεί και διατρέφει.

[4] εἰσέλθετε εἰς τὰς πύλας αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει, εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ ἐν ὕμνοις. ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ,

[4] Εισέλθετε εις τας πύλας των αυλών του ναού του με δοξολογίας. Εισέλθετε εις τας αυλάς του ιερού περιβόλου του με ύμνους. Δοξολογείτε αυτόν, υμνείτε πάντοτε το πάντιμον όνομά του·

[5] ὅτι χρηστὸς Κύριος, εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ ἕως γενεᾶς καὶ γενεᾶς ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ.

[5] διότι ο Κυριος είναι αγαθός. Η ευσπλαγχνία του είναι αιωνία και ακατάλυτος, και η αξιοπιστία των λόγων του παραμένει εις όλας τας γενεάς.

100 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 101) ΕΛΕΟΣ καὶ κρίσιν ᾄσομαί σοι, Κύριε·

[1] (Μασ. 101) Την ευσπλαγχνίαν σου και την δικαιοκρισίαν σου θα υμνολογήσω προς δόξαν σου, Κυριε.

[2] ψαλῶ καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ· πότε ἥξεις πρός με; διεπορευόμην ἐν ἀκακίᾳ καρδίας μου ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου μου.

[2] Θα σε δοξολογήσω. Κυριε, και θα κατανοήσω ποιός είναι ο άμωμος τρόπος και δρόμος της ζωής μου. Ποτε θα έλθης προς εμέ, Κυριε, ελεήμων και ευεργετικός; Εγώ συμπεριεφέρθην κατά το παρελθόν και μέχρι σήμερον, εν μέσω της οικογενείας μου, με ακακίαν καρδίας, με ευθύτητα και ανιδιοτέλειαν.

[3] οὐ προεθέμην πρὸ ὀφθαλμῶν μου πρᾶγμα παράνομον, ποιοῦντας παραβάσεις ἐμίσησα· οὐκ ἐκολλήθη μοι καρδία σκαμβή.

[3] Ποτέ δεν έθεσα προ των οφθαλμών μου και δεν επεδίωξα ως συμφέρον μου παράνομον τινα πράξιν. Τουναντίον εμίσησα όλους εκείνους, οι οποίοι παρέβαιναν τον Νομον σου. Ποτέ έως τώρα δεν προσεκολλήθη κοντά μου ως φίλος η ως μέλος της αυλής μου άνθρωπος με καρδίαν στρεβλήν.

[4] ἐκκλίνοντος ἀπ᾽ ἐμοῦ τοῦ πονηροῦ οὐκ ἐγίνωσκον.

[4] Καμμίαν γνώσιν και καμμίαν σχέσιν δεν είχον προς πονηρόν άνθρωπον, ο οποίος, αφού ματαίως επιχειρούσε να με πλησίαση, απεμακρύνετο από εμέ.

[5] τὸν καταλαλοῦντα λάθρᾳ τὸν πλησίον αὐτοῦ, τοῦτον ἐξεδίωκον· ὑπερηφάνῳ ὀφθαλμῷ καὶ ἀπλήστῳ καρδίᾳ, τούτῳ οὐ συνήσθιον.

[5] Τον άνθρωπον, ο οποίος κατέκρινε κρυφίως τον πλησίον του, τον εξεδίωκα από κοντά μου. Με άνθρωπον, ο οποίος είχεν αλαζονικούς τους οφθαλμούς και εφέρετο με περιφρόνησιν προς τους άλλους, είχε δε και άπληστον καρδίαν, ποτέ δεν συνέτρωγα, ποτέ δεν τον είχα σύντροφόν μου.

[6] οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπὶ τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς τοῦ συγκαθῆσθαι αὐτοὺς μετ᾽ ἐμοῦ· πορευόμενος ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ, οὗτός μοι ἐλειτούργει.

[6] Αλλά είχα εστραμμένους πάντοτε τους οφθολμούς μου προς τους πιστούς και ενάρετους ανθρώπους της χώρας μου. Αυτούς προσεκάλουν να παρακάθηνται μαζή μου ως φίλοι και σύμβουλοί μου. Εκείνον, ο οποίος εζούσε βίον ανεπίληπτον και καθαρόν, αυτόν προσελάμβανα ως υπάλληλόν μου, ως βοηθόν μου και συνεργάτην μου.

[7] οὐ κατῴκει ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας μου ποιῶν ὑπερηφανίαν, λαλῶν ἄδικα οὐ κατεύθυνεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου.

[7] Μέσα στον οίκον μου δεν κατώκησε ούτε θα κατοικήση άνθρωπος εγωϊστής και υπερήφανος· άνθρωπος, που λαλεί και επιδιώκει αδικίας, δεν θα ευδοκιμήση ούτε θα ημπορέση να σταθή ενώπιόν μου.

[8] εἰς τὰς πρωίας ἀπέκτεινον πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς τῆς γῆς τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ πόλεως Κυρίου πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν.

[8] Καθε πρωΐαν εδίκαζα και κατεδίκαζα εις θάνατον όλους τους εγκληματίας της χώρας μου, δια να εξολοθρεύσω από την πάλιν του Κυρίου, την Ιερουσαλήμ, όλους εκείνους, οι οποίοι πεισμόνως και αμετανοήτως εργάζονται το κακόν.

101 Προσευχὴ τῷ πτωχῷ, ὅταν ἀκηδιάσῃ καὶ ἐναντίον Κυρίου ἐκχέῃ τὴν δέησιν αὐτοῦ.

[2] (Μασ. 102) ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγή

[2] (Μασ. 102) Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου. Η κραυγή της δεήσεώς μου ας

μου πρὸς σὲ ἐλθέτω.
[3] μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾽ ἐμοῦ· ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ θλίβωμαι, κλῖνον πρός με τὸ οὖς σου· ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε, ταχὺ ἐπάκουσόν μου,

[4] ὅτι ἐξέλιπον ὡσεὶ καπνὸς αἱ ἡμέραι μου, καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.
[5] ἐπλήγην ὡσεὶ χόρτος καὶ ἐξηράνθη ἡ καρδία μου, ὅτι ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον μου.
[6] ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου ἐκολλήθη τὸ ὀστοῦν μου τῇ σαρκί μου.
[7] ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ, ἐγενήθην ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ,

[8] ἠγρύπνησα καὶ ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζον ἐπὶ δώματος.

[9] ὅλην τὴν ἡμέραν ὠνείδιζόν με οἱ ἐχθροί μου, καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ᾽ ἐμοῦ ὤμνυον.

[10] ὅτι σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον καὶ τὸ πόμα μου μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίρνων

[11] ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου καὶ τοῦ θυμοῦ σου, ὅτι ἐπάρας κατέῤῥαξάς με.

[12] αἱ ἡμέραι μου ὡσεὶ σκιὰ ἐκλίθησαν, κἀγὼ ὡσεὶ χόρτος ἐξηράνθην.

[13] σὺ δέ, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα μένεις, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.
[14] σὺ ἀναστὰς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών, ὅτι καιρὸς τοῦ οἰκτειρῆσαι αὐτήν, ὅτι ἥκει καιρός·

φθάση ενωπιον σου.
[3] Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου, ώστε να παύσης να με βλέπης. Εις ημέραν κατά την οποίαν θλίβομαι, όπως είναι η σημερινή ήμερα, πλησίασε το αυτί σου προς εμέ. Οταν εις περιστάσεις δοκιμασιών και θλίψεων σε επικαλούμαι, κατά την ημέραν εκείνην άκουσε και κάμε σύντομα δεκτήν την προσευχήν μου·
[4] διότι αι ημέραι μου εχάθησαν ώσαν καπνός, που διαλύεται στον αέρα. Και τα κόκκαλά μου εξηράνθησαν ωσάν τα φρύγανα.
[5] Εμαράθηκα και εκτυπήθηκα ωσάν το χόρτον, που το ξηραίνει ο ήλιος. Η καρδία μου εστέγνωσε από την νηστείαν, διότι μέσα στο βάρος του πόνου μου εληςμόνησα να φάγω τον άρτον μου.
[6] Εξ αιτίας των γοερών μου στεναγμών έγινα πετσί και κόκκαλο, εκολλήθη το δέρμα μου επάνω εις τα οστά μου.
[7] Εγκατελείφθην και απεμονώθην από τους άλλους ανθρώπους, έμεινα μόνος ωσάν τον ερημικόν πελεκάνο. Εγινα όμοιος με το κλαψοπούλι της νύχτας, που θρηνεί στους ερειπωμένους οίκους.
[8] Εμεινα άγρυπνος, έγινα όμοιος με το στρουθίον, που έχασε τον σύντροφόν του, και θλιμμένον μένει μόνον του επάνω εις την στέγην.
[9] Καθ' όλον το διάστημα της ημέρας με ενέπαιζαν και με ύβριζαν οι εχθροί μου· και αυτοί οι οποίοι προηγουμένως με επαινούσαν, ορκίζονται τώρα εναντίον μου και με καταρώνται.
[10] Εξ αιτίας του βάρους των θλίψεών μου κατήντησα να τρώγω στάκτην αντί του άρτου και το νερό, το οποίον πίνω, το αναμιγνύω με τα δάκρυα του κλαυθμού μου.
[11] Αυτά υποφέρω εξ αιτίας της οργής και του μεγάλου θυμού σου δια τας αμαρτίας μου. Διότι συ, αφού με εσήκωσες υψηλά, με απέσπασες από την πατρίδα μου και συντετριμμένον με εξετίναξες εις την ξένην γην.
[12] Και έτσι αι ημέραι της ζωής μου χάνονται, όπως αι σκιαι κατά την δύσιν του ηλίου. Εστέγνωσα, ωσάν το εφήμερο χορτάρι που ξηραίνεται από το καύμα του ηλίου και είναι έτοιμον να ριφθή εις την φωτιάν.
[13] Συ όμως, Κυριε, μένεις αναλλοίωτος στους αιώνας των αιώνων, και το Ονομά σου μνημονεύεται δια μέσου όλων των γενεών.
[14] Συ, λοιπόν, ο αιώνιος και παντοδύναμος Θεός, σήκω από τον θρόνον της μεγαλωσύνης σου, σπλαγχνίσου την Σιών, διότι έφθασεν ο καιρός, που πρέπει να την λυπηθής, να την ελεήσης, να την σώσης. Ηλθε πλέον ο προσδιωρισμένος από σε

χρόνος της απελευθερώσεώς μας.

15 ὅτι εὐδόκησαν οἱ δοῦλοί σου τοὺς λίθους αὐτῆς, καὶ τὸν χοῦν αὐτῆς οἰκτειρήσουσι.

15 Διότι οι ταλαιπωρούμενοι εις την αιχμαλωσίαν δούλοι σου, επόθησαν και αυτά ακόμη τα λιθάρια των ερειπωμένων κτιρίων της. Το από την καταστροφήν απολειφθέν χώμα της πονούν να ίδουν.

16 καὶ φοβηθήσονται τὰ ἔθνη τὸ ὄνομά σου, Κύριε, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς τὴν δόξαν σου,

16 Οταν συ, Κυριε, εν τη παντοδυναμία σου μας στείλης την σωτηρίαν, τα έθνη θα φοβηθούν το Ονομά σου και όλοι οι βασιλείς του κόσμου θα ευλαβηθούν και θα θαυμάσουν την δόξαν σου.

17 ὅτι οἰκοδομήσει Κύριος τὴν Σιὼν καὶ ὀφθήσεται ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ.

17 Διότι ο Κυριος θα ανοικοδομήση την ερειπωμένην Σιών και θα εμφανισθη εκεί με την δόξαν του.

18 ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν καὶ οὐκ ἐξουδένωσε τὴν δέησιν αὐτῶν.

18 Η ανόρθωσις αυτή της Σιών θα σημάνη ότι ο Κυριος έρριψε ευμενές βλέμμα εις την προσευχήν των ταλαιπωρουμένων δούλων του και δεν εξουθενώνει πλέον ως μηδαμινήν την δέησίν των.

19 γραφήτω αὕτη εἰς γενεὰν ἑτέραν, καὶ λαὸς ὁ κτιζόμενος αἰνέσει τὸν Κύριον.

19 Ας καταγραφή αυτή η προφητεία και η προσεχής εκπλήρωσίς της, δια να γνωσθή εις την γενεάν που πρόκειται να γεννηθή, ώστε ο λαός, που πρόκειται να δημιουργηθή, να υμνήση τον Κυριον.

20 ὅτι ἐξέκυψεν ἐξ ὕψους ἁγίου αὐτοῦ, Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἐπέβλεψε

20 Διότι ο Κυριος έσκυψεν από τα άγια ύψη του, από τον ουράνιον θρόνον του, έρριψεν ο Κυριος βλέμμα στοργικόν και ευμενές επάνω εις την γην,

21 τοῦ ἀκοῦσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λῦσαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων,

21 δια να ακούση τον στεναγμόν των αλυσοδεμένων αιχμαλώτων, δια να λύση τα δεσμά από τα παιδιά εκείνων, που είχαν αιχμαλωτισθή και θανατωθή.

22 τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐν Σιὼν τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ ἐν Ἰερουσαλὴμ

22 Ωστε οι τέως σιδηροδέσμιοι δούλοι, ελεύθεροι πλέον, να διακηρύξουν εις την Σιών και να αναγγείλουν το Ονομα του Κυρίου και την δοξολογίαν αυτού εις την Ιερουσαλήμ,

23 ἐν τῷ συναχθῆναι λαοὺς ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ βασιλεῖς τοῦ δουλεύειν τῷ Κυρίῳ.

23 όταν θα συγκεντρωθούν εκεί οι λαοί και οι βασιλείς της γης, δια να υπηρετούν τον Κυριον.

24 ἀπεκρίθη αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἰσχύος αὐτοῦ· τὴν ὀλιγότητα τῶν ἡμερῶν μου ἀνάγγειλόν μοι·

24 Ο αιχμαλωτισμένος και ταλαιπωρημένος εις την εξορίαν λαός των Ιουδαίων, με όσην δύναμιν του απέμεινεν, είπε προς τον Κυριον· Καμε με να εννοήσω, Κυριε, πόσον ολίγαι ημέραι ζωής μου υπολείπονται, και να σκεφθώ, αν θα προφθάσω άραγε να ίδω την θαυμαστήν σου απελευθέρωσίν μου.

25 μὴ ἀναγάγῃς με ἐν ἡμίσει ἡμερῶν μου· ἐν γενεᾷ γενεῶν τὰ ἔτη σου.

25 Μη με αφαρπάσης στο μέσον της ζωής μου· δώσε παράτασιν εις τας ημέρας μου, διότι συ έχεις ατελείωτα τα έτη σου, που μένουν από γενεάς εις γενεάν.

26 κατ᾽ ἀρχὰς σύ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σού εἰσιν οἱ οὐρανοί·

26 Συ, Κυριε, κατ' αρχάς εδημιούργησες και εθεμελίωσες την γην, και έργα των παντοδυνάμων χειρών σου είναι οι ουρανοί.

27 αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις αὐτοὺς καὶ

27 Αυτοί θα καταστραφούν, συ όμως παραμένεις ο αυτός και αναλλοίωτος δια μέσου των αιώνων. Ολος ο υλικός κόσμος σαν ένδυμα θα παληώση και σαν πανωφόρι, που περιβάλλονται οι άνθρωποι, θα τον

ἀλλαγήσονται·

[28] σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν.
[29] οἱ υἱοὶ τῶν δούλων σου κατασκηνώσουσι, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα κατευθυνθήσεται.

γυρίσης, θα τον περιτυλίξης, θα τον αλλάξης, ώστε να γίνη καινούργιος.
[28] Συ όμως είσαι ο ίδιος και αναλλοίωτος και τα έτη της αιωνιότητός σου δεν θα εξαντληθούν ποτέ.
[29] Κατω από την ιδικήν σου παντοδύναμον προστασίαν τα τέκνα και οι απόγονοι των δούλων σου, των πατριαρχών, θα εύρουν ασφαλή κατοικίαν και οι απόγονοί των χάρις εις σε θα ευδοκιμούν δια μέσου όλων των αιώνων.

102 Τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 103) ΕΥΛΟΓΕΙ, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον καί, πάντα τὰ ἐντός μου, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ·

[2] εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ·
[3] τὸν εὐιλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, τὸν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου·
[4] τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν σου, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς·

[5] τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.

[6] ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος καὶ κρῖμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.

[7] ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ Μωυσῇ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ.

[8] οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος·
[9] οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ·
[10] οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν,

[11] ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἐκραταίωσε Κύριος τὸ

[1] (Μασ. 103) Ω ψυχή μου, δοξολόγει ακατάπαυστα τον Κυριον, και όλαι αι εσωτερικαί μου δυνάμεις, ο νους και η καρδία μου, ας δοξολογούν το άγιον όνομά του, δια τα μεγαλεία και τας πολλάς του ευεργεσίας.
[2] Δοξολόγει, ω ψυχή μου, τον Κυριον και μη λησμονής ποτέ καμμίαν από τας ευεργεσίας του προς σέ.
[3] Δοξολόγει τον Θεόν σου, ο οποίος σου συγχωρεί όλας τας ανομίας, θεραπεύει όλας τας σωματικάς και πνευματικάς ασθενείας σου.
[4] Αυτόν, που λυτρώνει και απαλλάσσει την ζωήν σου, πολλές φορές, από την φθοράν του θανάτου και του άδου και περικοσμεί πάντοτε την κεφαλήν σου, ωσάν με λαμπρόν στέφανον, με το πλήθος του ελέους και των οικτιρμών του.
[5] Δοξολόγησε τον Κυριον, ο οποίος χορταίνει με όλα τα αγαθά τας ευγενείς επιθυμίας σου, ώστε η νεανική σου ηλικία και ακμή να ανανεώνεται πάντοτε, όπως του αετού.
[6] Ο Κυριος είναι εκείνος, που πάντοτε κάνει έργα ελέους και ευσπλαγχνίας και αποδίδει το δίκαιον εις όλους τους αθώους ανθρώπους, που αδικούνται.
[7] Αυτός κατέστησεν στον Μωϋσήν γνωστούς όλους τους τρόπους της ενεργείας του δια την απελευθέρωσιν του ισραηλιτικού λαού, εις δε τον ισραηλιτικόν λαόν εφανέρωσε το θέλημά του.
[8] Ο Κυριος είναι οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και γεμάτος από ελέη.
[9] Δεν οργίζεται, δια να μας καταστρέψη τελείως, ούτε κρατεί αιωνίαν την οργήν του.
[10] Δεν μας ετιμώρησέ ποτέ ανάλογά με την βαρύτητα και το πλήθος των ανομιών μας, ούτε και σύμφωνα με τας αμαρτίας μας ανταπέδωκεν εις ημάς την πρέπουσαν τιμωρίαν.
[11] Διότι, όσον απροσμέτρητον είναι το ύψος του ουρανού από την γην, τόσον μέγα και κραταιόν,

ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν·
12 καθόσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ᾽ ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

13 καθὼς οἰκτείρει πατὴρ υἱούς, ᾠκτείρησε Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτόν,
14 ὅτι αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν.

15 ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ· ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει·

16 ὅτι πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

17 τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν

18 τοῖς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

19 Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.
20 εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύϊ ποιοῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ.
21 εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, λειτουργοὶ αὐτοῦ ποιοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ·
22 εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

τόσον αμέτρητον είναι το έλεος του Θεού προς εκείνους που τον φοβούνται και τον ευλαβούνται.
12 Οσον απροσμέτρητος είναι η απόστασις της ανατολής από την δύσιν, τόσον απεμάκρυνεν από ημάς ο Θεός τας αμαρτίας μας, ώστε να είμεθα απηλλαγμένοι από αυτάς.
13 Οπως ευσπλαγχνίζεται ο στοργικός πατήρ τα παιδιά του, έτσι και ο Κυριος σπλαγχνίζεται πάντοτε εκείνους, που τον φοβούνται.
14 Διότι αυτός γνωρίζει από τι επλάσθημεν, έχει πάντοτε υπ' όψιν του, ότι είμεθα πλασμένοι από το ευτελές χώμα της γης.
15 Αι ημέραι του ανθρώπου ομοιάζουν με το εφήμερον χόρτον του αγρού. Ετσι και αυτός σαν το άνθος του αγρού ανθίζει και φαίνεται επ' ολίγον εις την γην.
16 Οταν δε καυστικός άνεμος περάση από το άνθος, το καταστρέφει, το εξαφανίζει και έτσι αυτό δεν υπάρχει πλέον, δεν αφήνει κανένα ίχνος στον τόπον του, ώστε κανείς να μη ξέρη, που είχε αυτό προηγουμένως φυτρώσει. Ετσι και ο άνθρωπος έρχεται και παρέρχεται και γρήγορα λησμονείται.
17 Η ευσπλαγχνία όμως του Κυρίου απλώνεται εις αιώνας αιώνων προς τους ανθρώπους εκείνους, οι οποίοι τον φοβούνται. Και η δικαιοσύνη του, φρουρός ασφαλής, παραμένει εις όλας τας γενεάς των ανθρώπων.
18 Των ανθρώπων εκείνων, οι οποίοι φυλάσσουν τον Νομον του και έχουν πάντοτε στον νουν και την καρδίαν των τας εντολάς του, δια να τας τηρούν και συμμορφώνωνται προς αυτάς.
19 Ο Κυριος ητοίμασε και εστερέωσε τον θρόνον του υψηλά στον ουρανόν και η βασιλεία του κυριαρχεί επί του σύμπαντος.
20 Δοξολογείτε, λοιπόν, τον Κυριον όλοι οι άγγελοι αυτού, σεις οι οποίοι είσθε ισχυροί, ώστε να πράττετε το θέλημά του, πρόθυμοι να ακούετε και να εκτελήτε την διαταγήν των λόγων του.

21 Ευλογείτε τον Κυριον όλαι αι στρατιαί των αγγελικών δυνάμεων, οι λειτουργοί αυτού, όλοι όσοι τηρούν το θέλημά του.
22 Ευλογείτε τον Κυριον όλα τα έργα, τα οποία υπάρχουν εις κάθε τόπον της κυριαρχίας του. Ω ψυχή μου, δοξολόγει πάντοτε τον Κυριον.

103 Τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 104) ΕΥΛΟΓΕΙ, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐμεγαλύνθης σφόδρα, ἐξομολόγησιν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐνεδύσω

[1] (Μασ. 104) Δοξολόγει ακατάπαυστα, ω ψυχή μου, τον Κυριον. Κυριε και Θεέ μου, ασύγκριτον και άφθαστον είναι το μεγαλείον σου.

[2] ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν·

[2] Ως άλλο ιμάτιον περιεβλήθης την δόξαν και μεγαλοπρέπειαν. Σέ, που ακτινοβολείς ολόγυρά σου το φως, ωσάν να το έχης ενδυθή ως ένδυμα· απλώνστον ουρανόν από το ένα άκρον του ορίζοντος έως στο άλλο, ωσάν πολύτιμον δερμάτινον κάλυμμα σκηνής.

[3] ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων·

[3] Ο Κυριος είναι εκείνος, ο οποίος στεγάζει τα ανώτερα στρώματα του ουρανού με ύδατα νεφών, αυτός που επιβαίνει επάνω εις τα νέφη ως εις πολυτελή ταχέα άρματα· αυτός που περιπατεί ταχέως φερόμενος επάνω εις τας πτέρυγας των ανέμων.

[4] ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

[4] Αυτάς είναι εκείνος, ο οποίος έπλασε τους αγγέλους ταχείς ως τους ανέμους και τους ασωμάτους λειτουργούς του δραστηρίους και φωτεινούς σαν την φλόγα του πυρός.

[5] ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

[5] Αυτός είναι εκείνος, ο οποίος εστερέωσεν ασφαλή την γην επί θεμελιών απαρασαλεύτων, ώστε ποτέ στον αιώνα να μη κλονισθή.

[6] ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσονται ὕδατα·

[6] Αβυσσος υδάτων την σκεπάζει ως ιμάτιον, και επάνω εις τα όρη έχουν σταθή υπό την μορφήν χιόνος τα ύδατα.

[7] ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου φεύξονται, ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσιν.

[7] Οταν όμως αντηχήση η προσταγή σου, Κυριε, τα ύδατα θα υποχωρήσουν, θα φύγουν, θα κατεβούν εις τας πεδιάδας, θα καταλήξουν εις τας θαλάσσας. Η βροντερά φωνή σου τα αναγκάζει να αποχωρήσουν και να φανή η ξηρά.

[8] ἀναβαίνουσιν ὄρη καὶ καταβαίνουσι πεδία εἰς τὸν τόπον ὃν ἐθεμελίωσας αὐτά·

[8] Ανυψώνονται τα όρη προς τα άνω και αι πεδιάδες φέρονται προς τα κάτω, το καθένα στους τόπους, όπου συ τα εθεμελίωσες.

[9] ὅριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσονται, οὐδὲ ἐπιστρέψουσι καλύψαι τὴν γῆν.

[9] Εθεσες όριον ανάμεσα εις την θάλασσαν και την ξηράν, το οποίον τα ύδατα της θαλάσσης δεν θα υπερβούν, ούτε θα επιστρέψουν πλέον να κατακλύσουν την γην.

[10] ὁ ἐξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραγξιν, ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων διελεύσονται ὕδατα·

[10] Αυτός είναι, που έστειλε και καθόρισε τας πηγάς να αναβλύζουν ανάμεσα εις τας φάραγγας και έτσι δια μέσου των ορέων διέρχονται τα ύδατά των.

[11] ποτιοῦσι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, προσδέξονται ὄναγροι εἰς δίψαν αὐτῶν·

[11] Τα ύδατα αυτά ποτίζουν τα θηρία της υπαίθρου και οι άγριοι όνοι σβήνουν την δίψαν των εις αυτά.

[12] ἐπ᾽ αὐτὰ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσει, ἐκ μέσου τῶν πετρῶν δώσουσι φωνήν.

[12] Επάνω εις τα δένδρα, που φυτρώνουν και μεγαλώνουν πλησίον εις τα ύδατα, τα πτηνά του ουρανού κτίζουν τας φωλεάς των και από τους γύρω βράχους σκορπίζουν το κελάδημά των.

[13] ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπερῴων

[13] Ο Κυριος είναι, που ποτίζει τα ξηρά βουνά με τας

αὐτοῦ, ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.

[14] ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς·

[15] καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου τοῦ ἱλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ, καὶ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει.
[16] χορτασθήσονται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἃς ἐφύτευσας.
[17] ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύσουσι, τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ οἰκία ἡγεῖται αὐτῶν.

[18] ὄρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις, πέτρα καταφυγὴ τοῖς λαγωοῖς.

[19] ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς, ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ.

[20] ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ· ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ.

[21] σκύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι παρὰ τῷ Θεῷ βρῶσιν αὐτοῖς.

[22] ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.
[23] ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἑσπέρας.
[24] ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς σου.

[25] αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος, ἐκεῖ ἑρπετά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, ζῷα μικρὰ μετὰ μεγάλων·
[26] ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται, δράκων οὗτος, ὃν ἔπλασας

βροχάς του ουρανού. Από την βροχήν, που είναι έργον των χειρών σου, Κυριε, θα χορταίνη πάντοτε η γη.
[14] Ο Κυριος είναι, που διατάσσει χαι αναβλαστάνει από την γην το χόρτον δια τα φυτοφάγα ζώα και η χλόη δια την εξυπηρέτησιν των αναγκών του ανθρώπου, ώστε να βγάζη η γη και να προμηθεύεται ο άνθρωπος από αυτήν άρτον,
[15] αλλά και οίνον που ευφραίνει την καρδίαν του ανθρώπου. Ελαιον προς τροφήν, ώστε να γίνεται ιλαρόν το πρόσωπον του ανθρώπου και άρτον, ο οποίος θα στηρίζη την καρδίαν του.
[16] Θα χορτάσουν από ύδατα τα δένδρα της υπαίθρου, όπως και αι πελώριοι κέδροι του Λιβάνου, τας οποίας συ ο ίδιος ο Θεός εφύτευσες.
[17] Εις τους κλάδους των δένδρων τα μικρά στρουθία στήνουν τας φωλεάς των, επάνω δε από αυτάς προεξέχει υψηλότερα κτισμένη η φωλεά του τσικνιά (αστερίου).
[18] Τα υψηλά χλοερά βουνά ώρισεν ο Κυριος ως τόπον κατοικίας των ελάφων, τα δε πετρώδη άδενδρα μέρη ως καταφύγιον των λαγωών.
[19] Ο Κυριος εδημιούργησε την σελήνην, δια να προσδιορίζη τας εποχάς. Ο ήλιος γνωρίζει το σημείον, στο οποίον θα δύση.
[20] Συ, Κυριε, έθεσες το σκοτάδι και γίνεται νύκτα. Κατά το διάστημα αυτής τριγυρίζουν εις τα δάση και τας πεδιάδας τα άγρια θηρία και αναζητούν την τροφήν των.
[21] Εξέρχονται ανά τα δάση βρυχώμενα τα μικρά των λεόντων, δια να αρπάσουν την λείαν των και ο βρυχηθμός των είναι δέησις προς τον Θεόν, δια να τους δώση τροφήν.
[22] Οταν ανατέλλη ο ήλιος, τα άγρια θηρία συγκεντρώνονται εις τις σπηλιές των, δια να κοιμηθούν.
[23] Τοτε, περί την ανατολήν του ηλίου, εξέρχεται ο άνθρωπος στο έργον του. Θα ασχοληθή με τας εργασίας του έως την εσπέραν.
[24] Ποσον μεγαλειώδη είναι, Κυριε, τα έργα σου! Ολα τα εδημιούργησες με άπειρον σοφίαν. Η γη είναι γεμάτη από τα πολυάριθμα κτίσματά σου, που μαρτυρούν την πανσοφίαν, την παντοδυναμίαν και την αγαθότητά σου.
[25] Εμπρός μας απλώνεται αυτή η θάλασσα η μεγάλη και ευρύχωρος. Εκεί υπάρχουν αναρίθμητα ψάρια, εντός αυτής ζουν και κινούνται μικρά και μεγάλα ζώα.
[26] Αυτήν διασχίζουν προς διαφόρους διευθύνσεις τα πλοία. Εκεί ζη το μέγα θαλάσσιον κήτος, το οποίον

ἐμπαίζειν αὐτῇ.

[27] πάντα πρὸς σὲ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφὴν αὐτῶν εἰς εὔκαιρον.
[28] δόντος σου αὐτοῖς συλλέξουσιν, ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος.
[29] ἀποστρέψαντος δέ σου τὸ πρόσωπον ταραχθήσονται· ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.
[30] ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

[31] ἤτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας, εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ·
[32] ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἁπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται.

[33] ᾄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω·
[34] ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου, ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.
[35] ἐκλείποιεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς. εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

σου έπλασες τόσον ισχυρόν, ώστε να εμπαίζη τα κύματα της θαλάσσης.
[27] Ολα αυτά τα ζώα του ουρανού και της γης και της θαλάσσης από σε περιμένουν να τους δώσης εις την κατάλληλον ώραν την τροφήν των.
[28] Οταν δε συ τους την δώσης εκείνα θα σπεύσουν να την συλλέξουν. Οταν εν τη αγαθότητί σου ανοίγης το πλουσιόδωρο χέρι σου, τα σύμπαντα γεμίζουν από τα αγαθά σου.
[29] Οταν όμως αποστρέψης το πρόσωπόν σου, θα καταλυφθούν τα πάντα από ταραχήν και τρόμον. Τους αφαιρείς την ζωογόνον πνοήν και σβήνουν από την ζωήν και επιστρέφουν στο χώμα, από το οποίον επλάσθησαν.
[30] Αποστέλλεις όμως πάλιν εις αυτά το ζωογόνον πνεύμα σου και αναδημιουργούνται και τοιουτοτρόπως ξανακαινουργώνστο πρόσωπον της γης.
[31] Ας είναι, λοιπόν, η δόξα του Κυρίου αιωνία και ο Κυριος ας ευφραίνεται βλέπων την σκοπιμότητα και ωραιότητα των θαυμασίων έργων του.
[32] Ο Κυριος είναι τόσον ισχυρός, ώστε ρίπτει ένα βλέμμα εις την γην και την κάμνει να τρέμη. Εγγίζει μόνον τα όρη και εκείνα πυρακτώνονται και καπνίζονται.
[33] Θα ψάλλω εις όλην μου την ζωήν προς τον Κυριον. Θα υμνολογώ τον Θεόν μου, εφ' όσον υπάρχω.
[34] Είθε να δοκιμάζω πάντοτε ιδιαιτέραν γλυκύτητα και χαράν, διαλεγόμενος προς τον Κυριον. Και θα ευφραίνωμαι δοξολογών αυτόν.
[35] Είθε να λείψουν εντελώς οι αμαρτωλοί από την γην και οι άνομοι, ώστε να μη υπάρχουν πλέον, αλλά να εξαφανισθούν εξ ολοκλήρου. Δοξολόγει συ, ω ψυχή μου, τον Κυριον.

104

Αλληλούϊα.
[1] (Μασ. 105) ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀπαγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἔργα αὐτοῦ·

[2] ᾄσατε αὐτῷ καὶ ψάλατε αὐτῷ, διηγήσασθε πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ.
[3] ἐπαινεῖσθε ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ. εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τὸν Κύριον·

[1] (Μασ. 105) Δοξολογείτε τον Κυριον με θυμασμόν δια το μεγαλείον του και με ευγνωμοσύνην δια τας ευεργεσίας του. Επικαλείσθε πάντοτε το άγιον Ονομά του, διαλαλήσατε εις τα έθνη τα θαυμάσια αυτού έργα.
[2] Ψαλατε μελωδικούς ύμνους και συνθέσατε μουσικάς αρμονίας προς αυτόν. Διηγηθήτε μεταξύ σας όλα τα αξιοθαύμαστα έργα του.
[3] Πλημμυρίσατε από δικαιολογημένην καύχησιν στο άγιον Ονομα του Θεού, καυχώμενοι διότι τέτοιον έχετε Θεόν. Ας ευφρανθή η καρδία όλων εκείνων, οι οποίοι ζητούν τον Κυριον.

[4] ζητήσατε τὸν Κύριον καὶ κραταιώθητε, ζητήσατε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διαπαντός.
[5] μνήσθητε τῶν θαυμασίων αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε, τὰ τέρατα αὐτοῦ καὶ τὰ κρίματα τοῦ στόματος αὐτοῦ,

[6] σπέρμα Ἀβραὰμ δοῦλοι αὐτοῦ, υἱοὶ Ἰακὼβ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ.

[7] αὐτὸς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν πάσῃ τῇ γῇ τὰ κρίματα αὐτοῦ.

[8] ἐμνήσθη εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ, λόγου, οὗ ἐνετείλατο εἰς χιλίας γενεάς,

[9] ὃν διέθετο τῷ Ἀβραάμ, καὶ τοῦ ὅρκου αὐτοῦ τῷ Ἰσαὰκ
[10] καὶ ἔστησεν αὐτὸν τῷ Ἰακὼβ εἰς πρόσταγμα καὶ τῷ Ἰσραὴλ εἰς διαθήκην αἰώνιον
[11] λέγων· σοὶ δώσω τὴν γῆν Χαναὰν σχοίνισμα κληρονομίας ὑμῶν.
[12] ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῷ βραχεῖς, ὀλιγοστοὺς καὶ παροίκους ἐν αὐτῇ
[13] καὶ διῆλθον ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος, καὶ ἐκ βασιλείας εἰς λαὸν ἕτερον.

[14] οὐκ ἀφῆκεν ἄνθρωπον ἀδικῆσαι αὐτοὺς καὶ ἤλεγξεν ὑπὲρ αὐτῶν βασιλεῖς·

[15] μὴ ἅπτεσθε τῶν χριστῶν μου καὶ ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε.

[16] καὶ ἐκάλεσε λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, πᾶν στήριγμα ἄρτου συνέτριψεν·

[17] ἀπέστειλεν ἔμπροσθεν αὐτῶν ἄνθρωπον, εἰς δοῦλον ἐπράθη Ἰωσήφ.
[18] ἐταπείνωσαν ἐν πέδαις τοὺς πόδας αὐτοῦ, σίδηρον διῆλθεν ἡ

[4] Επιζητήσατε τον Κυριον ως προστάτην και θα λάβετε μεγάλην δύναμιν. Ζητήσατε πάντοτε την στοργικήν και παντοδύναμον προστασίαν του.
[5] Ενθυμηθήτε τα θαυμαστά έργα, τα οποία επραγματοποίησεν ο Κυριος· τα καταπληκτικά υπερφυσικά έργα του, τας δικαίας κρίσεις και αποφάσστου.
[6] Ενθυμηθήτε σεις, απόγονοι του Αβραάμ, δούλοι του Θεού, απόγονοι του Ιακώβ, τους οποίους ο Θεός ανάμεσα από όλους τους άλλους λαούς εξέλεξεν ως λαόν του.
[7] Ο δημιουργός και κυβερνήτης του σύμπαντος, αυτός είναι ο Κυριος και Θεός μας. Και αι δίκαιαι αυτού αποφάσεις έχουν κύρος και ισχύν εις όλην την γην.
[8] Ενεθυμήθη και ενθυμείται πάντοτε την διαθήκην, την οποίαν συνήψε με τον λαόν του, τον λόγον τον οποίον έδωσεν ως εντολήν του δια τας γενεάς των γενεών,
[9] αυτόν τον οποίον συνήψε με τον Αβραάμ και τον οποίον ενόρκως διεβεβαίωσεν στον Ισαάκ.
[10] Αυτόν τον λόγον εθέσπισε και ώρισεν στον Ιακώβ ως αμετακίνητον και απαράβατον πρόσταγμα και ως αιωνίαν διαθήκην προς χάριν του ισραηλιτικού λαού
[11] λέγων ρητώς· Εις σας θα δώσω την γην Χαναάν ως κληρονομικόν μερίδιόν σας.
[12] Αυτά δε υπεσχέθη και διεκήρυξεν ο Θεός, όταν αυτοί ήσαν ολιγάριθμοι, ελάχιστοι και κατοικούσαν ως πάροικοι και ξένοι εις την γην Χαναάν.
[13] Ακριβώς δε διότι δεν είχον ιδικήν των γην εκείνοι οι πατριάρχαι μας, μετεκινούντο από το ένα έθνος στο άλλο και από το ένα βασίλειον στο άλλο βασίλειον.
[14] Αν και ήσαν ξένοι και ανίσχυροι ανάμεσα στους άλλους λαούς, δεν επέτρεψεν ο Κυριος εις κανένα άνθρωπον να τους βλάψη και ήλεγξε βασιλείς προς χάριν των λέγων·
[15] Μη εγγίζετε με διαθέσεις κακάς αυτούς, που έχουν το χρίσμα μου. Και μη σκέπτεσθε πονηρά εναντίον των προφητών μου, εκείνων οι οποίοι εμπνέονται από το πνεύμα μου.
[16] Επροκάλεσε πείναν, στέρησιν άρτου και φαγητού ανάμεσα εις την χώραν των. Κατέστρεψε κάθε απόθεμα άρτου, ο οποίος στηρίζει και ενδυναμώνει τον άνθρωπον.
[17] Εστειλεν εμπρός από αυτούς εκλεκτόν άνθρωπον εις την Αίγυπτον· εκεί επωλήθη ως δούλος ο Ιωσήφ.
[18] Εκεί τον έρριψαν εις την φυλακήν, έδεσαν με σιδηρά δεσμά τους πόδας του και τον εξηυτέλισαν,

ψυχὴ αὐτοῦ

[19] μέχρι τοῦ ἐλθεῖν τὸν λόγον αὐτοῦ, τὸ λόγιον τοῦ Κυρίου ἐπύρωσεν αὐτόν.

[20] ἀπέστειλε βασιλεὺς καὶ ἔλυσεν αὐτόν, ἄρχων λαοῦ, καὶ ἀφῆκεν αὐτόν.
[21] κατέστησεν αὐτὸν κύριον τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ ἄρχοντα πάσης τῆς κτήσεως αὐτοῦ
[22] τοῦ παιδεῦσαι τοὺς ἄρχοντας αὐτοῦ ὡς ἑαυτὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους αὐτοῦ σοφίσαι.

[23] καὶ εἰσῆλθεν Ἰσραὴλ εἰς Αἴγυπτον, καὶ Ἰακὼβ παρῴκησεν ἐν γῇ Χάμ.
[24] καὶ ηὔξησε τὸν λαὸν αὐτοῦ σφόδρα καὶ ἐκραταίωσεν αὐτὸν ὑπὲρ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.
[25] μετέστρεψε τὴν καρδίαν αὐτοῦ τοῦ μισῆσαι τὸν λαὸν αὐτοῦ, τοῦ δολιοῦσθαι ἐν τοῖς δούλοις αὐτοῦ.

[26] ἐξαπέστειλε Μωϋσῆν τὸν δοῦλον αὐτοῦ, Ἀαρών, ὃν ἐξελέξατο ἑαυτῷ.

[27] ἔθετο ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους τῶν σημείων αὐτοῦ καὶ τῶν τεράτων αὐτοῦ ἐν γῇ Χάμ.

[28] ἐξαπέστειλε σκότος καὶ ἐσκότασεν, ὅτι παρεπίκραναν τοὺς λόγους αὐτοῦ·

[29] μετέστρεψε τὰ ὕδατα αὐτῶν εἰς αἷμα, καὶ ἀπέκτεινε τοὺς ἰχθύας αὐτῶν.
[30] ἐξῆρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους ἐν τοῖς ταμιείοις τῶν βασιλέων αὐτῶν.
[31] εἶπε, καὶ ἦλθε κυνόμυια καὶ σκνῖπες ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῶν.

ως εάν επρόκειτο περί κακούργου. Η ψυχή του υπέφερε την αγωνίαν των σιδηρών αυτών αλύσεων·
[19] μέχρις ότου έφθασεν η εκπλήρωσίς του λόγου, τον οποίον προς αυτόν είχεν είπει ο Κυριος και του οποίου την εκπλήρωσιν επερίμενεν ο Ιωσήφ, ευρισκόμενος μέσα εις την κάμινον του πυρός της δοκιμασίας.
[20] Ο Φαραώ έστειλεν άνθρωπον εις την φυλακήν και τον έλυσε. Ο άρχων αυτός του αιγυπτιακού λαού διέταξε και τον αφήκαν ελεύθερον.
[21] Τον εγκατέστησε κύριον στον οίκον του, άρχοντα και διαχειριστήν όλης της περιουσίας του.

[22] Εδωκεν ο Φαραώ αυτό το υψηλόν αξίωμα στον Ιωσήφ, δια να εκπαιδεύση και καθοδηγήση τους άρχοντας της Αιγύπτου, να τους αναδείξη κατά το δυνατόν ωσάν τον εαυτόν του συνετούς κυβερνήτας. Να διδάξη και τους μεγαλυτέρους του σοφίαν και σύνεσιν.
[23] Επειτα από τα γεγονότα αυτά εισήλθεν ο Ιακώβ εις την Αίγυπτον. Ο Ιακώβ εγκατεστάθη ως προσωρινός και πάροικος εις την χώραν αυτήν του Χαμ.
[24] Και ο Κυριος ηύξησε και επολλαπλασίασε τον ισραηλιτικόν του λαόν. Τον έκαμεν ισχυρόν, ισχυρότερον από τους εχθρούς του.
[25] Επέτρεψεν όμως ο Κυριος και μετεστράφη η καρδία του νέου Φαραώ, ώστε αυτός να μισήση τον λαόν τούτον και να χρησιμοποιήση δόλια και εξοντωτικά μέσα με τα όργανά του εναντίον του ισραηλιτικού λαού.
[26] Αλλά τότε ο Κυριος έστειλε τον δούλον του τον Μωϋσήν και τον Ααρών, τους οποίους αυτός είχεν εκλέξει, δια να τους χρησιμοποιήση εις την υπηρεσίαν του.
[27] Εθεσεν στον νουν και το στόμα αυτών τους λόγους του, την δύναμιν των καταπληκτικών θαυμάτων του και των εξαιρετικών γεγονότων, που θα επραγματοποιούσαν εις την χώραν του Χαμ.
[28] Ετσι δε ο Θεός εξαπέστειλε σκοτάδι και εσκοτείνιασε την χώραν της Αιγύπτου, διότι οι Αιγύπτιοι αντεστάθησαν εις τας εντολάς του και τον εξώργισαν.
[29] Αυτός μετέβαλε τα ύδατά των εις αίμα και εφόνευσε τα ψάρια, που εζούσαν μέσα εις τα ύδατα.

[30] Η χώρα των έβγαλε βατράχους, οι οποίοι επηδούσαν και εσύροντο φθάνοντες μέχρι και αυτών των βασιλικών διαμερισμάτων.
[31] Διέταξε και ήλθαν κυνόμυιαι και σκνίπες εις όλην την έκτασιν των ορίων της Αιγύπτου.

[32] ἔθετο τὰς βροχὰς αὐτῶν χάλαζαν,
πῦρ καταφλέγον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν,

[33] καὶ ἐπάταξε τὰς ἀμπέλους αὐτῶν
καὶ τὰς συκᾶς αὐτῶν καὶ συνέτριψε
πᾶν ξύλον ὁρίου αὐτῶν.
[34] εἶπε καὶ ἦλθεν ἀκρίς, καὶ
βροῦχος, οὗ οὐκ ἦν ἀριθμός,
[35] καὶ κατέφαγε πάντα τὸν χόρτον ἐν
τῇ γῇ αὐτῶν, καὶ κατέφαγε τὸν
καρπὸν τῆς γῆς αὐτῶν.
[36] καὶ ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν
τῇ γῇ αὐτῶν, ἀπαρχὴν παντὸς
πόνου αὐτῶν.
[37] καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐν ἀργυρίῳ
καὶ χρυσίῳ, καὶ οὐκ ἦν ἐν ταῖς
φυλαῖς αὐτῶν ὁ ἀσθενῶν.

[38] εὐφράνθη Αἴγυπτος ἐν τῇ ἐξόδῳ
αὐτῶν, ὅτι ἐπέπεσεν ὁ φόβος αὐτῶν
ἐπ᾽ αὐτούς.

[39] διεπέτασε νεφέλην εἰς σκέπην
αὐτοῖς καὶ πῦρ τοῦ φωτίσαι αὐτοῖς
τὴν νύκτα.

[40] ᾔτησαν, καὶ ἦλθεν ὀρτυγομήτρα,
καὶ ἄρτον οὐρανοῦ ἐνέπλησεν
αὐτούς·

[41] διέρρηξε πέτραν, καὶ ἐρρύησαν
ὕδατα, ἐπορεύθησαν ἐν ἀνύδροις
ποταμοί.
[42] ὅτι ἐμνήσθη τοῦ λόγου τοῦ ἁγίου
αὐτοῦ τοῦ πρὸς ΄Αβραὰμ τὸν
δοῦλον αὐτοῦ

[43] καὶ ἐξήγαγε τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν
ἀγαλλιάσει καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς
αὐτοῦ ἐν εὐφροσύνῃ.

[44] καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς χώρας ἐθνῶν,
καὶ πόνους λαῶν
κατεκληρονόμησαν,
[45] ὅπως ἂν φυλάξωσι τὰ δικαιώματα
αὐτοῦ, καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ
ἐκζητήσωσιν.

[32] Μετέβαλε τας βροχάς, που ως ευεργετικάς
επερίμεναν οι Αιγύπτιοι, εις χάλαζαν. Εστειλεν
αστραπάς και κεραυνούς εναντίον της χώρας των.
[33] Εκτύπησε και απεγύμνωσε από καρπούς και φύλλα
τα αμπέλια των και τις συκιές των. Συνέτριψε και
κατέστρεψε κάθε δένδρον εις την περιοχήν των.
[34] Διέταξε και ήλθεν ακρίδα και βρούχος,
καταστρεπτικά έντομα αναρίθμητα.
[35] Τα σμήνη αυτά των ακρίδων κατέφαγον ολο το
χορτάρι της χώρας των και τους καρπούς της
καλλιεργημένης γης των.
[36] Εθανάτωσεν όλα τα πρωτοτόκα εις την χώραν των·
την απαρχήν της τεκνοποιΐας και γεννήσεως
ανθρώπων και ζώων.
[37] Εβγαλεν έπειτα αυτούς από την Αίγυπτον με
άργυρον και με χρυσόν, που τους είχαν δώσει οι
Αιγύπτιοι. Κανείς δε ασθενής και ανίκανος να
βαδίση δεν υπήρχε μεταξύ των Ισραηλιτών.
[38] Ηυφράνθησαν οι Αιγύπτιοι με την αναχώρησιν των
Ισραηλιτών, διότι θα εσταματούσαν πλέον αι
εναντίον των τιμωρίαι του Θεού και διότι είχεν
επιπέσει ο φόβος των Ισραηλιτών βαρύς επάνω των.
[39] Ηπλωσεν ο Κυριος νεφέλην, δια να σκεπάζη τους
Ισραηλίτας από το καύμα των ηλιακών ακτίνων κατά
την ημέραν, στύλον δε πυρός, δια να τους φωτίζη
κατά την νύκτα.
[40] Εζήτησαν τροφήν και έδωκεν εις αυτούς άφθονα
ορτύκια, έδωσεν εις αυτούς το μάνα, άρτον που
κατέβαινεν από τον ουρανόν και δι' αυτών τους
εχόρτασε με το παραπάνω.
[41] Διέρρηξε τον ξηρόν βράχον και ανέβλυσαν άφθονα
νερά. Μέσα εις ανύδρους τόπους εξεχύθησαν
ποταμοί.
[42] Εκαμεν όλα αυτά τα θαυμάσια υπέρ του λαού του
ο Κυριος, διότι ενεθυμήθη τον άγιον λόγον του, την
ιεράν υπόσχεσιν, την οποίαν έδωκε προς τον Αβραάμ
τον δούλον του.
[43] Και από την χώραν της δουλείας, από την
Αίγυπτον, έβγαλε τον λαόν του ελεύθερον χαίροντα
και ευφραινόμενον· αυτούς, που εδιάλεξεν ανάμεσα
από τα αλλά έθνη, τους ωδήγησεν ευφραινομένους
προς την γην της επαγγελίας.
[44] Εδωκεν εις αυτούς χώρας, τας οποίας κατείχον
ειδωλολατρικά έθνη, και έτσι αυτοί εκληρονόμησαν
ως ιδικούς των πολυχρονίους κόπους άλλων λαών.
[45] Εστειλε δε ο Κυριος όλας αυτάς τας ανεκτιμήτους
και θαυμαστάς ευεργεσίας του προς τον λαόν, δια να
φυλάξουν και εκείνοι τας εντολάς και τα δικαιώματά
του και να επιζητήσουν με όλην των την θέλησιν την
ακριβή γνώσιν και εφαρμογήν του νόμου του.

105 Ἀλληλούϊα.

[1] (Μασ. 106) ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

[1] (Μασ. 106) Δοξολογείτε πάντοτε τον Κυριον, δια το άπειρον αυτού μεγαλείον και τας αναριθμήτους ευεργεσίας, που μας έχει κάμει, διότι είναι αγαθός και ευεργετικός, το δε έλεός του προς ημάς είναι ανεξάντλητον και αιώνιον.

[2] τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ Κυρίου, ἀκουστὰς ποιήσει πάσας τὰς αἰνέσεις αὐτοῦ;

[2] Ποιός είναι δυνατόν να διηγηθή τα θαυμαστά έργα της δυνάμεως του Κυρίου, να διαλαλήση και να κάμη ακουστάς εις όλον τον κόσμον τας δοξολογίας, που του πρέπουν;

[3] μακάριοι οἱ φυλάσσοντες κρίσιν καὶ ποιοῦντες δικαιοσύνην ἐν παντὶ καιρῷ.

[3] Τρισευτυχισμένοι είναι εκείνοι, οι οποίοι τηρούν τας εντολάς του, αυτοί οι οποίοι πράττουν πάντοτε ο,τι είναι δίκαιον και σύμφωνον, με τον Νομον του.

[4] μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ λαοῦ σου, ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῷ σωτηρίῳ σου

[4] Ενθυμήσου και ημάς, Κυριε, με την ευμένειαν και την καλωσύνην, με την οποίαν περιέβαλες τον λαόν σου. Ελα εις επίσκεψίν μας προσφέρων εις ημάς την ιδικήν σου σωτηρίαν,

[5] τοῦ ἰδεῖν ἐν τῇ χρηστότητι τῶν ἐκλεκτῶν σου, τοῦ εὐφρανθῆναι ἐν τῇ εὐφροσύνῃ τοῦ ἔθνους σου, τοῦ ἐπαινεῖσθαι μετὰ τῆς κληρονομίας σου.

[5] δια να γνωρίσωμεν και απολαύσωμεν το έλεος και τας ευεργεσίας, που συ προσφέρεις στους εκλεκτούς σου· δια να ευφρανθώμεν την χαράν του έθνους σου, δια να καυχώμεθα στο Ονομά σου μαζή με τον λαόν, που είναι ιδική σου κληρονομία.

[6] ἡμάρτομεν μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν.

[6] Ημείς όμως ημαρτήσαμεν μαζή με τους προγόνους μας, παρέβημεν τον Νομον σου, διεπράξαμεν αδικήματα.

[7] οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν Αἰγύπτῳ οὐ συνῆκαν τὰ θαυμάσιά σου καὶ οὐκ ἐμνήσθησαν τοῦ πλήθους τοῦ ἐλέους σου καὶ παρεπίκραναν ἀναβαίνοντες ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

[7] Οι πρόγονοί μας εκεί εις την Αίγυπτον δεν εσυνετίσθησαν από τα θαυμάσια έργα σου και δεν ενεθυμήθησαν το αμέτρητον πλήθος της ευσπλαγχνίας σου, αλλά εγόγγυσαν εναντίον σου, σε παρεπίκραναν και σε εξώργισαν, όταν ανέβαιναν εις την Ερυθράν Θαλασσαν.

[8] καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦ γνωρίσαι τὴν δυναστείαν αὐτοῦ·

[8] Εσωσεν όμως αυτούς ο Κυριος ένεκεν του Ονόματός του, που σημαίνει πάντοτε αγαθότητα και έλεος, δια να καταστήση γνωστήν την ακατανίκητον δύναμίν του εις όλους.

[9] καὶ ἐπετίμησε τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, καὶ ἐξηράνθη, καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐν ἀβύσσῳ ὡς ἐν ἐρήμῳ·

[9] Εδωσε διαταγήν εις την Ερυθράν Θαλασσαν και εξηράνθη το ύδωρ αυτής, και ωδήγησεν αυτούς δια του βυθού της θαλάσσης ωσάν επάνω εις ξηράν και έρημον περιοχήν.

[10] καὶ ἔσωσεν αὐτοὺς ἐκ χειρὸς μισοῦντος καὶ ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν·

[10] Ετσι δε τους έσωσεν από τα χέρια των διωκτών, που τους εμισούσαν, τους εγλύτωσεν από τα χέρια των εχθρών των.

[11] ἐκάλυψεν ὕδωρ τοὺς θλίβοντας αὐτούς, εἷς ἐξ αὐτῶν οὐχ ὑπελείφθη.

[11] Το δε ύδωρ της Ερυθράς Θαλάσσης εσκέπασε και κατεπόντισεν εκείνους, οι οποίοι τους έθλιψαν. Ούτε ένας από τους εχθρούς των δεν υπελείφθη ζωντανός.

[12] καὶ ἐπίστευσαν τοῖς λόγοις αὐτοῦ καὶ ᾖσαν τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ.

[12] Ενώπιον αυτού του καταπληκτικού θαύματος και της ακατανικήτου προστασίας επίστευσαν εις τα λόγια του οι Ισραηλίται και έψαλαν την επινικειον ωδήν.

[13] ἐτάχυναν, ἐπελάθοντο τῶν ἔργων αὐτοῦ, οὐχ ὑπέμειναν τὴν βουλὴν αὐτοῦ·

[13] Αλλά πολύ γρήγορα ελησμόνησαν τα θαυμαστά δια την προστασίαν των έργα του· δεν είχαν την υπομονήν να ίδουν και γνωρίσουν, ποίον ήτο το πάνσοφον και αγαθόν σχέδιον του Κυρίου δι' αυτούς.

[14] καὶ ἐπεθύμησαν ἐπιθυμίαν ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἐπείρασαν τὸν Θεὸν ἐν ἀνύδρῳ.

[14] Οταν δε ευρίσκοντο εις την έρημον, κατελήφθησαν από την σφοδράν επιθυμίαν των λαχανικών της Αιγύπτου και εις τόπον, που δεν υπήρχεν ύδωρ, ωλιγοπίστησαν και έθεσαν εις δοκιμασίαν την δύναμιν και την αγαθότητα του Θεού.

[15] καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ αἴτημα αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλε πλησμονὴν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

[15] Ο Κυριος όμως εξεπλήρωσε το αίτημά των, έδωκε και έστειλε προς αυτούς πλούσιον χορτασμόν, κρέατα, άφθονον ύδωρ, δια να χορτάσουν αι ψυχαί των.

[16] καὶ παρώργισαν Μωυσῆν ἐν τῇ παρεμβολῇ, τὸν Ἀαρὼν τὸν ἅγιον Κυρίου·

[16] Αυτοί όμως, εκεί εις την κατασκήνωσίν των, εξώργισαν τον Μωϋσήν και τον Ααρών, τον οποίον ο Θεός εδιάλεξε και εξεχώρισε προς χάριν αυτών.

[17] ἠνοίχθη ἡ γῆ καὶ κατέπιε Δαθὰν καὶ ἐκάλυψεν ἐπὶ τὴν συναγωγὴν Ἀβειρών·

[17] Τοτε ήνοιξεν η γη και κατέπιε τον Δαθάν και αυτή η ανοιχθείσα γη εσκέπασε όλην την ομάδα του Αβειρών.

[18] καὶ ἐξεκαύθη πῦρ ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν, φλὸξ κατέφλεξεν ἁμαρτωλούς.

[18] Φωτιά εξεπήδησεν εκεί, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι εκείνοι, και η φλόγα της κατέκαυσε τους αμαρτωλούς εκείνους ανθρώπους.

[19] καὶ ἐποίησαν μόσχον ἐν Χωρὴβ καὶ προσεκύνησαν τῷ γλυπτῷ.

[19] Αυτοί κατεσκεύασαν χρυσούν μόσχον εις Χωρήβ και προσεκύνησαν το ανάγλυφον αυτό άγαλμα ως θεόν των και ελησμόνησαν τον πραγματικόν Θεόν.

[20] καὶ ἠλλάξαντο τὴν δόξαν αὐτῶν ἐν ὁμοιώματι μόσχου ἐσθίοντος χόρτον.

[20] Ετσι δε αντικατέστησαν τον αληθινόν Θεόν, που ήτο δόξα και καύχημά των, με το είδωλον ενός μόσχου, ο οποίος τρώγει και τρέφεται με χορτάρι!

[21] καὶ ἐπελάθοντο τοῦ Θεοῦ τοῦ σῴζοντος αὐτούς, τοῦ ποιήσαντος μεγάλα ἐν Αἰγύπτῳ,

[21] Ελησμόνησαν τον Θεόν, τον σωτήρα των, ο οποίος προς χάριν αυτών είχε κάμει τόσα και τόσα μεγάλα και αξιοθαύμαστα έργα εις την Αίγυπτον·

[22] θαυμαστὰ ἐν γῇ Χάμ, φοβερὰ ἐπὶ θαλάσσης ἐρυθρᾶς.

[22] θαυμαστά έργα εις την χώραν του Χαμ, φοβερά θαύματα εις την Ερυθράν Θαλασσαν.

[23] καὶ εἶπε τοῦ ἐξολοθρεῦσαι αὐτούς, εἰ μὴ Μωυσῆς ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ ἔστη ἐν τῇ θραύσει ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐξολοθρεῦσαι αὐτούς.

[23] Και επάνω εις την δικαίαν του οργήν απεφάσισε και είπεν ο Κυριος να τους εξολοθρεύση· και θα τους εξωλόθρευεν, εάν ο Μωϋσής, ο εκλεκτός αυτός δούλος του, δεν ίστατο ενώπιον του Θεού κατά την εξοντωτικήν εκείνην θραύσιν του Ισραήλ, δια να κατευνάση με την θερμήν παράκλησίν του τον δίκαιον θυμόν του Κυρίου, ώστε να μη εξολοθρεύση εντελώς τους Ισραηλίτας.

[24] καὶ ἐξουδένωσαν γῆν ἐπιθυμητήν, οὐκ ἐπίστευσαν τῷ λόγῳ αὐτοῦ·

[24] Και όταν ολίγον βραδύτερον, τρομοκρατημένοι από τας υπερβολικάς διηγήσεις των δέκα κατασκόπων, κατεφρόνησαν την επιθυμητήν γην, την γην της Επαγγελίας, και δεν επίστευσαν στον λόγον του Κυρίου, ότι θα εγίνετο εκείνη με την ιδικήν του βοήθειαν ιδική των,

[25] καὶ ἐγόγγυσαν ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν, οὐκ εἰσήκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου.

[25] εγόγγυσαν μέσα εις τας σκηνάς των και δεν έδωσαν προσοχήν εις τας τόσας και τόσας φοράς τους είχεν υποσχεθή ο Κυριος.

[26] καὶ ἐπῆρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ᾽ αὐτοὺς τοῦ καταβαλεῖν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ
[27] καὶ τοῦ καταβαλεῖν τὸ σπέρμα αὐτῶν ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ διασκορπίσαι αὐτοὺς ἐν ταῖς χώραις.
[28] καὶ ἐτελέσθησαν τῷ Βεελφεγὼρ καὶ ἔφαγον θυσίας νεκρῶν·

[29] καὶ παρώξυναν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν, καὶ ἐπληθύνθη ἐν αὐτοῖς ἡ πτῶσις.
[30] καὶ ἔστη Φινεὲς καὶ ἐξιλάσατο, καὶ ἐκόπασεν ἡ θραῦσις·

[31] καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἕως τοῦ αἰῶνος.
[32] καὶ παρώργισαν αὐτὸν ἐπὶ ὕδατος ἀντιλογίας καὶ ἐκακώθη Μωυσῆς δι᾽ αὐτούς,

[33] ὅτι παρεπίκραναν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ.
[34] οὐκ ἐξωλόθρευσαν τὰ ἔθνη, ἃ εἶπε Κύριος αὐτοῖς,

[35] καὶ ἐμίγησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν·

[36] καὶ ἐδούλευσαν τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν, καὶ ἐγενήθη αὐτοῖς εἰς σκάνδαλον·
[37] καὶ ἔθυσαν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν τοῖς δαιμονίοις
[38] καὶ ἐξέχεαν αἷμα ἀθῷον, αἷμα υἱῶν αὐτῶν καὶ θυγατέρων, ὧν ἔθυσαν τοῖς γλυπτοῖς Χαναὰν καὶ ἐφονοκτονήθη ἡ γῆ ἐν τοῖς αἵμασι

[39] καὶ ἐμιάνθη ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν, καὶ ἐπόρνευσαν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν.
[40] καὶ ὠργίσθη θυμῷ Κύριος ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐβδελύξατο τὴν

[26] Δικαίως ωργισμένος ο Κυριος ύψωσε την τιμωρόν χείρα του, να τους συντρίψη και τους εξοντώση εκεί εις την έρημον·
[27] να καταβάλη και διασπείρη ταπεινωμένους τους απογόνους των ανάμεσα, εις τα αλλά έθνη και να τους διασκορπίση μεταξύ των ξένων χωρών.

[28] Ελαβον μέρος εις τας αποκρουστικάς και αηδιαστικάς τελετάς του ειδωλολατρικού θεού Βεελφεγώρ και έφαγον από τας θυσίας θεών, που είναι ανύπαρκτοι και νεκροί.
[29] Εξόργισαν τον Κυριον με τα πονηρά αυτών έργα και ένεκα τούτου πολύ πλήθος από αυτούς έπεσαν νεκροί, κτυπημένοι από την δικαίαν άργήν του Θεού.
[30] Γεμάτος όμως ζήλον Θεού ο Φινεές εξηγέρθη εναντίον των παρανομούντων, εξιλέωσε τον Κυριον και έτσι εσταμάτησεν η θραύσις εναντίον των Ισραηλιτών.
[31] Η πράξις του αυτή κατελογίσθη ως πράξις δικαία, αξία να επαινήται και να υμνήται από γενεάς εις γενεάν μέχρι συντελείας του αιώνος.
[32] Και πάλιν εξώργισαν τον Κυριον στον τόπον, που είχεν ονομασθή ύδωρ αντιλογίας, και εξ αιτίας αυτών ετιμωρήθη ο Μωϋσής, ώστε να μη αξιωθή της χαράς να εισέλθη εις την γην της Επαγγελίας.
[33] Διότι εκείνοι επίκραναν και ανετάραξαν το πνεύμα του Μωϋσέως, ώστε αυτός ομίλησε με δισταγμόν και ολιγοπιστίαν.
[34] Και όταν οι πρόγονοί μας κατέλαβαν την γην της Επαγγελίας, δεν εξωλόθρευσαν τα έθνη, τα οποία ο ίδιος ο Θεός τους είχε διατάξει να εξοντώσουν.
[35] Ηλθαν εις επικοινωνίαν με αυτούς, συνήψαν συνοικέσια με τα έθνη αυτά και έμαθαν να πράττουν τα πονηρά έργα εκείνων.
[36] Εγιναν αξιοδάκρυτοι δούλοι και προσκυνηταί εις τα είδωλα των εθνών. Αυτό δε έγινεν αιτία να περιπέσουν αυτοί εις πολλάς περιπετείας και θλίψεις.
[37] Εθυσίασαν τους υιούς των και τας θυγατέρας των εις τα δαιμόνια, εις τα είδωλα.

[38] Εχυσαν αίμα αθώον, το αίμα δηλαδή των υιών και των θυγατέρων των, που εθυσίασαν εις τα γλυπτά είδωλα των Χαναναίων, και έτσι η ιερά γη των εγέμισε με το αδικοχυμένον αίμα των αθώων παιδιών των.
[39] Εμολύνθη η γη με τα αποκρουστικά αυτά έργα των και αυτοί εξετράπησαν εις την πορνείαν με τα αμαρτωλά και αηδιαστικά έργα των.
[40] Δια τούτο ωργίσθη πολύ ο Κυριος εναντίον αυτού του λαού, εσιχάθηκε την κληρονομίαν του.

κληρονομίαν αὐτοῦ·
41 καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν, καὶ ἐκυρίευσαν αὐτῶν οἱ μισοῦντες αὐτούς.
42 καὶ ἔθλιψαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν, καὶ ἐταπεινώθησαν ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν.
43 πλεονάκις ἐρρύσατο αὐτούς, αὐτοὶ δὲ παρεπίκραναν αὐτὸν ἐν τῇ βουλῇ αὐτῶν καὶ ἐταπεινώθησαν ἐν ταῖς ἀνομίαις αὐτῶν.

44 καὶ εἶδε Κύριος ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, ἐν τῷ αὐτὸν εἰσακοῦσαι τῆς δεήσεως αὐτῶν·

45 καὶ ἐμνήσθη τῆς διαθήκης αὐτοῦ καὶ μετεμελήθη κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους αὐτοῦ
46 καὶ ἔδωκεν αὐτοὺς εἰς οἰκτιρμοὺς ἐναντίον πάντων τῶν αἰχμαλωτευσάντων αὐτούς.
47 σῶσον ἡμᾶς, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐπισυνάγαγε ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου τῷ ἁγίῳ, τοῦ ἐγκαυχᾶσθαι ἐν τῇ αἰνέσει σου.

48 εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς ᾿Ισραὴλ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. καὶ ἐρεῖ πᾶς ὁ λαός· γένοιτο γένοιτο.

41 Τους παρέδωκε δούλους εις τα χέρια των εχθρών των και εκείνοι οι οποίοι τους εμισούσαν, έγιναν κύριοι και αυθένται των.
42 Οι εχθροί αυτοί τους κατέθλιψαν και έτσι οι Ισραηλίται κάτω από την τυραννίαν εκείνων εταπεινώθησαν και εξηυτελίσθησαν.
43 Αλλά πολλές φορές ο Κυριος τους εγλύτωσεν από κινδύνους ολεθρίους. Αυτοί όμως πολλές φορές τον επίκραναν με τας παρανόμους επιθυμίας και αποφάσεις των και εξηυτελίσθησαν μέσα εις τας παρανομίας των.
44 Καθ' ον χρόνον όμως εταλαιπωρούντο και κατεθλίβοντο εις τας περιπετείας των αυτάς, ο Κυριος έρριξε ευμενές βλέμμα προς αυτούς, ώστε να ακούση και να κάμη δεκτήν την προσευχήν των.
45 Ενεθυμήθη την υπόσχεσιν, την οποίαν είχε δώσει προς τους πατριάρχας, και κατά το άπειρον αυτού έλεος ελυπήθη δια τα δεινά του λαού του.
46 Ενέπνευσεν οίκτον και έλεος υπέρ αυτών εις τας καρδίας εκείνων, που τους είχαν αιχμαλωτίσει.

47 Και ημείς, οι ταλαιπωρημένοι απόγονοι εκείνων, σε παρακαλούμεν, Κυριε και Θεέ μας, σώσε μας και συνάθροισέ μας πάλιν από τα διάφορα έθνη ελευθέρους εις την πατρίδα μας, δια να δοξολογήσωμεν το άγιον Ονομά σου και δια να έχωμεν το θάρρος και το δικαίωμα να καυχώμεθα, ότι λατρεύομεν και ύμνούμεν σε, τον αληθινόν και άγιον Θεόν μας.
48 Δοξασμένος ας είναι ο Κυριος, ο Θεός του ισραηλιτικού λαού στους αιώνας των αιώνων. Και όλος ο λαός ας αναφωνήση "γένοιτο, γένοιτο".

106

᾿Αλληλούϊα.
1 (Μασ. 107) ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

2 εἰπάτωσαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου, οὓς ἐλυτρώσατο ἐκ χειρὸς ἐχθροῦ.
3 ἐκ τῶν χωρῶν συνήγαγεν αὐτούς, ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης.
4 ἐπλανήθησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐν γῇ

1 (Μασ. 107) Δοξολογείτε και ευχαριστείτε τον Κυριον δια το άπειρον αυτού μεγαλείον και τας αναριθμήτους ευεργεσίας του, διότι είναι αγαθός και ευεργετικός, η δε ευσπλαγχνία του παραμένει ανεξάντλητος στους αιώνας των αιώνων.
2 Ας διαλαλήσουν εκείνοι, που έχουν λυτρωθή υπό του Κυρίου, αυτοί τους οποίους απηλευθέρωσεν ο Κυριος από την εξουσίαν του εχθρού,
3 και από τας διαφόρους ξένας χώρας τους επανέφερεν εις την πατρίδα των, από ανατολών και δυσμών, από βορρά και νότου.
4 Περιεπλανήθησαν εις την έρημον, εις περιοχήν, η

ἀνύδρῳ, ὁδὸν πόλεως κατοικητηρίου οὐχ εὗρον,

οποία ήτο άνυδρος και δεν έβρισκαν δρόμον, που θα τους ωδηγούσεν εις πόλιν κατοικουμένην, δια να εύρουν στέγην και τροφήν.

5 πεινῶντες καὶ διψῶντες, ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν αὐτοῖς ἐξέλιπε·

5 Πεινώντες και διψώντες περιπλανώντο εις την έρημον, η δε ζωη των εκινδύνευε να σβήση και να λείψη.

6 καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἐῤῥύσατο αὐτοὺς

6 Μέσα εις την θλίψιν των αυτήν έκραξαν δια της προσευχής των προς τον Κυριον και τους εγλύτωσεν από τας συμφοράς εκείνας.

7 καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς εἰς ὁδὸν εὐθεῖαν τοῦ πορευθῆναι εἰς πόλιν κατοικητηρίου.

7 Τους ωδήγησεν στον ευθύν δρόμον, δια να μεταβούν εις πάλιν κατοικουμένην.

8 ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων,

8 Ας δοξολογήσουν, λοιπόν, αυτοί τον Κυριον δια τας πολυαρίθμους προς αυτούς ευεργεσίας του και ας διακηρύξουν τα θαυμαστά αυτού έργα εις τους άλλους ανθρώπους.

9 ὅτι ἐχόρτασε ψυχὴν κενὴν καὶ πεινῶσαν ἐνέπλησεν ἀγαθῶν.

9 Διότι ο Κυριος εχόρτασε ψυχήν, που είχεν αδειάσει και εξαντληθή από την στέρησιν, και τους πεινώντας τους εγέμισεν από αγαθά.

10 καθημένους ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου, πεπεδημένους ἐν πτωχείᾳ καὶ σιδήρῳ,

10 Το ίδιον έκαμε και εις τους φυλακισμένους, που ευρίσκοντο εις σκοτεινήν φυλακήν, εκεί όπου τους εβάρυνεν η σκια του θανάτου. Ησαν αυτοί δεμένοι χέρια και πόδια με σιδηρά δεσμά. Εζούσαν με στερήσεις και ταλαιπωρίας.

11 ὅτι παρεπίκραναν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν βουλὴν τοῦ ῾Υψίστου παρώξυναν,

11 Τούτο δέ, διότι είχαν πικράνει τον Κυριον με τας παραβάσεις των αγίων εντολών του. Εξώργισαν τον Υψιστον και αντετάχθησαν εις τα αγαθά αυτού δι' εκείνους σχέδια.

12 καὶ ἐταπεινώθη ἐν κόποις ἡ καρδία αὐτῶν, ἠσθένησαν, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν·

12 Από τους πολλούς κόπους και τας ταλαιπωρίας της δουλείας εταπεινώθη και έχασε κάθε θάρρος η καρδία των, εξηντλήθησαν και παρέλυσαν, χωρίς να υπάρχη κανείς, δια να τους βοηθήση.

13 καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔσωσεν αὐτοὺς

13 Υπό το κράτος όμως της τρομεράς αυτής καταθλίψεως έκραξαν δια της προσευχής των προς τον Κυριον και ο σπλαγχνικός Κυριος τους έσωσεν από τας ταλαιπωρίας των.

14 καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐκ σκότους καὶ σκιᾶς θανάτου καὶ τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν διέρρηξεν.

14 Τους έβγαζεν έξω από την σκοτεινήν φυλακήν, από την καταθλιπτικήν σκιαν του θανάτου. Εσπασε τα δεσμά από τα χέρια και τα πόδια των και τους ηλευθέρωσε.

15 ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων,

15 Ας δοξολογήσουν, λοιπόν, αυτοί με ευγνομοσύνην τον Κυριον δια τα ελέη και τας ευεργεσίας του και ας διαλαλήσουν εις τους άλλους ανθρώπους το θαυμάσια έργα του Θεού.

16 ὅτι συνέτριψε πύλας χαλκᾶς καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συνέθλασεν.

16 Διότι ο Κυριος, εν τη αγαθότητί του, συνέτριψε τας χαλκίνας πύλας των φυλακών των και τους σιδηρούς μοχλούς τους εθρυμμάτισε.

17 ἀντελάβετο αὐτῶν ἐξ ὁδοῦ ἀνομίας αὐτῶν, διὰ γὰρ τὰς ἀνομίας αὐτῶν ἐταπεινώθησαν·

17 Τους ανέσυρεν ο Κυριος με την παντοδυναμον δεξιάν του από τον δρόμον των παρανομιών των, διότι αυτοί εξ αιτίας των παρανομιών των υπέστησαν

αυτάς τας ταπεινώσεις.

18 πᾶν βρῶμα ἐβδελύξατο ἡ ψυχὴ αὐτῶν, καὶ ἤγγισαν ἕως τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου·

18 Εξ αιτίας των φοβερών ταλαιπωριών των εκόπηκεν η όρεξίς των. Απεστρέφοντο με αηδίαν κάθε φαγητόν και έφθασαν έτσι έως εις τας πύλας του άδου.

19 καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἔσωσεν αὐτούς,

19 Αλλά καθ' ον χρόνον τόσον πολύ εθλίβοντο, έκραξαν με θερμήν προσευχήν προς τον Κυριον και ο Κυριος τους απήλλαξεν από τας φοβεράς αυτάς ανάγκας των.

20 ἀπέστειλε τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ ἰάσατο αὐτοὺς καὶ ἐρρύσατο αὐτοὺς ἐκ τῶν διαφθορῶν αὐτῶν.

20 Ως διαταγήν έστειλε τον λόγον του, ο οποίος και τους εθεράπευσε. Τους έσωσεν από τα κακά, τα οποία τους έφθειραν και τους έλυωναν.

21 ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων

21 Ας δοξολογήσουν, λοιπόν, και αυτοί με ευγνωμοσύνην τας αμετρήτους ευεργεσίας του Θεού και ας διαλαλήσουν στους άλλους ανθρώπους τας θαυματουργικάς ενεργείας εκείνου.

22 καὶ θυσάτωσαν αὐτῷ θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐξαγγειλάτωσαν τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει.

22 Ας προσφέρουν προς αυτόν θυσίαν δοξολογίας και ας βροντοφωνήσουν τα έργα του γεμάτοι αγαλλίασιν και ευφροσύνην.

23 οἱ καταβαίνοντες εἰς θάλασσαν ἐν πλοίοις, ποιοῦντες ἐργασίαν ἐν ὕδασι πολλοῖς,

23 Επίσης αυτοί, που κατεβαίνουν εις την θάλασσαν και ταξιδεύουν με πλοία και διασχίζουν πελάγη μεγάλα, όπου η εργασία των τους καλεί,

24 αὐτοὶ εἶδον τὰ ἔργα Κυρίου καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἐν τῷ βυθῷ.

24 αυτοί είδαν τα έργα του Κυρίου και τα θαυμάσια αυτού εις τας βαθείας θαλάσσας.

25 εἶπε, καὶ ἔστη πνεῦμα καταιγίδος, καὶ ὑψώθη τὰ κύματα αὐτῆς·

25 Είδον ότι ο Κυριος διέταξε και αμέσως εσηκώθη σφοδρός καταιγίδος άνεμος και ανυψώθησαν τα κύματα της θαλάσσης.

26 ἀναβαίνουσιν ἕως τῶν οὐρανῶν καὶ καταβαίνουσιν ἕως τῶν ἀβύσσων, ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν κακοῖς ἐτήκετο·

26 Ανεβαίνουν με τα πλοία των επάνω εις την κορυφήν των κυμάτων έως εις τα νέφη του ουρανού και καταβαίνουν έως εις τα βάθη των θαλασσίων αβύσσων. Η ψυχή των έλυωνε από φόβον εμπρός εις τα φοβερά αυτά σημεία.

27 ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν ὡς ὁ μεθύων, καὶ πᾶσα ἡ σοφία αὐτῶν κατεπόθη·

27 Κατελήφθησαν από ζάλην, ετρίκλιζαν εξ αιτίας της τρικυμίας ωσάν μεθυσμένοι, όλη δε η ναυτική των γνώσις και πείρα απεδείχθη άχρηστος, εξηφανίσθη.

28 καὶ ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, καὶ ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἐξήγαγεν αὐτοὺς

28 Εκραξαν και αυτοί προς τον Κυριον, καθ' ον χρόνον εταλαιπωρούντο από την τρικυμίαν, και ο Κυριος τους έβγαλεν από την επικίνδυνον αυτήν περιπέτειάν των.

29 καὶ ἐπέταξε τῇ καταιγίδι, καὶ ἔστη εἰς αὔραν, καὶ ἐσίγησαν τὰ κύματα αὐτῆς·

29 Διότι διέταξε την καταιγίδα της θαλάσσης και εσταμάτησε και μετεβλήθη εις λεπτήν ευχάριστον αύραν. Και ηρέμησαν τα κύματα της θαλάσσης.

30 καὶ εὐφράνθησαν, ὅτι ἡσύχασαν, καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐπὶ λιμένα θελήματος αὐτοῦ.

30 Οι ναύται και όσοι άλλοι ήσαν εις τα πλοία εγέμισαν από χαράν και ευφροσύνην, διότι ησύχασαν από την ταραχήν της τρικυμίας. Και ο Κυριος τους ωδήγησεν ασφαλείς στον λιμένα, που ήθελε.

31 ἐξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

31 Ας δοξολογήσουν, λοιπόν, και αυτοί τον Κυριον δια τα πολυάριθμα ελέη του. Ας διαλαλήσουν και στους άλλους ανθρώπους τα θαυμάσια αυτού έργα.

[32] ὑψωσάτωσαν αὐτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ λαοῦ καὶ ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων αἰνεσάτωσαν αὐτόν.

[32] Ας τον μεγαλύνουν και ας τον εξυψώσουν εις συγκέντρωσιν πλήθους λαού και ας ψάλουν προς αυτόν αίνον και ωδήν δοξολογίας, εις τόπον οπού συνεδριάζουν οι πρεσβύτεροι και οι άρχοντες.

[33] ἔθετο ποταμοὺς εἰς ἔρημον καὶ διεξόδους ὑδάτων εἰς δίψαν,

[33] Αυτός εξήρανε ποταμούς και μετέβαλε τας κοίτας αυτών εις έρημον περιοχήν, και τας πηγάς, από όπου ανέβλυζαν άφθονα ύδατα, μετέβαλεν εις έκτασιν άνυδρον και διψασμένην.

[34] γῆν καρποφόρον εἰς ἅλμην ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ.

[34] Μετέβαλε γην εύφορον και καρποφόρον εις αλμυρόν βάλτον εξ αιτίας της κακίας των κατοίκων της.

[35] ἔθετο ἔρημον εἰς λίμνας ὑδάτων καὶ γῆν ἄνυδρον εἰς διεξόδους ὑδάτων.

[35] Εξ αντιθέτου μετέβαλε χώραν άνυδρον, έρημον και άγονον, εις λίμνας υδάτων και χώραν διψασμένην εις πηγάς υδάτων.

[36] καὶ κατῴκισεν ἐκεῖ πεινῶντας, καὶ συνεστήσαντο πόλεις κατοικεσίας

[36] Εκεί ο Κυριος εγκατέστησεν ανθρώπους, οι οποίοι επεινούσαν και οι οποίοι έκτισαν πόλεις, δια να κατοικούν.

[37] καὶ ἔσπειραν ἀγροὺς καὶ ἐφύτευσαν ἀμπελῶνας καὶ ἐποίησαν καρπὸν γεννήματος,

[37] Εσπειραν εκεί αγρούς, εφύτευσαν αμπέλια, παρήγαγαν γεννήματα και καρπούς από τα καλλιεργηθέντα εδάφη.

[38] καὶ εὐλόγησεν αὐτούς, καὶ ἐπληθύνθησαν σφόδρα, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν οὐκ ἐσμίκρυνε.

[38] Ο Κυριος τους ηυλόγησε και επληθύνθησαν αυτοί πάρα πολύ, και τα κατοικίδια ζώα των έγιναν πολυάριθμα.

[39] καὶ ὠλιγώθησαν καὶ ἐκακώθησαν ἀπὸ θλίψεως κακῶν καὶ ὀδύνης.

[39] Εν τω μεταξύ ωλιγόστευσαν εις αριθμόν, διότι εκακοπάθησαν και εδεινοπάθησαν, από τους πόνους και τας συμφοράς, τας οποίας κακοί άνθρωποι, που επήλθον εναντίον των, τους επροκάλεσαν.

[40] ἐξεχύθη ἐξουδένωσις ἐπ᾽ ἄρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐπλάνησεν αὐτοὺς ἐν ἀβάτῳ καὶ οὐχ ὁδῷ.

[40] Αλλά από τον Θεόν εξαπεστάλη εκμηδένισις και εξευτελισμός εναντίον των αρχόντων· τους ηνάγκασε να πλανώνται εις μέρη άβατα και όχι εις δρόμον βατόν και γνωστόν.

[41] καὶ ἐβοήθησε πένητι ἐκ πτωχείας καὶ ἔθετο ὡς πρόβατα πατριάς.

[41] Εβοήθησεν ο Θεός τον πτωχόν λαόν, δια να απαλλαγή από την πτωχείαν, η οποία τον εμάστιζεν, και αποκατέστησε τας οικογενείας των πολυπληθείς ωσάν ποίμνια προβάτων.

[42] ὄψονται εὐθεῖς καὶ εὐφρανθήσονται, καὶ πᾶσα ἀνομία ἐμφράξει τὸ στόμα αὐτῆς.

[42] Οι δίκαιοι άνθρωποι θα ίδουν όλα αυτά τα θαυμάσια έργα της αγαθότητας, της δικαιοσύνης και της παντοδυναμίας του Θεού και θα ευφρανθούν. Εξ αντιθέτου όμως κάθε παράνομος θα κλείση το στόμα του κατεντροπιασμένος.

[43] τίς σοφὸς καὶ φυλάξει ταῦτα καὶ συνήσει τὰ ἐλέη τοῦ Κυρίου;

[43] Ποιός είναι σοφός και συνετός άνθρωπος, ο οποίος θα τηρήση αυτά και θα κατανοήση την άπειρον ευσπλαγχνίαν του Κυρίου;

107

᾽Ωδὴ ψαλμοῦ τῷ Δαυΐδ.

[2] (Μασ. 108) ΕΤΟΙΜΗ ἡ καρδία μου, ὁ Θεός, ἑτοίμη ἡ καρδία μου,

[2] (Μασ. 108) Είναι έτοιμη η καρδιά μου, ω Θεέ μου, είναι έτοιμη, δια να ψάλλω με την φωνήν μου προς

ᾄσομαι καὶ ψαλῶ ἐν τῇ δόξῃ μου.

δόξαν σου, να παίζω μουσικά όργανα με όλην μου την ψυχήν.

[3] ἐξεγέρθητι, ψαλτήριον καὶ κιθάρα· ἐξεγερθήσομαι ὄρθρου.

[3] Σηκω επάνω, ψυχή μου, και σεις μουσικά μου όργανα, λύρα και κιθάρα, σηκωθήτε, δια να υμνολογήσετε τον Θεόν. Ναι, θα σηκωθώ λίαν πρωϊ δια να ψάλλω προς τον Θεόν μου.

[4] ἐξομολογήσομαί σοι ἐν λαοῖς, Κύριε, ψαλῶ σοι ἐν ἔθνεσιν,

[4] Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, εν μέσω λαών. Θα ψάλλω εις δόξαν σου εν μέσω των άλλων εθνών.

[5] ὅτι μέγα ἐπάνω τῶν οὐρανῶν τὸ ἔλεός σου καὶ ἕως τῶν νεφελῶν ἡ ἀλήθειά σου.

[5] Διότι η ευσπλαγχνία σου είναι μεγάλη και απροσμέτρητρς. Υψώνεται υπεράνω από τους ουρανούς. Μέχρι των νεφελών φθάνει η αλήθειά σου και η αξιοπιστία σου.

[6] ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανούς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἡ δόξα σου.

[6] Ας υψωθή το μεγαλείον σου επάνω στους ουρανούς, ω Θεέ μου, και η δόξα σου ας απλωθή εις ολόκληρον την οικουμένην.

[7] ὅπως ἂν ρυσθῶσιν οἱ ἀγαπητοί σου, σῶσον τῇ δεξιᾷ σου καὶ ἐπάκουσόν μου.

[7] Καμε αισθητήν την ένδοξον εμφάνισίν σου, Κυριε, δια να γλυτώσουν οι αγαπητοί σου Ιουδαίοι από τους κινδύνους. Με την παντοδύναμον δεξιάν σου σώσον με και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου.

[8] ὁ Θεὸς ἐλάλησεν ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ· ὑψωθήσομαι καὶ διαμεριῶ Σίκιμα, καὶ τὴν κοιλάδα τῶν σκηνῶν διαμετρήσω·

[8] Ο Θεός απήντησε με επισημότητα. Ελάλησεν εκεί στο άγιον θυσιαστήριόν του και είπε· Θα δείξω το μεγαλείον και την δύναμίν μου, θα διαμοιράσω εις σας την Συχέμ, που ευρίσκεται προς δυσμάς του Ιορδάνου, θα μετρήσω και θα σας παραχωρήσω την κοιλάδα των σκηνών, που ευρίσκεται πέραν του Ιορδάνου. Ολόκληρον την Παλαιστίνην θα την μετρήσω και θα την χαρίσω εις σας.

[9] ἐμός ἐστι Γαλαάδ, καὶ ἐμός ἐστι Μανασσῆς, καὶ Ἐφραὶμ ἀντίληψις τῆς κεφαλῆς μου, Ἰούδας βασιλεύς μου,

[9] Διότι εις εμέ ανήκει η χώρα Γαλαάδ. Ιδική μου χώρα είναι η περιοχή Μανασσή η πέραν του Ιορδάνου. Η εντεύθεν του Ιορδάνου φυλή του Εφραίμ, η προστασία και το κράνος της κεφαλής μου, όπως επίσης και η φυλή Ιούδα, από την οποίαν προέρχονται οι βασιλείς του λαού μου.

[10] Μωὰβ λέβης τῆς ἐλπίδος μου, ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἐπιβαλῶ τὸ ὑπόδημά μου, ἐμοὶ ἀλλόφυλοι ὑπετάγησαν.

[10] Οι Μωαβίται θα ταπεινωθούν, θα γίνουν λεκάνη ποδονιψίματος δια τον ελπιδοφόρον λαόν μου, και στους Ιδουμαίους θα απλώσω την κυριαρχίαν μου. Εις εμέ θα υποταχθούν οι Φιλισταίοι.

[11] τίς ἀπάξει με εἰς πόλιν περιοχῆς; ἢ τίς ὁδηγήσει με ἕως τῆς Ἰδουμαίας;

[11] Αυτά είπες, Κυριε. Ποιός τώρα θα με φέρη νικητήν εις περιτειχισμένην πόλιν, όπως είναι η πρωτεύουσα της Ιδουμαίας; Ποιός θα με οδηγήση έως εις την χώραν τήίς Ιδουμαίας;

[12] οὐχὶ σύ, ὁ Θεός, ὁ ἀπωσάμενος ἡμᾶς; καὶ οὐκ ἐξελεύσῃ, ὁ Θεός, ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἡμῶν;

[12] Συ, Κυριε, δεν θα είσαι ο οδηγός μου, συ ο οποίος προηγουμένως μας είχες απομακρύνει από κοντά σου; Συ ο Θεός μου δεν θα εξέλθης μαζή με τας στρατιωτικάς μας δυνάμεις, δια να μας οδηγήσης εις νίκας;

[13] δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, καὶ ματαία σωτηρία ἀνθρώπου.

[13] Δος μας, λοιπόν, βοήθειαν εις την παρούσαν θλίψιν, διότι είναι μάταιον να περιμένωμεν σωτηρίαν και βοήθειαν από ανθρώπους.

[14] ἐν τῷ Θεῷ ποιήσωμεν δύναμιν,

[14] Με την βοήθειαν του Θεού θα ενεργήσωμεν με

καὶ αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.

δύναμιν και θα νικήσωμεν. Και αυτός μόνος θα εκμηδενίση και θα εξευτελίση τους εχθρούς μας.

108 Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 109) Ο Θεός, τὴν αἴνεσίν μου μὴ παρασιωπήσῃς,

[1] (Μασ. 109) Ω Θεέ μου, μη σιωπήσης εμπρός εις την προσευχήν, την οποίαν μετά δοξολογίας απευθύνω προς σέ.

[2] ὅτι στόμα ἁμαρτωλοῦ καὶ στόμα δολίου ἐπ᾽ ἐμὲ ἠνοίχθη, ἐλάλησαν κατ᾽ ἐμοῦ γλώσσῃ δολίᾳ
[3] καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν.
[4] ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με ἐνδιέβαλλόν με, ἐγὼ δὲ προσηυχόμην·
[5] καὶ ἔθεντο κατ᾽ ἐμοῦ κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς μου.
[6] κατάστησον ἐπ᾽ αὐτὸν ἁμαρτωλόν, καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ·

[2] Διότι στόμα αμαρτωλού και δολίου ανθρώπου ηνοίχθη εναντίον μου. Ανδρες ασεβείς και πονηροί εστράφησαν εναντίον μου με δολίαν γλώσσαν.
[3] Με περιεκύκλωσαν με λόγια μίσους και με πολεμούν χωρίς καμμίαν αιτίαν και αφορμήν.
[4] Αντί να με αγαπούν δια την καλωσύνην μου, με συκοφαντούσαν· εγώ δε προσηυχόμην δι' αυτούς.
[5] Μου ανταπέδωσαν κακά αντί αγαθών και μίσος αντί της αγάπης, που έτρεφα προς αυτούς.

[6] Βαλε ασεβή και σκληρόν αυθέντην επάνω εις την κεφαλήν του κυρίως υπευθύνου δια την άδικον αυτήν καταφοράν και από τα δεξιά του ας σταθή διαβολικός κατήγορος.
[7] ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτὸν ἐξέλθοι καταδεδικασμένος, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἁμαρτίαν.

[7] Οταν αυτός θα δικάζεται, είθε να εξέλθη καταδικασμένος και η προσευχή, την οποίαν εις την ώραν αυτήν της ανάγκης θα κάμη, ας καταλογισθή εις αυτόν ως αμαρτία και ας γίνη εις καταδίκην του.
[8] γενηθήτωσαν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὀλίγαι, καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος.
[9] γενηθήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὀρφανοὶ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα·
[10] σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ ἐπαιτησάτωσαν, ἐκβληθήτωσαν ἐκ τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν.
[11] ἐξερευνησάτω δανειστὴς πάντα, ὅσα ὑπάρχει αὐτῷ, καὶ διαρπασάτωσαν ἀλλότριοι τοὺς πόνους αὐτοῦ·
[12] μὴ ὑπαρξάτω αὐτῷ ἀντιλήπτωρ, μηδὲ γενηθήτω οἰκτίρμων τοῖς ὀρφανοῖς αὐτοῦ·
[13] γενηθήτω τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ἐξολόθρευσιν, ἐν γενεᾷ μιᾷ ἐξαλειφθείη τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
[14] ἀναμνησθείη ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτοῦ ἔναντι Κυρίου, καὶ ἡ ἁμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ

[8] Αι ημέραι της ζωής του ας γίνουν ολίγαι και το αξίωμά του είθε να το πάρη άλλος.
[9] Ορφανά και απροστάτευτα ας μείνουν τα παιδιά του, χήρα ας μείνει η γυναίκα του.
[10] Τα παιδιά του από τόπου εις τόπον μεταφερόμενα ας γίνουν επαίται. Ας εκδιωχθούν από τα κρημνισμένα σπίτια των.
[11] Ο δανειστής ας ερευνήση και ας καταγράψη όλα όσα ανήκουν εις αυτόν, και ξένοι άνθρωποι ας διαρπάσουν τους κόπους των χειρών του.
[12] Ας μη υπάρξη άνθρωπος να τον βοηθήση εις την συμφοράν του αυτήν, ούτε κανείς δια να λυπηθή τα ορφανά του.
[13] Ας εξολοθρευθούν τα παιδιά του, ώστε το όνομά του να σβήση, χωρίς να φθάση εις δεύτερον γενεάν τέκνων.
[14] Είθε να μείνουν ολοφάνεροι και αλησμόνητοι ενώπιον του Κυρίου, οχι μόνον αι ιδικαί του αμαρτίαι αλλά και αι αμαρτίαι των προγόνων του. Ας μη

ἐξαλειφθείη·

διαγραφούν όσα ημάρτησεν η μητέρα του, ώστε και δια τας προγονικάς παραβάσεις να τιμωρηθή εκ μέρους του Θεού.

15 γενηθήτωσαν ἐναντίον Κυρίου διαπαντός, καὶ ἐξολοθρευθείη ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν,

15 Ας παραμένουν πάντοτε ενώπιον του Κυρίου όλαι αυταί αι αμαρτίαι, δια να επισύρουν την θείαν οργήν, ώστε να εξολοθρευθή οπό τας κοινωνίας των ανθρώπων η μνήμη αυτού, με τους προγόνους και τους απογόνους του.

16 ἀνθ᾽ ὧν οὐκ ἐμνήσθη ποιῆσαι ἔλεος καὶ κατεδίωξεν ἄνθρωπον πένητα καὶ πτωχὸν καὶ κατανενυγμένον τῇ καρδίᾳ τοῦ θανατῶσαι.

16 Διότι δεν εσκέφθη και δεν απεφάσισε να φανή εύσπλαγχνος, αλλά τουναντίον κατεδίωξεν άνθρωπον δυστυχή, πτωχόν, καταλυπημένον εις την καρδίαν, δια να τον εξοντώση.

17 καὶ ἠγάπησε κατάραν, καὶ ἥξει αὐτῷ· καὶ οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ μακρυνθήσεται ἀπ᾽ αὐτοῦ.

17 Ο εχθρός μου ηγάπησε την κατάραν, και θα πέση επάνω του αυτή. Δεν ηθέλησε την ευλογίαν και δια τούτο η ευλογία θα απομακρυνθή από αυτόν.

18 καὶ ἐνεδύσατο κατάραν ὡς ἱμάτιον, καὶ εἰσῆλθεν ὡσεὶ ὕδωρ εἰς τὰ ἔγκατα αὐτοῦ καὶ ὡσεὶ ἔλαιον ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτοῦ.

18 Ως άλλο ένδυμα εφόρεσε και έφερε μαζή του την κατάραν και αυτή εισήλθεν στο εσωτερικόν του, όπως το ύδωρ που πίνομεν, όπως το έλαιον που τρώγομεν και το οποίον εισέρχεται μέχρι των οστών.

19 γενηθήτω αὐτῷ ὡς ἱμάτιον, ὃ περιβάλλεται, καὶ ὡσεὶ ζώνη, ἣν διαπαντὸς περιζώννυται.

19 Η κατάρα ας γίνη δι' αυτόν, αφού το θέλει, ως ένδυμα, το οποίον φορεί, και ωσάν ζώνη, με την οποίαν πάντοτε είναι ζωσμένος.

20 τοῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐνδιαβαλλόντων με παρὰ Κυρίου καὶ τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου.

20 Αυτο είναι το τραγικόν κατάντημα εκ μέρους του Κυρίου εναντίον εκείνων γενικώς, οι οποίοι με συκοφαντούν και λαλούν πονηρά και παράνομα κατά της ψυχής μου.

21 καὶ σύ, Κύριε Κύριε, ποίησον μετ᾽ ἐμοῦ ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου. ῥῦσαί με,

21 Συ, Κυριέ μου Κυριε, ενέργησε κατά τέτοιον τρόπον, ώστε να φανή, ότι είσαι πράγματι μαζή μου. Βοήθησέ με ένεκεν του Ονόματός σου, που εκφράζει έλεος και ευσπλαγχνίαν. Αγαθή και ευεργετική είναι η ευσπλαγχνία σου.

22 ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ, καὶ ἡ καρδία μου τετάρακται ἐντός μου.

22 Λυτρωσέ με, διότι εγώ είμαι πτωχός και ταλαιπωρημένος, και η καρδία μου έχει συγκλονισθή εντός μου.

23 ὡσεὶ σκιὰ ἐν τῷ ἐκκλῖναι αὐτὴν ἀντανῃρέθην, ἐξετινάχθην ὡσεὶ ἀκρίδες.

23 Οπως η σκια κατά την δύσιν του ηλίου κλίνει και σβήνει, έτσι και εγώ κινδυνεύω να χαθώ. Οπως αι ακρίδες εκτινάσσονται από τον σφοδρόν άνεμον, έτσι και εγώ τινάσσομαι και ωθούμαι από την δυστυχίαν μου.

24 τὰ γόνατά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας, καὶ ἡ σάρξ μου ἠλλοιώθη δι᾽ ἔλαιον.

24 Τα γόνατά μου από την πείναν και την ασιτίαν έχουν εξασθενήσει, όλη δε η εμφάνισίς μου έχει αλλοιωθή από την έλλειψιν λαδιού· έγινα αγνώριστος.

25 κἀγὼ ἐγενήθην ὄνειδος αὐτοῖς· εἴδοσάν με, ἐσάλευσαν κεφαλὰς αὐτῶν.

25 Κατήντησα αντικείμενον χλευασμού και ύδρεων στους εχθρούς μου. Αυτοί με είδαν και ευχαριστήθησαν. Εκίνησαν εμπαικτικώς τας κεφαλάς των εναντίον μου.

26 βοήθησόν μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου.

26 Βοήθησέ με, λοιπόν, Κυριε και Θεέ μου, και σώσε με από τα χέρια αυτών, σύμφωνα με το αμέτρητον

έλεός σου.

[27] καὶ γνώτωσαν ὅτι ἡ χείρ σου αὕτη καὶ σύ, Κύριε, ἐποίησας αὐτήν.
[27] Ας μάθουν ότι η σωτηρία μου είναι έργον της παντοδυνάμου δεξιάς σου. Συ επραγματοποίησες την λύτρωσίν μου.

[28] καταράσονται αὐτοί, καὶ σὺ εὐλογήσεις· οἱ ἐπανιστάμενοί μοι αἰσχυνθήτωσαν, ὁ δὲ δοῦλός σου εὐφρανθήσεται.
[28] Εκείνοι θα καταρώνται, συ όμως θα με ευλογής. Ετσι δε οι εχθροί, που επαναστατούν εναντίον μου, θα κατεντροπιασθούν και θα εξευτελισθούν, εγώ δε ο δούλός σου θα ευφρανθώ δια τας δωρεάς σου.

[29] ἐνδυσάσθωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντές με ἐντροπὴν καὶ περιβαλέσθωσαν ὡς διπλοΐδα αἰσχύνην αὐτῶν.
[29] Οι συκοφάνται μου ας ενδυθούν ως μόνιμον ισοβιον ένδυμα την εντροπήν. Ας περιβληθούν μόνιμον την καταισχύνην, ωσάν πλατύν μανδύαν με πολλάς περιτυλίξεις.

[30] ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ σφόδρα ἐν τῷ στόματί μου καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν αἰνέσω αὐτόν,
[30] Εγώ δε θα δοξολογήσω τον Κυριον με όλην μου την δύναμιν δια του στόματός μου. Εν μέσω πολλών άλλων θα υμνολογήσω αυτόν.

[31] ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένητος τοῦ σῶσαι ἐκ τῶν καταδιωκόντων τὴν ψυχήν μου.
[31] Διότι παρεστάθη βοηθός εκ δεξιών εμού του πτωχού, δια να σώση την ζωήν μου από εκείνους, που με καταδιώκουν.

109

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 110) ΕΙΠΕΝ ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.
[1] (Μασ. 110) Είπεν ο Κυριος και Θεός μου προς τον Κυριον και Θεόν μου, προς τον Μεσσίαν· Καθησαι εις τα δεξιά του θρόνου μου και εγώ θα θέσω όλους τους εχθρούς σου ως υποπόδιον των ποδών σου.

[2] ράβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι Κύριος ἐκ Σιών, καὶ κατακυρίευε ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου.
[2] Και ο Δαυίδ λαβών την αποκάλυψιν αυτήν λέγει προς τον Μεσσίαν· Βασιλικήν ράβδον ακατανικήτου δυνάμεως θα χορηγήση εις σε ο Κυριος από την αγίαν Σιών. Κυριάρχησε, λοιπόν, και μένε κύριος και εξουσιαστής εν μέσω των εχθρών σου.

[3] μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου· ἐκ γαστρὸς πρὸ ἑωσφόρου ἐγέννησά σε.
[3] Μαζή σου, αναφαίρετος και προαιωνία, είναι η απόλυτος εξουσία και κυριαρχία, την οποίαν κυρίως κατά την ημέραν της επιφανείας σου θα εκδηλώσης εν μέσω της λαμπρότητος των αγίων, αγγέλων και ανθρώπων. Ο Θεός και Πατήρ λέγει προς τον Μεσσίαν· Από τους κόλπους μου, από την ιδίαν την ουσίαν μου, πριν από τον αυγερινόν και τα άλλα αστέρια, προαιωνίως και αϊδίως, σε έχω γεννήσει.

[4] ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.
[4] Και ο Δαυίδ λέγει· Ο Κυριος ωρκίσθηκε και δεν πρόκειται να αλλάξη γνώμην. Συ, ο Μεσσίας είσαι αρχιερεύς στους αιώνας των αιώνων, κατά την τάξιν του Μελχισεδέκ.

[5] Κύριος ἐκ δεξιῶν σου συνέθλασεν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς αὐτοῦ βασιλεῖς·
[5] Ο Κυριος, ο συμπαραστάτης και βοηθός σου εκ δεξιών σου, θα συντρίψη κατά την ημέραν της οργής του τους βασιλείς της γης, που θα πάρουν εχθρικήν στάσιν απέναντί σου.

[6] κρινεῖ ἐν τοῖς ἔθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλὰς ἐπὶ γῆς πολλῶν.
[6] Θα κρίνη και θα καταδικάση όλα τα αμαρτωλά και ασεβή έθνη, θα γεμίση με πτώματα την οικουμένην, θα συντρίψη τας κεφαλάς πολλών αρχόντων της γης.

[7] ἐκ χειμάρρου ἐν ὁδῷ πίεται· διὰ τοῦτο ὑψώσει κεφαλήν.

[7] Ο Μεσσίας αγωνιζόμενος υπέρ του λαού του θα πίη με απλότητα νερό από τον χείμαρρον. Δια δε την κακοπάθειάν του αυτήν και την ταπείνωσιν θα τον αναδείξη και θα τον δοξάση ο Κυριος.

110

ʼΑλληλούϊα.
(Μασ. 111) ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΟΜΑΙ σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐν βουλῇ εὐθέων καὶ συναγωγῇ.
[2] μεγάλα τὰ ἔργα Κυρίου, ἐξεζητημένα εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ·

[3] ἐξομολόγησις καὶ μεγαλοπρέπεια τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.
[4] μνείαν ἐποιήσατο τῶν θαυμασίων αὐτοῦ, ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ὁ Κύριος·

[5] τροφὴν ἔδωκε τοῖς φοβουμένοις αὐτόν, μνησθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ.

[6] ἰσχὺν ἔργων αὐτοῦ ἀνήγγειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ τοῦ δοῦναι αὐτοῖς κληρονομίαν ἐθνῶν.

[7] ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καὶ κρίσις· πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ,

[8] ἐστηριγμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιημέναι ἐν ἀληθείᾳ καὶ εὐθύτητι.
[9] λύτρωσιν ἀπέστειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐνετείλατο εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκην αὐτοῦ· ἅγιον καὶ φοβερὸν τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

[10] ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν αὐτήν. ἡ αἴνεσις αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

[1] (Μασ. 111) Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, με όλην μου την ψυχήν εν μέσω εκλεκτών και εναρέτων ανθρώπων, αλλά και εις πολυπληθή σύναξιν πιστών.

[2] Μεγάλα και αξιοθαύμαστα είναι τα έργα του Κυρίου· ωλοκληρωμένα λεπτομερώς με κάθε σοφίαν και αγαθότητα, σύμφωνα με το σοφόν και αγαθόν θέλημά του.
[3] Το κάθε έργον του είναι μαρτυρία και διακήρυξις της δόξης και της μεγαλοπρεπείας του. Η δικαιοσύνη του παραμένει λαμπρά και αναλλοίωτος στους αιώνας των αιώνων.
[4] Ο Κυριος διέταξε τους γονείς να ενθυμούνται οι ίδιοι, να διδάσκουν δε και εις τα παιδιά των τα θαυμάσια αυτού έργα. Ο Κυριος, ο οποίος έκαμε τα εξαίρετα αυτά έργα, είναι σπλαγχνικός και οικτίρμων.
[5] Αυτός έδωσε τροφήν το μάνα στους σεβομένους το Ονομά του. Θα ενθυμήται πάντοτε την διαθήκην του, δια της οποίας υπεσχέθη να προστατεύη τον λαόν του.
[6] Την δύναμιν των μεγάλων και καταπληκτικών έργων του ανήγγειλε και κατέστησε γνωστήν στον λαόν του, με το να δώση εις αυτόν κληρονομίαν τα ειδωλολατρικά έθνη, την χώραν της Παλαιστίνης.
[7] Τα έργα των χειρών του διακηρύττουν πάντοτε την φιλαλήθειάν του, την πιστότητά του, την δικαιοκρισίαν του. Αξιόπιστοι και ασάλευτοι είναι όλαι αι εντολαί του,
[8] θεμελιωμέναι και ακλόνητοι στον αιώνα του αιώνος. Είναι θεσπισμέναι και περιέχουν αλήθειαν και ευθύτητα, χωρίς ίχνος ψεύδους και ιδιοτελείας.
[9] Λυτρωσιν, απελευθέρωσιν από την σκληράν δουλείαν των Αιγυπτίων, έστειλεν ο Κυριος στον λαόν του. Εδωσεν επί του όρους Σινά τον αιώνιον Νομον του. Αγιον και σεβαστόν είναι πάντοτε το Ονομά του.
[10] Αρχή και θεμέλιον της πραγματικής σοφίας είναι η ευλάβεια και ο σεβασμός προς τον Κυριον, η δε σύνεσις είναι ωφέλιμος μόνον εις εκείνους, οι οποίοι την εφαρμόζουν και ζουν σύμφωνα με αυτήν. Η δοξολογία προς τον Κυριον μένει και πρέπει να μένη εις πάντας τους αιώνας.

111 ᾽Αλληλούϊα.

[1] (Μασ. 112) ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα·

[1] (Μασ. 112) Τρισευτυχισμένος και ευλογημένος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος σέβεται και ευλαβείται τον Κυριον. Αυτός με όλην του την θέλησιν θα ποθή να γνωρίζη και να εφαρμόζη τον νόμον του Θεού.

[2] δυνατὸν ἐν τῇ γῇ ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ, γενεὰ εὐθέων εὐλογηθήσεται.

[2] Ισχυροί και ακατανίκητοι θα είναι οι απόγονοί του στον κόσμον αυτόν. Ως γενεά δε δικαία θα έχουν την ευλογίαν του Θεού.

[3] δόξα καὶ πλοῦτος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

[3] Η δόξα και ο πλούτος θα υπάρχουν εις την οικογένειάν του και η δικαιοσύνη αυτού θα παραμένη εις αιώνα αιώνος.

[4] ἐξανέτειλεν ἐν σκότει φῶς τοῖς εὐθέσιν ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων καὶ δίκαιος.

[4] Μέσα στο σκότος της αγνοίας και της πλάνης και των δυσχερών περιστάσεων έλαμψε παρά Θεού το φως της αληθινής γνώσεως στους ευθείς κατά την καρδίαν. Διότι ο Κυριος είναι ελεήμων, οικτίρμων και δίκαιος.

[5] χρηστὸς ἀνὴρ ὁ οἰκτείρων καὶ κιχρῶν· οἰκονομήσει τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐν κρίσει,

[5] Αγαθός και χρήσιμος στους περί αυτόν είναι ο άνθρωπος εκείνος, που σπλαγχνίζεται τους άλλους, και τους δανείζει, χωρίς να δυσκολεύεται. Αυτός θα προσέχει πάντοτε τους λόγους του και τας κρίσστου, ώστε να μη θίγη τους άλλους, αλλά να τους οικοδομή.

[6] ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα οὐ σαλευθήσεται, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

[6] Ο δίκαιος αυτός άνθρωπος ποτέ δεν θα σαλευθή εις την πίστιν του· εις την ζωήν του ποτέ δεν θα κλονισθή, ώστε να πέση, αλλά θα μνημονεύεται δια παντός εκ μέρους των άλλων.

[7] ἀπὸ ἀκοῆς πονηρᾶς οὐ φοβηθήσεται· ἑτοίμη ἡ καρδία αὐτοῦ ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον.

[7] Δεν θα φοβηθή τας ψευδείς και συκοφαντικάς διαδόσεις των άλλων. Η καρδία του είναι ετοίμη και σταθερά στο να ελπίζη πάντοτε στον Κυριον.

[8] ἐστήρικται ἡ καρδία αὐτοῦ, οὐ μὴ φοβηθῇ, ἕως οὗ ἐπίδῃ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ·

[8] Είναι στερεωμένη η καρδία του και ποτέ δεν θα φοβηθή από κανένα κίνδυνον, αλλά τουναντίον θα ίδη τους εχθρούς αυτού να ταπεινώνονται ενώπιον του.

[9] ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, τὸ κέρας αὐτοῦ ὑψωθήσεται ἐν δόξῃ.

[9] Αυτός εσκόρπισε τον πλούτον του με αγάπην. Εδωκεν στους πτωχούς. Η αρετή του και η αγάπη του μένει στον αιώνα του αιώνος και υμνείται παρά των ανθρώπων. Η δύναμίς του θα ανυψωθή εις μεγάλο ύψος δόξης.

[10] ἁμαρτωλὸς ὄψεται καὶ ὀργισθήσεται, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ βρύξει καὶ τακήσεται· ἐπιθυμία ἁμαρτωλοῦ ἀπολεῖται.

[10] Ο αμαρτωλός θα ίδη αυτά και θα καταληφθή από οργήν. Θα τρίξη τα δόντια του, θα λυώση από τον φθόνον του, αλλά αι φθονεραί επιθυμίαι του, όπως και κάθε πονηρά επιθυμία του αμαρτωλού ανθρώπου, θα χαθή, θα πέση στο κενόν.

112 ᾽Αλληλούϊα.

[1] (Μασ. 113) ΑΙΝΕΙΤΕ, παῖδες, Κύριον, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου·

[1] (Μασ. 113) Δοξολογείτε, παίδες, πάντοτε τον Κυριον. Υμνολογήσατε το πάντιμον όνομα του

Κυρίου.

[2] εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

[2] Ας είναι το όνομα του Κυρίου πάντοτε δοξασμένον από τώρα και έως στους απεράντους αιώνας των αιώνων.

[3] ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν αἰνετὸν τὸ ὄνομα Κυρίου.

[3] Δοξασμένον ας είναι το όνομα του Κυρίου από των ανατολών ηλίου μέχρι και των δυσμών, εις όλην την έκτασιν της οικουμένης και της γης.

[4] ὑψηλὸς ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη ὁ Κύριος, ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ἡ δόξα αὐτοῦ.

[4] Μέγας, κυρίαρχος και ένδοξος ο Κυριος επάνω εις όλα τα έθνη. Η δόξα του ξεπερνά τα ύψη των ουρανών.

[5] τίς ὡς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν; ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν

[5] Ποιός άλλος είναι τόσον μέγας και ένδοξος, όσον είναι ο Κυριος και Θεός μας; Κανείς. Αυτός είναι που κατοικεί εις τα ύψη των ουρανών.

[6] καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ,

[6] Αυτός ρίπτει ένα βλέμμα ευμενείας και καλωσύνης στους ταπεινούς, που υπάρχουν στον ουρανόν και εις την γην.

[7] ὁ ἐγείρων ἀπὸ γῆς πτωχὸν καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψῶν πένητα

[7] Αυτός ανασηκώνει από το χώμα ισχυρόν και πλούσιον τον πεσμένον εκεί πτωχόν, τον δε δυστυχή και πεινασμένον, που κάθεται επάνω εις την κοπριάν, τον ανυψώνει και τον δοξάζει,

[8] τοῦ καθίσαι αὐτὸν μετὰ ἀρχόντων, μετὰ ἀρχόντων λαοῦ αὐτοῦ·

[8] δια να τον βάλη να καθήση μαζή με τους επισήμους ανθρώπους, με τους άρχοντας του εκλεκτού του λαού.

[9] ὁ κατοικίζων στεῖραν ἐν οἴκῳ, μητέρα ἐπὶ τέκνοις εὐφραινομένην.

[9] Αυτός εγκαθιστά μόνιμον και αμετακίνητον στον οίκον της την πρώην στείραν, διότι την αναδεικνύει μητέρα ευφραινομένην εις τα πολλά παιδιά της.

113

ʼΑλληλούϊα.

[1] (Μασ. 114) ΕΝ ΕΞΟΔΩ ʼΙσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, οἴκου ʼΙακὼβ ἐκ λαοῦ βαρβάρου,

[1] (Μασ. 114) Οταν ο ισραηλιτικός λαός επραγματοποίησε την έξοδόν του από την Αίγυπτον, όταν οι απόγονοι του Ιακώβ ελεύθεροι απεμακρύνθησαν από τον βάρβαρον αιγυπτιακόν λαόν,

[2] ἐγενήθη ʼΙουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ, ʼΙσραὴλ ἐξουσία αὐτοῦ.

[2] τότε κυρίως η Ιουδαία εξεχωρίσθη από τα αλλά ειδωλολατρικά έθνη και έγινε αφιερωμένη στον Θεόν, ο δε ισραηλιτικός λαός, ετέθη υπό την ιδιαιτέραν διακυβέρνησιν και πρόνοιαν του Θεού. Αυτό άλλως τε μαρτυρεί το πλήθος των θαυμαστών έργων.

[3] ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ ʼΙορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω·

[3] Η Ερυθρά Θαλασσα είδε τον ισραηλιτικον λαόν και υπεχώρησε, σχισθείσα εις δύο. Ο Ιορδάνης ποταμός ανέκοψε το ρεύμα του και εστράφη εις τα οπίσω, δια να δώση δίοδον στους Ισραηλίτας.

[4] τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν ὡσεὶ κριοὶ καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία προβάτων.

[4] Τα όρη εσκίρτησαν από αγαλλίασιν ωσάν κριοι και τα βουνά σαν τα αρνάκια των προβάτων.

[5] τί σοί ἐστι, θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ σύ, ʼΙορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

[5] Τι συνέβη εις σέ, ω θάλασσα, που εσχίσθης εις δύο και υπεχώρησες προ των Ισραηλιτών, και συ, Ιορδάνη, που ανέκοψες την ροήν σου προς την

θάλασσαν, και εγύρισες προς τα οπίσω;

[6] τὰ ὄρη, ὅτι ἐσκιρτήσατε ὡσεὶ κριοί, καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία προβάτων;

[6] Διατί σεις, όρη του Σινά, εσκιρτήσατε ωσάν κριοι και τα βουνά ωσάν αρνάκια προβάτων;

[7] ἀπὸ προσώπου Κυρίου ἐσαλεύθη ἡ γῆ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ ᾿Ιακὼβ

[7] Εγιναν αυτά, επειδή εσημειώθη εκεί η παρουσία του Κυρίου. Εσείσθη η γη με την εμφάνισίν του Θεού του Ιακώβ.

[8] τοῦ στρέψαντος τὴν πέτραν εἰς λίμνας ὑδάτων καὶ τὴν ἀκρότομον εἰς πηγὰς ὑδάτων.

[8] Αυτού, ο οποίος μετέβαλε τον ξηρόν βράχον εις λίμνας υδάτων και τον απότομον σκληρόν γρανίτην εις πηγάς υδάτων.

[9] μὴ ἡμῖν, Κύριε, μὴ ἡμῖν, ἀλλ᾽ ἢ τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν, ἐπὶ τῷ ἐλέει σου καὶ τῇ ἀληθείᾳ σου,

[9] Εγιναν αυτά προς χάριν ημών. Ομως οχι προς ημάς, Κυριε, οχι προς ημάς, αλλά στο πάντιμον Ονομά σου δώσε δόξαν. Εις σε και μόνον πρέπει η δόξα δια την πολλήν ευσπλαγχνίαν σου, που έδειξες και δεικνύεις προς ημάς, και δια την αλήθειαν, την οποίαν μας φανέρωνεις.

[10] μήποτε εἴπωσι τὰ ἔθνη· ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν;

[10] Σώζε μας πάντοτε σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου, δια να μη καταστραφώμεν και είπουν τα ειδωλολατρικά έθνη· Που είναι, λοιπόν, ο Θεός των;

[11] ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ πάντα, ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησε.

[11] Και όμως ο Θεός μας υπάρχει παντού, στον ουρανόν και εις την γην, και όλα τα έργα, τα οποία ηθέλησε και θέλει, έπραξε και πράττει.

[12] τὰ εἴδωλα τῶν ἐθνῶν, ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων·

[12] Αντιθέτως τα είδωλα των εθνών είναι κατασκευασμένα από άργυρον και χρυσόν, έργα ανθρωπίνων χειρών,

[13] στόμα ἔχουσι, καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ ὄψονται,

[13] που έχουν στόμα άλλα δεν ημπορούν να ομιλήσουν, έχουν οφθαλμούς και δεν ημπορούν να ίδουν,

[14] ὦτα ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀκούσονται, ῥῖνας ἔχουσι, καὶ οὐκ ὀσφρανθήσονται,

[14] έχουν αυτιά αλλά δεν ακούουν, έχουν ρίνας και δεν ημπορούν να οσφρανθούν.

[15] χεῖρας ἔχουσι, καὶ οὐ ψηλαφήσουσι, πόδας ἔχουσι καὶ οὐ περιπατήσουσιν, οὐ φωνήσουσιν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

[15] Εχουν χέρια, αλλά δεν δύνανται να ψηλαφήσουν, έχουν πόδια, χωρίς και να ημπορούν να βαδίσουν, ούτε δύνανται να αρθρώσουν λέξιν από τους λάρυγγας αυτών.

[16] ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτὰ καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ᾽ αὐτοῖς.

[16] Ομοιοι με τα είδωλα αυτά, τα νεκρά και τα άψυχα, ας γίνουν και εκείνοι, οι οποίοι τα κατασκευάζουν και όλοι εκείνοι, οι οποίοι πιστεύουν εις αυτά.

[17] οἶκος ᾿Ισραὴλ ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον· βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστιν.

[17] Ο δε Ισραηλιτικός λαός ήλπισεν απ' αρχής και θα ελπίζη στον Κυριον, διότι αυτός είναι βοηθός εις τας ανάγκας του, υπερασπιστής στους διαφόρους κινδύνους, που τον απειλούν.

[18] οἶκος ᾿Ααρὼν ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον· βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστιν.

[18] Ο ιερατικός οίκος του Ααρών ήλπισε και ελπίζει προς τον Κυριον. Βοηθός και υπερασπιστής αυτών είναι ο αληθινός Θεός.

[19] οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἤλπισαν ἐπὶ Κύριον· βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστιν.

[19] Οι προσήλυτοι από τα διάφορα ειδωλολατρικά έθνη, που σέβονται τον αληθινόν Θεόν, ήλπισαν και ελπίζουν εις αυτόν. Διότι είναι βοηθός και υπερασπιστής των.

[20] Κύριος μνησθεὶς ἡμῶν εὐλόγησεν

[20] Ο Κυριος μας ενθυμείται, μας έχει πάντοτε προ

ἡμᾶς, εὐλόγησε τὸν οἶκον ᾽Ισραήλ, εὐλόγησε τὸν οἶκον ᾽Ααρών,

[21] εὐλόγησε τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον, τοὺς μικροὺς μετὰ τῶν μεγάλων.
[22] προσθείη Κύριος ἐφ᾽ ὑμᾶς, ἐφ᾽ ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς ὑμῶν.
[23] εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ Κυρίῳ τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

[24] ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ τῷ Κυρίῳ, τὴν δὲ γῆν ἔδωκε τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

[25] οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς ᾅδου,

[26] ἀλλ᾽ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογήσομεν τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

οφθαλμών, μας ηυλόγησε με την προστασίαν και τα αγαθά του και θα μας ευλογή. Θα ευλογήση την ιερατικήν οικογενειάν του Ααρών!
[21] Θα ευλογήση τους προσηλύτους, οι οποίοι τον σέβονται, τους μικρούς μαζή με τους μεγάλους.

[22] Είθε να προσθέση ο Κυριος εις σας, εις σας και εις τα τέκνα σας νέας ευλογίας.
[23] Είθε να είσθε σεις ευλογημένοι παρά του Κυρίου και εις δόξαν του Κυρίου, ο οποίος εδημιούργησε το σύμπαν, τον ουρανόν και την γην.
[24] Ο υπεράνω του ουρανού των αστέρων υπέρτατος ουρανός ανήκει στον Κυριον ως ίδικόν του κατ' εξοχήν ενδιαίτημα· την γην όμως έδωκεν ως κατοικίαν στους ανθρώπους.
[25] Βοήθησέ μας, Κυριε, να ζήσωμεν ειρηνικοί και μακροχρόνιοι εδώ εις την γην, δια να σε δοξάζωμεν, διότι οι νεκροί δεν σε δοξάζουν, Κυριε. Αυτοί, οι οποίοι κατεβαίνουν κάτω στο σκότος του άδου, δεν σε ενθυμούνται και δεν σε δοξολογούν.
[26] Αλλά ημείς, που ζώμεν, θα δοξολογήσωμεν τον Κυριον καθ' όλην την ζωήν μας και τώρα και δια δε των απογόνων μας στους αιώνας των αιώνων.

114

᾽Αλληλούϊα.
[1] (Μασ. 115) ΗΓΑΠΗΣΑ, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου,
[2] ὅτι ἔκλινε τὸ οὖς αὐτοῦ ἐμοί, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις μου ἐπικαλέσομαι.
[3] περιέσχον με ὠδῖνες θανάτου, κίνδυνοι ᾅδου εὗροσάν με· θλῖψιν καὶ ὀδύνην εὗρον,

[4] καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπεκαλεσάμην· ὦ Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου.

[5] ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ δίκαιος, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεεῖ.
[6] φυλάσσων τὰ νήπια ὁ Κύριος· ἐταπεινώθην, καὶ ἔσωσέ με.

[7] ἐπίστρεψον, ψυχή μου, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅτι Κύριος εὐηργέτησέ σε,

[1] (Μασ. 115) Ηγάπησά με όλην μου την καρδιά τον Κυριον, διότι έκαμε δεκτήν και θα κάμνη και στο μέλλον δεκτήν την θερμήν προσευχήν μου.
[2] Διότι έκλινε το αυτί του προς εμέ, και εγώ θα τον επικαλούμαι εις όλας τας ημέρας της ζωής μου.
[3] Θανάσιμοι πόνοι και αγωνίαι θανάτου με έχουν περικυκλώσει. Φοβεροί κίνδυνοι με ευρήκαν, οι οποίοι απειλούν να με κρημνίσουν στον άδην. Θλίψιν και οδύνην συνήντησα εις την πορείαν της ζωής μου.
[4] Υπό το κράτος των αγωνιωδών αυτών περιστάσεων επεκαλέσθην δια της προσευχής το όνομα του Κυρίου και είπα· Ω Κυριε, σώσε την ζωήν μου από τους τρομερούς κινδύνους.
[5] Ο Κυριος είναι εύσπλαγχνος και δίκαιος. Αυτός στέλλει πλούσια τα ελέη του προς ημάς.
[6] Ο Κυριος φυλάσσει τα νήπια, τους αδυνάτους, τους ακάκους και αδόλους κατά την καρδίαν ανθρώπους. Εγώ εταπεινώθην ως ένα νήπιον ενώπιόν του και ο Κυριος δια την ταπείνωσίν μου αυτήν με έσωσε.
[7] Ω ψυχή μου, σύνελθε από την ταραχήν και ατονίαν, εις την οποίαν έχεις περιπέσει. Ξαναγύρισε εις την προτέραν σου ανάπαυσιν και ειρήνην, διότι ο Κυριος σε έχει πλέον ευεργετήσει.

[8] ὅτι ἐξείλετο τὴν ψυχήν μου ἐκ θανάτου, τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ δακρύων καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος.
[9] εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου, ἐν χώρᾳ ζώντων.

[8] Πράγματι ο Κυριος εγλύτωσε την ζωήν μου από τον θάνατον, τους οφθαλμούς μου τους απήλλαξεν από τα δάκρυα και τους πόδας μου τους διεφύλαξεν από ολισθήματα.
[9] Δια τούτο, εφ' όσον θα ζω, εφ' όσον θα υπάρχω εις την γην των ζώντων ανθρώπων, θα προσπαθώ να πράττω πάντοτε το ευάρεστον ενώπιον Κυρίου.

115

ʼΑλληλούϊα.
[1] (Μασ. 116) ΕΠΙΣΤΕΥΣΑ, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

[2] ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης.

[3] τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;
[4] ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

[5] τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.
[6] τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

[7] ὦ Κύριε, ἐγὼ δοῦλος σός, ἐγὼ δοῦλος σὸς καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. διέρρηξας τοὺς δεσμούς μου,

[8] σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

[9] τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ,
[10] ἐν αὐλαῖς οἴκου Κυρίου ἐν μέσῳ σου, ʽΙερουσαλήμ.

[1] (Μασ. 116) Επίστευσα στον Θεόν, και, φωτιζόμενος από αυτήν την πίστιν, ωμίλησα την αλήθειαν και είπα· εξ αιτίας των πολλών θλίψεων εταπεινώθηκα πάρα πολύ.
[2] Εγώ δε εις κατάστασιν εκστάσεως και αναταραχής ευρισκόμενος είπα· Καθε άνθρωπος είναι ψεύστης· εις αυτόν, λοιπόν, θα στηριχθώ η στον παντοδύναμον και αληθινόν Θεόν;
[3] Τι ανταποδώσω στον Κιριον δι' όλας τας ευεργεσίας τας οποίας έχει κάμει προς εμέ;
[4] Θα πάρω και θα πιώ οίνον από το ποτήριον της ειρηνικής θυσίας, που του προσφέρω δια την σωτηρίαν μου, και πλήρης ευγνωμοσύνης θα αναφέρω και θα επικαλεσθώ το όνομα του Κυρίου.
[5] Τα τάματα, τα οποία έχω κάμει, θα τα αποδώσω προς τον Κυριον έμπροσθεν όλου του λαού.

[6] Τιμά ο Θεός, βραβεύει και δοξάζει τους αφωσιωμένους εις αυτόν, όταν μάλιστα αποθνήσκουν δια την αγάπην και την δόξαν του.
[7] Ω Κυριε, εγώ είμαι δούλος ιδικός σου, είμαι δούλος ιδικός σου, παιδί της δούλης σου. Συ έθραυσες τις αλυσίδες των μεγάλων και πολλών δεινών μου, εξ αιτίας των οποίων εκινδύνευα να αποθάνω.
[8] Εις σε λοιπόν θα προσφέρω θυσίαν δοξολογίας δια την διάσωσίν μου και το Ονομά σου το σεδαστόν επικαλούμαι και θα επικαλούμαι.
[9] Τα τάματά μου προς τον Κυριον θα τα εκπληρώσω εγώ δημοσία, ενώπιον όλου του λαού του,

[10] εκεί, εις τας αυλάς του ναού του Κυρίου εντός της αγίας πόλεως Ιερουσαλήμ.

116

ʼΑλληλούϊα.
[1] (Μασ. 117) ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτόν, πάντες οἱ λαοί,

[1] (Μασ. 117) Δοξολογείτε τον Κυριον όλα τα έθνη της γης, επαινέσατέ τον όλοι οι λαοί.

[2] ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ᾽ ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

[2] Υμνολογήσατέ τον, διότι το έλεός του εδείχθη προς ημάς μέγα και ακατανίκητον, η δε φιλαλήθειά του και η αξιοπιστία εις τας υποσχέσστου παραμένει στους αιώνας των αιώνων.

117 ᾽Αλληλούϊα.

[1] (Μασ. 118) ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.
[2] εἰπάτω δὴ οἶκος ᾽Ισραὴλ ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
[3] εἰπάτω δὴ οἶκος ᾽Ααρὼν ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
[4] εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

[5] ἐκ θλίψεως ἐπεκαλεσάμην τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου εἰς πλατυσμόν.
[6] Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.
[7] Κύριος ἐμοὶ βοηθός, κἀγὼ ἐπόψομαι τοὺς ἐχθρούς μου.

[8] ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ Κύριον ἢ πεποιθέναι ἐπ᾽ ἄνθρωπον·

[9] ἀγαθὸν ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον ἢ ἐλπίζειν ἐπ᾽ ἄρχουσι.

[10] πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς·

[11] κυκλώσαντες ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.
[12] ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ μέλισσαι κηρίον καὶ ἐξεκαύθησαν ὡς πῦρ ἐν ἀκάνθαις, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.
[13] ὠσθεὶς ἀνετράπην τοῦ πεσεῖν, καὶ ὁ Κύριος ἀντελάβετό μου.

[1] (Μασ. 118) Δοξολογείτε συνεχώς και ευχαριστείτε τον Κυριον, διότι είναι πανάγαθος, διότι αιώνιον και πλουσιόδωρον είναι το έλεός του.
[2] Ας διακηρύξη όλος ο ισραηλιτικός λαός, ότι είναι πανάγαθος, διότι είναι αιώνιον και πλουσιόδωρον το έλεός του.
[3] Ας διαλαλήση το ιερατικόν γένος του Ααρών, ότι είναι πανάγαθος, ότι αιώνιον και πλουσιόδωρον είναι το έλεός του.
[4] Ας διαλαλήσουν, λοιπόν, όλοι όσοι ευλαβούνται τον Κυριον, οι προσήλυτοι εκ των εθνών, ότι ο Κυριος είναι πανάγαθος, ότι αιώνιον και πλουσιόδωρον είναι το έλεός του.
[5] Οταν ευρισκόμην εις μεγάλην θλίψιν, παρεκάλεσα τον Κυριον και ο Κυριος έκαμε δεκτήν την προσευχήν μου και μου έστειλεν άνεσιν.
[6] Οταν ο Κυριος είναι βοηθός και συμπαραστάτης μου, δεν θα φοβηθώ ποτέ από τας απειλάς και τας κακότητας του οιουδήποτε ανθρώπου.
[7] Ο Κυριος είναι ο παντοδύναμος βοηθός μου, δια τούτο και θα ίδω ταπεινωμένους προ των ποδών μου τους εχθρούς μου.
[8] Είναι ασυγκρίτως προτιμότερον και επωφελέστερον να έχη κανείς στηριγμένην την πεποίθησίν του στον Κυριον η να εμπιστεύεται τον εαυτόν του στους ανθρώπους.
[9] Προτιμότερον και επωφελέστερον είναι να ελπίζη κανείς στον Κυριον, παρά να ελπίζη εις την βοήθειαν των αρχόντων.
[10] Ολα τα γύρω έθνη έχθρικώς με περιεκύκλωσαν, εγώ όμως με το όνομα του Κυρίου, το οποίον και επεκαλέσθην, τους απέκρουσα και υπερήσπισα τον εαυτόν μου.
[11] Με πολλήν ορμήν και μανίαν με περιεκύκλωσαν, και εγώ εν ονόματι Κυρίου τους απέκρουσα.

[12] Με περιεκύκλωσαν, όπως περικυκλώνουν αι μέλισσαι την κηρήθραν, ήναψε πυρκαϊά μανίας μέσα των εναντίον μου, ωσάν η φωτιά εις τα αγκάθια. Και εγώ εν ονόματι Κυρίου τους απέκρουσα.
[13] Με έσπρωξαν εχθρικαί χείρες, έχασα την ισορροπίαν μου και εκινδύνευσα να πέσω κάτω,

αλλά ο Κυριος με έπιασε με το χέρι του και με εστήριξε.

[14] ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.
[14] Ο Κυριος είναι η δύναμίς μου, είναι η δοξολογία μου, αυτός πάντοτε υπήρξε δι' εμέ σωτήρ.

[15] φωνὴ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας ἐν σκηναῖς δικαίων· δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν,
[15] Φωναί χαράς και αγαλλιάσεως, λόγω της σωτηρίας μας, ακούονται εις τας κατοικίας των δικαίων Ισραηλιτών. Η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου επραγματοποίησεν έργα δυνατά και αξιοθαύμαστα.

[16] δεξιὰ Κυρίου ὕψωσέ με, δεξιὰ Κυρίου ἐποίησε δύναμιν.
[16] Η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου με ύψωσε και με εδόξασε, η δεξιά του Κυρίου επραγματοποίησεν έργα δυνατά και θαυμαστά.

[17] οὐκ ἀποθανοῦμαι, ἀλλὰ ζήσομαι καὶ διηγήσομαι τὰ ἔργα Κυρίου.
[17] Πιστεύω απολύτως εις την παντοδύναμον βοήθειάν του και διαλαλώ, ότι δεν θα αποθάνω εγώ και ο λαός μου, αλλά θα ζήσωμεν και θα διηγούμεθα τα θαυμαστά και καταπληκτικά αυτά έργα του Κυρίου.

[18] παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος καὶ τῷ θανάτῳ οὐ παρέδωκέ με.
[18] Δια μέσου πολλών δοκιμασιών και παιδαγωγικών θλίψεων με επαιδαγώγησε και με ετιμώρησεν ο Κυριος, αλλά δεν με παρέδωκεν στον θάνατον και τον αφανισμόν.

[19] ἀνοίξατέ μοι πύλας δικαιοσύνης· εἰσελθὼν ἐν αὐταῖς ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ.
[19] Και τώρα σεις, ιερείς, ανοίξατέ μου τας πύλας του ναού του Θεού. Θα εισέλθω εις τας αυλάς του ναού και θα δοξολογήσω τον Κυριον.

[20] αὕτη ἡ πύλη τοῦ Κυρίου, δίκαιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ.
[20] Αύτη είναι η πύλη του ναού του Κυρίου και μόνον δίκαιοι και ενάρετοι έχουν το δικαίωμα να διέλθουν δι' αυτής προς τον ναόν.

[21] ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι ἐπήκουσάς μου καὶ ἐγένου μοι εἰς σωτηρίαν.
[21] Εγώ, Κυριε, θα σε δοξολογήσω δια τα μεγαλεία σου, θα εκφράσω την ευγνωμοσύνην μου δια τας ευεργεσίας σου, διότι ήκουσες ευμενώς και εδέχθης την προσευχήν μου και ανεδείχθης σωτήρ μου.

[22] λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας·
[22] Εγώ, που εις την περίστασιν αυτήν προεικονίζω και προαναγγέλλω τον σωτήρα, ομοιάζω με λίθον, τον οποίον κατεφρόνησαν οκνηροί και ανίκανοι οικοδόμοι. Αυτός όμως ο λίθος έγινεν εις τας χείρας του εμπείρου οικοδόμου θεμέλιος και ακρογωνιαίος λίθος του θείου οικοδομήματος.

[23] παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
[23] Αυτή η πνευματική οικοδομή, η Εκκλησία της λυτρώσεως και σωτηρίας, εθεμελιώθη και οικοδομήθη εκ μέρους του Κυρίου και είναι αξιοθαύμαστος στους οφθαλμούς μας.

[24] αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.
[24] Αυτή είναι η πανηγυρική και χαρμόσυνος ημέρα, την οποίαν ο Κυριος έκαμε. Ας αγαλιασθώμεν και ας ευφρανθώμεν κατ' αυτήν.

[25] ὦ Κύριε, σῶσον δή, ὦ Κύριε, εὐόδωσον δή.
[25] Ω Κυριε, σώσον λοιπόν τον λαόν σου. Κατευόδωσον αυτόν, στο να επιτύχη τον προορισμόν του.

[26] εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐξ οἴκου Κυρίου.
[26] Ευλογημένος ας είσαι συ, ο ευσεβής ισραηλιτικός λαός, ο οποίος έρχεσαι στον ναόν του Κυρίου. Εις σας τους ευλαβείς δίδομεν τας ευλογίας, αι οποίαι αναβλύζουν από τον ναόν του Κυρίου.

[27] Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· συστήσασθε ἑορτὴν ἐν τοῖς πυκάζουσιν ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου.

[28] Θεός μου εἶ σύ, καὶ ἐξομολογήσομαί σοι· Θεός μου εἶ σύ, καὶ ὑψώσω σε· ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι ἐπήκουσάς μου καὶ ἐγένου μοι εἰς σωτηρίαν.

[29] ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

[27] Ο Θεός και Κυριος μας μας εφώτισε με το φως της θείας του παρουσίας· Οργανώσατε και ευτρεπίσατε εορταστικήν πομπήν, κρατούντες πυκνοφύλλους κλάδους και προχωρούντες μέχρι των κεράτων του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.
[28] Και ο λαός απαντά· Συ, Κυριε, είσαι ο Θεός μου, και σε εγώ θα δοξολογώ πάντοτε. Συ είσαι ο Θεός μου και εγώ θα ανυμνώ το μεγαλείον και την δόξαν σου. Θα σε δοξολογώ δια το μεγαλείον σου, θα σε ευγνωμονώ δια τας ευεργεσίας σου, διότι, Κυριε, έκαμες δεκτήν την προσευχήν μου και έγινες ο σωτήρ μου.
[29] Δοξολογείτε, λοιπόν τον Κυριον, διότι είναι πανάγαθος, διότι είναι αιώνιον και πλουσιόδωρον το έλεός του.

118

᾽Αλληλούϊα.

[1] (Μασ. 119) ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου.

[2] μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ· ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐκζητήσουσιν αὐτόν.

[3] οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἐπορεύθησαν.

[4] σὺ ἐνετείλω τὰς ἐντολάς σου τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.
[5] ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου τοῦ φυλάξασθαι τὰ δικαιώματά σου.
[6] τότε οὐ μὴ αἰσχυνθῶ ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν ἐπὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου.
[7] ἐξομολογήσομαί σοι ἐν εὐθύτητι καρδίας ἐν τῷ μεμαθηκέναι με τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.
[8] τὰ δικαιώματά σου φυλάξω· μή με ἐγκαταλίπῃς ἕως σφόδρα. -

[9] ᾽Εν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάξασθαι τοὺς

[1] (Μασ. 119) Μακάριοι είναι οι άμεμπτοι και ανεπίληπτοι εις τας πορείας της ζωής των. Αυτοί, οι οποίοι ζουν και πορεύονται σύμφωνα με τον νόμον του Κυρίου.
[2] Μακάριοι είναι αυτοί, που ερευνούν με ενδιαφέρον και μελετούν με ευλάβειαν τας μαρτυρίας και τα θελήματα του Κυρίου, δια να τα γνωρίσουν και τα εφαρμόσουν εις την ζωήν των. Αυτοί με όλην των την καρδίαν θα αναζητήσουν και θα ανεύρουν τον Κυριον.
[3] Δεν είναι μακάριοι οι αμαρτωλοί· διότι αυτοί εργάζονται και εφαρμόζουν εις την ζωήν των την παρανομίαν και δεν ζουν σύμφωνα με τας εντολάς του Θεού.
[4] Συ, έδωσες τας εντολάς σου εις ημάς, δια να τας τηρήσωμεν με κάθε προσοχήν και ακρίβειαν.
[5] Είθε να ευοδωθούν αι πορείαι και αι προσπάθειαί μου, στο να φυλάττω με ακρίβειαν τα προστάγματά σου.
[6] Τοτε δεν θα εντροπιασθώ, όταν με προσοχήν και ευλάβειαν έχω εστραμμένα τα βλέμματά μου εις όλας τας εντολάς σου.
[7] Θα σε δοξολογώ με ειλικρίνειαν καρδίας, όταν θα έχω μάθει και θα προσπαθώ να εφαρμόζω τας εντολάς της δικαιοσύνης σου.
[8] Θέλω με όλην μου την καρδιά να φυλάξω τας εντολάς σου, συ δέ, Κυριε, ποτέ μη με εγκαταλείψης εις την προσπάθειάν μου αυτήν.
[9] Με ποιόν τρόπον θα κατορθώση και θα επιτύχη ο νεώτερος εις την ζωήν του; Μονον όταν τηρή τους

λόγους σου.
10 ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε· μὴ ἀπώσῃ με ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

11 ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγιά σου, ὅπως ἂν μὴ ἁμάρτω σοι.

12 εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.
13 ἐν τοῖς χείλεσί μου ἐξήγγειλα πάντα τὰ κρίματα τοῦ στόματός σου.
14 ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρφθην ὡς ἐπὶ παντὶ πλούτῳ.

15 ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω καὶ κατανοήσω τὰς ὁδούς σου.

16 ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι τῶν λόγων σου. -

17 ᾽Ανταπόδος τῷ δούλῳ σου· ζήσομαι καὶ φυλάξω τοὺς λόγους σου.

18 ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου.

19 πάροικος ἐγώ εἰμι ἐν τῇ γῇ· μὴ ἀποκρύψῃς ἀπ᾽ ἐμοῦ τὰς ἐντολάς σου.
20 ἐπεπόθησεν ἡ ψυχή μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ.

21 ἐπετίμησας ὑπερηφάνοις· ἐπικατάρατοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

22 περίελε ἀπ᾽ ἐμοῦ ὄνειδος καὶ ἐξουδένωσιν, ὅτι τὰ μαρτύριά σου ἐξεζήτησα.

23 καὶ γὰρ ἐκάθισαν ἄρχοντες καὶ κατ᾽ ἐμοῦ κατελάλουν, ὁ δὲ δοῦλός σου ἠδολέσχει ἐν τοῖς δικαιώμασί σου.

24 καὶ γὰρ τὰ μαρτύριά σου μελέτη

λόγους σου.
10 Με όλην μου την καρδίαν σε ανεζήτησα, Κυριε, μη παραχωρήσης να απομακρυνθώ από τας εντολάς σου.
11 Εις τα βάθη της καρδίας μου, ως πολύτιμον θησαυρόν, έκρυψα τα λόγιά σου, δια να μη αμαρτάνω απέναντί σου.
12 Δοξασμένος είσαι, Κυριε· δίδαξέ με σαφέστερον και βαθύτερον τας εντολάς σου.
13 Με τα χείλη μου διεκήρυξα προς όλους όλας τας εντολάς σου, τας οποίας συ μας εδίδαξες.

14 Βαδίζων και συμπεριφερόμενος σύμφωνα με τας εντολάς σου, εδοκίμασα τέρψεις, ως εάν ήμην κάτοχος όλου του πλούτου της γης.
15 Εις την μελέτην των εντολών σου θα επιδοθώ με χαράν και θα καταβάλλω κάθε προσπάθειαν να κατανοήσω τους δρόμους σου.
16 Θα μελετήσω με όλην την δύναμιν του νου και της καρδίας μου τα προστάγματά σου. Δεν θα λησμονήσω ποτέ τα λόγια σου.
17 Ανταπόδος εις εμέ τον δούλον σου τας δωρεάς σου ανάλογα με τον ζήλον, που έχω προς μελέτην των εντολών σου. Ετσι θα ζήσω και θα φυλάξω εγώ τους λόγους σου.
18 Απομάκρυνε κάθε επισκίασμα και κάμε καθαρούς και φωτεινούς τους οφθαλμούς της ψυχής μου, και τότε εγώ θα κατανοήσω βαθύτερον το θαυμάσιον περιεχόμενον του Νομου σου.
19 Προσωρινός και παρεπίδημος είμαι εγώ εις την γην αυτήν. Μη αποκρύψης, λοιπόν, από εμέ τας εντολάς σου.
20 Από φλογερόν πόθον πλημμυρίζει η ψυχή μου, στο να επιθυμή να γνωρίζη, να εφαρμόζη και να απολαμβάνη την μελέτην των εντολών σου εις όλας τας περιστάσεις της ζωής της.
21 Επέπληξες τους αλαζόνας και υπερηφάνους, που δεν καταδέχονται να γνωρίσουν και εφαρμόσουν τον Νομον σου. Κατηραμένοι είναι εκείνοι, οι οποίοι παρεκκλίνουν από την τήρησιν των εντολών σου.
22 Αφαίρεσε και απομάκρυνε από εμέ ονειδισμούς και εξευτελισμούς εκ μέρους των εχθρών μου, διότι εγώ με πόθον πολύν ανεζήτησα και ηθέλησα να γνωρίσω τας εντολάς σου.
23 Διότι πονηροί άρχοντες εκάθησαν εις συνέδριον και εις σύσκεψιν, και κατεφέρθησαν εναντίον μου. Εγώ όμως ο δούλος σου με ενδιαφέρον και ευλάβειαν εμελετούσα συνεχώς τα προστάγματά σου.
24 Πράγματι, ευλαβής πάντοτε μελέτη μου έχουν γίνει

μού ἐστι, καὶ αἱ συμβουλίαι μου τὰ δικαιώματά σου. -

[25] ᾽Εκολλήθη τῷ ἐδάφει ἡ ψυχή μου· ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

[26] τὰς ὁδούς μου ἐξήγγειλα, καὶ ἐπήκουσάς μου· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

[27] ὁδὸν δικαιωμάτων σου συνέτισόν με, καὶ ἀδολεσχήσω ἐν τοῖς θαυμασίοις σου.
[28] ἐνύσταξεν ἡ ψυχή μου ἀπὸ ἀκηδίας· βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου.

[29] ὁδὸν ἀδικίας ἀπόστησον ἀπ᾽ ἐμοῦ καὶ τῷ νόμῳ σου ἐλέησόν με.

[30] ὁδὸν ἀληθείας ἡρετισάμην καὶ τὰ κρίματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

[31] ἐκολλήθην τοῖς μαρτυρίοις σου, Κύριε· μή με καταισχύνῃς.

[32] ὁδὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου. -

[33] Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν δικαιωμάτων σου, καὶ ἐκζητήσω αὐτὴν διαπαντός.
[34] συνέτισόν με, καὶ ἐξερευνήσω τὸν νόμον σου καὶ φυλάξω αὐτὸν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.
[35] ὁδήγησόν με ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὅτι αὐτὴν ἠθέλησα.
[36] κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν.
[37] ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότητα, ἐν τῇ ὁδῷ σου ζῆσόν με.

αι μαρτυρίαι, τας οποίας η Γραφή μας δίδει δια σέ, τα δε προστάγματά σου είναι οι πολύτιμοι σύμβουλοί μου.
[25] Από το βάρος της θλίψεως και του πόνου μου έπεσα λιπόθυμος και αναίσθητος· εκολλησα στο έδαφος. Κανείς δεν ημπορεί να με βοηθήση. Συ όμως, Κυριε, σύμφωνα με τας υποσχέσεις σου δώσε μου ζωήν.
[26] Εξωμολογήθην προς σε όλας εν γένει τας πράξεις μου και την πορείαν της ζωής μου. Συ δέ με ήκουσες. Διδαξε εις εμέ τας εντολάς σου, δια να τας γνωρίσω και συμμορφωθώ προς αυτάς.
[27] Συνέτισέ με, σύμφωνα με την σοφίαν των διδαγμάτων σου, και εγώ θα εντρυφώ μελετών τα θαυμάσια έργα σου.
[28] Από νυσταγμόν και ατονίαν κατελήφθη η ψυχή μου λόγω της αθυμίας, που δημιουργεί η θλίψις. Ενίσχυσέ με με τα λόγιά σου και απάλλαξέ με από αυτήν την κατάστασιν.
[29] Καθε δρόμον αδικίας, συμπεριφοράν αμαρτωλήν και παράνομον, απομάκρυνέ την από εμέ. Με την γνώσιν δε και το φως του Νομου σου ελέησέ με και ενίσχυσέ με.
[30] Εξέλεξα και επροτίμησα με όλην μου την καρδίαν τον δρόμον της ιδικής σου αληθείας. Δια τούτο και τας εντολάς σου, που είναι η αλήθεια, δεν τας ελησμόνησα.
[31] Προσεκολλήθην, Κυριε, με την καρδιάν μου εις τας εντολάς σου, αι οποίαι μαρτυρούν το μεγαλείον σου αλλά και τον δρόμον της πορείας μας. Μη με αφήσης και κατεντροπιασθώ ενώπιον των ανθρώπων.
[32] Οταν απήλλαξες την καρδίαν μου από την στενοχωρίαν της θλίψεως και έδωσες εις αυτήν άνεσιν και χαράν, τότε έτρεξα ακούραστος και χαρούμενος τον δρόμον των εντολών σου.
[33] Φανέρωσέ μου, Κυριε, τον δρόμον των εντολών σου και θα ζητώ με πόθον να βαδίζω πάντοτε αυτόν.
[34] Δος μου σύνεσιν και θα ερευνώ, δια να μανθάνω λεπτομερέστερον και βαθύτερον τον Νομον σου, και θα τον εφαρμόζω με όλην μου την καρδίαν.
[35] Οδήγησέ με, λοιπόν, συ στον δρόμον των εντολών σου, διότι αυτόν επόθησε η ψυχή μου και ηθέλησε.
[36] Καμε την καρδίαν μου να αισθάνεται κλίσιν, πόθον και αγάπην εις τας εντολάς σου και οχι εις την πλεονεξίαν και την αγάπην του πλούτου.
[37] Στρέψε αλλού τα μάτια της ψυχής μου, δια να μη ίδω και επιθυμήσω τα μάταια και προσωρινά και επιβλαβή του κόσμου αυτού. Βοήθησέ με να

[38] στῆσον τῷ δούλῳ σου τὸ λόγιόν σου εἰς τὸν φόβον σου.

[39] περίελε τὸν ὀνειδισμόν μου, ὃν ὑπώπτευσα· ὅτι τὰ κρίματά σου χρηστά.

[40] ἰδοὺ ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ζῆσόν με. -
[41] Καὶ ἔλθοι ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ ἔλεός σου, Κύριε, τὸ σωτήριόν σου κατὰ τὸν λόγον σου.
[42] καὶ ἀποκριθήσομαι τοῖς ὀνειδίζουσί μοι λόγον, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ τοῖς λόγοις σου.

[43] καὶ μὴ περιέλῃς ἐκ τοῦ στόματός μου λόγον ἀληθείας ἕως σφόδρα, ὅτι ἐπὶ τοῖς κρίμασί σου ἐπήλπισα.

[44] καὶ φυλάξω τὸν νόμον σου διαπαντός, εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.
[45] καὶ ἐπορευόμην ἐν πλατυσμῷ, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

[46] καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον βασιλέων καὶ οὐκ ᾐσχυνόμην.
[47] καὶ ἐμελέτων ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, ἃς ἠγάπησα σφόδρα.
[48] καὶ ἦρα τὰς χεῖράς μου πρὸς τὰς ἐντολάς σου ἃς ἠγάπησα, καὶ ἠδολέσχουν ἐν τοῖς δικαιώμασί σου. -
[49] Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὧν ἐπήλπισάς με.

[50] αὕτη με παρεκάλεσεν ἐν τῇ ταπεινώσει μου, ὅτι τὸ λόγιόν σου ἔζησέ με.
[51] ὑπερήφανοι παρηνόμουν ἕως σφόδρα, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐξέκλινα.
[52] ἐμνήσθην τῶν κριμάτων σου ἀπ᾽ αἰῶνος, Κύριε, καὶ παρεκλήθην.

[53] ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ

πορεύωμαι καθ' όλην μου την ζωήν τον δρόμον των εντολών σου.
[38] Ασάλευτον και ανεπισκίαστον εγκαθίδρυσε μέσα εις την καρδίαν του δούλου σου τον λόγον σου, δια να αυξηθή έτσι η προς σε ευλάβειά μου.
[39] Διώξε μακρυά από εμέ τας λοιδωρίας και τας ύβρεις των εχθρών μου, τας οποίας διαισθάνομαι και δειλιάζω. Ζητώ δε από σε τούτο, διότι αι κρίσεις σου είναι πάντοτε ωφέλιμοι και ευεργετικαί δι' ημάς.
[40] Ιδού, επόθησα τας εντολάς σου. Συ, που είσαι δίκαιος, περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.
[41] Είθε να έλθη εις εμέ, Κυριε, το έλεός σου και δι' αυτού να σωθώ σύμφωνα με τον ιδικόν σου λόγον και την υπόσχεσίν σου.
[42] Και τότε θα είμαι εις θέσιν να δίδω απάντησιν εις εκείνους, οι οποίοι με εμπαίζουν και με υβρίζουν, διότι θα έχω στηρίξει τας ελπίδας μου εις την αξιοπιστίαν των λόγων σου.
[43] Ποτέ μη αφαιρέσης από το στόμα μου, Κυριε, τον λόγον της αληθείας σου και το θάρρος να ομολογώ αυτήν. Διότι εγώ εις τας ιδικάς σου δικαίας κρίσεις και αποφάσεις έχω ελπίσει.
[44] Ετσι από σε βοηθούμενος θα τηρήσω καθ' όλον το διάστημα της ζωής μου τον Νομον σου, στον αιώνα και στους αιώνας των αιώνων.
[45] Εβαδιζα την πορείαν της ζωής μου με άνεσιν και ηρεμίαν, διότι εζήτησα με πόθον να εφαρμόζω τας εντολάς σου.
[46] Ωμιλούσα περί των εντολών σου ενώπιον των βασιλέων και δεν ησθανόμην καμμίαν εντροπήν, κανένα δισταγμόν.
[47] Επέμενα εις την μελέτην των εντολών σου, τας οποίας πάρα πολύ ηγάπησα.
[48] Με πολλήν ευλάβειαν και ιερόν πόθον εσήκωσα τα χέρια μου προς τα βιβλία, που περιέχουν τας εντολάς σου, τας οποίας ηγάπησα και εις την μελέτην των δικαιωμάτων σου εγώ εντρυφούσα.
[49] Ενθυμήσου τας υποσχέσεις σου προς εμέ τον δούλον σου, εις τας οποίας εγώ έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.
[50] Η υπόσχεσίς σου αυτή με παρηγόρησεν εις τας περιπετείας και θλίψεις της ζωής μου, διότι αυτός ο λόγος σου εχάρισε και περιεφρούρησε την ζωήν μου.
[51] Αλαζονικοί και αδιάντροποι άνθρωποι ασυστόλως καταπατούσαν τον Νομον σου. Εγώ όμως δεν παρεξέκλινα από αυτόν.
[52] Ενεθυμήθην πάντοτε τας αιωνίας και δικαίας κρίσεις και εντολάς σου, Κυριε, και εις αυτάς ευρήκα παρηγορίαν.
[53] Αποκαρδίωσις και μελαγχολία με κατελάμβανεν,

ἁμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου.
[54] ψαλτὰ ἦσάν μοι τὰ δικαιώματά σου ἐν τόπῳ παροικίας μου.

[55] ἐμνήσθην ἐν νυκτὶ τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

[56] αὕτη ἐγενήθη μοι, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα. -

[57] Μερίς μου εἶ, Κύριε, εἶπα τοῦ φυλάξασθαι τὸν νόμον σου.

[58] ἐδεήθην τοῦ προσώπου σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· ἐλέησόν με κατὰ τὸ λόγιόν σου.
[59] διελογισάμην τὰς ὁδούς σου καὶ ἐπέστρεψα τοὺς πόδας μου εἰς τὰ μαρτύριά σου.

[60] ἡτοιμάσθην καὶ οὐκ ἐταράχθην τοῦ φυλάξασθαι τὰς ἐντολάς σου.

[61] σχοινία ἁμαρτωλῶν περιεπλάκησάν μοι, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.
[62] μεσονύκτιον ἐξηγειρόμην τοῦ ἐξομολογεῖσθαί σοι ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

[63] μέτοχος ἐγώ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου.
[64] τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ· τὰ δικαιώματά σου δίδαξόν με. -

[65] Χρηστότητα ἐποίησας μετὰ τοῦ δούλου σου, Κύριε, κατὰ τὸν λόγον σου.
[66] χρηστότητα καὶ παιδείαν καὶ γνῶσιν δίδαξόν με, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἐπίστευσα.
[67] πρὸ τοῦ με ταπεινωθῆναι ἐγὼ ἐπλημμέλησα, διὰ τοῦτο τὸ λόγιόν σου ἐφύλαξα.
[68] χρηστὸς εἶ σύ, Κύριε, καὶ ἐν τῇ

όταν έβλεπα τους αμαρτωλούς, αυτούς οι οποίοι εγκατέλιπον τον Νομον σου.
[54] Εις τον τόπον, όπου εξόριστος κατοικούσα, έψαλλα τα προστάγματά σου, Κυριε, και τίποτε άλλο.
[55] Οχι μόνον κατά την ημέραν αλλά και κατά την νύκτα ενεθυμούμην, Κυριε, το πάντιμον Ονομά σου, και αυτή η ανάμνησις με ενίσχυσε και εφύλαξα τον Νομον σου.
[56] Ποθος, που εγεννήθη μέσα μου και συνεχής προσπάθειά μου, ήτο αυτή, να επιζητώ και να προσπαθώ να εφαρμόζω τα δικαιώματά σου.
[57] Συ είσαι, Κυριε, η κληρονομική μερίς μου· δια τούτο εγώ απεφάσισα και είπα να φυλάττω πάντοτε τον Νομον σου.
[58] Παρεκάλεσα με όλην μου την καρδίαν το άγιον πρόσωπόν σου. Ελέησέ με σύμφωνα με τας υποσχέσεις, που μας έχεις δώσει.
[59] Με τον νουν μου εσκεπτόμην πάντοτε τους δρόμους, τους οποίους εχάραξε το άγιον θέλημά σου, και χάρις στους ευλαβείς αυτούς διαλογισμούς επανέφερα τους πόδας μου στο θέλημά σου και συνεμόρφωσα την ζωήν μου προς αυτό.
[60] Προετοιμάσθηκα καταλλήλως εν όψει ενδεχομένων πειρασμών και δεν εκλονίσθην εις την απόφασίν μου να τηρήσω τας εντολάς σου.
[61] Αι παγίδες και αι επιβουλαί των αμαρτωλών, ως άλλα σχοίνινα δίκτυα, περιεπλέχθησαν επάνω μου. Αλλά εγώ ούτε τότε δεν ελησμόνησα τον Νομον σου.
[62] Κατά το μεσονύκτιον εξυπνούσα, εσηκωνόμην από την κλίνην μου, δια να σε ανυμνολογήσω και σε δοξάσω δια τας δικαίας κρίσεις σου και ενεργείας σου.
[63] Είμαι και εγώ ένας από όλους εκείνους, οι οποίοι σε ευλαβούνται, Κυριε, και προσπαθούν να φυλάττουν τας εντολάς σου.
[64] Από τα έργα της φιλανθρωπίας και αγαθότητός σου είναι γεμάτη η γη. Διδαξέ με περισσότερον και αναλυτικώτερον, δια να γνωρίσω βαθύτερον τα δικαιώματά σου.
[65] Αγαθότητα και ευεργεσίας έδειξες και έπραξες προς τον δούλον σου, Κυριε, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου.
[66] Διδαξέ με καλωσύνην και ευεργετικότητα, αληθινήν παιδείαν και γνώσιν, διότι εγώ ακλονήτως επίστευσα εις τας εντολάς σου.
[67] Πριν δια της πατρικής σου διαπαιδαγωγήσεως εγώ ταπεινωθώ, είχα αμαρτήσει ενώπιόν σου. Δια τούτο τώρα εσυνετίσθην και εφύλαξα τους λόγους σου.
[68] Πανάγαθος, Κυριε, και ευεργετικός είσαι συ. Και

χρηστότητί σου δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.
[69] ἐπληθύνθη ἐπ᾽ ἐμὲ ἀδικία ὑπερηφάνων, ἐγὼ δὲ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξερευνήσω τὰς ἐντολάς σου.

[70] ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν, ἐγὼ δὲ τὸν νόμον σου ἐμελέτησα.

[71] ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπείνωσάς με, ὅπως ἂν μάθω τὰ δικαιώματά σου.

[72] ἀγαθός μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσίου καὶ ἀργυρίου. -
[73] Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με· συνέτισόν με καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.

[74] οἱ φοβούμενοί σε ὄψονταί με καὶ εὐφρανθήσονται, ὅτι εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

[75] ἔγνων, Κύριε, ὅτι δικαιοσύνη τὰ κρίματά σου, καὶ ἀληθείᾳ ἐταπείνωσάς με.

[76] γενηθήτω δὴ τὸ ἔλεός σου τοῦ παρακαλέσαι με κατὰ τὸ λόγιόν σου τῷ δούλῳ σου.
[77] ἐλθέτωσάν μοι οἱ οἰκτιρμοί σου, καὶ ζήσομαι, ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μού ἐστιν.
[78] αἰσχυνθήτωσαν ὑπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως ἠνόμησαν εἰς ἐμέ· ἐγὼ δὲ ἀδολεσχήσω ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου.

[79] ἐπιστρεψάτωσάν με οἱ φοβούμενοί σε καὶ οἱ γινώσκοντες τὰ μαρτύριά σου.

[80] γενηθήτω ἡ καρδία μου ἄμωμος ἐν τοῖς δικαιώμασί σου, ὅπως ἂν μὴ αἰσχυνθῶ. -

[81] ᾽Εκλείπει εἰς τὸ σωτήριόν σου ἡ

σύμφωνα με την καλωσύνην σου και μακροθυμίαν αυτήν δίδαξέ με τας εντολάς σου.
[69] Πολλάς και μεγάλας αδικίας έχουν διαπράξει εναντίον μου αλαζονικοί και εγωπαθείς άνθρωποι. Εγώ όμως παρ' όλα αυτά θα ερευνώ, θα μελετώ και θα μανθάνω πάντοτε τας εντολάς σου.
[70] Οπως σκληρύνεται το γάλα, όταν γίνεται τυρί, έτσι εσκληρύνθη και επωρώθη η καρδία των αλαζονικών και εγωπαθών. Εγώ όμως εμελετούσα και θα μελετώ τον Νομον σου.
[71] Ευεργετικόν και σωτήριον υπήρξε δι' εμέ το γεγονός, ότι δια της πατρικής σου παιδαγωγίας και των θλίψεων με εταπείνωσες, δια να μάθω έτσι καλύτερα τας εντολάς σου.
[72] Ο ιδικός σου Νομος, που εβγήκεν από το πανάγιον στόμα σου, είναι ασυγκρίτως προτιμότερος εις εμέ από θησαυρούς χρυσίου και αργυρίου.
[73] Τα χέριά σου με εδημιούργησαν από το χώμα. Αυτά με διέπλασαν και μου έδωσαν μορφήν και σώμα. Δος μου, λοιπόν και σύνεσιν δια να μάθω βαθύτερον και ευρύτερον τας εντολάς σου.
[74] Οι πιστοί εις σέ, εκείνοι οι οποίοι σε ευλαβούνται, θα με ίδουν προκόπτοντα εις την αρετήν και θα ευφρανθούν. Διότι εγώ είχα στηρίξει και στηρίζω τας ελπίδας μου εις τα λόγια σου.
[75] Εγνώρισα και έμαθα, Κυριε, ότι τα προστάγματα του Νομου σου είναι έκφρασις και πραγματοποίησις της δικαιοσύνης. Δικαίως δε και επωφελώς δι' εμέ με εταπείνωσες δια των θλίψεων.
[76] Τωρα όμως ας έλθη η ευσπλαγχνία σου να με παρηγορήση σύμφωνα με την υπόσχεσιν, την οποίαν έχεις δώσει στον δούλον σου.
[77] Ας έλθουν, λοιπόν, εις εμέ οι οικτιρμοί σου και έτσι εγώ θα διαφύγω θανασίμους κινδύνους και θα ζήσω, διότι ο Νομος σου είναι μελέτη μου.
[78] Ας κατεντροπιασθούν οι αλαζονικοί και εγωπαθείς, διότι, χωρίς εγώ να τους δώσω καμμίαν αφορμήν, χωρίς να τους αδικήσω εις τίποτε, παρανομούν εναντίον μου. Εγώ όμως, απολύτως ήσυχος, θα εντρυφώ συχνά εις την μελέτην του Νομου σου.
[79] Από τον εξευτελισμόν αυτόν των υπερηφάνων ας διδαχθούν και ας επιστρέψουν προς εμέ, όσοι προηγουμένως εδειλίασαν και απεμακρύνθησαν και οι οποίοι εν τούτοις σε ευλαβούνται, Κυριε, και γνωρίζουν τας εντολάς σου.
[80] Είθε η καρδία μου, με τον ιδικόν σου φωτισμόν, να γίνη άμεμπτος και ακεραία εις την τήρησιν των εντολών σου, δια να μη εντροπιασθώ και εγώ, όπως οι υπερήφανοι.
[81] Απέκαμεν η ψυχή μου να σε παρακαλή και να

ψυχή μου, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.
περιμένη από σε την σωτηρίαν μου. Εν τούτοις εγώ στους λόγους σου έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.

[82] ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς τὸ λόγιόν σου λέγοντες· πότε παρακαλέσεις με;
[82] Ητόνησαν και κοντεύουν να σβήσουν οι οφθαλμοί μου από την μελέτην των λόγων και των υποσχέσεών σου και με κάνουν συνεχώς να λέγω· Ποτε, Κυριε, θα με παρηγορήσης;

[83] ὅτι ἐγενήθην ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνῃ· τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.
[83] Εκακουχήθηκα πάρα πολύ. Εγινα κατάξηρος σαν το ασκί, που εσκληρύνθη εις την παγωνιάν και την πάχνην. Εν τούτοις ούτε προς στιγμήν δεν ελησμόνησα τα δικαιώματά σου.

[84] πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου; πότε ποιήσεις μοι ἐκ τῶν καταδιωκόντων με κρίσιν;
[84] Ποσαι είναι ακόμη αι ημέραι της ζωής του δούλου σου; Ολίγαι. Ποτε, λοιπόν, συ θα αναλάβης την υπόθεσίν μου, θα εκφέρης και θα εφαρμόσης την δικαίαν σου κρίσιν εναντίον εκείνων, που με καταδιώκουν;

[85] διηγήσαντό μοι παράνομοι ἀδολεσχίας, ἀλλ᾽ οὐχ ὡς ὁ νόμος σου, Κύριε.
[85] Φλυαρίας και ματαιότητας μου διηγούντο οι παράνομοι. Αυτά όμως δεν είναι δυνατόν κατά κανένα τρόπον να συγκριθούν με τον Νομον σου, Κυριε.

[86] πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια· ἀδίκως κατεδίωξάν με, βοήθησόν μοι.
[86] Ολαι αι ιδικαί σου εντολαί είναι αλήθεια. Αδίκως αυτοί με κατεδίωξαν. Συ, λοιπόν, που μισείς την αδικίαν και αγαπάς την αλήθειαν, σπεύσε να με βοηθήσης και να με προστατεύσης.

[87] παρὰ βραχὺ συνετέλεσάν με ἐν τῇ γῇ, ἐγὼ δὲ οὐκ ἐγκατέλιπον τὰς ἐντολάς σου.
[87] Ολίγον ακόμη και οι μανιώδεις εχθροί μου θα με απετελείωναν και θα με έρριπταν νεκρόν κάτω εις την γην. Εγώ όμως δεν εγκατέλειψα ούτε παρέβην τας εντολάς σου.

[88] κατὰ τὸ ἔλεός σου ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύρια τοῦ στόματός σου. -
[88] Συμφωνα με το άπειρον έλεός σου γλύτωσέ με από τους φοβερούς αυτούς κινδύνους και περιφρούρησε την ζωήν μου. Εγώ δέ, πλήρης ευγνωμοσύνης δια την σωτηρίαν μου, θα φυλάξω ακόμη περισσότερον τας εντολάς, που προέρχονται από το άγιον στόμα σου.

[89] Εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριε, ὁ λόγος σου διαμένει ἐν τῷ οὐρανῷ.
[89] Ο λόγος σου, Κυριε, παραμένει αναλλοίωτος και αιώνιος στον ουρανόν, διότι έχει έδραν και πηγήν του σε τον ουράνιον Θεόν.

[90] εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν ἡ ἀλήθειά σου· ἐθεμελίωσας τὴν γῆν καὶ διαμένει.
[90] Η αλήθειά σου παραμένει αμετακίνητος από γενεάς εις γενεάν. Εθεμελίωσες αυτήν ασφαλή, όπως την γην, η οποία δια τούτο παραμένει.

[91] τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα, ὅτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά.
[91] Συ έδωσες την παντοδύναμον προσταγήν σου και παραμένει η ημέρα. Διότι όλα όσα υπάρχουν είναι δούλα και υποτεταγμένα στο άγιον θέλημά σου.

[92] εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μού ἐστι, τότε ἂν ἀπωλόμην ἐν τῇ ταπεινώσει μου.
[92] Εάν ο Νομος σου δεν ήτο προσφιλής μελέτη και εντρύφημά μου, εγώ θα εχανόμην εξ ολοκλήρου ανάμεσα εις τας περιπετείας και τας θλίψεις, που τόσον πολύ με είχαν ταπεινώσει.

[93] εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάθωμαι τῶν δικαιωμάτων σου, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἔζησάς με.
[93] Εις τον αιώνα δεν θα ξεχάσω τα δικαιώματά σου, διότι δια μέσου αυτών συ μου έδωκες και διετήρησες την ζωήν μου.

[94] σός εἰμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ
[94] Ιδικός σου άνθρωπος, ιδικός σου δούλος είμαι εγώ,

δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.

[95] ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοὶ τοῦ ἀπολέσαι με· τὰ μαρτύριά σου συνῆκα.

[96] πάσης συντελείας εἶδον πέρας· πλατεῖα ἡ ἐντολή σου σφόδρα. -

[97] ῾Ως ἠγάπησα τὸν νόμον σου, Κύριε· ὅλην τὴν ἡμέραν μελέτη μού ἐστιν.
[98] ὑπὲρ τοὺς ἐχθρούς μου ἐσόφισάς με τὴν ἐντολήν σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐμή ἐστιν.

[99] ὑπὲρ πάντας τοὺς διδάσκοντάς με συνῆκα, ὅτι τὰ μαρτύριά σου μελέτη μού ἐστιν.
[100] ὑπὲρ πρεσβυτέρους συνῆκα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

[101] ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου, ὅπως ἂν φυλάξω τοὺς λόγους σου.
[102] ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με.

[103] ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγιά σου, ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου.

[104] ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου συνῆκα· διὰ τοῦτο ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ἀδικίας. -

[105] Λύχνος τοῖς ποσί μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου.

[106] ὤμοσα καὶ ἔστησα τοῦ φυλάξασθαι τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.
[107] ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα· Κύριε, ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

[108] τὰ ἑκούσια τοῦ στόματός μου εὐδόκησον δή, Κύριε, καὶ τὰ

Κυριε. Σώσε με, διότι τας εντολάς σου με πολύν πόθον εζήτησα και ηρεύνησα να μάθω.
[95] Με παρεμόνευσαν με πολλήν υπομονήν οι αμαρτωλοί, δια να με εξοντώσουν. Αλλ' εγώ προς τον Νομον σου είχα εστραμμένην την προσοχήν και την διάνοιάν μου.
[96] Είδα ότι όλα αυτά, που οι άνθρωποι τα θεωρούν τέλεια, πλούτη και δόξαν και τα άλλα αγαθά του κόσμου τούτου, είδα να έχουν ένα τέλος. Η εντολή σου όμως εκτείνεται εις απέραντον χρονικόν διάστημα, αναλλοίωτος και έγκυρος.
[97] Ποσον πολύ ηγάπησα πράγματι τον Νομον σου, Κυριε! Οληνν την ημέραν αυτός είναι η μελέτη μου και το εντρύφημά μου.
[98] Με ανέδειξες σοφώτερον από τους εχθρούς μου, με το να με διδάξης την εντολήν σου, διότι αυτή παραμένει πάντοτε κτήμα μου, γνώσις και σοφία μου.
[99] Εξεπέρασα όλους τους διδασκάλους μου εις γνώσιν και σοφίαν και σύνεσιν, διότι τα μαρτύρια του Νομου σου είναι η προσφιλής μελέτη μου.
[100] Απέκτησα σύνεσιν πολύ μεγαλυτέραν και από τους γεροντοτέρους μου, διότι εγώ με πόθον πολύν εζήτησα να μάθω και να εφαρμόσω τας εντολάς σου.
[101] Επροφύλαξα τον εαυτόν μου, ώστε να μη βαδίσω ποτέ δρόμους πονηρίας. Και ηγωνίσθην εξ αντιθέτου να φυλάξω όλας τας εντολάς σου.
[102] Από τας εντολάς σου δεν παρεξέκλινα, διότι αναγνωρίζω ότι συ τας ενομοθέτησες προς καθοδήγησίν μου.
[103] Ποσον γλυκέα και ευχάριστα είναι τα λόγιά σου στον λάρυγγά μου! Οταν τα προφέρω δια του στόματός μου, είναι γλυκύτερα παρά πάνω από το μέλι.
[104] Μελετών τας εντολάς σου επήρα σύνεσιν και σοφίαν. Φωτισμένος δε από αυτάς εμίσησα κάθε δρόμον αδικίας, στον οποίον πλανώνται οι αμαρτωλοί άνθρωποι.
[105] Φωτοβόλος λύχνος εις την πορείαν της ζωής μου είναι, ο Νομος σου. Φως πλούσιον στους δρόμους μου.
[106] Ωρκίσθην και ανέλαβα την υποχρέωσιν να τηρώ ακριβώς τας εντολάς του Νομου σου.

[107] Μεγάλας ταλαιπωρίας και ταπεινώσεις υπέστην από τους εχθρούς μου. Κυριε, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου, περιφρούρησε την κινδυνεύουσαν ζωήν μου.
[108] Δέξου, Κυριε, με ευμένειαν τας δοξολογίας και εκφράσεις ευγνωμοσύνης, τας οποίας με όλην μου

κρίματά σου δίδαξόν με.

[109] ἡ ψυχή μου ἐν ταῖς χερσί σου διαπαντός, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.
[110] ἔθεντο ἁμαρτωλοὶ παγίδα μοι, καὶ ἐκ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἐπλανήθην.
[111] ἐκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μού εἰσιν.
[112] ἔκλινα τὴν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι᾽ ἀντάμειψιν. -
[113] Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.
[114] βοηθός μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἶ σύ· εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.
[115] ἐκκλίνατε ἀπ᾽ ἐμοῦ, πονηρευόμενοι, καὶ ἐξερευνήσω τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ μου.

[116] ἀντιλαβοῦ μου κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ ζῆσόν με, καὶ μὴ καταισχύνῃς με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου.

[117] βοήθησόν μοι, καὶ σωθήσομαι καὶ μελετήσω ἐν τοῖς δικαιώμασί σου διαπαντός.
[118] ἐξουδένωσας πάντας τοὺς ἀποστατοῦντας ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων σου, ὅτι ἄδικον τὸ ἐνθύμημα αὐτῶν.
[119] παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς τῆς γῆς· διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰ μαρτύριά σου.
[120] καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας μου· ἀπὸ γὰρ τῶν κριμάτων σου ἐφοβήθην. -

[121] ᾽Εποίησα κρῖμα καὶ δικαιοσύνην· μὴ παραδῷς με τοῖς ἀδικοῦσί με.

[122] ἔκδεξαι τὸν δοῦλόν σου εἰς ἀγαθόν· μὴ συκοφαντησάτωσάν με ὑπερήφανοι.

την καρδίαν αναπέμπω προς σε. Διδαξέ με ευρύτερον και βαθύτερον τας εντολάς της δικαιοσύνης σου.
[109] Η ζωη μου ευρίσκεται πάντοτε εις τα χέρια σου. Εγώ δέ ποτέ δεν ελησμόνησα να μελετώ και να εφαρμόζω τον Νομον σου.
[110] Οι αμαρτωλοί μου έστησαν παγίδας, εγώ όμως δεν επλανήθην και δεν απεμακρύνθην από τας εντολάς σου.
[111] Κληρονομία μου και αναφαίρετος περιουσία μου έγιναν τα μαρτύριά σου. Διότι, αυτά αποτελούν την ευφροσύνην και αγαλλίασαν της καρδίας μου.
[112] Εστρεψα με όλην μου την διάθεσιν την καρδίαν μου, στο να εφαρμόζω τας εντολάς σου πάντοτε. Διότι οι τηρηταί αυτών θα αμειφθούν.
[113] Ανθρώπους παρανόμους εμίσησα, τον δε Νομον σου ηγάπησα.
[114] Βοηθός και προστάτης μου είσαι συ, Κυριε. Εγώ δε στους λόγους και τας υποσχέσεις και τας εντολάς σου έχω στηρίξει τας ελπίδας μου.
[115] Φυγετε μακράν από εμέ οι άνθρωποι, οι οποίοι μελετάτε και αγαπάτε και πράττετε την πονηρίαν. Εγώ δε θα ερευνήσω βαθύτερον και θα μάθω σαφέστερον τας εντολάς του Θεού μου.
[116] Απλωσε το προστατευτικό σου χέρι πιάσε με και συγκράτησέ με, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου. Σώσε και περιφρούρησε την ζωήν μου από τους κινδύνους και μη με εντροπιάσης σχετικώς με τας ελπίδας, που έχω στηρίξει εις σέ.
[117] Βοήθησέ με, διότι με την ιδικήν σου βοήθειαν θα σωθώ από τους κινδύνους και έτσι ασφαλής και απερίσπαστος θα μελετώ πάντοτε τας εντολάς σου.
[118] Εξουθένωσες και εξηυτέλισες όλους εκείνους, οι οποίοι απεμακρύνθησαν από τας εντολάς σου, διότι οι διαλογισμοί της διανοίας των και αι επιθυμίαι της καρδίας των ήσαν άδικοι.
[119] Ηρεύνησα με τον νουν μου, εσκέφθην και είδα ότι παρέρχονται όλοι οι αμαρτωλοί της γης και εξαφανίζονται. Δια τούτο εγώ ηγάπησα τον Νομον σου, ο οποίος αποτελεί σωτηρίαν και ασφάλειαν.
[120] Καρφωσε και νέκρωσε δια του αγίου φόβου σου τα προς την αμαρτίαν κλίνοντα μέλη της σαρκός μου. Ζητώ αυτήν την χάριν, διότι με τρομάζουν αι εναντίον της αμαρτίας τιμωρίαι σου.
[121] Επεδίωξα την ευθύτητα και δικαιοσύνην, την οποίαν συ θέλεις. Δια τούτο μη με παραδώσης εις τα χέρια των εχθρών μου, που με αδικούν.
[122] Δια το καλόν μου και προς ασφάλειάν μου πάρε κάτω από την προστασίαν σου εμέ τον δούλον σου, ώστε να μη τολμήσουν να διατυπώσουν εναντίον μου συκοφαντίας οι υπερήφανοι και αν

διατυπώσουν, να μη γίνουν αυταί πιστευταί.

123 οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τὸ σωτήριόν σου καὶ εἰς τὸ λόγιον τῆς δικαιοσύνης σου.
123 Απέκαμαν τα μάτια μου περιμένοντα την σωτηρίαν από σέ, και την εκπλήρωσιν της δικαίας υποσχέσεώς σου.

124 ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου κατὰ τὸ ἔλεός σου καὶ τὰ δικαιώματά σου δίδαξόν με.
124 Σε ικετεύω να φερθής προς εμέ, τον δούλόν σου, σύμφωνα με το έλεός σου, όχι σύμφωνα με τας ιδικάς μου πράξεις. Δια να ευαρεστώ δε πάντοτε εις σέ, δίδαξέ με ακόμη περισσότερον τας εντολάς σου.

125 δοῦλός σού εἰμι ἐγώ· συνέτισόν με, καὶ γνώσομαι τὰ μαρτύριά σου.
125 Ιδικός σου δούλος είμαι εγώ. Δος μου λοιπόν, Κυριε, σοφίαν και σύνεσιν, δια να γνωρίσω και μάθω τας εντολάς σου.

126 καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ· διεσκέδασαν τὸν νόμον σου.
126 Εφθασε δια τον Κυριον ο καιρός να αντιδράση και να εφαρμόση δικαιοσύνην εναντίον των εχθρών μου. Αυτοί κατεπάτησαν και κατεξέσχισαν τον Νομον σου.

127 διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου ὑπὲρ χρυσίον καὶ τοπάζιον.
127 Η πονηρία και η κακότης εκείνων με έκαμε να αγαπήσω ακόμη περισσότερον τας εντολάς σου περισσότερον από το χρυσάφι και τους πολύτιμους λίθους.

128 διὰ τοῦτο πρὸς πάσας τὰς ἐντολάς σου κατωρθούμην, πᾶσαν ὁδὸν ἄδικον ἐμίσησα. -
128 Δια τούτο συνεμορφούμην προς όλας τας εντολάς σου, εμίσησα δε κάθε άδικον πράξιν.

129 Θαυμαστὰ τὰ μαρτύριά σου· διὰ τοῦτο ἐξηρεύνησεν αὐτὰ ἡ ψυχή μου.
129 Βαθύν θαυμασμόν μου προκαλούν αι εντολαί, που υπάρχουν στον Νομον σου. Δια τούτο η ψυχή μου τας ηρεύνησε και τας εμελέτησε με πόθον.

130 ἡ δήλωσις τῶν λόγων σου φωτιεῖ καὶ συνετιεῖ νηπίους.
130 Η φανέρωσις και η ανάλυσις των εντολών σου φωτίζει και συνετίζει και αυτούς ακόμη τους απλοϊκούς ανθρώπους.

131 τὸ στόμα μου ἤνοιξα καὶ εἵλκυσα πνεῦμα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐπεπόθουν.
131 Ηνοιξα το στόμα μου και εισέπνευσα τον ζωογόνον αέρα. Ετσι ελαχτάρησα και λαχταρώ τας εντολάς σου.

132 Ἐπίβλεψον ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με κατὰ τὸ κρίμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου.
132 Ριξε ένα σπλαγχνικό βλέμμα εις εμέ και ελέησέ με, σύμφωνα με την αξιόπιστον υπόσχεσίν σου να προστατεύης εκείνους, που σέβονται και αγαπούν το Ονομά σου.

133 τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριευσάτω μου πᾶσα ἀνομία.
133 Κατεύθυνε την ζωήν και τα έργα μου σύμφωνα με το λόγιόν σου, ώστε καμμία παρανομία να μη κυριεύση την ψυχήν μου.

134 λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.
134 Γλύτωσέ με από συκοφαντίας ανθρώπων και εγώ θα φυλάξω τας εντολάς σου.

135 τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.
135 Ας επιλάμψη και ας φωτίση εμέ τον δούλόν σου η αγαθότης και η καλωσύνη του προσώπου σου· δίδαξέ με τα προστάγματά σου.

136 διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπεὶ οὐκ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου. -
136 Εις τα αφθόνως αναβλύζοντα δάκρυά μου εβυθίσθησαν τα μάτια μου· και τούτο, διότι δεν ετήρησα πάντοτε τον Νομον σου.

137 Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου.
137 Δικαιος είσαι, Κυριε, και αι αποφάσεις σου είναι ορθαί και ευθείαι.

138 ἐνετείλω δικαιοσύνην τὰ
138 Τα προστάγματά σου, Κυριε, τα οποία ως εντολάς

μαρτύριά σου καὶ ἀλήθειαν σφόδρα.
[139] ἐξέτηξέ με ὁ ζῆλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου οἱ ἐχθροί μου.
[140] πεπυρωμένον τὸ λόγιόν σου σφόδρα, καὶ ὁ δοῦλός σου ἠγάπησεν αὐτό.

[141] νεώτερος ἐγώ εἰμι καὶ ἐξουδενωμένος· τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.
[142] ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.
[143] θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὕροσάν με· αἱ ἐντολαί σου μελέτη μου.

[144] δικαιοσύνη τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα· συνέτισόν με, καὶ ζήσομαι -
[145] Ἐκέκραξα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· ἐπάκουσόν μου, Κύριε, τὰ δικαιώματά σου ἐκζητήσω.

[146] ἐκέκραξά σοι· σῶσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου.

[147] προέφθασα ἐν ἀωρίᾳ καὶ ἐκέκραξα, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.
[148] προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς ὄρθρον τοῦ μελετᾶν τὰ λόγιά σου.
[149] τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ κρῖμά σου ζῆσόν με.

[150] προσήγγισαν οἱ καταδιώκοντές με ἀνομίᾳ, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν.

[151] ἐγγὺς εἶ, Κύριε, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἀλήθεια.

[152] κατ᾽ ἀρχὰς ἔγνων ἐκ τῶν μαρτυρίων σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐθεμελίωσας αὐτά. -
[153] Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου καὶ ἐξελοῦ με, ὅτι τοῦ νόμου σου οὐκ

έδωσες εις ημάς, είναι απολύτως δίκαια και αληθινά.

[139] Με έλυωσεν ωσάν κερί ο ζήλός μου δια την δόξαν του Ονόματός σου, διότι οι εχθροί μου ελησμόνησαν εντελώς τας εντολάς σου.
[140] Είναι όμως άφρονες, διότι τα λόγιά σου είναι ολοκάθαρα και απαστράπτοντα, όπως το χρυσάφι, το οποίον εκαθαρίσθη στο πυρωμένο καμίνι. Δια τούτο εγώ ο δούλος σου τα ηγάπησα.
[141] Μικρός κατά την ηλικίαν, καταφρονημένος και εξουδενωμένος είμαι μέσα εις την κοινωνίαν. Αλλά τας εντολάς σου ποτέ δεν τας ελησμόνησα.
[142] Η δικαιοσύνη σου, Κυριε, είναι δικαοσύνη αιωνία και αναλλοίωτος και ο Νομος σου είναι αυτή αύτη η αλήθεια.
[143] Με ευρήκαν θλίψεις και ανάγκαι, αλλά αι εντολαί σου, Κυριε, ήσαν πάντοτε μελέτη και παρηγορία μου.
[144] Τα προστάγματά σου είναι δίκαια, αιώνια και αναλλοίωτα. Συνέτισέ με δια μέσου αυτών, ώστε να ζήσω εγώ σύμφωνα με το άγιον θέλημά σου.
[145] Με όλην μου την καρδία έκραξα προς σέ· άκουσε και κάμε δεκτήν, Κυριε, την προσευχήν μου. Εγώ δε θα ζητήσω να μάθω και να κατανοήσω τας εντολάς σου.
[146] Εκραξα προς σέ, Κυριε· σώσε και περιφρούρησε την ζωήν μου, που κινδυνεύει, και εγώ θα φυλάξω τας εντολάς σου.
[147] Πολύ ενωρίς, πριν περάση η νύκτα, εγώ εσηκώθηκα και προσηυχήθην με κραυγήν προς σε, διότι ήλπισα εις τα λόγια σου.
[148] Ηνοιξαν τα μάτια μου πολύ ενωρίς, ενώ ακόμη ήτο βαθύς όρθρος, δια να μελετήσω τους λόγους σου.
[149] Ακουσε, Κυριε, την φωνήν της δεήσεώς μου, σύμφωνα με την ευσπλαγχνίαν σου, και κατά την δικαίαν σου απόφασιν περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.
[150] Οι εχθροί μου, που αδίκως και παραλόγως με καταδιώκουν, με επλησίασαν, δια να με εξοντώσουν. Αυτοί όμως ευρίσκονται μακράν από το άγιον θέλημά σου.
[151] Αλλά συ, Κυριε, είσαι κοντά μου. Ολοι δε οι τρόποι ενεργείας σου προς ημάς τους ανθρώπους είναι δίκαιοι και αληθινοί.
[152] Απ' αρχής εγώ, Κυριε, εγνώρισα και κατενόησα τα μαρτύριά σου και επείσθην απολύτως, ότι αι εντολαί σου έχουν αιώνια τα θεμέλιά των.
[153] Ιδε την καταφρόνησιν και την εξουθένωσιν, εις την οποίαν με έχουν ρίξει οι εχθροί μου, και σπεύσε

ἐπελαθόμην.

154 κρῖνον τὴν κρίσιν μου καὶ λύτρωσαί με· διὰ τὸν λόγον σου ζῆσόν με.

155 μακρὰν ἀπὸ ἁμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐξεζήτησαν.

156 οἱ οἰκτιρμοί σου πολλοί, Κύριε· κατὰ τὸ κρῖμά σου ζῆσόν με.

157 πολλοὶ οἱ ἐκδιώκοντές με καὶ θλίβοντές με· ἐκ τῶν μαρτυρίων σου οὐκ ἐξέκλινα.
158 εἶδον ἀσυνετοῦντας καὶ ἐξετηκόμην, ὅτι τὰ λόγιά σου οὐκ ἐφυλάξαντο.
159 ἴδε, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα· Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει σου ζῆσόν με.
160 ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα πάντα τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου. -
161 ῎Αρχοντες κατεδίωξάν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδία μου.

162 ἀγαλλιάσομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγιά σου ὡς ὁ εὑρίσκων σκῦλα πολλά.

163 ἀδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελυξάμην, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.
164 ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ᾔνεσά σε ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.
165 εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σκάνδαλον.

166 προσεδόκων τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα.
167 ἐφύλαξεν ἡ ψυχή μου τὰ μαρτύριά σου καὶ ἠγάπησεν αὐτὰ σφόδρα.
168 ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου καὶ τὰ μαρτύριά σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ὁδοί

να με βγάλης από αυτήν, διότι εγώ δεν ελησμόνησα ποτέ τον Νομον σου.
154 Συ, ωσάν δίκαιος που είσαι, κρίνε με δικαιοσύνην την υπόθεσίν μου και απάλλαξέ με από τους εχθρούς μου. Συμφωνα δε με την υπόσχεσίν σου περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.
155 Η σωτηρία των δικαίων είσαι συ. Η σωτηρία όμως των αμαρτωλών είναι μακράν, είναι ανύπαρκτος, διότι δεν εζήτησαν να μελετήσουν και να καταμάθουν τας εντολάς σου.
156 Τα ελέη σου, Κυριε, είναι πολλά. Συμφωνα με την εύσπλαγχνον κρίσιν σου περιφρούρησε και παράτεινε την ζωήν μου.
157 Πολλοί είναι οι εχθροί μου, που με καταδιώκουν και με καταθλίβουν. Εγώ όμως ποτέ δεν παρεξέκλινα από τας εντολάς σου.
158 Είδα ασυνέτους ανθρώπους να απορρίπτουν τας εντολάς σου και έλυωνα από τον πόνον, διότι αυτοί δεν ετήρησαν τα λόγια σου.
159 Ιδε όμως, Κυριε, ότι εγώ ηγάπησα με όλην μου την καρδίαν τας εντολάς σου. Κυριε, κατά το μέγα έλεός σου, χάρισέ μου ασφαλή και μακράν την ζωήν.
160 Αρχή, βάσις και περιεχόμενον των λόγων σου είναι η αλήθεια και όλαι αι κρίσεις της δικαιοσύνης σου είναι αιώνιοι και αμετάθετοι.
161 Αρχοντες ασεβείς με κατεδίωξαν χωρίς λόγον και αφορμήν. Δεν τους εφοβήθην. Από τους λόγους σου μόνον εδειλίασεν η καρδία μου, μήπως τυχόν και τους παραβώ.
162 Εγώ θα χαρώ τόσον πολύ από την μελέτην, την αποδοχήν και εφαρμογήν των λόγων σου, ωσάν ο νικητής εκείνος ο οποίος ευρίσκει πολλά και πολύτιμα λάφυρα.
163 Εμίσησα και εσιχάθηκα την αδικίαν. Τον δε Νομον σου ηγάπησα.

164 Πολλές φορές κατά το διάστημα της ημέρας σε εδοξολόγησα δια τας δικαίας κρίσεις σου.
165 Ειρήνη πολλή βασιλεύει εις την καρδίαν εκείνων, που αγαπούν και φυλάττουν τον Νομον σου. Δεν υπάρχει εις αυτούς σκάνδαλον, που να σκοντάπτουν επάνω του, να τους αναταράσση και να τους κλονίζη.
166 Παντοτε, Κυριε, από σε επερίμενα την σωτηρίαν, και τας εντολάς σου ηγάπησα.

167 Η ψυχή μου εφύλαξε τας εντολάς σου, διότι θερμότατα τας έχει αγαπήσει.

168 Εφύλαξα τας εντολάς σου και τα μαρτύριά σου, Κυριε, διότι έχω την συναίσθησιν ότι όλαι αι πορείαι

μου ἐναντίον σου, Κύριε. -
169 ᾽Εγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε· κατὰ τὸ λόγιόν σου συνέτισόν με.

170 εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε· κατὰ τὸ λόγιόν σου ῥῦσαί με.

171 ἐξερεύξαιντο τὰ χείλη μου ὕμνον, ὅταν διδάξῃς με τὰ δικαιώματά σου.
172 φθέγξαιτο ἡ γλῶσσά μου τὰ λόγιά σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου δικαιοσύνη.
173 γενέσθω ἡ χείρ σου τοῦ σῶσαί με, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ᾑρετισάμην.

174 ἐπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου μελέτη μού ἐστι.
175 ζήσεται ἡ ψυχή μου καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.
176 ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός· ζήτησον τὸν δοῦλόν σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην.

της ζωής μου ευρίσκονται ενώπιόν σου.
169 Ας πλησιάση, λοιπόν, ενώπιον του θρόνου της μεγαλωσύνης σου η δέησίς μου, Κυριε, και σύμφωνα με την ρητήν υπόσχεσίν σου ότι ακούεις τας προσευχάς μας, δος μου σύνεσιν και φωτισμόν.
170 Είθε να φθάση εις σέ, Κυριε, η ιερά αυτή αξίωσίς μου. Κυριε, σύμφωνα με την υπόσχεσίν σου, γλύτωσέ με από τους διαφόρους κινδύνους, που απειλούν την ζωήν μου.
171 Είθε από την καρδίαν και τα χείλη μου να αναβλύζουν πλούσιοι ύμνοι εις δόξαν σου. Και τούτο θα γίνη, όταν με διδάξης τα προστάγματά σου.
172 Είθε η γλώσσά μου να ομιλή και να διαλαλή πάντοτε τα λόγια σου, διότι όλαι αι εντολαί σου είναι δίκαιαι και ορθαί.
173 Ας απλωθή προς εμέ το προστατευτικό σου χέρι, δια να με σώσης, διότι εγώ, υπέρ πάντα τα άλλα, επροτίμησα και ηγάπησα τας εντολάς σου.
174 Με όλην μου την καρδίαν επόθησα την σωτηρίαν, την οποίαν συ, Κυριε, δίδεις, και ο Νομος σου είναι παντοτεινή μου μελέτη.
175 Χαρις εις την ιδικήν σου προστασίαν θα ζήσω και θα σε υμνώ, αι δε δίκαιαι κρίσεις σου θα με βοηθήσουν.
176 Επλανήθην, Κυριε, σαν απολωλός πρόβατον, μη με αφήσης· αναζήτησε εμέ τον δούλον σου, διότι ποτέ εγώ δεν ελησμόνησα τας εντολάς σου.

119 ᾽Ωδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

1 (Μασ. 120) ΠΡΟΣ Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐκέκραξα, καὶ εἰσήκουσέ μου.
2 Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων καὶ ἀπὸ γλώσσης δολίας.

3 τί δοθείη σοι καὶ τί προστεθείη σοι πρὸς γλῶσσαν δολίαν;

4 τὰ βέλη τοῦ δυνατοῦ ἠκονημένα, σὺν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἐρημικοῖς.

5 οἴμοι! ὅτι ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη, κατεσκήνωσα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ.

6 πολλὰ παρῴκησεν ἡ ψυχή μου.

1 (Μασ. 120) Προς τον Κυριον εις περιστάσεις θλίψεων έκραξα δια της προσευχής και με εισήκουσε·

2 και τώρα, Κυριε, γλύτωσε την ψυχήν μου από χείλη, τα οποία ομιλούν εναντίον μου αδικίας και συκοφαντίας, από γλώσσαν, η οποία εξυφαίνει δολοπλοκίας.
3 Ποία βοήθεια πρέπει να σου δοθή, ποία ενίσχυσις πρέπει να προστεθή επί πλέον εις σέ, δια να αποκρούσης την δολοπλόκον γλώσσαν;
4 Θα σου δοθούν τα ακονισμένα βέλη του παντοδυνάμου Θεού, τα ωπλισμένα με άνθρακας πυρός, τα οποία κατακαίουν και ερημώνουν.
5 Αλλοίμονον! Διότι η παραμονή μου εις την ξένην γην παρετάθη επί μακρόν. Κατεσκήνωσα μαζή με τους σκηνίτας Κηδάρ, με τους βαρβάρους απογόνους του Ισμαήλ.
6 Επί πολύν χρόνον παρετάθη η ξενητειά μου.

[7] μετὰ τῶν μισούντων τὴν εἰρήνην ἤμην εἰρηνικός· ὅταν ἐλάλουν αὐτοῖς, ἐπολέμουν με δωρεάν.

[7] Με τους ανθρώπους, οι οποίοι εμισούσαν την ειρήνην, εγώ ήμην πάντοτε ειρηνικός. Οταν συνωμιλούσα με αυτούς, εκείνοι με επολεμούσαν χωρίς λόγον και αφορμήν. Σώσέ με, Κυριε.

120 Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 121) ΗΡΑ τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἥξει ἡ βοήθειά μου.
[2] ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.
[3] μὴ δῴης εἰς σάλον τὸν πόδα σου, μηδὲ νυστάξῃ ὁ φυλάσσων σε.

[4] ἰδοὺ οὐ νυστάξει οὐδὲ ὑπνώσει ὁ φυλάσσων τὸν Ἰσραήλ.

[5] Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπη σοι ἐπὶ χεῖρα δεξιάν σου·

[6] ἡμέρας ὁ ἥλιος οὐ συγκαύσει σε, οὐδὲ ἡ σελήνη τὴν νύκτα.
[7] Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ, φυλάξει τὴν ψυχήν σου ὁ Κύριος.
[8] Κύριος φυλάξει τὴν εἴσοδόν σου καὶ τὴν ἔξοδόν σου ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

[1] (Μασ. 121) Από την ξένην χώραν εσήκωσα τα μάτιά μου προς τα όρη Σιών, από όπου θα έλθη η βοήθειά μου παρά του Κυρίου, δια να επαναπατρισθώ.
[2] Η βοήθειά μου θα έλθη από τον Κυριον, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην.

[3] Είθε, ω ψυχή μου, ποτέ να μη σαλευθή το ποδί σου. Ποτέ να μη νυστάξη και αδιαφορήση δια σε ο Κυριος, ο οποίος σε φυλάσσει.
[4] Ιδού, δεν θα νυστάξη, ούτε θα κοιμηθή, ούτε θα αδιαφορήση ο Κυριος, ο οποίος περιφρουρεί τον ισραηλιτικόν λαόν.
[5] Τουναντίον, ο Κυριος θα σε περιφρουρήση ασφαλή, ω λαέ του Ισραήλ. Ο Κυριος θα είναι ο παντοδύναμος σκεπαστής και υπερασπιστής σου, ο οποίος θα ίσταται συμπαραστάτης σου εκ δεξιών σου.
[6] Τοτε κατά την ημέραν ο ήλιος δεν θα σε καυματίση, ούτε η σελήνη θα σε βλάψη κατά την νύκτα.
[7] Ο Κυριος θα σε προφυλάξη από κάθε κακόν. Θα φυλάξη την ζωήν σου ο Κυριος.

[8] Ο Κυριος θα φυλάξη την είσοδόν σου και την έξοδόν σου από το σπίτι σου· γενικώς την πορείαν της ζωής σου και στο παρόν και στο μέλλον.

121 Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 122) ΕΥΦΡΑΝΘΗΝ ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα.

[2] ἑστῶτες ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, Ἰερουσαλήμ.
[3] Ἰερουσαλὴμ οἰκοδομουμένη ὡς πόλις, ἧς ἡ μετοχὴ αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό.

[4] ἐκεῖ γὰρ ἀνέβησαν αἱ φυλαί, φυλαὶ Κυρίου, μαρτύριον τῷ Ἰσραήλ, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματι Κυρίου·

[1] (Μασ. 122) Εσκίρτησα από χαράν και αγαλλίασιν, όταν, ενώ ευρισκόμην εις ξένην χώραν, μερικοί προσκυνηταί μου είπαν· Θα πορευθώμεν τώρα στον ναόν του Κυρίου.
[2] Και ιδού, τα πόδια μας τώρα ίστανται εις τας αυλάς σου, ω Ιερουσαλήμ.
[3] Η Ιερουσαλήμ, η οποία έχει οικοδομηθή ως πολυάνθρωπος, μεγάλη και λαμπρά πόλις, της οποίας τα κτίρια συνέχονται το ένα με το άλλο, ώστε να μη είναι αραιοκατωκημένη.
[4] Περισσότερον όμως ποθητή και αγαπητή είναι, διότι εκεί ανέρχονται αι διάφοροι φυλαί, αι φυλαί του λαού του Θεού, σύμφωνα προς την εντολήν του Κυρίου, δια να υμνήσουν και δοξολογήσουν το πάντιμον

[5] ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν, θρόνοι ἐπὶ οἶκον Δαυΐδ.

[6] ἐρωτήσατε δὴ τὰ εἰς εἰρήνην τὴν ῾Ιερουσαλήμ, καὶ εὐθηνία τοῖς ἀγαπῶσί σε·

[7] γενέσθω δὴ εἰρήνη ἐν τῇ δυνάμει σου καὶ εὐθηνία ἐν ταῖς πυργοβάρεσί σου.

[8] ἕνεκα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν πλησίον μου, ἐλάλουν δὴ εἰρήνην περὶ σοῦ·
[9] ἕνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐξεζήτησα ἀγαθά σοι.

[5] Ηυφράνθη η Ιερουσαλήμ, διότι εκεί εστήνοντο θρόνοι δικαστικοί, θρόνοι δια την βασιλεύουσαν οικογένειαν του Δαυίδ.
[6] Ω σεις οι προσκυνηταί, παρακαλέσατε τον Κυριον δια την ασφάλειαν, την ειρήνην και την ευημερίαν της Ιερουσαλήμ. Ω Ιερουσαλήμ! Ευτυχία ας υπάρχη πάντοτε εις εκείνους, οι οποίοι σε αγαπούν.
[7] Ειρήνη ας βασιλεύς μέσα εις τα τείχη σου, τα οποία αποτελούν την δύναμιν, που σε περιφρουρεί. Αφθονία και ασφάλεια ας υπάρχη στους πύργους των θησαυρών σου και τους προμαχώνας σου.
[8] Χαριν των αδελφών μου και των φίλων μου, που κατοικούν εις σέ, εύχομαι πάντοτε ειρήνην και ευημερίαν δια σέ.
[9] Χαριν του ναού Κυρίου του Θεού μας εζήτησα και ζητώ με θερμήν προσευχήν αγαθά δια σέ, ω Ιερουσαλήμ.

122 ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 123) ΠΡΟΣ σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ.
[2] ἰδοὺ ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

[3] ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως,
[4] ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνοῦσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

[1] (Μασ. 123) Προς σε και μόνον έχω υψωμένα τα μάτια μου, Κυριε, ο οποίος κατοικείς στον ουρανόν.

[2] Ιδού, όπως τα μάτια των δούλων είναι προσηλωμένα εις τα χέρια των κυρίων των, και οι οφθαλμοί της δούλης εις τα χέρια της κυρίας της, περιμένοντες από εκείνους αγαθά, έτσι και τα μάτια μας στρέφονται προς Κυριον, τον Θεόν μας και τον παρακαλούν, μέχρις ότου πλούσιον εκδηλώση προς ημάς το έλεός του.
[3] Ελέησέ μας, Κυριε, ελέησέ μας, διότι επί μακρόν χρόνον εγεμίσαμεν από καταφρόνησιν και εξουθένωσιν.
[4] Εγέμισε με το παραπάνω η ψυχή μας. Είθε η καταισχύνη να έλθη εναντίον των πλουσίων και αλαζονικών τυράννων μας, ο εξευτελισμός και η εξουθένωσις εναντίον των υπερηφάνων, οι οποίοι μας κατατυραννούν.

123 ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 124) ΕΙ ΜΗ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ ᾿Ισραήλ·

[2] εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν ἐν τῷ

[1] (Μασ. 124) Εάν ο Κυριος δεν ήτο μαζή μας, βοηθός και υπερασπιστής μας, ας το ομολογήση λοιπόν όλος ο ισραηλιτικός λαός,
[2] εάν ο Κυριος δεν ευρίσκετο μαζή μας, όταν οι

ἐπαναστῆναι ἀνθρώπους ἐφ᾽ ἡμᾶς,

[3] ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον ἡμᾶς ἐν τῷ ὀργισθῆναι τὸν θυμὸν αὐτῶν ἐφ᾽ ἡμᾶς·
[4] ἄρα τὸ ὕδωρ ἂν κατεπόντισεν ἡμᾶς, χείμαρρον διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν·

[5] ἄρα διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν τὸ ὕδωρ τὸ ἀνυπόστατον.
[6] εὐλογητὸς Κύριος, ὃς οὐκ ἔδωκεν ἡμᾶς εἰς θήραν τοῖς ὀδοῦσιν αὐτῶν.

[7] ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς στρουθίον ἐρρύσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων· ἡ παγὶς συνετρίβη, καὶ ἡμεῖς ἐρρύσθημεν.
[8] ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

εχθροί μας πάνοπλοι και ισχυροί εξηγέρθησαν εναντίον μας,
[3] ασφαλώς και βεβαίως ζωντανούς θα μας κστέπιναν, όταν η οργή των είχεν ανάψει εναντίον μας.

[4] Το ορμητικόν ρεύμα του μίσους και της κακίας των θα μας κατεπόντιζε και θα μας κατέπνιγε. Ποταμόν ορμητικόν από εκείνους, που σχηματίζονται τον χειμώνα, θα διήρχετο η ψυχή μας.
[5] Ασφαλώς θα διήρχετο η ψυχά μας βαθύτατον ύδωρ, όπου πυθμήν δεν υπάρχει, και θα κατεποντίζετο.
[6] Ας είναι όμως ευλογημένον και δοξασμένον το όνομά του Κυρίου, ο οποίος δεν μας αφήκε να γίνωμεν θήραμα και τροφή στους οδόντας των αγρίων αυτών θηρίων, των εχθρών μας.
[7] Η ζωη μας εγλύτωσεν από τα χέρια των, όπως το στρουθίον διαφεύγει την παγίδα των κυνηγών. Η παγίς των εχθρών μας συνετρίβη και ημείς διεσώθημεν.
[8] Η βοήθεια και η σωτηρία μας οφείλεται στον παντοδύναμον Κυριον μας, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην.

124 Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 125) ΟΙ ΠΕΠΟΙΘΟΤΕΣ ἐπὶ Κύριον ὡς ὄρος Σιών· οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἰερουσαλήμ.

[2] ὄρη κύκλῳ αὐτῆς, καὶ ὁ Κύριος κύκλῳ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

[3] ὅτι οὐκ ἀφήσει Κύριος τὴν ῥάβδον τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπὶ τὸν κλῆρον τῶν δικαίων, ὅπως ἂν μὴ ἐκτείνωσιν οἱ δίκαιοι ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν.

[4] ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ·

[5] τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς στραγγαλιὰς ἀπάξει Κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

[1] (Μασ. 125) Αυτοί που έχουν στηρίξει την πεποίθησιν των εις τον Κύριον, ομοιάζουν προς το ακλόνητον όρος της Σιών, διότι όπως εκείνο, έτσι και ο κάθε κάτοικος της Ιερουσαλημ, που πιστεύει εις τον Θεο, ποτέ δεν θα κλονισθή.
[2] Όπως γύρω από την Ιερουσαλήμ υπάρχουν λόφοι, οι οποίοι την προασπίζουν από τας επιδρομάς των εχθρών, έτσι και ο Κύριος ως ακατανόκητον όπλον ευρίσκεται γύρω από τον λαόν του, προστατεύων αυτόν εις τους αιώνας των αιώνων.
[3] Δεν θα επιτρέψη ο Κύριος να πίπτη βασανιστική και τυραννική η ράβδος και η εξουσία των αμαρτωλών εναντίον της κληρονομίας των δικαίων Ισραηλιτών. Και τούτο, δια να μη σκανδαλισθούν οι δίκαιοι από τον θρίαμβον του κακού και απλώσουν και αυτοί τα χέρια των εις έργα παρανομίας.
[4] Δείξε και στείλε, Κύριε, τα αγαθά σου εις τους αγαθούς ανθρώπους, εις αυτούς που έχουν ειλικρινή και άδολον την καρδίαν.
[5] Αυτούς όμως, οι οποίοι παρεκκλίνουν εις τους διεστραμμένους δρόμους της πονηρίας, θα εξολοθρεύση ο Κύριος, μαζή με τους εργαζομένους την ανομίαν. Είθε να βασιλεύη η ειρ'ηνη εις τον λαόν του Ισραήλ.

125 ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 126) ΕΝ ΤΩ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιὼν ἐγενήθημεν ὡσεὶ παρακεκλημένοι.

[1] (Μασ. 126) Οταν ο δίκαιος και παντοδύναμος Κυριος επανέφερεν ημάς τους αιχμαλώτους από την Βαβυλώνα και αποκατέστησεν εις την πατρίδα μας, ησθάνθημεν μεγάλην παρηγορίαν και χαράν.

[2] τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιάσεως. τότε ἐροῦσιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν· ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ᾽ αὐτῶν.

[2] Τοτε εγέμισε το στόμα μας από ενθουσιώδεις αναφωνήσεις χαράς και η γλώσσα μας από λόγια αγαλλιάσεως. Τοτε και αυτοί ακόμη οι ειδωλολατρικοί, λαοί έλεγαν· Ο Κυριος έκαμε μεγάλα έργα προς χάριν των Ισραηλιτών.

[3] ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μεθ᾽ ἡμῶν, ἐγενήθημεν εὐφραινόμενοι.

[3] Πράγματι μεγάλα και θαυμαστά έργα υπέρ ημών έκαμεν ο Κυριος. Δι' αυτό και ημείς εγεμίσαμεν από χαράν και αγαλλίασιν.

[4] ἐπίστρεψον, Κύριε, τὴν αἰχμαλωσίαν ἡμῶν ὡς χειμάρρους ἐν τῷ νότῳ.

[4] Επανάφερε όμως, Κυριε, και τους υπολειφθέντας αιχμαλώτους Ιουδαίους, πολυαρίθμους, σαν χειμάρρους, οι οποίοι κατά τον χειμώνα γεμίζουν νερά και ορμητικοί χύνονται προς νότον.

[5] οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι.

[5] Οσοι με δάκρυα απελπισίας εξ αιτίας της ξηρασίας σπείρουν τους αγρούς των, όταν πέσουν αι βροχαί και καρποφορήσουν οι αγροί των, θα θερίσουν σκιρτώντες από αγαλλίασιν.

[6] πορευόμενοι ἐπορεύοντο καὶ ἔκλαιον βάλλοντες τὰ σπέρματα αὐτῶν· ἐρχόμενοι δὲ ἥξουσιν ἐν ἀγαλλιάσει αἴροντες τὰ δράγματα αὐτῶν.

[6] Οι γεωργοί μεταβαίνοντες στους αγρούς των ρίπτουν τους σπόρους με δάκρυα, διότι δεν γνωρίζουν, αν και τι θα θερίσουν. Κατά τον θερισμόν όμως επανέρχονται από τους αγρούς με αγαλλίασιν φέροντες στους ώμους των τα δεμάτια από τα μεστωμένα στάχυα. Ετσι και ημείς πονεμένοι και κλαίοντες εβαδίζαμεν προς την εξορίαν της Βαβυλώνος. Χαίροντες δε και αγαλλόμενοι επανήλθομεν με την βοήθειάν σου εις την πατρίδα μας.

126 ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 127) ΕΑΝ μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων.

[1] (Μασ. 127) Εάν ο ίδιος ο Κυριος δεν οικοδομήση και δεν ευδοκήση εις την ανοικοδόμησιν ενός οίκου, ματαίως εκοπίασαν οι οικοδομούντες αυτόν. Εάν ο ίδιος ο Κυριος δεν φυλάξη μίαν πόλιν, ματαίως ηγρύπνησαν οι φρουροί της.

[2] εἰς μάτην ὑμῖν ἐστι τὸ ὀρθρίζειν, ἐγείρεσθαι μετὰ τὸ καθῆσθαι, οἱ ἐσθίοντες ἄρτον ὀδύνης, ὅταν δῷ τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον.

[2] Εάν δεν έχετε δοηθόν τον Θεόν, ματαίως εξυπνάτε από τον βαθύν όρθρον, δια να μεταβήτε εις τας εργασίας σας. Ματαίως, μόλις σηκωθήτε από την κλίνην σας η από την τράπεζαν του φαγητού, σπεύδετε προς την εργασίαν σας· και έτσι τρώγετε τον άρτον σας με πολύν κόπον και πόνον εις στιγμήν, κατά την οποίαν ο Κυριος δίδει στους αγαπητούς του πιστούς ανθρώπους ήρεμον ύπνον·

[3] ἰδοὺ ἡ κληρονομία Κυρίου υἱοί, ὁ

[3] ιδού ποιά είναι η πολύτιμος δωρεά του Κυρίου, που

μισθὸς τοῦ καρποῦ τῆς γαστρός.

δίδεται από αυτόν στους αγαπητούς του. Είναι τα παιδιά, οι απόγονοι. Ο μισθός και η αμοιβή των δικαίων είναι τα τέκνα, καρπός της μητρικής γαστρός.

[4] ὡσεὶ βέλη ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων.

[4] Ωσάν βέλη εις τα χέρια ικανού και εμπείρου πολεμιστού ομοιάζουν τα παιδιά των παραμερισμένων από τους ανθρώπους, αλλά πιστών στον Θεόν γονέων.

[5] μακάριος ὃς πληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐξ αὐτῶν· οὐ καταισχυνθήσονται, ὅταν λαλῶσι τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν ἐν πύλαις.

[5] Μακάριος είναι ο γονεύς εκείνος, ο οποίος θα αποκτήση δια των παιδιών του ό,τι επιθυμεί. Δεν θα εντροπιασθούν οι γονείς αυτοί των πολλών πσιδιών, όταν συζητούν με τους εχθρούς των εις τας πύλας της πόλεως.

127 ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 128) ΜΑΚΑΡΙΟΙ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, οἱ πορευόμενοι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

[1] (Μασ. 128) Τρισευτυχισμένοι είναι όλοι όσοι φοβούνται και ευλαβούνται τον Κυριον, οι οποίοι πορεύονται και συμπεριφέρονται σύμφωνα με τας εντολάς του.

[2] τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι· μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται.

[2] Συ, που ευλαβείσαι τον Κυριον, θα τρώγης τους κόπους των χειρών σου, και όχι οι ξένοι και οι εχθροί σου. Είσαι καλότυχος και ευτυχισμένος, και όλα τα ζητήματά σου θα πάνε καλά.

[3] ἡ γυνή σου ὡς ἄμπελος εὐθηνοῦσα ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου· οἱ υἱοί σου ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλῳ τῆς τραπέζης σου.

[3] Η γυναίκα σου, μέσα εις τα δωμάτια του σπιτιού σου, θα είναι ωσάν την κληματαριά της αυλής σου, την γεμάτην καρπούς. Τα παιδιά σου θα παρακάθηνται ολόγυρα από την τράπεζάν σου, σαν νεόφυτα δένδρύλλια ελαιών.

[4] ἰδοὺ οὕτως εὐλογηθήσεται ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

[4] Ιδού, έτσι θα ευλογηθή κάθε άνθρωπος, ο οποίος φοβείται και ευλαδείται τον Κυριον.

[5] εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, καὶ ἴδοις τὰ ἀγαθὰ Ἰερουσαλὴμ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου·

[5] Είθε, λοιπόν, σε τον φοβούμενον αυτόν, να σε ευλογήση ο Κυριος από την αγίαν Σιών, όπου ο ιερός ναός του, να ίδης και να απολαύσης τα αγαθά της Ιερουσαλήμ όλας τας ημέρας της ζωής σου.

[6] καὶ ἴδοις υἱοὺς τῶν υἱῶν σου. εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

[6] Είθε να ίδης τέκνα των τέκνων σου. Είθε η ειρήνη του Θεού να βασιλεύη εις ολόκληρον τον ισραηλιτικόν λαόν.

128 ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 129) ΠΛΕΟΝΑΚΙΣ ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ·

[1] (Μασ. 129) Πολλές φορές και από πολύν καιρόν, όταν ακόμη ως νεαρόν έθνος ηρχίσαμεν την ζωήν μας εις την Αίγιπτον, μας επολέμησαν οι εχθροί μας. Ας το διακηρύξη αυτό ο ισραηλιτικός λαός.

[2] πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, καὶ γὰρ οὐκ

[2] Πολλές φορές μας επολέμησαν οι εχθροί μας από την αρχήν της εθνικής μας ζωής και όμως δεν

ἠδυνήθησάν μοι.

[3] ἐπὶ τὸν νῶτόν μου ἐτέκταινον οἱ ἁμαρτωλοί, ἐμάκρυναν τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

[4] Κύριος δίκαιος συνέκοψεν αὐχένας ἁμαρτωλῶν.

[5] αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω πάντες οἱ μισοῦντες Σιών.
[6] γενηθήτωσαν ὡσεὶ χόρτος δωμάτων, ὃς πρὸ τοῦ ἐκσπασθῆναι ἐξηράνθη·
[7] οὗ οὐκ ἐπλήρωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ θερίζων καὶ τὸν κόλπον αὐτοῦ ὁ τὰ δράγματα συλλέγων,

[8] καὶ οὐκ εἶπαν οἱ παράγοντες· εὐλογία Κυρίου ἐφ᾽ ὑμᾶς, εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

κατόρθωσαν να μας επιβληθούν και να μας εξοντώσουν.
[3] Καθήσαντες τυραννικά επάνω μας, εσφυροκοπούσαν εις την ράχιν μας οι ασεβείς ειδωλολατρικοί λαοί και επί πολύν χρόνον επεξέτεινον την παράνομον αυτήν συμπεριφοράν.
[4] Αλλ' ο δίκαιος Κυριος κατέκοψε και εταπείνωσε τους αυχένας των αλαζονικών αμαρτωλών αυτών τυράννων μας.
[5] Ας κατεντροπιασθούν και ας στραφούν εντροπιασμένοι προς τα οπίσω όλοι εκείνοι, οι οποίοι μισούν την αγίαν Σιών, την Ιερουσαλήμ.
[6] Ας γίνουν όλοι αυτοί ωσάν το χορτάρι, που φυτρώνει επάνω εις τα λιακωτά, και το οποίον, πριν κανείς το εκριζώση, ξηραίνεται μόνον του.
[7] Από αυτό το χορτάρι δεν ημπορεί ποτέ να γεμίση τα χέρια του ο θεριστής, ο οποίος θερίζει τα στάχυα, ούτε βέβαια και την αγκαλιάν του ο εργάτης, ο οποίος μαζεύει και δένει εις δεμάτια τα στάχυα.
[8] Ούτε οι διαβάται θα είπουν προς εκείνους οι οποίοι, τυχόν, θα εμάζευαν τα χορταράκια αυτά· η ευλογία και η ειρήνη του Θεού να είναι μαζή σας· ούτε και εκείνοι, φυσικά, θα απαντήσουν προς τους διαβάτας· Η ευλογία του Θεού μαζή σας. Εν ονόματι του Κυρίου σας ευλογούμεν και ημείς.

129 Ὠδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 130) ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ἐκέκραξά σοι, Κύριε·
[2] Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου· γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.
[3] ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται;

[4] ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἱλασμός ἐστιν.

[5] ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου.

[6] ἤλπισεν ἡ ψυχή μου ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός· ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας

[1] (Μασ. 130) Από τα βάθη της ψυχής μου, εις δυστυχίαν ευρισκόμενος, Εκραξα, Κυριε, προς σέ.
[2] Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτήν την δέησίν μου. Ας γίνουν προσεκτικά τα αυτιά σου εις τα λόγια της δεήσεώς μου.

[3] Κυριε, Κυριε, εάν παρατηρήσης και εξετάσης τας αμαρτίας μας, ποιός είναι δυνατόν να ανθέξη στο ερευνητικόν βλέμμα σου και την δικαίαν καταδικαστικήν απόφασίν σου;
[4] Παίρνω όμως θάρρος, διότι γνωρίζω ότι εις σε υπάρχει το έλεος και η συγχώρησις.
[5] Δια το όνομά σου, Κυριε, το οποίον υπενθυμίζει αγαθότητα και φιλανθρωπίαν, με πολλήν την υπομονήν και εγκαρτέρησιν ήλπισα εις σέ. Η ψυχή μου, με ακλόνητον πεποίθησιν εις την φιλαλήθειαν των υποσχέσεών σου, υπομένει και περιμένει την βοήθειαν σου.
[6] Η ψυχή μου ήλπισε και ελπίζει στον Κυριον, από βαθέος όρθρου μέχρι της προχωρημένης νυκτός. Εις τον Κυριον όλος ο ισραηλιτικός λαός ας ελπίζη από

ἐλπισάτω ᾽Ισραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.
[7] ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ᾽ αὐτῷ λύτρωσις,

[8] καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν ᾽Ισραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

βαθείας πρωΐας μέχρι προχωρημένης νυκτός.
[7] Διότι στον Κυριον υπάρχει το έλεος. Εις αυτόν υπάρχει ανεξάντλητος και από αυτόν χορηγείται πλουσία η βοήθεια προς σωτηρίαν.
[8] Και αυτός θα απαλλάξη τον ισραηλιτικόν λαόν από όλας τας αμαρτίας του.

130 ᾽Ωδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 131) ΚΥΡΙΕ, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου, οὐδὲ ἐμετεωρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐδὲ ἐπορεύθην ἐν μεγάλοις, οὐδὲ ἐν θαυμασίοις ὑπὲρ ἐμέ.

[2] εἰ μὴ ἐταπεινοφρόνουν, ἀλλὰ ὕψωσα τὴν ψυχήν μου ὡς τὸ ἀπογεγαλακτισμένον ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἀνταποδώσεις ἐπὶ τὴν ψυχήν μου.

[3] ἐλπισάτω ᾽Ισραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

[1] (Μασ. 131) Κυριε, δεν υψώθηκε από κενοδοξίαν και υπερηφάνειαν η καρδία μου, ούτε και εσήκωσα τα μάτια μου με έπαρσιν απέναντι των άλλων. Δεν επεδίωξα δία λόγους φιλοδοξίας μεγαλεία, ούτε επεχείρησα πράγματα, που υπερβαίνουν την δύναμίν μου και την αξίαν μου, με σκοπόν να προκαλέσω τον θαυμασμόν.
[2] Εάν δεν εζούσα και δεν εφερόμην με ταπεινοφροσύνην, εάν δεν έχω εξαρτήσει όλην μου την ύπαρξιν από σε και προς σε δεν έχω υψωμένα τα βλέμματά μου, όπως το απογαλακτισμένον βρέφος προς την μητέρα του, έτσι ας ανταποδώσης εις την ψυχήν μου, τιμωρίαν μεν εάν εφέρθην με υπερηφάνειαν, αμοιβήν δε εάν έζησα με ταπεινοφροσύνην.
[3] Ολος ο Ισραηλιτικός λαός ας έχη στηριγμένας τας ελπίδας του προς τον Κυριον από τώρα και στον αιώνα του αιώνος.

131 ᾽Ωδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 132) ΜΝΗΣΘΗΤΙ, Κύριε, τοῦ Δαυΐδ καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ,

[2] ὡς ὤμοσε τῷ Κυρίῳ, ηὔξατο τῷ Θεῷ ᾽Ιακώβ·

[3] εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκήνωμα οἴκου μου, εἰ ἀναβήσομαι ἐπὶ κλίνης στρωμνῆς μου,
[4] εἰ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμὸν καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου,
[5] ἕως οὗ εὕρω τόπον τῷ Κυρίῳ, σκήνωμα τῷ Θεῷ ᾽Ιακώβ.
[6] ἰδοὺ ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν

[1] (Μασ. 132) Ενθυμήσου, Κυριε, τον Δαυίδ και όλην αυτού την ανεξικακίαν, την μάκροθυμίαν και την ταπεινοφροσύνην, δια των οποίων ευηρέστησεν εις σέ.
[2] Ενθυμήσου ότι ένορκον έδωκεν υπόσχεσιν εις σε τον Κυριον, έκαμε τάξιμον εις σε τον Θεόν του ισραηλιτικού λαού.
[3] Είπε· Δεν θα εισέλθω εις την σκηνήν που κατοικώ, ούτε θα ανεβώ στο στρωμένο κρεββάτι μου,

[4] ούτε θα παραδώσω τα μάτια μου στον ύπνον και τα βλέφαρά μου στον νυσταγμόν· δεν θα δώσω ανάπαυσιν στους κροτάφους μου,

[5] μέχρις ότου εύρω κατάλληλον τόπον δια τον Κυριον, δια την κατοικίαν του Θεού του Ιακώβ.
[6] Αυτά είπεν εκείνος, ημείς δε το έθνος του Ισραήλ,

ʼΕφραθᾷ, εὕρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ·

[7] εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ.

[8] ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου·
[9] οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.
[10] ἕνεκεν Δαυῒδ τοῦ δούλου σου μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου.
[11] ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν· ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου·
[12] ἐὰν φυλάξωνται οἱ υἱοί σου τὴν διαθήκην μου καὶ τὰ μαρτύριά μου ταῦτα, ἃ διδάξω αὐτούς, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἕως τοῦ αἰῶνος καθιοῦνται ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.
[13] ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ᾑρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ·
[14] αὕτη ἡ κατάπαυσίς μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ᾧδε κατοικήσω, ὅτι ᾑρετισάμην αὐτήν·
[15] τὴν θύραν αὐτῆς εὐλογῶν εὐλογήσω, τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς χορτάσω ἄρτων,

[16] τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐνδύσω σωτηρίαν, καὶ οἱ ὅσιοι αὐτῆς ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.
[17] ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυῒδ, ἡτοίμασα λύχνον τῷ χριστῷ μου·

[18] τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐνδύσω αἰσχύνην, ἐπὶ δὲ αὐτὸν ἐξανθήσει τὸ ἁγίασμά μου.

ιδού ηκούσαμεν ότι η Κιβωτός της Διαθήκης ευρίσκετο εις Εφραθά, την ευρήκαμεν εις τας δασώδεις περιοχάς της Καριαθιαρείμ.
[7] Τωρα όμως θα εισέλθωμεν εις την Ιερουσαλήμ, εις τα σκηνώματα του Θεού. Θα προσκυνήσωμεν στον τόπον, όπου εστάθησαν οι πόδες του, όπου υπάρχει η ιερά Κιβωτός της Διαθήκης.
[8] Σηκω, λοιπόν, Κυριε, και αναπαύσου μονίμως πλέον στον λαόν σου· συ και η ιερά Κιβωτός σου, η οποία έως τώρα περιεπλανάτο από τόπου εις τόπον.
[9] Οι ιερείς σου ως ένδυμά των θα έχουν την δικαιοσύνην και οι άλλοι, οι αφωσιωμένοι εις σε 'Ισραηλιται, θα σκιρτούν από αγαλλίασιν και χαράν.
[10] Χαριν του πιστού δούλου σου Δαυίδ μη αποκρούσης και μη αποστροφής το πρόσωπον του εκάστοτε χρισμένου από σε βασιλέως του Ισραήλ.
[11] Ενορκον και αμετάθετον υπόσχεσιν έδωκεν ο Κυριος στον Δαυίδ και δεν θα την παραβή. Από τους απογόνους σου είπε, θα αναβιβάζω διαδόχους στον θρόνον σου.
[12] Εάν δε οι απόγονοί σου τηρήσουν την διαθήκην μου, τας σαφείς και ρητάς εντολάς, τας οποίας εγώ θα διδάξω εις αυτούς, τότε αυτοί και οι απόγονοί των θα καθήσουν αιωνίως επί του βασιλικού θρόνου σου.

[13] Αυτά είπεν ο Κυριος, διότι εξέλεξε δια τον εαυτόν του και ηγάπησε την Σων ως μόνιμον κατοικίαν του και διεκήρυξε ρητώς·
[14] Αυτή η Ιερουσαλήμ είναι η μόνιμος κατοικία μου εις αιώνας αιώνων. Εδώ θα κατοικήσω, διότι αυτήν εγώ εξέλεξα και επροτίμησα.
[15] Τα προς διατροφήν των κατοίκων της θηράματα και τα άλλα υλικά αγαθά εγώ θα ευλογήσω πλουσίως. Τους πτωχούς της θα τους χορτάσω με άρτους και με ποικίλας τροφάς.
[16] Τους ιερείς της θα τους ενδύσω με δύναμιν σωτηριώδη, και οι αφωσιωμένοι εις αυτήν άνθρωποι θα σκιρτούν με χαράν και αγαλλίασιν.
[17] Εκεί, εις την Ιερουσαλήμ, θα αναδείξω με λαμπρότητα την βασιλικήν δύναμιν του Δαυίδ. Εχω δε προετοιμάσει εκεί ως λαμπρότατον ανέσπερον φως αιώνιον βασιλέα, ένα από τους απογόνους του Δαυίδ, τον Μεσσίαν.
[18] Τους εχθρούς του χρισθέντος αυτού αιωνίου βασιλέως, θα τους περιβάλω με καταισχύνην. Εις αυτόν δε τον ίδιον θα ανθή και θα ευωδιάζη το αγίασμά μου.

132 ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 133) ΙΔΟΥ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ᾽ ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό;
[2] ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα, τὸν πώγωνα τοῦ ᾽Ααρών, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν ᾗαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ·
[3] ὡς δρόσος ᾽Αερμὼν ἡ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών· ὅτι ἐκεῖ ἐνετείλατο Κύριος τὴν εὐλογίαν, ζωὴν ἕως τοῦ αἰῶνος.

[1] (Μασ. 133) Τι ωραιότερον η τι τερπνότερον υπάρχει, παρά το να κατοικούν αδελφοί εν αγάπη και ομονοία επί το αυτό;
[2] Είναι ωσάν το άγιον ευώδες μύρον, το οποίον εχύθη τότε εις την κεφαλήν του αρχιερέως Ααρών και καταβαίνει στον πώγωνά του, τον πώγωνα του Ααρών και φθάνει έως εις τα κράσπεδα του ενδύματός του.
[3] Είναι ωσάν την δρόσον του όρους Αερμών, η οποία κατεβαίνει και φθάνει ζωογόνος έως εις τα όρη Σιών. Διότι εκεί, εις την Σιών, υπεσχέθη ο Θεός την ευλογίαν του, ζωήν παντοτεινήν και ατελείωτον.

133 ᾨδὴ τῶν ἀναβαθμῶν.

[1] (Μασ. 134) ΙΔΟΥ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου οἱ ἑστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

[2] ἐν ταῖς νυξὶν ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.
[3] εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιὼν ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

[1] (Μασ. 134) Εμπρός, λοιπόν, δοξολογείτε τον Κυριον δια την μεγαλωσύνην και τα θαυμαστά αυτού έργα όλοι σεις, οι δούλοι του Κυρίου, οι ιερείς, οι λειτουργοί του, οι οποίοι ίστασθε όρθιοι στον ναόν του Κυρίου, εις τας αυλάς του ναού του Θεού μας.
[2] Κατά τας νύκτας να υψώνετε τα χέρια σας, ιερείς-λειτουργοί προς την κατεύθυνσιν του ναού του Κυρίου και να δοξολογήτε τον Κυριον.
[3] Και οι Ιερείς προς τον λαόν απαντούν· Είθε, ω λαέ, να σε ευλογήση ο Κυριος από την αγίαν Σιών. Αυτός, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην.

134 ᾽Αλληλούϊα.

[1] (Μασ. 135) ΑΙΝΕΙΤΕ τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε, δοῦλοι, Κύριον,

[2] οἱ ἑστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.
[3] αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸς Κύριος· ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ὅτι καλόν·

[4] ὅτι τὸν ᾽Ιακὼβ ἐξελέξατο ἑαυτῷ ὁ Κύριος, ᾽Ισραὴλ εἰς περιουσιασμὸν ἑαυτῷ.
[5] ὅτι ἐγὼ ἔγνωκα ὅτι μέγας ὁ Κύριος, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν παρὰ πάντας τοὺς θεούς.
[6] πάντα, ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ

[1] (Μασ. 135) Υμνους και δοξολογίας συνεχώς να αναπέμπετε στο όνομα Κυρίου. Αινείτε σεις οι ιερείς, δούλοι Κυρίου, τον Κυριον.
[2] Σεις που ίστασθε υπηρετούντες ευλαβώς στον οίκον Κυρίου, εις τας αυλάς του ναού του Θεού μας.
[3] Αινείτε τον Κυριον, διότι ο Κυριος μας είναι αγαθός, άξιος να του αναπέμπεται συνεχώς κάθε ύμνος και δοξολογία. Ψαλατε, τη συνοδεία μουσικών οργάνων, ύμνους στο Ονομά του, διότι αυτό είναι καλόν και ωφέλιμον.
[4] Ψαλατε εις αυτόν, διότι ο Κυριος ημάς τους απογόνους του Ισραήλ εξέλεξεν ως ιδικήν του περιουσίαν, ως ιδικόν του λαόν.
[5] Εγώ, ο ισραηλιτικός λαός, έχω πλέον γνωρίσει καλά και μάθει, ότι είναι μέγας ο Κυριος. Ο Κυριος ημών είναι ανώτερος από όλους τους ψευδείς θεούς.
[6] Αυτός δια της παντοδυναμίας, της πανσοφίας και αγαθότητός του, εδημιούργησεν όλα όσα ηθέλησεν

γῇ, ἐν ταῖς θαλάσσαις καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις·
[7] ἀνάγων νεφέλας ἐξ ἐσχάτου τῆς γῆς, ἀστραπὰς εἰς ὑετὸν ἐποίησεν· ὁ ἐξάγων ἀνέμους ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ,

στον ουρανόν, εις την γην και την θάλασσαν, και εις όλα τα αβυσσαλέα βάθη των ωκεανών.
[7] Αυτός είναι, ο οποίος υψώνει και κινεί τας νεφέλας από τα άκρα του ορίζοντος της γης και μετατρέπει τας αστραπάς εις βροχάς. Αυτός είναι, που βγάζει και εξαπολύει ασυγκράτητους ανέμους από τα θησαυροφυλάκιά του, εις τα οποία τους κρατεί κλεισμένους.

[8] ὃς ἐπάταξε τὰ πρωτότοκα Αἰγύπτου ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους.
[9] ἐξαπέστειλε σημεῖα καὶ τέρατα ἐν μέσῳ σου, Αἴγυπτε, ἐν Φαραὼ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς δούλοις αὐτοῦ.
[10] ὃς ἐπάταξεν ἔθνη πολλὰ καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς κραταιούς.

[8] Αυτός εκτύπησε δια θανάτου όλα τα πρωτότοκα της Αιγύπτου, από πρωτοτόκου του ανθρώπου μέχρι και του ζώου.
[9] Αυτός εις σέ, ω Αίγυπτε, εξαπέστειλεν ολοφάνερα σημεία και καταπληκτικά θαύματα, στον Φαραώ και εις όλους τους δούλους του Φαραώ.
[10] Αυτός είναι, ο οποίος εκτύπησε πολλά ειδωλολατρικά έθνη και εθανάτωσε ισχυρούς βασιλείς·

[11] τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων καὶ τὸν Ὢγ βασιλέα τῆς Βασὰν καὶ πάσας τὰς βασιλείας Χαναάν,
[12] καὶ ἔδωκε τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, κληρονομίαν Ἰσραὴλ λαῷ αὐτοῦ.
[13] Κύριε, τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.
[14] ὅτι κρινεῖ Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῖς δούλοις αὐτοῦ παρακληθήσεται.
[15] τὰ εἴδωλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων·
[16] στόμα ἔχουσι καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐκ ὄψονται,
[17] ὦτα ἔχουσι καὶ οὐκ ἐνωτισθήσονται, οὐδὲ γάρ ἐστι πνεῦμα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν.
[18] ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτὰ καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ᾽ αὐτοῖς.
[19] οἶκος Ἰσραήλ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἶκος Ἀαρών, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.
[20] οἶκος Λευΐ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον,
[21] εὐλογητὸς Κύριος ἐκ Σιών, ὁ κατοικῶν Ἰερουσαλήμ.

[11] τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων, και τον Ωγ βασιλέα της Βασάν, και άλλους βασιλείς όλων των βασιλείων της Χαναάν.

[12] Αυτός έδωκε την χώραν εκείνων κληρονομίαν και ιδιοκτησίαν, κληρονομίαν στον ιδικόν του λαόν τον ισραηλιτικόν.
[13] Κυριε, αλησμόνητον θα μείνη το όνομά σου στους αιώνας των αιώνων δια μέσου όλων των γενεών.

[14] Διότι ο Κυριος θα κυβερνά και θα διεκδική και θα υποστηρίζη τα δίκαια του λαού του και θα κάμπτεται εις τας ικεσίας αυτών.
[15] Εξ αντιθέτου τα είδωλα των διαφόρων ειδωλολατρικών λαών είναι άργυρος και χρυσός, έργα ανθρωπίνων χειρών.
[16] Εχουν στόμα και δεν ημπορούν να ομιλούν, οφθαλμούς έχουν και δεν ημπορούν να ίδουν.
[17] Εχουν αυτιά και δεν ημπορούν να ακούσουν. Δεν υπάρχει αναπνοή, δείγμα ζωής, στο στόμα των.

[18] Ομοιοι προς τα νεκρά και άψυχα αυτά είδωλα ας γίνουν όλοι εκείνοι, που τα κατασκευάζουν και όσοι στηρίζουν την πίστιν και τας ελπίδας των εις αυτά.
[19] Σεις όμως, Ισραηλίται, ανυμνολογήσατε τον Κυριον, ιερατικός οίκος του Ααρών δοξολογήσατε τον Κυριον.
[20] Σεις οι Λευίται δοξολογήσατε τον Κυριον. Οι ευλαβούμενοι και φοβούμενοι τον Κυριον δοξολογήσατε τον Κυριον.
[21] Ευλογημένος και δοξασμένος από την αγίαν Σιών ας είναι ο Κυριος, που κατοικεί εις την Ιερουσαλήμ.

135 Ἀλληλούϊα.

[1] (Μασ. 136) ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
[2] ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν θεῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

[3] ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ τῶν κυρίων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

[4] τῷ ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
[5] τῷ ποιήσαντι τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
[6] τῷ στερεώσαντι τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
[7] τῷ ποιήσαντι φῶτα μεγάλα μόνῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

[8] τὸν ἥλιον εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
[9] τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
[10] τῷ πατάξαντι Αἴγυπτον σὺν τοῖς πρωτοτόκοις αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,
[11] καὶ ἐξαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ μέσου αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,
[12] ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
[13] τῷ καταδιελόντι τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν εἰς διαιρέσεις, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
[14] καὶ διαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ διὰ μέσου αὐτῆς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,
[15] καὶ ἐκτινάξαντι Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·

[16] τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν

[1] (Μασ. 136) Δοξολογείτε συνεχώς τον Κυριον, διότι είναι αγαθός, διότι ανεξάντλητον και αιώνιον είναι το έλεός του.
[2] Δοξολογείτε συνεχώς τον Θεόν, τον Κυριον εις όλους τους Θεούς της γης, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[3] Δοξολογείτε συνεχώς τον Κυριον, ο οποίος είναι ο απόλυτος εξουσιαστής και κυρίαρχος όλων των αρχόντων· διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[4] Δοξολογείτε αυτόν, ο οποίος επραγματοποίησεν έργα θαυμαστά μόνος του, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[5] Αυτόν, ο οποίος εδημιούργησε τους ουρανούς με άπειρον σοφίαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[6] Εστερέωσε την γην επάνω εις τα ύδατα, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

[7] Δοξολογείτε αυτόν, ο οποίος μόνος του, χωρίς την βοήθειαν κανενός, εδημιούργησε τα μεγάλα φώτα, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[8] Εδημιούργησε δηλαδή τον ήλιον, δια να εξουσιάζη κατά το διάστημα της ημέρας, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[9] Εδημιούργησε την σελήνην και τους αστέρας, δια να εξουσιάζουν με το φως των κατά την νύκτα, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[10] Δοξολογείτε αυτόν, ο οποίος εκτύπησε με θάνατον τα πρωτοτόκα των Αιγυπτίων, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[11] Αυτόν, ο οποίος έβγαλεν ελεύθερον τον ισραηλιτικόν λαόν εκ μέσου των Αιγυπτίων, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[12] Τους ηλευθέρωσε με την ακατανίκητον δύναμίν του, με τον παντοδύναμον βραχίονα του, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[13] Δοξολογείτε τον Κυριον, ο οποίος διήρεσεν εις δύο την Ερυθράν θάλασσαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[14] Αυτόν, ο οποίος διεβίβασε δια μέσου αυτής τον ισραηλιτικόν λαόν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[15] Αυτόν, ο οποίος εξετίναξε με απέραντον ευκολίαν τον Φαραώ και όλην την στρατιωτικήν εκείνου δύναμιν και τους κατεπόντισεν εις την Ερυθράν Θαλασσαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
[16] Αυτόν, ο οποίος καθωδήγησε και επροστάτευσε

τῇ ἐρήμῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
17 τῷ πατάξαντι βασιλεῖς μεγάλους, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

18 καὶ ἀποκτείναντι βασιλεῖς κραταιούς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,
19 τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,
20 καὶ τὸν Ὢγ βασιλέα τῆς Βασάν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,
21 καὶ δόντι τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,
22 κληρονομίαν Ἰσραὴλ δούλῳ αὐτοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.
23 ὅτι ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐμνήσθη ἡμῶν ὁ Κύριος, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ,

24 καὶ ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ·
25 ὁ διδοὺς τροφὴν πάσῃ σαρκί, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

26 ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

τον λαόν του εις την έρημον, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
17 Εκτύπησε και κατέβαλε βασιλείς μεγάλων περιοχών, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του. 18 Εθανάτωσε ισχυρούς βασιλείς, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
18 Εθανάτωσε ισχυρούς βασιλεί, διότι αιώνιον και ανεξαντήτον είναι το έλεός του.

19 Τον Σηών βασιλέα των Αμορραίων, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

20 Και τον Ωγ βασιλέα της χώρας Βασάν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
21 Αυτός έδωκε την χώραν εκείνων κληρονομίαν και ιδιοκτησίαν, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
22 Κληρονομίαν στους δούλους του τους Ισραηλίτας, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

23 Δοξολογείτε τον Κυριον, διότι εις όλας τας περιστάσεις, κατά τας οποίας ευρέθημεν υπό το κράτος δεινών, θλίψεων και εξευτελισμών μας ενεθυμήθη ο Κυριος. Διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
24 Μας εγλύτωσεν από τα χέρια των εχθρών μας, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

25 Αυτός δίδει τροφήν εις πάσαν σάρκα, εις κάθε τι το οποίον ζη, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.
26 Υμνείτε συνεχώς και δοξολογείτε τον Θεόν του ουρανού, διότι αιώνιον και ανεξάντλητον είναι το έλεός του.

136 Τῷ Δαυῒδ Ἰερεμίου.

1 (Μασ. 137) ΕΠΙ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών.
2 ἐπὶ ταῖς ἰτέαις ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκρεμάσαμεν τὰ ὄργανα ἡμῶν·

3 ὅτι ἐκεῖ ἐπηρώτησαν ἡμᾶς οἱ αἰχμαλωτεύσαντες ἡμᾶς λόγους ᾠδῶν καὶ οἱ ἀπαγαγόντες ἡμᾶς ὕμνον· ᾄσατε ἡμῖν ἐκ τῶν ᾠδῶν Σιών.

1 (Μασ. 137) Εις τας όχθας των ποταμών της Βαβυλώνος εκεί εκαθήσαμεν δούλοι και εξόριστοι και εκλαύσαμεν ενθυμούμενοι την Ιερουσαλήμ.

2 Εις τας ιτέας, που υψώνονται εις τας όχθας των ποταμών, οι οποίοι διαρρέουν την χώραν, εκρεμάσαμεν θλιμμένοι τα μουσικά μας όργανα.
3 Και τούτο, διότι αυτοί οι οποίοι μας είχαν αιχμαλωτίσει και μεταφέρει εις την Βαβυλώνα, μας εζήτησαν εκεί να ψάλωμεν τα ιερά άσματα. Αυτοί που μας είχαν απαγάγει αιχμαλώτους από την πατρίδα μας, εζήτησαν να τους ψάλωμεν τους ιερούς

ὑμνους και μας έλεγαν· Ψαλατε εις ημάς από τα άσματα της πατρίδος σας, της Σιών!

4 πῶς ᾄσωμεν τὴν ᾠδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας;

4 Και ημείς είπομεν· Πως θα ψάλλωμεν την ιεράν ωδήν του Κυρίου εις ξένην ειδωλολατρικήν χώραν και θα λησμονήσωμεν την πατρίδα μας;

5 ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου, ῾Ιερουσαλήμ, ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου·

5 Εάν σε λησμονήσω, ω Ιερουσαλήμ, και θελήσω να ψάλλω με την συνοδείαν μουσικών οργάνων, εδώ εις την ξένην χώραν, ας γίνη αναίσθητος και παράλυτος η δεξιά μου χείρ.

6 κολληθείη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν μή σου μνησθῶ, ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν ῾Ιερουσαλὴμ ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου.

6 Η γλώσσα μου, που θα τολμήση να ψάλλη τας ιεράς ωδάς, ας κολλήση στον λάρυγγά μου, εάν δεν σε ενθυμηθώ, εάν δεν προτάξω σε την Ιερουσαλήμ, ως την υψίστην χαράν και αγαλλίασιν της καρδίας μου.

7 μνήσθητι, Κύριε, τῶν υἱῶν ᾽Εδὼμ τὴν ἡμέραν ῾Ιερουσαλὴμ τῶν λεγόντων· ἐκκενοῦτε, ἐκκενοῦτε, ἕως τῶν θεμελίων αὐτῆς.

7 Ενθυμήσου, Κυριε, και τιμώρησε τους εχθρούς μας τους Ιδουμαίους, οι οποίοι κατά την τραγικήν εκείνην ημέραν, που κατεστράφη η Ιερουσαλήμ, έλεγαν προς τους εχθρούς μας· Αδειάσατέ την, αδειάσατε την Ιερουσαλήμ από τους κατοίκους, καταστρέψατέ την από τα θεμέλιά της.

8 θυγάτηρ Βαβυλῶνος ἡ ταλαίπωρος, μακάριος ὃς ἀνταποδώσει σοι τὸ ἀνταπόδομά σου, ὃ ἀνταπέδωκας ἡμῖν·

8 Δυστυχία εις σέ, ταλαίπωρος και αθλία Βαβυλών, δια την έπαρσίν σου και τας αδικίας που έχεις κάμει! Μακάριος θα είναι εκείνος, ο οποίος θα σου ανταποδώση ο,τι έκαμες εις ημάς, τα δεινά, τα οποία έπραξες εις βάρος μας.

9 μακάριος ὃς κρατήσει καὶ ἐδαφιεῖ τὰ νήπιά σου πρὸς τὴν πέτραν.

9 Μακάριος θα είναι εκείνος, ο οποίος θα κρατήση εις τας χείρας του τα βρέφη σου και θα τα συντρίψη κτυπών αυτά στους βράχους.

137

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, ᾽Αγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

1 (Μασ. 138) ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΟΜΑΙ σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ ἐναντίον ἀγγέλων ψαλῶ σοι, ὅτι ἤκουσας πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου.

1 (Μασ. 138) Θα σε δοξολογήσω, Κυριε, δια τα μεγαλεία σου και θα σε ευχαριστήσω δια τας ευεργεσίας σου με όλην μου την καρδιά. Ενώπιον των αγίων αγγέλων, οι οποίοι περιβάλλουν τον θρόνον σου, θα ψάλλω ύμνον προς σέ, διότι ήκουσες και έκαμες δεκτούς όλους τους λόγους, τους οποίους προσευχόμενος σου απηύθυνα με το στόμα μου.

2 προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἅγιόν σου καὶ ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου ἐπὶ τῷ ἐλέει σου καὶ τῇ ἀληθείᾳ σου, ὅτι ἐμεγάλυνας ἐπὶ πᾶν τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν σου.

2 Θα προσκυνήσω με γυρισμένον το πρόσωπόν μου προς τον ναόν τον άγιόν σου και θα δοξολογήσω με ευγνωμοσύνης το Ονομά σου δια το έλεός σου και την φιλαλήθειάν σου, όπως αυτή κατεδείχθη εις την τήρησιν των υποσχέσεών σου. Διότι με τα καταπληκτικά έργα της μεγαλωσύνης σου απέδειξες, υπέρ παν άλλο όνομα, θαυμαστόν το άγιον Ονομά σου.

3 ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλέσωμαί σε, ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πολυωρήσεις

3 Εις οποιανδήποτε ημέραν και αν σε επικαλεσθώ, Κυριε, κάμε δεκτήν αμέσως την προσευχήν μου. Με

με ἐν ψυχῇ μου δυνάμει σου.

[4] ἐξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε, πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ὅτι ἤκουσαν πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός σου.
[5] καὶ ᾄσάτωσαν ἐν ταῖς ᾠδαῖς Κυρίου, ὅτι μεγάλη ἡ δόξα Κυρίου,
[6] ὅτι ὑψηλὸς Κύριος καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορᾷ καὶ τὰ ὑψηλὰ ἀπὸ μακρόθεν γινώσκει.

[7] ἐὰν πορευθῶ ἐν μέσῳ θλίψεως, ζήσεις με· ἐπ᾽ ὀργὴν ἐχθρῶν μου ἐξέτεινας χεῖράς σου, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιά σου.

[8] Κύριος ἀνταποδώσει ὑπὲρ ἐμοῦ. Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς.

την ιδικήν σου δύναμιν, θα με προστατεύσης και θα μου δώσης ειρηνικήν και μακράν ζωήν.
[4] Ας σε δοξολογήσουν, Κυριε, όλοι οι βασιλείς της γης, διότι ήκουσαν και είδαν με τα ίδια των τα μάτια να εκπληρώνωνται όλαι αι υποσχέσεις, που είχες δώσει.
[5] Ας ψάλουν και αυτοί τας ιεράς ωδάς του Κυρίου, διότι μεγάλη είναι η δόξα του Κυρίου.
[6] Διότι ο Κυριος είναι μέγας και κραταιός· επιβλέπει στους ταπεινούς ανθρώπους, αλλά και τους υπερηφάνους τους διακρίνει και τους γνωρίζει από μακράν ακόμη.
[7] Εάν εις την πορείαν της ζωής μου περιπέσω εις θλίψεις, συ Κυριε, θα με σώσης από τους θανασίμους κινδύνους. Εναντίον των ωργισμένων εχθρών μου ήπλωσες τα παντοδύναμα χέρια σου και με έσωσεν η ακατανίκητος δεξιά σου.
[8] Ο Κυριος είναι πάντοτε ο υπερασπιστής μου και αυτός θα ανταποδώση την δικαίαν τιμωρίαν υπέρ εμού εναντίον των εχθρών μου. Κυριε το ελεός σου είναι αιώνιον. Μη αδιαφορήσης δια τα έργα των χειρών σου.

138 Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 139) ΚΥΡΙΕ, ἐδοκίμασάς με, καὶ ἔγνως με·
[2] σὺ ἔγνως τὴν καθέδραν μου καὶ τὴν ἔγερσίν μου, σὺ συνῆκας τοὺς διαλογισμούς μου ἀπὸ μακρόθεν·

[3] τὴν τρίβον μου καὶ τὴν σχοῖνόν μου ἐξιχνίασας καὶ πάσας τὰς ὁδούς μου προεῖδες,

[4] ὅτι οὐκ ἔστι δόλος ἐν γλώσσῃ μου.

[5] ἰδού, Κύριε, σὺ ἔγνως πάντα, τὰ ἔσχατα καὶ τὰ ἀρχαῖα· σὺ ἔπλασάς με καὶ ἔθηκας ἐπ᾽ ἐμὲ τὴν χεῖρά σου.
[6] ἐθαυμαστώθη ἡ γνῶσίς σου ἐξ ἐμοῦ· ἐκραταιώθη, οὐ μὴ δύνωμαι πρὸς αὐτήν.

[1] (Μασ. 139) Κυριε, με εδοκίμασες, με εγνώρισες και έμαθες ποιός είμαι.
[2] Συ με εγνωρισες καλά και όταν αναπαύωμαι και όταν εγείρωμαι. Ολη η πορεία της ζωής μου κατά την ημέραν και κατά την νύκτα σου είναι γνωστή. Συ κατανοείς καλώς τους διαλογισμούς μου από μακράν, πριν ακόμη συλληφθούν εις την διάνοιάν μου.
[3] Ολόκληρον τον δρόμον της ζωής μου, όσον διήνυσα μέχρι σήμερα και όσος υπολείπεται ακόμη συ τον γνωρίζεις μέχρι και των παραμικροτέρων λεπτομερειών. Ολας τας πορείας μου εκ των προτέρων γνωρίζεις, Κυριε.
[4] Και γνωρίζεις, ότι δεν υπάρχει δολιότης εις την γλώσσαν μου.
[5] Ιδού, Κυριε, συ ως παντογνώστης εγνώρισες όλα, τα πρόσφατα και τα αρχαία. Συ με επλασες και με έθεσες κάτω από το προστατευτικόν σου χέρι.
[6] Γεμάτος θαυμασμόν μένω εμπρός εις την ακριβεστάτην γνώσιν, την οποίαν έχεις περί εμού. Είναι άφθαστος και ασύγκριτος, αδύνατον να την συλλάβω με τας ασθενείς διανοητικάς δυνάμεις μου.

[7] ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω;

[8] ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, σὺ ἐκεῖ εἶ, ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν ᾅδην, πάρει·

[9] ἐὰν ἀναλάβοιμι τὰς πτέρυγάς μου κατ᾽ ὄρθρον καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης,

[10] καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χείρ σου ὁδηγήσει με, καὶ καθέξει με ἡ δεξιά σου.

[11] καὶ εἶπα· ἄρα σκότος καταπατήσει με, καὶ νὺξ φωτισμὸς ἐν τῇ τρυφῇ μου·

[12] ὅτι σκότος οὐ σκοτισθήσεταί ἀπὸ σοῦ, καὶ νὺξ ὡς ἡμέρα φωτισθήσεται· ὡς τὸ σκότος αὐτῆς, οὕτως καὶ τὸ φῶς αὐτῆς.
[13] ὅτι σὺ ἐκτήσω τοὺς νεφρούς μου, Κύριε, ἀντελάβου μου ἐκ γαστρὸς μητρός μου.

[14] ἐξομολογήσομαί σοι, ὅτι φοβερῶς ἐθαυμαστώθης· θαυμάσια τὰ ἔργα σου, καὶ ἡ ψυχή μου γινώσκει σφόδρα.

[15] οὐκ ἐκρύβη τὸ ὀστοῦν μου ἀπὸ σοῦ, ὃ ἐποίησας ἐν κρυφῇ, καὶ ἡ ὑπόστασίς μου ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς·

[16] τὸ ἀκατέργαστόν μου εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου, καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται· ἡμέρας πλασθήσονται καὶ οὐθεὶς ἐν αὐτοῖς.

[17] ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου, ὁ Θεός, λίαν ἐκραταιώθησαν αἱ ἀρχαὶ αὐτῶν·

[18] ἐξαριθμήσομαι αὐτούς, καὶ ὑπὲρ

[7] Που είναι δυνατόν να πορευθώ, ώστε να είμαι μακράν από το Πνεύμά σου; Και που να καταφύγω, ώστε να μη ευρίσκωμαι κάτω από το ιδικόν σου βλέμμα;
[8] Εάν αναβώ στον ουρανόν, συ υπάρχεις εκεί. Εάν καταβώ στον άδην, συ παρευρίσκεσαι εκεί.

[9] Εάν αποκτήσω πτέρυγας και κατά τα χαράματα με αυτάς πετάξω πριν ανατείλη ο ήλιος, και κατασκηνώσω εις τα άκρα της ξηράς και της θαλάσσης, εκεί όπου δύει ο ήλιος, εκεί συ υπάρχεις.
[10] Και το στοργικό σου χέρι θα με καθοδηγήση και η παντοδύναμος δεξιά σου θα με κρατήση και θα με υποστηρίξη.
[11] Εάν είπω· ας έλθη λοιπόν σκοτάδι να με περιβάλη από όλα τα σημεία και να με σκεπάση και η σκοτεινή νυξ ας υποκαταστήση τον φωτισμόν της ημέρας, ώστε να διέρχωμαι αθέατος εν τρυφή τας ώρας της ζωής μου, θα πλανηθώ.
[12] Διότι το σκότος δεν είναι δια σε σκοτάδι, και η νύκτα είναι ενώπιόν σου φωτισμένη, όπως η ημέρα. Το σκότος της νυκτός είναι όπως το φως της ημέρας. Ολα ολόφωτα και καθαρά είναι ενώπιόν σου.
[13] Διότι συ, Κυριε, έχεις ως κτήμά σου και γνωρίζεις πολύ καλά τους νεφρούς μου, όλον δηλαδή τον εσωτερικόν μου κόσμον. Συ με ανέλαβες υπό την προστασίαν σου από τότε, που ήμην έμβρυον εις την κοιλίαν της μητρός μου.
[14] Θα σε δοξολογώ, λοιπόν, με ευγνωμοσύνην, διότι και εις αυτό το σημείον εδείχθης αξιοθαύμαστος, ώστε να προκαλής κατάπληξιν και φόβον. Θαυμαστά είναι τα έργα σου, Κυριε, και εγώ τα γνωρίζω καλά, πάρα πολύ καλά από προσωπικήν μου πείραν.
[15] Δεν έμεινε κρυπτός και άγνωστος εις σε ο σχηματισμός των οστέων μου, τα οποία διεμορφώνοντο αφανώς εις την κοιλίαν της μητρός μου. Δεν έμεινεν άγνωστος και αφανής εις σε η αρχική μου υπόστασις, όταν εν τη κοιλία της μητρός μου, ως εις τα κατώτατα της γης διεμορφώνετο.
[16] Το άπλαστον και αδιαμόρφωτον εις την κοιλίαν της μητρός μου έμβρυον, το είδαν οι οφθαλμοί σου και στο βιβλίον σου είναι γραμμένοι όλοι οι άνθρωποι. Υπό το ιδικόν σου βλέμμα θα διαπλασθούν ημέραν με την ημέραν ως έμβρυα και θα μεγαλώσουν, και ούτε ένας από αυτούς δεν θα αγνοηθή από σέ.
[17] Πολύτιμοι μου είναι οι φίλοι σου, ω Θεέ. Η αρχή και η πορεία της ζωής των και εν γένει η δύναμίς των, κάτω από το προστατευτικό σου χέρι, υπήρξαν εξόχως ισχυραί και σταθεροί.
[18] Προσπαθώ να τους καταμετρήσω, αλλά έχουν

ἄμμον πληθυνθήσονται· ἐξηγέρθην καὶ ἔτι εἰμὶ μετὰ σοῦ.

πληθυνθή και αυξηθή περισσότερον από την άμμον. Κοιμάμαι με τας ιεράς αυτάς σκέψεις των θαυμασίων σου. Σηκώνομαι το πρωϊ και πάλιν είμαι μαζή σου, έχων εις σε νουν και καρδίαν εστραμμένα.

19 ἐὰν ἀποκτείνῃς ἁμαρτωλούς, ὁ Θεός, ἄνδρες αἱμάτων, ἐκκλίνατε ἀπ᾽ ἐμοῦ,

19 Εάν εθανάτωνες τους ασεβείς και αμετανοήτους αμαρτωλούς, έργον δικαιοσύνης θα έπραττες, Κυριε. Ανδρες ασεβείς, άνδρες αιμοβόροι, απομακρυνθήτε και φύγετε από κοντά μου.

20 ὅτι ἐρισταί ἐστε εἰς διαλογισμούς· λήψονται εἰς ματαιότητα τὰς πόλεις σου.

20 Διότι είσθε εριστικοί και πάντοτε σκέπτεσθε φιλονεικίας και μάχας. Ματαίως θα καταλάβουν τας ιδικάς σου πόλεις, Κυριε, διότι από αυτάς θα εκδιωχθούν με την ιδικήν σου δύναμιν.

21 οὐχὶ τοὺς μισοῦντάς σε, Κύριε, ἐμίσησα καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἐξετηκόμην;

21 Εγώ, Κυριε, δεν εμίσησα αυτούς τους ασεβείς, οι οποίοι σε μισούν και δεν έλυωσα ωσάν κερί εξ αιτίας της αηδίας και αποστροφής μου προς τους εχθρούς σου;

22 τέλειον μῖσος ἐμίσουν αὐτούς, εἰς ἐχθροὺς ἐγένοντό μοι.

22 Με όλην μου την καρδιά και την ψυχήν τους εμίσησα και εκείνοι έγιναν εχθροί μου.

23 δοκίμασόν με, ὁ Θεός, καὶ γνῶθι τὴν καρδίαν μου, ἔτασόν με καὶ γνῶθι τὰς τρίβους μου.

23 Δοκίμασέ με, Κυριε, και μάθε καλά την καρδιά μου. Εξέτασε και μάθε τον τρόπον της ζωής μου.

24 καὶ ἴδε εἰ ὁδὸς ἀνομίας ἐν ἐμοί, καὶ ὁδήγησόν με ἐν ὁδῷ αἰωνίᾳ.

24 Και ίδε αν υπάρχη οδός παρανομίας εις εμέ. Εάν, δηλαδή, δεν έζησα, όπως συ θέλεις. Οδήγησέ με, Κυριε, μέχρι τέλους εις την οδόν της αιωνιότητας.

139

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

2 (Μασ. 140) ΕΞΕΛΟΥ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου ῥῦσαί με,

2 (Μασ. 140) Γλύτωσέ με, Κυριε, από πονηρόν άνθρωπον· από άδικον άνθρωπον σώσε με.

3 οἵτινες ἐλογίσαντο ἀδικίαν ἐν καρδίᾳ, ὅλην τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους·

3 Αυτοί συνεχώς σκέπτονται από μέσα των και καταστρώνουν σχέδια να με αδικήσουν. Ολην την ημέραν προετοιμάζονται και ζητούν αφορμάς δι' έριδας και μάχας.

4 ἠκόνησαν γλῶσσαν αὐτῶν ὡσεὶ ὄφεως, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν. (διάψαλμα).

4 Ετρόχισαν την συκοφαντικήν των γλώσσαν, την έκαμαν ωσάν του φιδιού. Δηλητήριον οχιάς υπάρχει κάτω από τα χείλη των.

5 φύλαξόν με, Κύριε, ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων ἐξελοῦ με, οἵτινες διελογίσαντο τοῦ ὑποσκελίσαι τὰ διαβήματά μου·

5 Φυλαξέ με, Κυριε, από το χέρι αμαρτωλού ανθρώπου. Γλύτωσέ με από αδίκους ανθρώπους, οι οποίοι εσκέφθησαν να με ανατρέψουν και καταπατήσουν στο έδαφος.

6 ἔκρυψαν ὑπερήφανοι παγίδα μοι καὶ σχοινία διέτειναν, παγίδα τοῖς ποσί μου, ἐχόμενα τρίβους σκάνδαλα ἔθεντό μοι. (διάψαλμα).

6 Εγωϊσταί και ιδιοτελείς άνθρωποι μου έστησαν κρυφά παγίδα. Ηπλωσαν, ωσάν σχοινία, τα δίκτυα της δολιότητός των, δια να παγιδεύσουν τα πόδια μου. Και πλησίον στον δρόμον, από τον οποίον θα επερνούσα, ετοποθέτησαν προσκόμματα, δια να σκοντάψω.

7 εἶπα τῷ Κυρίῳ· Θεός μου εἶ σύ,

7 Ενώπιον αυτού του κινδύνου είπα στον Κυριον· Συ

ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.
[8] Κύριε, Κύριε, δύναμις τῆς σωτηρίας μου, ἐπεσκίασας ἐπὶ τὴν κεφαλήν μου ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

[9] μὴ παραδῷς με, Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἁμαρτωλῷ· διελογίσαντο κατ᾽ ἐμοῦ, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μήποτε ὑψωθῶσιν. (διάψαλμα).

[10] ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, κόπος τῶν χειλέων αὐτῶν καλύψει αὐτούς.

[11] πεσοῦνται ἐπ᾽ αὐτοὺς ἄνθρακες, ἐν πυρὶ καταβαλεῖς αὐτούς, ἐν ταλαιπωρίαις οὐ μὴ ὑποστῶσιν.

[12] ἀνὴρ γλωσσώδης οὐ κατευθυνθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνδρα ἄδικον κακὰ θηρεύσει εἰς διαφθοράν.

[13] ἔγνων ὅτι ποιήσει Κύριος τὴν κρίσιν τῶν πτωχῶν καὶ τὴν δίκην τῶν πενήτων.

[14] πλὴν δίκαιοι ἐξομολογήσονται τῷ ὀνόματί σου, κατοικήσουσιν εὐθεῖς σὺν τῷ προσώπῳ σου.

είσαι ο Θεός μου. Ακουσε, Κυριε, και κάμε δεκτήν την φωνήν της δεήσεώς μου.
[8] Κυριε, Κυριε, συ είσαι η δύναμις, δια της οποίας και μόνης εγώ θα σωθώ. Ερριψες την σκιαν της προστασίας σου, ως ισχυράν περικεφαλαίαν, επάνω στο κεφάλι μου κατά την ημέραν, που εκείνοι με επολεμούσαν.
[9] Μη με παραδώσης, Κυριε, εις τα χέρια αμαρτωλού, πράγμα το οποίον βαθύτατα αποστρέφομαι. Εκείνοι συνέλαβαν και κατέστρωσαν εναντίον μου σχέδια εξοντώσεως. Μη με εγκαταλίπης και επιτύχουν τα σχέδιά των, δια να μη υπερηφανευθούν απέναντι των ανθρώπων σου.
[10] Ο αρχηγός της συμμορίας των εχθρών μου έχει αλαζονικώς υψωμένην την κεφαλήν του. Ομως επάνω των θα πέση και θα τους σκεπάση η δολιότης και η συκοφαντία του στόματός των.
[11] Θα πέσουν επάνω εις τα κεφάλια των αναμμένα κάρβουνα, θα τους ρίψης μέσα εις την φωτιάν, δεν θα ανθέξουν εις τας ταλαιπωρίας και τας τιμωρίας, που θα τους υποβάλης.
[12] Ανθρωπος, ο οποίος έχει εριστικήν και συκοφαντικήν την γλώσσαν, δεν θα κατευοδωθή εις την γην αυτήν. Τον άδικον άνθρωπον θα τον κυνηγήσουν και θα τον συλλάβουν, ωσάν θήραμα, και θα τον οδηγήσουν εις την καταστροφήν αι ταλαιπωρίαι και αι συμφοραί.
[13] Από το φως της διδασκαλίας σου και από την προσωπικήν μου πείραν, έμαθα και επείσθην, ότι ο Κυριος θα υπερασπίση την δικαίαν υπόθεσιν των πτωχών και θα αποδώση το δίκαιον στους εγκαταλελειμμένους και πτωχούς.
[14] Οσον όμως και αν εις μερικάς περιστάσεις επικρατή αδικία, οι δίκαιοι θα θριαμβεύσουν τελικώς, θα δοξολογήσουν το όνομά σου, Κυριε. Οι δε ευθείς και ειλικρινείς θα κατοικούν ασφαλείς μαζή σου, Κυριε.

140 Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ.

[1] (Μασ. 141) ΚΥΡΙΕ, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου· πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ.
[2] κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἑσπερινή.

[3] θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί

[1] (Μασ. 141) Κυριε, πολλές φορές έκραξα προς σέ. Καμε δεκτήν την προσευχήν μου. Δώσε προσοχήν εις την φωνήν της δεήσεώς μου κάθε φοράν, που με κραυγήν ισχυράν απευθύνομαι προς σέ.
[2] Ας ανέλθη κατ'ευθείαν η προσευχή μου ως ευάρεστον ευώδες θυμίαμα ενώπιόν σου. Κατά την ώραν της προσευχής, η ανύψωσις των χειρών μου προς σε ας γίνη δεκτή ως ευάρεστος εσπερινή θυσία.
[3] Θέσε, Κυριε, φρουράν στο στόμα μου, ώστε να

μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χείλη μου.

[4] μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν, καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

[5] παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει καὶ ἐλέγξει με, ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλήν μου· ὅτι ἔτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν·

[6] κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας οἱ κριταὶ αὐτῶν· ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου ὅτι ἠδύνθησαν.

[7] ὡσεὶ πάχος γῆς ἐρράγη ἐπὶ τῆς γῆς, διεσκορπίσθη τὰ ὀστᾶ αὐτῶν παρὰ τὸν ᾅδην.

[8] ὅτι πρὸς σέ, Κύριε, Κύριε, οἱ ὀφθαλμοί μου· ἐπὶ σοὶ ἤλπισα, μὴ ἀντανέλῃς τὴν ψυχήν μου.

[9] φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος, ἧς συνεστήσαντό μοι, καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.
[10] πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρῳ αὐτῶν οἱ ἁμαρτωλοί· κατὰ μόνας εἰμὶ ἐγὼ ἕως ἂν παρέλθω.

ελέγχη και μη αφήνη να βγαίνουν όλα τα λόγια μου. Θέσε, Κυριε, θύραν, ώστε να περικλείη τα χείλη μου, δια να μη εξέρχωνται λόγοι κακοί από αυτά.
[4] Μη επιτρέψης να παρεκκλίνη η καρδία μου εις λόγους και αποφάσεις πονηράς, ώστε να παρασυρθώ εις ανοήτους προφάσεις, δια να δικαιολογήσω ολοφάνερες αμαρτίες μου, κατά το παράδειγμα των ανθρώπων, οι οποίοι καταπατούν τον Νομον σου και εργάζονται το κακόν. Δεν θέλω να συναναστρέφομαι και να έχω επικοινωνίαν ούτε με τους εκλεκτούς άνδρας αυτών.
[5] Ας με διαπαιδαγωγήση ο δίκαιος, έστω και με αυστηρότητα, την οποίαν όμως θα του εμπνέη η προς εμέ αγάπη του και συμπάθεια, και ας με ελέγξη. Μυρωμένον ευώδες έλαιον αμαρτωλού να μη αρωματίση ποτέ την κεφαλήν μου. Δεν ζηλεύω την ευημερίαν των αμαρτωλών, προσεύχομαι εξ αντιθέτου ποτέ να μη μετάσχω εις αυτήν.
[6] Διότι οι πρόκριτοι και επίσημοι μεταξύ αυτών κατεποντίσθησαν εις την θάλασσαν πλησίον αποκρήμνων βράχων. Οι δίκαιοι θα ακούσουν τα λόγια μου αυτά και θα αισθανθούν γλυκείαν και δικαίαν ικανοποιησιν.
[7] Οπως οι βώλοι του παχέος χώματος όταν ρίπτωνται εις την γην, σπάζουν και διασκορπίζονται ως χώμα, έτσι θα διασκορπισθούν άταφα τα οστά των ασεβών ανθρώπων παραπλεύρως στο στόμα του άδου.
[8] Θα τιμωρηθούν αυτοί, διότι εγώ προς σε, Κυριε Κυριε, έχω εστραμμένα τα μάτια μου. Εις σε έχω στηρίξει την ελπίδα μου. Μη επιτρέψης να αφαιρεθή η ζωη μου από τους πονηρούς ανθρώπους.
[9] Φυλαξέ με από τας παγίδας, τας οποίας αυτοί ολόγυρά μου έχουν στήσει και από τα προσκόμματα, τα οποία παρεμβάλλουν στον δρόμον μου αυτοί, που καταπατούν τον Νομον σου και εργάζονται το κακόν.
[10] Οι αμαρτωλοί θα πέσουν και θα περιπλακούν εις τα δίκτυα της δολιότητός των, τα οποία είχαν κατασκευάσει και στήσει δια τους άλλους. Εγώ όμως θα ζω μεμονωμένος, χωρισμένος από αυτούς, έως ότου προσπεράσω σώος και αβλαβής από τα πονηρά διαβούλιά των.

141

Συνέσεως τῷ Δαυΐδ, ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ· προσευχή.
[2] (Μασ. 142) ΦΩΝΗ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην.

[2] (Μασ. 142) Με θερμήν μεγαλόφωνον προσευχήν έκραξα προς τον Κυριον. Από τα βάθη της ψυχής μου τον παρεκάλεσα.

[3] ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου, τὴν θλῖψίν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ.
[4] ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου, καὶ σὺ ἔγνως τὰς τρίβους μου· ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ᾗ ἐπορευόμην, ἔκρυψαν παγίδα μοι.

[5] κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με· ἀπώλετο φυγὴ ἀπ᾽ ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχήν μου.

[6] ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, εἶπα· σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου εἶ ἐν γῇ ζώντων.

[7] πρόσχες πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα· ῥῦσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.
[8] ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχήν μου τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου· ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὗ ἀνταποδῷς μοι.

[3] Θα αφήσω να χυθή ενώπιον αυτού η δέησίς μου. Θα εξαγγείλω εμπρός εις αυτόν την θλίψιν της ψυχής μου.
[4] Τωρα, που εμπρός στους μεγάλους κινδύνους λιποψυχώ και κινδυνεύω να χάσω την ζωήν μου, συ, Κυριε, έχεις γνωρίσει και γνωρίζεις πόσον αθώα υπήρξεν η πορεία της ζωής μου. Ομως εις την ευθείαν αυτήν οδόν, την οποίαν εβάδισα και βαδίζω, έστησαν κρυφά παγίδα οι εχθροί μου, δια να με συλλάβουν.
[5] Στρέφω τα βλέμματά μου προς τα δεξιά, παρατηρώ με προσοχήν και αγωνίαν, δια να εύρω βοηθόν, και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος να έχη επίγνωσιν του κινδύνου, που διατρέχω, και να δύναται να με βοηθήση. Εχάθηκε κάθε τρόπος διαφυγής από τον κίνδυνον αυτόν. Κανείς πλέον, ούτε από τους φίλους μου, δεν φροντίζει δια την σωτηρίαν της ζωής μου.
[6] Χωρίς καμμίαν πλέον βοήθειαν εκ μέρους των ανθρώπων κράζω με όλην μου την δύναμιν προς σε, Κυριε, και διακηρύττω· Συ είσαι η ελπίς μου· Συ είσαι η πολύτιμος κληρονομία μου εις την παρούσαν ζωήν.
[7] Δώσε, λοιπόν, προσοχήν εις την δέησίν μου, διότι έχω κακοπαθήσει πολύ και αποκάμει. Σώσε με από εκείνους, οι οποίοι με καταδιώκουν ζητούντες την εξοντωσίν μου, διότι είναι πολύ ισχυρότεροι από εμέ.
[8] Βγάλε με από την φυλακήν του σπηλαίου, ώστε ελεύθερος και γεμάτος ευγνωμοσύνην να δοξολογώ το άγιον Ονομά σου. Οι δίκαιοι θα περιμένουν να ίδουν την καλήν έκβασιν, την οποίαν συ ως αμοιβήν των ελπίδων μου θα δώσης.

142

Ψαλμὸς τῷ Δαυΐδ, ὅτε αὐτὸν ὁ υἱὸς καταδιώκει.
[1] (Μασ. 143) ΚΥΡΙΕ, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου·

[2] καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.
[3] ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου, ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος·

[1] (Μασ. 143) Κυριε, άκουσε και κάμε δεκτήν την προσευχήν μου. Ακουσε την ικετευτικήν παράκλησίν μου εν ονόματι της φιλαληθείας σου και των υποσχέσεων, που μας έχεις δώσει. Εισάκουσόν μου εν ονόματι της δικαιοσύνης σου, η οποία απαιτεί την προστασίαν του κάθε αθώου.
[2] Μη θελήσης όμως να προβής εις λεπτομερή εξέτασιν της ζωής εμού του δούλου σου, διότι κανείς από τους ζώντας ανθρώπους επί της γης δεν θα ευρεθή τελείως αθώος και αναμάρτητος ενώπιόν σου.
[3] Ακουσε, λοιπόν, Κυριε, το δίκαιον αίτημά μου, διότι εχθρός αδίστακτος με καταδιώκει ζητών να μου αφαιρέση την ζωήν. Με εποδοπάτησε κάτω στο χώμα, με εξηυτέλισε, με έχει καθίσει στο χείλος του

τάφου. Με έχει οδηγήσει στο στόμα του σκοτεινού άδου, όπου ευρίσκονται οι από αρχαιότατα χρόνια νεκροί.

[4] καὶ ἠκηδίασεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

[4] Από τας βαρείας αυτάς θλίψεις έχει καταληφθή από αθυμίαν το πνεύμα μου. Η καρδία μου εντός μου συνεχώς ταράσσεται.

[5] ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

[5] Εις αυτήν την πολυώδυνον κατάστασιν ευρισκόμενος ενεθυμήθην παλαιάς ημέρας ειρήνης και ασφαλείας. Εβύθισα την σκέψιν μου εις τα έργα της ιδικής σου προστασίας, εμελέτησα καλώς τα έργα των χειρών σου.

[6] διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. (διάψαλμα).

[6] Από την μελέτην αυτήν τονωθείς εις την πίστιν και την ελπίδα προς σέ, ύψωσα ικετευτικάς τας χείράς μου προς σε και η ψυχή μου, ωσάν γη κατάξηρος, εζήτησε δρόσον και αναψυχήν από σέ.

[7] ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾽ ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

[7] Οσον το δυνατόν ταχύτερον κάμε δεκτήν, Κυριε, την προσευχήν μου. Απέκαμα πλέον, ωλιγοψύχησε και κινδυνεύει να σβήση το πνεύμα μου. Μη γυρίσης αλλού το πρόσωπόν σου από εμέ. Διότι τότε θα ομοιάσω πλέον με τους νεκρούς, οι οποίοι κατεβαίνουν οριστικώς εις τον τάφον.

[8] ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα· γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχήν μου·

[8] Ευδόκησε, Κυριε, να ακούσω και να αισθανθώ λίαν πρωϊ, συντόμως, το έλεός σου, διότι εγώ εις σε μόνον έχω στηρίξει τας ελπίδας μου. Καμε γνωστήν εις εμέ, Κυριε, την οδόν, το άγιόν σου θέλημα, σύμφωνα προς το οποίον να ρυθμίσω την πορείαν της ζωής μου. Διότι προς σέε υψώνω και παραδίδω ολόκληρον την ψυχήν μου.

[9] ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σὲ κατέφυγον.

[9] Βγάλε με και ελευθέρωσέ με, Κυριε, από τους εχθρούς μου, διότι εγώ προς σε απ' αρχής και μέχρι σήμερον καταφεύγω.

[10] δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου· τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

[10] Διδαξέ με, ποίον είναι το θέλημά σου και δος μου την αγαθήν διάθεσιν να το εφαρμόζω πάντοτε, διότι συ είσαι ο Θεός μου. Το Πνεύμά σου το αγαθόν αυτό θα με οδηγήση εις την ευθείαν και ευάρεστον εις σε οδόν.

[11] ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου·

[11] Ενεκεν του ονόματός σου, που σημαίνει έλεος και αγάπην, θα περιφρουρήσης και θα παρατείνης την ζωήν μου. Εν τη δικαιοσύνη σου θα βγάλης την ψυχήν μου από την βαρείαν θλίψιν, που οι εχθροί μου έχουν επιφέρει.

[12] καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σού εἰμι.

[12] Με το έλεός σου αυτό, που θα δείξης προς εμέ, θα εξολοθρεύσης τους εχθρούς μου, θα καταστρέψης όλους εκείνους, οι οποίοι θλίβουν την ζωήν μου, διότι εγώ είμαι ιδικός σου δούλος.

143 Τῷ Δαυΐδ, πρὸς τὸν Γολιάδ.

[1] (Μασ. 144) ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ Κύριος ὁ Θεός μου ὁ διδάσκων τὰς χεῖράς μου εἰς παράταξιν, τοὺς δακτύλους μου εἰς πόλεμον·

[2] ἔλεός μου καὶ καταφυγή μου, ἀντιλήπτωρ μου καὶ ρύστης μου, ὑπερασπιστής μου, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ ἤλπισα, ὁ ὑποτάσσων τὸν λαόν μου ὑπ᾽ ἐμέ.
[3] Κύριε, τί ἐστιν ἄνθρωπος ὅτι ἐγνώσθης αὐτῷ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι λογίζῃ αὐτῷ;

[4] ἄνθρωπος ματαιότητι ὡμοιώθη, αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὡσεὶ σκιὰ παράγουσι.
[5] Κύριε, κλῖνον οὐρανοὺς καὶ κατάβηθι, ἅψαι τῶν ὀρέων, καὶ καπνισθήσονται.

[6] ἄστραψον ἀστραπὴν καὶ σκορπιεῖς αὐτούς, ἐξαπόστειλον τὰ βέλη σου καὶ συνταράξεις αὐτούς.
[7] ἐξαπόστειλον τὴν χεῖρά σου ἐξ ὕψους, ἐξελοῦ με καὶ ρῦσαί με ἐξ ὑδάτων πολλῶν, ἐκ χειρὸς υἱῶν ἀλλοτρίων,
[8] ὧν τὸ στόμα ἐλάλησε ματαιότητα, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν δεξιὰ ἀδικίας.

[9] ὁ Θεός, ᾠδὴν καινὴν ᾄσομαί σοι, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλῶ σοι

[10] τῷ διδόντι τὴν σωτηρίαν τοῖς βασιλεῦσι, τῷ λυτρουμένῳ Δαυΐδ τὸν δοῦλον αὐτοῦ ἐκ ρομφαίας πονηρᾶς.
[11] ρῦσαί με καὶ ἐξελοῦ με ἐκ χειρὸς υἱῶν ἀλλοτρίων, ὧν τὸ στόμα ἐλάλησε ματαιότητα καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῶν δεξιὰ ἀδικίας.
[12] ὧν οἱ υἱοὶ ὡς νεόφυτα ἱδρυμένα ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν, αἱ θυγατέρες αὐτῶν κεκαλλωπισμέναι, περικεκοσμημέναι ὡς ὁμοίωμα ναοῦ,

[1] (Μασ. 144) Δοξασμένος ας είναι ο Κυριος και Θεός μου, ο οποίος διδάσκει τα χέρια μου να χειρίζονται την σπάθην κατά τας συμπλοκάς εις τας μάχας, και τα δάκτυλά μου να χρησιμοποιούν το τόξον κατά τους πολέμους.
[2] Αυτός είναι το έλεός μου, το καταφύγιόν μου, ο προστάτης μου και ο ελευθερωτής μου, ο υπερασπιστής μου, και εις αυτόν έχω στηρίξει τας ελπίδας μου· εις αυτόν, ο οποίος υποτάσσει ομονοημένον τον λαόν μου εις εμέ.
[3] Κυριε, τι είναι τάχα ο ευτελής άνθρωπος, ώστε να αποκαλύπτης και να καθιστάς τον εαυτόν σου γνωστόν εις αυτόν; Η ο υιός του ανθρώπου, ώστε να τον λογαριάζης και να τον λαμβάνης υπ όψιν σου;
[4] Ο άνθρωπος είναι όμοιος προς το μάταιον και παροδικόν. Αι ημέραί του παρέρχονται ωσάν σκια.

[5] Συ όμως, Κυριε, που είσαι τόσον συγκαταβατικός προς ημάς τους ευτελείς ανθρώπους, χαμήλωσε τους ουρανούς και κατέβα. Εγγισε με τα χέρια σου τα βουνά και θα ανάψουν και θα γεμίσουν καπνόν.
[6] Αστραψε αστραπήν επάνω από τους εχθρούς μου κα θα τους διασκορπίσης. Στείλε εναντίον των τα βέλη σου, και θα τους συγκλονίσης
[7] Απλωσε, Κυριε, το χέρι σου από το ουράνιον ύψος, βγάλε με και γλύτωσέ με από τα πολλά ορμητικά ύδατα, που απειλούν να με πνίξουν· από τα χέρια δηλαδή των αλλοεθνών ανθρώπων.
[8] Αυτών, των οποίων το στόμα ελάλησε δόλια και ασύστατα πράγματα και η δεξιά των χειρ είναι όργανον αδικημάτων.
[9] Ω Θεέ μου, εις την νέαν αυτήν συντριβήν των εχθρών μου, θα ψάλλω εγώ προς σε νέον άσμα ευγνωμοσύνης. Με δεκάχορδον μουσικόν όργανον θα σε υμνολογήσω· σέ,
[10] ο οποίος ανέκαθεν δίδεις νίκας και σωτηρίαν στους βασιλείς· σέ, ο οποίος έσωσες εμέ, τον δούλον σου Δαυίδ από την θανατηφόρον ρομφαίαν του Γολιάθ.

[11] Απάλλαξέ με και τώρα και γλύτωσέ με από τα χέρια των αλλοεθνών, των οποίων το στόμα ελάλησε και λαλεί ψευδολογίας, η δε δεξιά των χειρ είναι όργανον αδικίας.
[12] Αυτοί απολαμβάνουν σήμερον όλα τα αγαθά. Τα παιδιά των λόγω της νεότητός των όμοιάζουν σαν βλαστάρια καλώς ριζωμένα και θαλερά. Αι θυγατέρες των είναι καλλωπισμένες και στολισμένες με κοσμήματα στο σώμα των, ωσάν τα αγάλματα

[13] τὰ ταμιεῖα αὐτῶν πλήρη, ἐξερευγόμενα ἐκ τούτου εἰς τοῦτο, τὰ πρόβατα αὐτῶν πολύτοκα, πληθύνοντα ἐν ταῖς ἐξόδοις αὐτῶν,
[14] οἱ βόες αὐτῶν παχεῖς, οὐκ ἔστι κατάπτωμα φραγμοῦ, οὐδὲ διέξοδος, οὐδὲ κραυγὴ ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῶν,
[15] ἐμακάρισαν τὸν λαόν, ᾧ ταῦτά ἐστι· μακάριος ὁ λαός, οὗ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ.

[13] Αι αποθήκαι των είναι γεμάται από αγαθά. Υπερεκχυλίζουν από κάθε είδος· τα πρόβατά των είναι πολύτοκα. Πολλαπλασιάζονται αναρίθμητα στους βοσκοτόπους, όπου εξέρχονται προς βοσκήν.
[14] Τα βόϊδια των είναι παχέα. Κανένας από τους τοίχους των οικοδομών των δεν έχει κρημνισθή ούτε και έχει υποστή καμμίαν ρωγμήν. Δεν ακούεται κραυγή θρήνου και πόνου εις τας πλατείας των.
[15] Εκείνοι, οι οποίοι αγνοούν σε και το θέλημά σου, εκαλοτύχησαν τον λαόν, ο οποίος απολαμβάνει αυτά τα αγαθά. Αλλά εις την πραγματικότητα μακάριος είναι ο λαός εκείνος, του οποίου ο αληθινός Θεός είναι ο Θεός και Κυριος του.

144

Αἴνεσις τοῦ Δαυΐδ.
[1] (Μασ. 145) ΥΨΩΣΩ σε, ὁ Θεός μου ὁ βασιλεύς μου, καὶ εὐλογήσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.
[2] καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.
[3] μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα, καὶ τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ οὐκ ἔστι πέρας.
[4] γενεὰ καὶ γενεὰ ἐπαινέσει τὰ ἔργα σου καὶ τὴν δύναμίν σου ἀπαγγελοῦσι.
[5] τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἁγιωσύνης σου λαλήσουσι καὶ τὰ θαυμάσιά σου διηγήσονται.
[6] καὶ τὴν δύναμιν τῶν φοβερῶν σου ἐροῦσι καὶ τὴν μεγαλωσύνην σου διηγήσονται.

[7] μνήμην τοῦ πλήθους τῆς χρηστότητός σου ἐξερεύξονται καὶ τῇ δικαιοσύνῃ σου ἀγαλλιάσονται.

[8] οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος.
[9] χρηστὸς Κύριος τοῖς σύμπασι, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.
[10] ἐξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε, πάντα τὰ ἔργα σου, καὶ οἱ ὅσιοί σου

[1] (Μασ. 145) Θα διαλαλήσω το μεγαλείον σου, ω Θεέ μου και βασιληά μου. Θα δοξολογήσω το πάντιμον Ονομά σου πάντοτε και στον αιώνα του αιώνος.
[2] Καθε ημέραν θα σε δοξολογώ και θα υμνώ το Ονομά σου, πάντοτε και στους αιώνας των αιώνων.

[3] Μέγας είναι ο Κυριος και άξιος να υμνήται πολύ, παρά πολύ, διότι η μεγαλωσύνη του είναι απεριόριστος και απροσμέτρητος.
[4] Καθε ερχομένη γενεά θα υμνή σε δια τα θαυμαστά έργα σου, και οι άνθρωποι θα διακηρύττουν πάντοτε την παντοδυναμίαν σου.
[5] Την μεγαλοπρεπή λαμπρότητα της αγιότητός σου θα υμνούν και θα διηγούνται τα θαυμαστά σου έργα.

[6] Την ακατανίκητον δύναμιν των φοβερών σου έργων εναντίον των αμετανοήτων ασεβών θα λέγουν μεταξύ των, και το απέραντον μεγαλείον σου θα διηγούνται.
[7] Θα αφήνουν να εκχυθή από την καρδίαν των η ευγνώμων ανάμνησις των αναριθμήτων ευεργεσιών της καλωσύνης σου. Θα πλημμυρίζουν από αγαλλίασιν δια την δικαιοσύνην, την οποίαν συ εφαρμόζεις πάντοτε.
[8] Οικτίρμων και εύσπλαγχνος είναι ο Κυριος, μακρόθυμος και πολυέλεος.
[9] Αγαθός και ευεργετικός είναι ο Κυριος προς όλους γενικώς, και τα ελέη αυτού απλώνονται εις όλα τα έργα της δημιουργίας του.
[10] Ας σε δοξολογήσουν, Κυριε, όλα τα δημιουργήματά σου, προ παντός δε ας ευλογήσουν

εὐλογησάτωσάν σε.

[11] δόξαν τῆς βασιλείας σου ἐροῦσι καὶ τὴν δυναστείαν σου λαλήσουσι

[12] τοῦ γνωρίσαι τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τὴν δυναστείαν σου καὶ τὴν δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς βασιλείας σου.
[13] ἡ βασιλεία σου βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. [13α] πιστὸς Κύριος ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.
[14] ὑποστηρίζει Κύριος πάντας τοὺς καταπίπτοντας καὶ ἀνορθοῖ πάντας τοὺς κατερραγμένους.

[15] οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων εἰς σὲ ἐλπίζουσι, καὶ σὺ δίδως τὴν τροφὴν αὐτῶν ἐν εὐκαιρίᾳ.
[16] ἀνοίγεις σὺ τὰς χεῖράς σου καὶ ἐμπιπλᾷς πᾶν ζῷον εὐδοκίας.

[17] δίκαιος Κύριος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.
[18] ἐγγὺς Κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν, πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ.
[19] θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιήσει καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούσεται καὶ σώσει αὐτούς.

[20] φυλάσσει Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐξολοθρεύσει.
[21] αἴνεσιν Κυρίου λαλήσει τὸ στόμα μου· καὶ εὐλογείτω πᾶσα σὰρξ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

το πάντιμον Ονομά σου οι αφωσιωμένοι εις σε πιστοί.
[11] Αυτοί θα διαλαλούν την ένδοξον βασιλείαν σου και θα διηγούνται την παντοδύναμον κυριαρχίαν σου,
[12] δια να καταστήσουν γνωστήν στους άλλους ανθρώπους την παντοδυναμίαν σου και την ανυπέρβλητον λαμπρότητα της βασιλείας σου.

[13] Η ιδική σου βασιλεία, Κυριε, είναι βασιλεία αιωνία και η κυριαρχία σου απλώνεται εις όλας τας γενεάς. [13α] Ο Κυριος είναι πιστός τηρητής των υποσχέσεών του και άμωμος εις όλα αυτού τα έργα.

[14] Ο Κυριος υποβαστάζει και στηρίζει όλους εκείνους, οι οποίοι κινδυνεύουν να πέσουν και να συντριβούν, και ανεγείρει αυτούς, οι οποίοι έχουν πέσει και συντριβή.
[15] Οι οφθαλμοί όλων στρέφονται με ελπίδα βοηθείας προς σέ, διότι συ δίδεις την τροφήν των στον κατάλληλον χρόνον.
[16] Ανοίγεις συ τας παντοδυνάμους και πλουσιοδώρους χείρας σου και γεμίζεις κάθε ζωντανόν ον από όλα τα αγαθά, που του χρειάζονται.
[17] Ο Κυριος είναι δίκαιος εις όλους τους τρόπους της ενεργείας του και άμωμος και ακατηγόρητος εις όλα αυτού τα έργα.
[18] Είναι πάντοτε κοντά εις εκείνους, οι οποίοι τον επικαλούνται με πίστιν, εις όλους όσοι τον επικαλούνται με ειλικρίνειαν καρδίας.
[19] Τα δίκαια θελήματα και αιτήματα αυτών, οι οποίοι τον ευλαβούνται, θα εκπληρώση ο Κυριος, θα κάμη δεκτήν την δέησιν των και θα τους σώση από τους διαφόρους κινδύνους.
[20] Περιφρουρεί και φυλάσσει ο Κυριος όλους εκείνους, οι οποίοι τον αγαπούν. Εξ αντιθέτου δε θα παραδώση στον όλεθρον όλους τους αμαρτωλούς.
[21] Υμνους δοξολογίας και ευγνωμοσύνης θα λέγη το στόμα μου διαρκώς προς τον Κυριον και κάθε άλλος άνθρωπος ας δοξολογή το άγιον Ονομά του πάντοτε και στους αιώνας των αιώνων.

145

᾽Αλληλούϊα·
᾽Αγγαίου καὶ Ζαχαρίου.
[1] (Μασ. 146) ΑΙΝΕΙ, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον·
[2] αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

[1] (Μασ. 146) Ω ψυχή μου, δοξολόγησε τον Κυριον!

[2] Θα δοξολογώ τον Κυριον καθ' όλον το διάστημα της ζωής μου. Θα ψάλλω προς αυτόν ύμνους, έως

ότου ζω.

[3] μὴ πεποίθατε ἐπ᾽ ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία.

[3] Μη στηρίζετε την πεποίθησιν και την ελπίδα σας στους άρχοντας, στους υιούς των θνητών ανθρώπων, οι οποίοι δεν έχουν πάντοτε την δύναμιν να σας σώσουν.

[4] ἐξελεύσεται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. καὶ ἐπιστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ· ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπολοῦνται πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ.

[4] Του καθενός από αυτούς, όσον ισχυρός και αν φαίνεται, το πνεύμα θα εξέλθη από το σώμα κατά την ώραν του θανάτου του. Και το σώμα του θα επιστρέψη εις την γην του. Κατά δε την ημέραν εκείνην του θανάτου θα χαθούν και θα διαλυθούν όλα τα σχέδιά του.

[5] μακάριος οὗ ὁ Θεὸς ᾽Ιακὼβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπὶς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ

[5] Μακάριος όμως είναι εκείνος, ο οποίος έχει ως βοηθόν του τον Θεόν του Ιακώβ και ο οποίος στηρίζει τας ελπίδας του εις Κυριον τον Θεόν του.

[6] τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· τὸν φυλάσσοντα ἀλήθειαν εἰς τὸν αἰῶνα,

[6] Εις αυτόν, ο οποίος εδημιούργησε τον ουρανόν και την γην, την θάλασσαν και όλα όσα υπάρχουν εις αυτά. Αυτόν, ο οποίος τηρεί και φυλάσσει πιστώς τους λόγους και τας υποσχέσστου εις όλους τους αιώνας.

[7] ποιοῦντα κρῖμα τοῖς ἀδικουμένοις, διδόντα τροφὴν τοῖς πεινῶσι. Κύριος λύει πεπεδημένους,

[7] Αυτόν, ο οποίος κάμνει δικαίαν κρίσιν και αποδίδει το δίκαιον στους αδικουμένους. Διδει τροφήν στους πεινώντας. Ο Κυριος, αυτός λύει τα δεσμά των σιδηροδεμένων αιχμαλώτων και τους δίδει την ελευθερίαν.

[8] Κύριος σοφοῖ τυφλούς, Κύριος ἀνορθοῖ κατερραγμένους, Κύριος ἀγαπᾷ δικαίους,

[8] Ο Κυριος δίδει σοφίαν στους τυφλούς με το φως της αληθείας του. Ο Κυριος ανορθώνει τους ηθικώς και σωματικώς συντετριμμένους. Ο Κυριος αγαπά τους δικαίους.

[9] Κύριος φυλάσσει τοὺς προσηλύτους· ὀρφανὸν καὶ χήραν ἀναλήψεται καὶ ὁδὸν ἁμαρτωλῶν ἀφανιεῖ.

[9] Ο Κυριος περιφρουρεί και προστατεύει τους ξένους, αυτός θα αναλάβη υπό την προστασίαν του τα ορφανά και τας χήρας, και θα εξαφανίση τας πορείας των αμαρτωλών.

[10] βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

[10] Ο Κυριος θα βασιλεύση στον αιώνα, ο Θεός σου, Σιών, εις όλας τας γενεάς των γενεών.

146

᾽Αλληλούϊα·
᾽Αγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

[1] (Μασ. 147, 1-11) ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸν ψαλμός· τῷ Θεῷ ἡμῶν ἡδυνθείη αἴνεσις.

[1] (Μασ. 147, 1-11) Υμνείτε και δοξολογείτε τον Κυριον, διότι είναι ευχάριστον και ωφέλιμον να υμνή κανείς αυτόν. Είθε δε να γίνη γλυκύς και ευχάριστος ο ύμνος μας αυτός προς τον Θεόν μας.

[2] οἰκοδομῶν ῾Ιερουσαλὴμ ὁ Κύριος, καὶ τὰς διασπορὰς τοῦ ᾽Ισραὴλ ἐπισυνάξει,

[2] Ας τον δοξολογήσωμεν, διότι ο Κυριος είναι αυτός που ανοικοδομεί την Ιερουσαλήμ. Αυτός συγκεντρώνει τους διασκορπισμένους Ισραηλίτας από τας ξένας χώρας εις την πατρίδα των.

[3] ὁ ἰώμενος τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν καὶ δεσμεύων τὰ

[3] Θεραπεύει τους συντετριμμένους κατά την καρδίαν από το βάρος των θλίψεων. Ωσάν άριστος ιατρός

συντρίμματα αὐτῶν,

[4] ὁ ἀριθμῶν πλήθη ἄστρων, καὶ πᾶσιν αὐτοῖς ὀνόματα καλῶν.

[5] μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

[6] ἀναλαμβάνων πραεῖς ὁ Κύριος, ταπεινῶν δὲ ἁμαρτωλοὺς ἕως τῆς γῆς.

[7] ἐξάρξατε τῷ Κυρίῳ ἐν ἐξομολογήσει, ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν ἐν κιθάρᾳ
[8] τῷ περιβάλλοντι τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, τῷ ἑτοιμάζοντι τῇ γῇ ὑετόν, τῷ ἐξανατέλλοντι ἐν ὄρεσι χόρτον καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων,
[9] διδόντι τοῖς κτήνεσι τροφὴν αὐτῶν καὶ τοῖς νεοσσοῖς τῶν κοράκων τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν.
[10] οὐκ ἐν τῇ δυναστείᾳ τοῦ ἵππου θελήσει, οὐδὲ ἐν ταῖς κνήμαις τοῦ ἀνδρὸς εὐδοκεῖ·
[11] εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τοῖς φοβουμένοις αὐτὸν καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

επιδένει με θεραπευτικούς επιδέσμους τα συντρίμματα αυτών.
[4] Εχει καταμετρήσει και γνωρίζει τον απεριόριστον αριθμόν των αστέρων των διεσπαρμένων στον ουρανόν, ωσάν να έχη δώσει όνομα στον καθένα από αυτούς.
[5] Μέγας είναι ο Κυριος μας και μεγάλη η δύναμίς του και κανείς ποτέ δεν είναι εις θέσιν να καταμετρήση, να συλλάβη και να περιγράψη την άπειρον σοφίαν του.
[6] Ο Κυριος αναλαμβάνει υπό την προστασίαν του τους πράους, τους δε υπερηφάνους και αμαρτωλούς θα τους ταπεινώση και θα τους ρίψη κάτω μέχρις εδάφους.
[7] Αρχίσατε, λοιπόν, να δοξολογήτε τον Κυριον. Ψαλατε προς τιμήν του Θεού μας ύμνον με συνοδίαν κιθάρας.
[8] Ψαλατε εις αυτόν, ο οποίος περιβάλλει τον ουρανόν με ευεργετικάς νεφέλας, και με αυτάς προετοιμάζει την βροχήν δια την γην. Και με την βροχήν κάμνει να βλαστήση, και εις αυτά ακόμη τα όρη, χορτάρι και χλόη δια την εξυπηρλέτησιν των ανθρώπων.
[9] Δοξολογήσατε αυτόν, ο οποίος παρέχει τροφήν εις τα κτήνη, όπως επίσης και εις τα μικρά πουλιά των κοράκων, τα οποία με τους κρωγμούς των φαίνεται σαν να τον επικαλούνται.
[10] Δεν ευαρεστείται ο Κυριος ούτε και δίδει την νίκην στο ισχυρόν ιππικόν ούτε στους ταχείς και ισχυρούς πόδας του ανθρώπου.
[11] Ο Κυριος ευαρεστείται εις εκείνους, που τον ευλαβούνται· εις όλους αυτούς, που ελπίζουν στο έλεός του.

147

᾽Αλληλούϊα·
᾽Αγγαίου καὶ Ζαχαρίου.
[1] (Μασ. 147, 12-20) ΕΠΑΙΝΕΙ, ῾Ιερουσαλήμ, τὸν Κύριον, αἴνει τὸν Θεόν σου, Σιών,
[2] ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱούς σου ἐν σοί·

[3] ὁ τιθεὶς τὰ ὅριά σου εἰρήνην καὶ στέαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σε·

[4] ὁ ἀποστέλλων τὸ λόγιον αὐτοῦ τῇ γῇ, ἕως τάχους δραμεῖται ὁ λόγος

[1] (Μασ. 147, 12-20) Ω Ιερουσαλήμ, ψάλλε ύμνους και εγκώμια προς τον Κυριον! Δοξολόγει τον Θεόν σου, Σιών.
[2] Διότι εστερέωσε και έκαμε ισχυρούς τους μοχλούς, με τους οποίους κλείονται ασφαλώς αι πύλαι των νεοκτισμένων τειχών σου. Ο Κυριος ηυλόγησε τους υιούς σου, οι οποίοι ευρίσκονται εντός της περιοχής σου.
[3] Αυτός εγκατέστησεν ειρήνην εις τα όριά σου, σε περιφρουρεί από τους εχθρούς σου και χορταίνει με εκλεκτόν σίτον τα τέκνα σου.
[4] Αυτός αποστέλλει την παντοδύναμον ευεργετικήν προσταγήν του δια την καρποφορίαν της γης. Και η

αὐτοῦ·

προσταγή του ταχύτατα θα τρέξη προς την γην και θα γίνη αμέσως έργον.

[5] διδόντος χιόνα αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον, ὁμίχλην ὡσεὶ σποδὸν πάσσοντος·

[5] Αυτός είναι που δίδει χιόνι ολόλευκο, ωσάν το μαλλί του προβάτου, ο οποίος σκορπίζει σαν στάκτην την ομίχλην.

[6] βάλλοντος κρύσταλλον αὐτοῦ ὡσεὶ ψωμούς, κατὰ πρόσωπον ψύχους αὐτοῦ τίς ὑποστήσεται;

[6] Ριπτει την χάλαζαν με όσην ευκολίαν ημείς ρίπτομεν τα ψιχία του ψωμιού. Ποιός ημπορεί να υποστή και ανθέξη εμπρός στο ψύχος των πάγων και των χιόνων και των παγωμένων ορμητικών ανέμων;

[7] ἐξαποστελεῖ τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ τήξει αὐτά· πνεύσει τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ρυήσεται ὕδατα.

[7] Αυτός μόνος θα δώση προσταγήν και θα λυώσουν οι πάγοι και τα χιόνια, θα πνεύση δηλαδή ο ευεργετικός άνεμός του, θα λυώσουν τα χιόνια και οι πάγοι και θα ρεύσουν ύδατα, δια να ποτίσουν όρη και πεδιάδας.

[8] ὁ ἀπαγγέλλων τὸν λόγον αὐτοῦ τῷ ᾽Ιακώβ, δικαιώματα καὶ κρίματα αὐτοῦ τῷ ᾽Ισραήλ.

[8] Αυτός απεκάλυψε και κατέστησε γνωστόν το άγιον θέλημά του στους απογόνους του Ιακώβ, τας εντολάς του και τα δίκαια προστάγματά του στον ισραηλιτικόν λαόν.

[9] οὐκ ἐποίησεν οὕτως παντὶ ἔθνει καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν αὐτοῖς.

[9] Δεν έπραξεν όμως το ίδιον και δια κάθε άλλο έθνος. Δεν εφανέρωσε εις όλα τα έθνη τα παραγγέλματά του και τας εντολάς του.

148

᾽Αλληλούϊα·
᾽Αγγαίου καὶ Ζαχαρίου.

[1] AINEITE τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις.

[1] Σεις οι άγγελοι αινείτε τον Κυριον επάνω από τους ουρανούς. Δολογείτε αυτόν μέχρι των ακρότατων περιοχών του ουρανού.

[2] αἰνεῖτε αὐτόν, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτόν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ.

[2] Δοξολογήσατε αυτόν όλοι οι άγγελοι. Αινέσατέ τον και υμνείτε τον συνεχώς όλαι αι ουράνιαι δυνάμεις του.

[3] αἰνεῖτε αὐτὸν ἥλιος καὶ σελήνη, αἰνεῖτε αὐτὸν πάντα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς.

[3] Δοξολογείτε αυτόν ο ήλιος, η σελήνη· δοξολογείτε αυτόν όλα τα άστρα και το φως.

[4] αἰνεῖτε αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

[4] Αινείτε αυτόν οι πνευματικοί ουρανοί, που εκτείνονται πέραν από τους αστρικούς ουρανούς. Ας επαινέση και δοξολογήση τον Κυριον το ύδωρ, το οποίον είναι αποθηκευμένον επάνω από τον ουρανόν.

[5] αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν.

[5] Τα πάντα ας δοξολογήσουν το όνομά του Κυρίου, διότι αυτός ένα μόνον λόγον είπε και εδημιουργήθησαν. Αυτός έδωσε διαταγήν και αμέσως εκτίσθησαν.

[6] ἔστησεν αὐτὰ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· πρόσταγμα ἔθετο, καὶ οὐ παρελεύσεται.

[6] Ενηρμόνισεν, εστερέωσε και έστησεν αυτά ασφαλή στον αιώνα και στον αιώνα του αιώνος. Εξέδωκε παντοδύναμον πρόσταγμα, το οποίον δεν πρόκειται να ακυρωθή.

[7] αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῆς γῆς, δράκοντες καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι·

[7] Δοξολογείτε τον Κυριον και από την γην, τα θαλάσσια κήτη και όλαι αι θάλασσαι.

[8] πῦρ, χάλαζα, χιών, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιοῦντα

[8] Το πυρ της αστραπής, η χάλαζα, η χιών, οι πάγοι, ο ορμητικός άνεμος της καταιγίδος, όλα αυτά που

τὸν λόγον αὐτοῦ·

[9] τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοί, ξύλα καρποφόρα καὶ πᾶσαι κέδροι·

[10] τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, ἑρπετὰ καὶ πετεινὰ πτερωτά·
[11] βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ πάντες λαοί, ἄρχοντες καὶ πάντες κριταὶ γῆς·
[12] νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων·
[13] αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ μόνου· ἡ ἐξομολόγησις αὐτοῦ ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ.
[14] καὶ ὑψώσει κέρας λαοῦ αὐτοῦ· ὕμνος πᾶσι τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ, λαῷ ἐγγίζοντι αὐτῷ.

κινούνται και εκτελούν την παντοδύναμον προσταγήν του.
[9] Αινείτε αυτόν τα όρη τα υψηλά και όλοι οι λόφοι, όλα τα καρποφόρα και όλα τα άγρια δένδρα, όπως είναι αι κέδροι.
[10] Τα άγρια θηρία της υπαίθρου και όλα τα κτήνη, τα ερπετά και όλα τα ιπτάμενα πτηνά.
[11] Αινείτε αυτόν οι βασιλείς της γης και όλοι οι λαοί, οι άρχοντες και όλοι οι δικασταί των ανθρώπων.
[12] Οι νέοι άνδρες και αι παρθένοι, οι γεροντότεροι μαζή με τους νεωτέρους.
[13] Ας υμνήσουν όλοι το όνομά του Κυρίου, διότι αυτού μόνον το Ονομα εμεγαλύνθη και εξυψώθη. Η δοξολογία του απλώνεται εις τυν ουρανόν και εις την γην.
[14] Θα εξυψώση και θα ενισχύση ο Κυριος την δύναμιν του λαού του. Υμνος και δόξα θα αποδοθή εις όλους τους αφωσιωμένους προς αυτόν, στους απογόνους του Ισραήλ, στον λαόν, ο οποίος τον πλησιάζει με πίστιν και του είναι οικείος και αγαπητός.

149

Ἀλληλούϊα.
[1] ΑΣΑΤΕ τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν, ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων.

[2] εὐφρανθήτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τῷ ποιήσαντι αὐτόν, καὶ οἱ υἱοὶ Σιὼν ἀγαλλιάσθωσαν ἐπὶ τῷ βασιλεῖ αὐτῶν.

[3] αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν χορῷ, ἐν τυμπάνῳ καὶ ψαλτηρίῳ ψαλάτωσαν αὐτῷ,
[4] ὅτι εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ καὶ ὑψώσει πραεῖς ἐν σωτηρίᾳ.
[5] καυχήσονται ὅσιοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

[6] αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν, καὶ ῥομφαῖαι δίστομοι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν

[7] τοῦ ποιῆσαι ἐκδίκησιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐλεγμοὺς ἐν τοῖς λαοῖς,
[8] τοῦ δῆσαι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ἐν

[1] Ψαλατε στον Κυριον καινούργιον άσμα δια τας πλουσίας αυτού ευλογίας, και ο αίνος αυτός ας ψαλή εις την συγκέντρωσιν των αφοσιωμένων δούλων του, των Ισραηλιτών.
[2] Ας ευφρανθή ο ισραηλιτικός λαός δια τον Κυριον, ο οποίος ανέδειξεν αυτόν εκλεκτόν λαόν του, και οι κάτοικοι της Σιών ας ευφρανθούν, ας σκιρτήσουν από χαράν και αγαλλίασιν, διότι έχουν βασιλέα τον Θεόν.
[3] Ας υμνολογήσουν το Ονομά του με ιερούς ευλαβείς χορούς υπό τον ήχον τύμπανων και με την συνοδείαν κιθάρας.
[4] Διότι ο Κυριος έδειξε και πάλιν και δεικνύει την ευμένειάν του προς τον λαόν του. Θα δοξάση και θα χαρίση σωτηρίαν στους πράους και υπομονητικούς.
[5] Θα καυχώνται οι αφωσιωμένοι δούλοι του δια την ένδοξον επιστροφήν των, θα πλημμυρίζουν από αγαλλίασιν δια την απελευθέρωσίν των και θα κατακλίνωνται πλήρεις χαράς και αγαλλιάσεως.
[6] Αι δοξολογίαι και τα εγκώμια του Θεού των θα υπάρχουν πάντοτε, και θα απαγγέλλωνται δια του λάρυγγός των. Ταυτοχρόνως όμως αι μεγάλαι δίστομοι ρομφαίαι θα ευρίσκωνται εις τα χέρια των,
[7] δια να αντεπεξέλθουν εναντίον των εχθρικών λαών και να τιμωρήσουν αυτούς·
[8] δια να δέσουν τους βασιλείς των εθνών με σιδηρά

πέδαις καὶ τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν ἐν χειροπέδαις σιδηραῖς,
[9] τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρῖμα ἔγγραπτον· δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ.

δεσμά και τους ενδόξους άρχοντάς των με σιδερένιες χειροπέδες,
[9] ώστε να εφαρμοσθή εναντίον αυτών η γραμμένη εις τας προφητείας δικαία απόφασίς του Θεού. Και η εκτέλεσις της δικαίας αυτής αποφάσεως θα είναι μεγάλη δόξα στους αφωσιωμένους του Ιουδαίους.

150 ᾽Αλληλούϊα.

[1] ΑΙΝΕΙΤΕ τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ·

[2] αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.

[3] αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ·
[4] αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ·
[5] αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ.
[6] πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον. ἀλληλούϊα.

[1] Δοξολογείτε τον Κυριον εις τα άγια αυτού σκηνώματα, στον ναόν και το θυσιαστήριόν του. Αινείτε αυτόν όλοι όσοι ζήτε κάτω από το στερέωμα του ουρανού, έργον της παντοδυναμίας του.
[2] Αινείτε αυτόν δια τα μεγάλα και θαυμαστά έργα του, που μαρτυρούν την παντοδυναμίαν του. Αινείτε αυτόν κατά την άπειρον αυτού μεγαλωσύνην και δόξαν.
[3] Αινείτε αυτόν με τον ήχον της σάλπιγγος, αινείτε αυτόν με λύραν και κιθάραν.
[4] Αινείτε αυτόν με τύμπανα και ιερούς χορούς, αινείτε αυτόν με έγχορδα και με άλλα μουσικά όργανα.
[5] Αινείτε αυτόν με κύμβαλα που αναδίδουν γλυκείς και ωραίους ήχους, αινείτε αυτόν με κύμβαλα που αλαλάζουν.
[6] Καθε τι το οποίον αναπνέει, ας αινέση και ας δοξολογήση τον Κυριον. Αινείτε τον Κυριον.

151 Οὗτος ὁ ψαλμὸς ἰδιόγραφος εἰς Δαυῒδ καὶ ἔξωθεν τοῦ ἀριθμοῦ· ὅτε ἐμονομάχησε τῷ Γολιάθ.

[1] ΜΙΚΡΟΣ ἤμην ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου καὶ νεώτερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου· ἐποίμαινον τὰ πρόβατα τοῦ πατρός μου.
[2] αἱ χεῖρές μου ἐποίησαν ὄργανον, καὶ οἱ δάκτυλοί μου ἥρμοσαν ψαλτήριον.
[3] καὶ τίς ἀναγγελεῖ τῷ Κυρίῳ μου; αὐτὸς Κύριος, αὐτὸς εἰσακούσει.

[4] αὐτὸς ἐξαπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἦρέ με ἐκ τῶν προβάτων τοῦ πατρός μου καὶ ἔχρισέ με ἐν τῷ

[1] Μικρός και άσημος ήμην μεταξύ των αδελφών μου. Νεώτερος κατά την ηλικίαν εις την οικίαν του πατρός μου. Δι' αυτό και έβοσκα τα πρόβατα του πατρός μου.
[2] Τα χέρια μου κατεσκεύασαν μουσικόν όργανον και τα δάκτυλά μου συνηρμολόγησαν ψαλτήριον, δια να ανυμνολογώ τον Κυριον.
[3] Ποίος είναι ικανός και άξιος να ανυμνολογήση τον Κυριον; Αυτός όμως ο ίδιος ο Κυριος, αποβλέπων εις την αγαθήν διάθεσιν της καρδίας μου, θα κάμη ευμενώς δεκτόν τον ύμνον, που θα του ψάλω.
[4] Αυτός έστειλε τον άγγελόν του και με επήρε έξαφνα από τα πρόβατα του πατρός μου και με έχρισε με το έλαιον, με το οποίον χρίονται οι βασιλείς.

ἐλαίῳ τῆς χρίσεως αὐτοῦ.
[5] οἱ ἀδελφοί μου καλοὶ καὶ μεγάλοι, καὶ οὐκ εὐδόκησεν ἐν αὐτοῖς ὁ Κύριος.
[6] ἐξῆλθον εἰς συνάντησιν τῷ ἀλλοφύλῳ, καὶ ἐπικατηράσατό με ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτοῦ·
[7] ἐγὼ δέ, σπασάμενος τὴν παρ᾽ αὐτοῦ μάχαιραν, ἀπεκεφάλισα αὐτὸν καὶ ἦρα ὄνειδος ἐξ υἱῶν ᾽Ισραήλ.

[5] Οι αδελφοί μου ήσαν ωραίοι και εύσωμοι, αλλά δεν ευηρεστήθη εις αυτούς ο Κυριος.

[6] Εξήλθον, δια να αντιμετωπίσω και μονομαχήσω με τον αλλόφυλον Γολιάθ, και εκείνος με κατηράσθη επικαλεσθείς εναντίον μου τα είδωλά του.
[7] Εγώ όμως ανέσπασα την ιδικήν του μάχαιραν και τον απεκεφάλισα. Απεμάκρυνα δε έτσι και εξήλειψα την εντροπήν του ισραηλιτικού λαού.